

У К Р А Ї Н С Ь К А Л І Ш Е Р А Ш У Р А

Володимир Дрозд
ИРІЙ

У К Р А Ї Н С Ь К А   Л І Т Е Р А Т У Р А

Володимир
Дрозд

И Р І Й

*Повісті
Оповідання*

Харків
«Фоліо»
2008

ББК 84.4 УКР6
Д 75

Серія «Українська література»
заснована у 2006 році

Текст друкується за виданнями:

Дрозд В. Г. Вибрані твори. В 2 т. Т. 2. — К.: Рад. письменник, 1989;
Дрозд В. Г. Три чарівні перлини. — К.: Дніпро, 1981;
Дрозд В. Г. Земля під копитами. — К.: Дніпро, 1988

Художник-оформлювач
А. С. Ленчик

ISBN 978-966-03-3886-9

© В. Г. Дрозд, правонаступниця, 2008
© А. С. Ленчик, художнє оформлення, 2008
© Видавництво «Фоліо», марка серії, 2006

ИРІЙ

Повість

ЗЕЛЕНА КОРОВА МАНЬКА

Я вчув його, щойно ступив із сінешних сутінків на залитий окропом ранкового сонця рундук: тонкий, протяглий, наче далекий згук сурми, посвист рака в зарослім осокою Жерелі, зеленкуватого, з темними пупирцями на спині та клешнях, старого бувальця, який видряпувався навіть з відра, що в нім безнадійно копошилися його нещасливі побратими, шкеребчучи об цинк панцирами, перевалювався в траву, хапко повз до води та плюхався під карячкуватий вільховий пень.

Я нетерпляче очікував на той поклик друге літо — відколи, захмелівши од чарки міцного червоного, із свідомством за сім класів у пітній долоні, відтанцював на випускному вечорі пакульський краков'як; відколи дядько Денис урочисто пообіцяв, ласкаво погладжуючи барилкувате черево, де тільки-но зникла третя сковорода яєшні і сулія чистого, як материна сльоза, самогону, що я у восьмий, дев'ятий й десятий неодмінно ходитиму до міської школи, і він зробить з мене людину — кухаря в ресторані чи шофера таксі, бо і в кулінарній школі, і на шоферських курсах він має знайомства. Мати, моя свята, схожа на іконну Марію, мати, що мала звичку різати у вічі правду, мовила од мисника, вимахуючи правицею, неначе рубала тупою сапкою осот на городі:

— Я свій вік прогубила в Пакулі, то вже ж тільки й думки моєї, аби Михаль не крутив волам хвости. Але ж Дора візьме мого хлопця до себе, хіба тоді, як свисне рак у Жерелі...

Дора — її рідна сестра, мені ж — тітка, а дядькові Денису — дружина. Сестрина скнарість давно стали вдячною темою для материних голосінь. Побазарувавши у місті, вона

виходила на колодки і прискіпливо перераховувала, що відвезла сестрі в гостинець і чим їй оддячила зажерлива Дора; зворушена думками про власну щедрість, мати приголомшувала бабів мішками картоплі, капусти, полови, рукавичками маку, квасолі, сушні та крохмалю...

— А від сестри маю отакенну дулю! — гукала спересердя мати і згортала з чорних, рубцюватих, ніби вельвет, пальців однорогу маківку.

Дядько Денис у материних голосіннях уособлював саму доброту, бо зглядувався на її вдовину долю і ніколи не відмовляв викосити латку сінокосу, накопати торфу в болоті, виплести плетінь довкола городу чи привезти ломаччя з лісу.

Сусіди, базарюючи, здибувалися у місті з Дорою і ревно переказували їй материні нарікання, на що тітка розпалювалася, махала білим ридикюлем і перелічувала майже нові юбки, кофти і Денисові штани, що їх віддала вона невдячній пакульській хвойді; банки варення, компоту, булки, оселедці, бублики, цукор, дріжджі, що попливли з її щедрих рук у Пакуль до ненажерливого, невдячного рота отої кугутки, отої тринькачки, яка не знає ціни заробленій копійці, якій здається, що у місті гроші самі ростуть, наче на вербі в її городі груші.

Якийсь час сестри перебували в стані холодної війни, і ми з матір'ю, привозячи на ринок картоплю чи яблука, десятою дорогою обминали вулицю, де мешкали Солом'яники. Це не вельми подобалось мені, бо в хаті тітки Дори, відколи вона торгувала в пивниці, не переводилися солодощі. Найчастіше нас пригощали какао з молоком та цукристими рогаликами, що похрускували на зубах, і місто з раннього дитинства мрійно пахло мені звареним на молоці какао. Але минав тиждень-другий, сестри буцім випадком здибувалися на базарі чи в пивниці, кидалися одна одній в обійми, цілувалися і плакали від зворушення та щастя, заливаючи міські вулиці потоками сліз, аж бідним городянам доводилося кілька днів по тому плавати в човнах та ночвах.

Я перейшов у дев'ятий, минало друге літо, а рак усе мовчав, буцім його давно не було під вільшаним пнем, хоч я того рака ловив щотижня, скаламучуючи воду в ковдобині

дерев'яним бовталом, і знову випускав на волю в надії на решті вчути віщий посвист. Бо ж мріями своїми я був давно у місті, за Собакаревою горою, де піщана полівка впадала в чорне річище асфальтів.

Ці нічні марення над книгами біля пічного віконця, на яким блимає, виштрикуючись із картопляного кружальця, червонястий вогонь каганчика, і вихоплені ним з п'їтьми вервечки літер ведуть тебе в казкові антисвіти, антипакулі, де все не таке — і земля, і небо, і люди, і ти сам: казкові антисвіти починаються за Собакаревою горою. Ці нічні марення біля саморобного детекторного приймача, з навушників якого прохоплюється то оперна арія, то уривок футбольного репортажу, то щемливий наспів скрипок, що їх нахабно забиває дуже далеке джеркотання, бо приймач уперто відмовляється настроюватись на одну хвилю, а прослуховує увесь світ, що починається за пакульською околицею. Ці нічні марення після задухи пакульського клубу, де ти побачив ще один сон з розплющеними очима, і хоч уже лічиш, винесений юрмою під зоряне небо, дні до щасливого менту, коли біля клубу знову призивно зататакає движок кінопересувки, весь ти ще там — у країні кінотіней, в чорно-білій ілюзії, яка тебе так вабить і куди ти ладен хоч зараз летіти, як летить журавель в Ірїй, бо ж тут, у Пакулі, ти лишень тимчасово. Пакуль — тільки передпокій твого справжнього буття, епітимія за невідомі гріхи, випробування, прелюдія, навіть не передне слово, а лише епіграф грубезної книги, в якій тобі ще належить написати величну оптимістичну трагедію, бо ж палке серце твоє сповнене світлого, хай дещо й книжного, героїчного ентузіазму.

І ти змахуєш крильми, що виростають за спиною з-під вилинялої від прання ситцевої сорочечки, та легко здіймаєшся над срібночолими вуличками, над залитими місячним сяєвом садами, над блакитною рікою сільської вулиці, що по ній, взявшись попід руки, пливе гурт перестиглих пакульських дівчат, захриплими голосами виводячи після кожної російсько-українсько-білоруської частівки про «мільонка» занесений здалеку приїжджими торфовиками приспів:

Апатури, тури, тури,
Апатури, тури, ра!..

І вже ти щасливо одриваєшся від безглузлого «апатури», уже потріскує твоє коріння, що глибоко вросло в пакульський чорнозем, уже душа твоя повниться передчуттям здійсненого тобою, нечуваного у віках подвигу в ім'я людськості, в ім'я всесвіту, бо ти мислиш за цих хвилин такі всесвітніми масштабами. Уже звучать над твоєю головою хорали вдячності і слави, ніби на останніх кадрах кінофільму, аж тут мати грюкає сінешними дверима та гукає в місячну літню ніч:

— Де тебе носить по досвітках? Корову ранком хто пожене?

Крила за твоєю спиною в'януть, опадають і ти плюхаєшся охляп на колоду під тинном, глипаєш очима і бачиш перед себе вирлооке глинище, сухореброго в'яза з шапкою лелечиного гнізда на верхів'ї, приземкувату, перехняблену бригадну стайню, під стріхою якої дівки навсипуще голосять:

Апатури, тури, тури,
Апатури, тури, ра!..

Мoje життя в ці роки — саме чекання, передчуття чогось п'яздникового, невимовно прекрасного й ідеально чистого. У кожного дитинства, мабуть, є свій ирій; моїм ирієм було місто за Собакаревою горою.

І нарешті рак у Жерелі свиснув, я скинувся, мов кавалерійський кінокінь, що вчув поклик бойової труби, стрибнув через перелаз на задвірок та зирнув у бік міста — за вишняками ніжно-блакитне ранкове небо підпірав стовп куряви, буцім на Пакуль набігав гайсакуватий вихор. Скоро долинуло знайоме дзеленькотіння велосипеда, шпаркий передзвін розхитаних спиць, педалей, крил, ланцюга, що тельенькали, джеркотіли, бамкали, погримували на різні голоси, лякаючи пакульських псів, аж вони тікали світ за очі в поля та ліси, а котрі були прип'яті в дворах, забиралися під рундуки і затуляли лапами вуха.

— Мамо, рак у Жерелі свиснув, і дядьків велосипед брязкотить під селом! — гукнув я, вбігаючи, схвильований, до сінець, де мати лушила квасолю.

— Іди ж, синку, та натруси для дядька груш із верби, — мовила мати, підводячись і хрестячись на світлу пройму

дверей. — Се вже він по тебе, сон мені сьогодні такий побачився. А заодно і Маньку заберете. Бо сама я мучитися з нею не хочу.

Я вхопив корзину і почимчикував у кінець городу, де сріблилась розлога, гілляста верба. На хвильцях її листу поважно вигойдувалися жовто-рожеві огузкуваті груші-дулі. Забравшись на тин, я трусонув гілляку, і на стежку, в картоплю, бадилля якої вже темніло й жухло, важко, смачно загупало. Назбиравши повнісіньку корзину груш, притьма побіг до хати. А вулицею уже котив дядько Денис, збиваючи хмару куряви юхтовими чобітьми, якими гальмував об дорогу. З куряви випірнало задне колесо велосипеда, буцім під дядьком басував норовистий кінь.

Наступної миті з сірого оболока молодо вистрибнув дядько Денис, впевнено став на ноги, малиново зблиснувши лампасами генеральського, перекупленого по війні на товчку, галіфе, і взяв велосипеда на руку, наче тітка Дора ридикюль. Ще шалено крутилися колеса, обвинені мотуззям, аби старенькі шини не вибалушилися з ободів, а дядько Денис уже зняв сірого фетрового капелюха і труснув ним, вибивши пилюку, яку вітерцем покотило по городу до вишняків; відтак легко і граційно обмахнув крисами капелюха кітель з мідними гудзиками кишень, галіфе та передки юхтових чобіт. Аж тоді зирнув на мене й урочисто одвів убік правицю з капелюхом:

— Ну, парубче, нове життя нового прагне слова!..

Дядько Денис знався на поезії — він читав газети. Моє серце радісно теленькнуло у щасливім передчутті перемін. Вдячний, я простяг гостеві корзину з плодами щедрої пакульської землі і продекламував, аби засвідчити, що теж не ликом шитий:

— Ось на наших землях урожайно, хлібно!..

Дядько Денис одяг капелюха, узяв грушу за хвостик і повільно поніс до рота, чітко окресленого рожевими, мов щойно начинені ковбаси, губами; проте груша затріпотіла крильми, кукурікнула ламким, сиплим голосом молоденького півня та, залишивши в дядьковій долоні хвоста, пурхнула до верби. Слідом, обсипавши мене жовто-рожевим пір'ям, з корзини шугонули, лементуючи й лопотячи крильми, усі до одної груші і табунцем поминули низько над

городом. З несподіванки я випустив корзину, а вона й собі зіп'ялася на лозові ноженята та подріботіла по стежці у вишняка, вихляючи гладкими, опасистими боками, наче пакульська фельдшерця. Матір, що саме вийшла з сінець на задвірок, побігла корзині навперейми, упіймала за дужку і повісила на тин. По тому витерла фартухом чорну, як підгоріла хлібна шкоринка, долоню, подала гостеві:

— Драстуй-бо, Денисе.

— Приїхав я по твого паливоду, Параско.

— А як же це воно буде, га? — Мати піднесла до очей, що враз зчервоніли і наповнилися слізьми, край фартуха.

— А так буде, що він у мене людиною стане, і коли матиме голову на плечах, а не пусту макітру, за десяток літ, а то й раніше, підкотить ось до цих ліщинних воріт на власній «Победі». Ну, урвителью, одна нога тут, одна там — до школи по документи!

Я озирнувся на матір. Вона відняла фартух од очей і тихо проказала, благословляючи мене в довгу путь:

— Ходи, синку...

У шкільнім коридорі було порожньо (святково, першовереснево пахло олійними фарбами та крейдою). Я постукав у двері директорового кабінету і, не дочекавшись на відповідь, несміливо переступив поріг. На столі між класних журналів бовваніла синьо-фіолетова школярська чорнильниця, цяцькована вухастим зайчиком. І я, знаючи давню звичку нашого директора перевтілюватися в чорнильницю, коли хотів, аби його не турбували (перевтілювався він так мистецьки, що завуч, який сидів в одному з директором кабінеті, часом вмокав у ту чорнильницю ручку), пильно подивився на мальованого зайчика та голосно проказав:

— Семене Семеновичу, даруйте, але я до вас у дуже невідкладній справі.

Чорнильниця бубнявіла, наче квасоля чи гарбузове зерно напровесні у мокрому рукавичку, кільчилася, росла і вже за столом сидів директор з одутлим фіолетовим обличчям, лагідними очима і родимкою на щоці.

— Що тобі, Михайле?

— Іду од вас, Семене Семеновичу... — сумно й значимо проказав я, переминаючись з ноги на ногу біля велетен-

ського картонного глобуса на підлозі. — Ось так... Прощаюся на віки вічні з Пакулем.

— Куди ж вам стелеться дорога з рідних пенат?

— Світ широкий, Семене Семеновичу... — Я задумливо крутнув глобус, він замерехтів синіми цятками океанів і жовтизною пустель. — Хіба птах, який, відчувши дужі крила, вилітає з гнізда батьківського, знає, де він виспівуватиме завтра? Поки що я потрібен в Ірїї, на берегах Стрижня. А завтра... Завтра нові обрїї простелються переді мною. Людям мого — акторського — фаху не випадає глибоко вкорінюватися. Народ прагне нашого живого слова, а мистецтво — це щоденна самопожертва. Снідаєш у Москві, обідаєш у Києві, а вечерю для тебе уже готують в Одесі. І так — усе життя...

Моє обличчя випромінювало сумнувату, але щасливу зреченість. Того літа я прочитав щедро ілюстровану книгу про акторів пересувного театру, снів тільки акторством і промовляв цитатами з тої книги.

— А як же література? — співчутливо поцікавився директор.

— Вибираю, де важче, Семене Семеновичу, як ви нас і навчали, а не шукаю легких шляхів у житті. Наше красне письменство поки що успішно розвивається, а тепер катастрофічно відстає від життя. Народ кличе на сцену. І я — йду.

— Сцена є і в Пакулі. Правда, трохи вищерблена наша сцена...

— Історія світового театру не знає великих акторів без глибокої внутрішньої культури. Я можу набути її тільки в Ірїї, ви самі це розумієте. Не про себе дбаю, усе, що набуду, віддам людям. Я обов'язково запрошу вас на свою прем'єру, Семене Семеновичу...

В моїх очах мерехтіли вогні великого міста, висвітлені вечірніми ліхтарями велетенські афіші про виставу з участю Михайла Стриженського (це звучало мужніше й серйозніше, бо що таке — Решето?), майдан перед театром запруджено людом, шанувальники і шанувальниці з квітами в руках, відчай в очах тих, кому не поталанило дістати квитки на сьогоднішню виставу, і десь там, за спинами, скромний, тихий Семен Семенович; я беру його під руку і веду крізь натовп, люди шанобливо розступа-

ються і встеляють нам, Учніві й Учителю, дорогу квітами, радісні сльози виблискують на віях мого колишнього директора, я й сам трохи не плачу від розчулення та вселюдської любові...

Тим часом директор уже хукає на печатку і обережно прикладає її до довідки про закінчення Михайлом Решетом восьми класів Пакульської десятирічки. Віддавши папірця, Семен Семенович скоса зиркає у вікно і піднімає цяцькований чорнилом палець:

— Чуєш?

Я прислухаюсь, але нічого не чую, окрім лінивого кумкання жаб у Замглаї.

— Оцього ніколи не забувай, Михайле...

Вчасно проковтнувши іронічний посміх, я поважно киваю і виходжу за двері.

Мати доїла в дворі корову Маньку. Дядько Денис, смачно плямкаючи, переживував яєшню з салом і зелено-жовті, бо давно не дощило, огірки. Наливав з барилкуватої німецької фляги перваку (було ж це скоро по війні, задовго до Указу), весело будьздоровкався до себе і перехилився за білі, ніби виточені з рафінаду, зуби. Дядьків капелюх величався на подушці, що вивершувала ліжко. Я поклав документи в кошовку з одежиною, яку вже наготувала мати, одяг дядькового капелюха і зазирнув у засиджене мухами дзеркало. У його склі відбилася моя тонкошия подоба, схожа на мухомора, рахітична ніжка якого підпирає пишну, крислату парасолю. А все ж я собі подобався під цим фетровим знаком, символом, клейнодом міського життя — і тим солодшим був щем від думки, що я ніколи не носитиму капелюха, а ходитиму, як і тепер, голомозий та в дешевенькому бавовняному костюмі, усі ж зароблені талановитим лицедійством на сценах світових театрів гроші витрачатиму на книги для пакульської бібліотеки: її збудують на мої кошти в центрі села, де тепер Затирихів город; а ще заасфальтую дорогу від Пакуля до Ірїю, дорогу, де щовесни і щоосені тонуть у непролазній грязюці машини, підводи, люди; я не відкрию свого імені, а переказуватиму пакульцям гроші від невідомого адресата, мені не потрібна дяка, аби тільки на-решті була дорога...

Цієї зворушливої хвилини владна материна рука зняла з моєї голови капелюха і обережно поклала знову на подушку.

— Рано в тилігента пнешся! — казала мати, сердито погримуючи дійницею. — Ти спершу вивчись, щоб у тій дурній голові ще щось було, окрім прочотних книжок, а тоді вже й людську одежину примірай... — Вона поставила у мисниках дійницю, сіла на краєчок лави, ніби в гостях, склала на грудях руки і завела свою балачку. — Я оце, Денисе, все хочу тобі, як людині вченій, розказати. Що з ним, сибірним, ото з весни було лучилося, аж досі мені страшно. Почало його раптом ні з того, ні з сього писати — і увечері при каганці було пише, і вранці до корів пише, і вдень, свиню на вигін вигнавши, сяде під коморою й пише, а до того свиненяти й оком не кине. Колись отак прибігло додому і молоду цибульку витолочило, а він — під коморою з писаниною своєю. Я таки повела його до Улити, шептухи пакульської. Пошептала вона — помогло. Оце вже ніби не пише. А я все думаю, чи йому від тих книг у голові не по-вредило?

— Що писав — стихі? — блимнув на матір дядько Денис, буцім мене й не було в хаті.

— Не стихі, а каже ж — вірші...

— І стихі, і вірші, Параско, — се баловство. Се таке, що кожен зуміє, ось хоч би і я, аби гулящий час був. Для віршів великого ума не треба, це не кредит-дебет рахувати, де за кожною цифрочкою — велика копійка. Вулиця-куриця, коза-лоза, — ось уже й вірш. Одне слово, для хлопця, якому у люди вибиватися, це непутяще заняття. Хоч і є поети, які з віршів добрі гроші мають. Кажуть, що київським за рядок по карбованцю платять. Але щоб у столичні поети проштовхнутися, не наші з тобою знайомства потрібні, Параско. Останню курку продаси, без сорочки зостанешся, а все мало буде. Та ще ж треба знать, у яку руку сунути. Світ тепер такий, Параско, що без блату, як казав Тарапунька, ані туди, ані сюди...

— І не хочу в поети, актором буду! — гонористо заявив я з хатнього порога.

— Є в мене актьор знайомий, у Дориній пивниці стрічаємося, — нарешті завважив мою присутність дядько Де-

нис, — так він шосту зиму у драних рукавичках ходить. Як іде містом, кулаків не розтуляє, аби голими пальцями в очі людей не світити...

Тікаючи від приземленого дядькового реалізму, я прищикнув його мову дверима, і вона жалібно заскавучала, наче цуценятко; я був янгол з матеріної ікони на покуті, янгол, що лине сказати останнє «прощай» свідкам свого скороминущого босоногого дитинства. Я зіп'явся на сінешний поріг, змахнув крильми, наче корова Манька, коли вибиралася з болота, і злетів над хату. Сумнувато-солodka ніжність повнила мою душу. Крила із срібної іконної фольги лагідно шелестіли за спиною. Унизу темніла широка, наче город, цятована острівками зеленого моху, іржавими втулками, шинами, культьяпками сівалок стріха. Відколи пам'ятаю себе, усе те залізчячя й моховиння бачилося знизу, з городу таким загадковим та принадливим! Тріумфуюче повеличавшись на задимленім димарі, наче лелека на гнізді, я ковзнув униз, виписав над городом загогулину і, опустившись на парасолю любистку, що гойдалася на гінкому пагоні, меланхолійно прошепотів: «Прощай, любистку...»

Потім перелетів на кущ бузку, з якого стриміли руді патирчаки не зламаного напровесні квіту, попрощався і з ним. З бузку пурхнув на яблуню, з яблуні — на грушу, з груші — на тин.

Під тином у городі кущився мороз. Наприкінці літа він синьоококо прозирає з-поміж густого корицевого пагіння, нагадуючи, що час мені до школи, і цвів усю осінь, до першого снігу. «Зірву зо три квіточки і покладу між сторінок підручника. — Я зняв крила, що, мерехтячи, полетіли в капусту, і стрибнув з тину. — Хай вони нагадують про моє дитинство. Бо навіть подумки я вже ніколи не повернуся в Пакуль. Пакуль — це назавше минувшина, учорашній день мого життя. Мати наїздитиме до мене в Ірій. А коли стану великим актором, заберу її з Пакуля до себе в місто».

Корова Манька, лискаючи зеленими боками, передибала залитий сонцем двір і через тин лизнула мене в щоку. Корова любила мене, я любив корову. Бо обоє ми тут, у Пакулі, були тимчасовими гістьми, обоє були не від світу пакульського, обоє снили на пакульському грузькому чорноземі Ірієм.

І сьогодні нам обом всміхнулася доля.

Манька була вроджена міська корова. Мати купила її в діда Єврася. Манька молочна, казав дядько Денис, а на базарі неодмінно придбаєте і якусь хворобу, бо хто продає здорову корову? А ще ж Єврась не вимагав одразу всіх грошей, а тільки половину, що при хронічним материнім безгрошів'ї важило найбільше. Мати дістала із скрині налигача (лежав там, відколи пакульський фінінспектор повів з двору нашу корівчину на власнім паскові) і притарганила Маньку з викладеного цеглою Єврасиною двору до нашого, де Маньці було багна по черево. Ми поставили Маньку на призьбі, а двір я заповзвся осушити, прокопавши канаву з-під тину на городець. Городець посмачило гноївкою, і влітку картопляне бадилля викохалося навдивовижу. Але на картоплю напав немилосердний колорадський жук. Люди в селі пліткували, що колорадського жука наслала на Пакуль корова Манька, бо вона — відьма.

Третього дня міську гостю випустили в череду. Але, звикла до пійл та посмаченьок, корова не вміла пастися і, виголоднівши, чкурнула через поля в Ирій. Ми ж з матір'ю безнадійно шукали в лісі вовчих недоїдків. Аж приносить листоноша бандеролю від дядька Дениса. Розрізали мотузки, розламали сургучеві печатки, а в бандеролі, загорнена в газетний папір, — корова Манька, жива-здорова, тільки схудла, бо як, звісно, як наша пошта працює — від Ирію до Пакуля вісімнадцять верст, а бандероль три доби йшла. Мати корову в припол, віднесла в череду: Манька як захопилася траву гризти, і не скажеш, що міська.

Та перегнали череду на болото — і нам з матір'ю новий клопіт. Першого ж дня Манька по черево загрузла в багні, витягали трактором, що волочив грабарку. Невдовзі тракторів на лугах не стало, сіно склали в стоги, то мусила мати серед літа мочити солоди, добувати дріжджі, варганити в банякові за комином хмільне пійло: Манька загрузала щотретього дня, і тим пійлом віддячували ми пакульцям, які, полишивши торфові кар'єри, рятували нашу зеленобоку корову.

А позавчора Манька трохи не віддала коров'ячому богові душу. Поки я, покликаний підпаском, прибіг із жмут-

ком вірвовок та пляшками на болото, з-поміж купиння стриміли самі роги. Голова Маньки упокірено лежала на торф'янистім багні, і триумфуючі гедзі обсіли її заплакані очі. Бігаючи від кар'єру до кар'єру, я наскликав людей. Мужчини, меланхолійно посмоктуючи самокрутки, радили дорізати Маньку, аби хоч з м'яса мати якийсь зиск.

Я понуро відмовчувався. Випивши сулію пійла, чоловіки поплювали в долоні і взялися за вірвовки. Було те скоро пополудні. Сонце котилося по стріхах пакульських хат, а Манька все ще стояла в болоті, лишень спина її, широка й пласка, малахітовою брилою зеленіла в твані, наче в підручнику з астрономії земля, що лежить на трьох китах. Укоськані мужчини віддихувалися на купинні, зиркаючи в бік села, чи не несе Решетиха ще сулії. Але мати була на буряках і не знала про оказію з Манькою.

— Таки доведеться, хлопче, прирізати, — розсудливо казали пакульці. — Бо споночіє — тут їй жаба й циці дасть.

Жаб і справді було в болоті достобіса, вони вже погрозово кумкали між купиння. Я прошпортався до Маньки, вмочив руку в багно і різким порухом виписав на зеленій спині корови два широкі розмашні крила. Пакульські дядьки, зрозумівши мою задумку, вхопилися за вірвовки, піднатужилися; Манька що було сили замахала мальованими крильми, розбризкуючи увсібіч твань, і під наші підбадьорюючі згуки спроквола вибилася з багна та знялася над болотом; осяяна пурпуровим призахідним сонцем, вона перелетіла через торф'яні кар'єри і опустилася на лузі, серед табунів гусей, що з криком та гелготом кинулися врозтіч. Коли я з налігачем підбіг до корови, вона зголодніло гризла витолочений гусьми моріг і кавалки підсохлої твані осипалися з її спини.

Хоч пригода закінчилася щасливо завдяки моїй винахідливості, материн терпець увірвався, і вона присяглася найближчої неділі відвести корову Єврасеві. А тут нагодився дядько Денис, і Маньчина доля була остаточно вирішена.

Зворушений спогадами і думками про щасливе майбуття своє, я багато міг би сказати сьогодні корові Маньці. В її банькатих очищах, як і в моїх, синіло марево далеких доріг. Натомість — за таких хвилин найтепліші слова вида-

ються сухими і невиразними — я підступив до тину, почухав Маньці за зеленим вухом і поцілував її в мокру прохолодну твар. Корова вдячно кліпнула віями, а мати заголосила з ганку:

— Ой, боженько ж мій, та він зовсім недоколиханий від тих книг зробився! Погляньте ж, Денисе: корову цілує...

Отак навіть матері часом підкислюють найзворушливіші хвилини нашого життя.

Дядько Денис реготнув, аж кури тривожно кудкудакнули в малинник, ступив і зняв з тину налигача. Я стрімголов метнувся до хати по кошовку з сидором, одежиною та документами. Коли знову вискочив на задвірок, дядько вже молодцюватو сидів на корові, обвинувши налигачем роги. У сірім фетровім капелюсі набакир, у темно-сірому, хоч і припорошеному пакульською пилюкою кителі, в юхтових чоботях і генеральському галіфе з малиновим полум'ям лампасів дядько Денис бачився казковим лицарем, що під бравурні поклики сурм ось-ось рушить на ворога. Матір вишморгнула з-за плетня та подала дядькові гнучкого патичка:

— Вона, бісова худобина, часом як упреться — хоч кілка на голові теши.

По тому мати зирнула на мене (я ладнав до дядькового велосипеда кошовку), і мотузки її висхлих, вимарнілих губ здригнулися, перехльостнулися в тугий вузелок, мати заплакала. Я поставив ногу на педаль і наготувався сказати матері втішні й гідні сьгоднішнього дня слова. Це мали бути високі слова про птаха, що хоч і виключується з яйця на корячкуватім пакульськім в'язі в кінці городу, а щойно заосеніє, уже ладнається в далеку дорогу в сонячний ирій, бо там — його земля, а тут він — лише гість. Проте Манька, яку дядько Денис спрямував на полівку, що вела до міста, раптом хвещнула копитами задніх ніг, вигрібши вирву, в якій пакульський колгосп досі викохує гладющих карасів, і щодуху помчала в бік Ірїю.

— Михайло, наздоганяй! — донеслося дядькове з-за сірої оболоки, що облягла наш куток; я натиснув на педаль, пірнув у хмару куряви і вхопився за кінчик Маньчиного хвоста, оспіваної красним письменством.

— Мамо, так ви ж приїздить у неділю! — встиг ще гукнути до матері, і нездоланна сила підхопила, понесла мене.

Я ледве спромагався кермувати, аби переднє колесо велосипеда не підгорнулось та не кинуло мене сторч головою в колію, на битий шлях, обабіч якого крізь завісу пилюки мерехтіли, наче колісні спиці, засвічені сонцем верби.

Аж під Ирїєм, вицургеливши мене й дядька на Собакареву гору, корова нарешті притомилася, стишила біг і заклякла посеред шляху, широко розчепіривши задні ноги: мати щедро напоїла її, аби видалася Єврасеві бокуватішою... Дядько Денис хвацько зіскочив з корови і витанцьовував край дороги навприсядки, розминаючи зімлілі ноги. Відтак одвернувся і застиг, мрійливо зорячи в передосінні поля. Я й собі став до дядька спиною та заповзявся ловити рибку з іншого боку степової дороги, милуючись з безкраїх ланів, що стелилися просто моїх очей, ланів, крізь які поволі простував сизий серпневий вечір. Розплавлені прижухлі тони темнішали, підмальовуючись то рожевим, то тремтячо-зеленим, і вже одна барва горіла над іншою, розписуючи баню над полем обвугленими кольорами, а теплі ожереди соломи були схожі на чіткі хмари, що опустилися з небес, і які, коли тільки споночіє, спливуть догори. Багрянні смуги на обрії тугішали, звужуючись, і були схожі на лаз у той задушливий день, який щойно кипів над землею і оце неквапно утік. Між бур'янами дзвеніли обпаленими, скров'янілими пелюстками маки, і чорний смуток, просіяний між ними, вивіювався увсібіч тихо і замислено. Вервечки березки спиналися на стебла лободи, купчилися поверх трави, і її білі квітки дзвеніли довірливо й мило... під бриніння потічка, що народжувався з-під корови, повнився моїми та дядьковими стараннями і вже гомінливою річечкою збігав з Собакаревої гори в долину, відрізаючи нас від Ирїю.

...Смеркало, і звужувалося поле, все тутіше підперезуючись цупким перевеслом обрію, і дорога білою стрілою гнулася від небокраю до небокраю. Обриси горбів спершу гострішали, підмальовуючись з одного боку тіннями, а потім розпливалися, ховаючись один за одним, тонучи, і вже усе поле вирівнювалося, стаючи однотонним... Місто оддалік проростало вогкими листочками вогнів.

— А все ж, Михалю, ми ще приїдемо в Пакуль на власному автомобілі! — раптом прорік дядько Денис, пробуджуючи мене від мрійливого споглядання нашої чарівної природи.

Він підняв залишений мною на узбіччі велосипед та, обережно перекинувши ногу, всівся в сідло. Пружини гоглосно зойкнули, і колеса глибоко заноричилися в пісок. Корову, що помітно спала з боків, дядько узяв правицею попід черево і поклав до кишені ширококрилого галіфе, голова Маньки з підпиляними рогами зеленіла над малиновим генеральським лампасом. Я сів на раму велосипеда між дядькових рук.

Дядько Денис відштовхнувся ногою від землі, колеса заштерхотіли по стежці, і ми, шукаючи броду, покотили з Собакаревої гори вздовж потічка, який вирував...

ВЕЧІРНЯ ПРОГУЛЯНКА ПО ИРІЮ

...Ірій — це казкова країна, де ніколи не буває зими, де сонце днює й ночує на ясно-зелених пагорбах, де карасі надвечір вичалапують на піщаний беріг і лагідно бесіднують із щуками та акулами, де вовчиці вигодовують своїм молоком ягнят, а леви наглядають за курчатами, аби ті не заблукали в лісових нетрях; Ірій — це край, куди щоосені поспішає птаство і звідки воно повертається весною, аби в нас перелітувати, буцім міські дачники; це край, звідки дме теплий вітер, що приносить відлигу у найлютіші морози, і якщо мати, мерзлякувато грюкнувши хатніми дверима, з надією в голосі скаже увечері: «Вітер з гóрода...» — ти, туплячись до вихолодаючого комина, напевне знаєш, що завтра сіверець не пронизуватиме наскрізь твою куфайчину, і завтра ліпитимуться сніжки, і на великій перерві клас на клас піде війною, а після школи ти допізна ковзатимеш з гори, підмостивши до блиску вишеретувану бляху; Ірій — це країна морозива в крихких хрускотливих відерцях, які обгризаєш, наче шкірку груші, аби потім надовше лишився в роті смак солодкого закрижавілого молока, країна кавунів, що ними радує тебе матір, щасливо спродавши антонівки, країна червоних півників на дерев'яних скіпках і пістолетів, таких схожих на справжні, пістолетів, що звабно темніють

на вітринах крамниць, недосяжні для твоєї дірявої кишені, країна морсу, ситра і халви; Ирій — це країна, звідки кінщик привозить щотижня нові кінофільми, а бібліотекар — книги, і де ці кінофільми знімаються, а книги пишуться та друкуються незбагненно розумними й освіченими людьми; Ирій — це країна, де існує насправжки те ідеально прекрасне життя, про яке тобі з першого шкільного дня розповідають учителі і про яке так гарно пишеться в книгах, країна молочних рік і медових берегів...

Ирій — це країна твого майбутнього.

Радісно та щасливо, як і належало справжньому школяреві, ступав я по викладених плитками шоколаду хідниках до своєї нової школи. Шоколад, розімлілий від все ще гарячого серпневого сонця, м'яко пружинив під гумовими підошвами парусинових черевиків. А від перехрестя вулиць пливла назустріч мені школа — білий повітряний замок, що мінявся, наче марево в степу спеченого дня, і легенько погойдувався над шоколадними хідниками, приланцюжений цегляним підмурівком. Я забоявся, що школа відірветься від шоколадних плит і попливе у безвість, цятковану білими кучматими хмарами, а я гнатимусь і не наздожену. Але поки що школа трималася землі, і крізь її білясто-прозорий, ледь підсинений чорнилом дзвін бовваніли на шкільнім дворі зеленоголові тополі. Я ступив на ганок, і школа гойднулася піді мною, як гойдається човен, проте я ледь завважив те погойдування, я подумки підбирав слова, з якими звернуся до директора, подаючи йому документи й заяву.

«Шановний товаришу директор, — скажу я йому, — я розумію, що класи вашої школи переповнені і приймаєте ви мене напередодні навчального року лише через те, що вас просив за мене мій дядько Денис, з яким ви тягали по грузьких фронтових дорогах гармату-«сорокап'ятку», я все це знаю, але ви, будь ласка, не подумайте, що я такий, що я тільки, як каже тітка Дора, за проєкцією; ви не пожалкуєте, я ще прославлю вашу школу, тобто вже нашу, коли стану великим актором, я запрошу вас на свою прем'єру, і взагалі я люблю вас і люблю нашу школу, що гойдається, наче човен, на асфальтовому плесі. Я зберу металобрухт з усієї Солом'янки і школа обов'язково вийде на

перше місце в Ірїї; я вже нагледів на Солом'янці аж три іржаві німецькі танки, що слугують солом'янським псам за будки, а на дулах їхніх гармат солом'янські жінки сушать білизну, а на гусеницях сіють цибулю, що виростає геть синя. А ще я міг би узяти шефство над телям — літ зо три тому я подавав на колгоспне правління заяву за заявою з проханням дозволити мені доглядати на фермі теля, як про це написано в газеті «Зірка»; правлінці благодушно сміялися з моїх писань на аркушах у косу лінійку, бо ж вони не читали газети «Зірка», проте настирливість моя перемогла й після енної заяви мене послали до завідуючого фермою, який і зазнайомив з двомісячним бичком Федором. Я щодня, вранці і увечері, носив Федорові по корзині пирію, а той лизав мені долоні шершавим язиком, а мати сварилася, що я роблю дурну роботу, поки кури клюють капусту. По тому Федора одвезли на бойню. На жаль, в Ірїї немає ферм. Але я можу рубати дрова для пенсійних бабусь, доглядати хворих, читати сліпим книги, гратися з малюками в дитячих садках, малювати плакати для шкільних вечорів і парадів, чергувати в шкільному буфеті, копати картоплю на шкільному городі або садити дерева (це я добре вмю), допомагати бібліотекарці, косити траву в шкільному саду, згрібати з машин біля кочегарки вугілля, забувши на мент про своє високе покликання актора, аби лишень ви, шановний товаришу директоре, не подумали, буцім я — за проєкцією...»

Зворушений з власного щиросердя, я обережно поторгав двері директорового кабінету. Але двері були замкнені. Вєрхами на швабрах повз мене довгим лунким коридором проскакали, брязкаючи відрами, прибиральниці; по стелі від люстри до люстри повз монтер, затиснувши в губах перегорілі лампочки, ніби чоботар гвіздки; він зиркнув на мене згори одним оком, буцім грак на муху, і прошамкотів, не розтуляючи вуст:

— Директор на зашеданїї...

Я поважно кивнув і, проковтнувши глибоке розчарування, позаяк моя промова годилася зараз хїба що язикові на підметки, попхався через коридор до кімнати секретарки. У крихітній кімнатувльці стояв широкий двотумбовий стіл із старезною, проте гонористою друкарською машинкою на

горбу, а біля машинки із склянки з золотистою обвідкою стримів рожевий пуп'янок троянди.

— Драстуйте... Ось, документи приніс! — сказав я голосно, не зводячи очей з квітки.

І пуп'янок почав вочевидь розпукуватися та хорошитися; листочки здригнулися й стали руками в зеленій газовій кофтині з мереживними оборками, а рожеві пелюстки склалися в молоде, вродливе обличчя секретарки. Вона усмінулася до мене, як усміхаються до дзеркала, й сухим, наче черствий рогалик, голосом повідомила:

— Школа уже укомплектована.

— З товаришем директором домовлено... — мовив я, як наказував дядько Денис, і багатозначно зазирнув у прозорі, буцім краплі роси на трояндових пелюстках, очі секретарки.

— Тоді сідай.

Але я не хотів продатися за мідяки, а ще боявся закохатися у вродливу, позаяк не мав сумніву, що це було б кохання без взаємності (крізь газову кофтинку в її серці бовванів, наче заспиртований у банці зоопосібник, молодий лейтенант із Ирійського військового училища), і тому поспіхом віддав документи та вибіг на вулицю.

Я боявся закохатися, бо досі кожна закоханість коштувала мені страждань.

Уперше я закохався, коли пішов до четвертого класу. Учила нас вчителька із сусіднього села. Вона залишала в нашій хаті брезентового плаща, а по уроках заходила по нього, і я проводжав її вербовим шляхом аж до мосту через пересохлий потічок. Одного осіннього дня вона не з'явилася на урок, а назавтра сказали, що вчитиме нас пакульський вчитель, а колишній нашій учительці знайшлося місце в її рідному селі. Я так глибоко страждав, аж почав писати вірші до стінної газети. Однокласники не здогадувались про мою закоханість і дискутували, де я беру слова: одне з тої книги, друге з тої, та й в'яже віршики, наче вінки цибулі.

Останнє моє кохання — теж нещасливе. Я закохався в дочку голови пакульського колгоспу, панькувату дженджуристу однокласницю, за якою пакульські хлопці ходили чередою, а позаяк я не мав ні шевйотових штанів, ні вело-

сипеда, ні гармошки, та й взагалі був шмаркач, а не парубійко, то тільки назирці ходив за нею від клубу та з-за плоту дивився, як вона цілується з черговим джигуном; серце моє в такі хвилини розривалося з розпуки і я обіруч ледве втримував його в грудях.

І все ж лиха доля мене не обминула: першого шкільного дня я закохався.

Нас, вбраних і підстрижених наче кущі жовтої акації вздовж Ирїйського бульвару, нанизали на довгу виструнену шерegu та залишили сохнути на подвір'ї школи; відтак з-поміж учительського гурту виступив директор і почав промовляти схвильоване першOVERесневе слово. Слухаючи директора, я забував, що культяпки моїх рук смішно виштиркуються з куцих рукавів позаторік купленого матір'ю на виріст бавовняного костюма, а поли піджака лищать і дражнять очі сонячними зайчиками, а комірець праної-перепраної бавовняної сорочки задерикувато стовбурчиться, змагаючись із носками білих, наквацьованих розведеним зубним порошком парусинових черевиків, що їх дозволив одягти на шкільний першодень дядько Денис, — так сонячно висвітлювала все довкола директорова мова. І коли він прибився до берега, я перший заляскав у долоні та аплодував, аж поки вони не здерев'яніли. Потім наперед вийшла дівчина — я одразу впізнав її, дівчину з відривного настінного календаря, що вже було закохався в неї років зо два тому! — і радісно зателенькала мідноголовим дзвоном.

Це була вона: в коричневій шкільній формі з яскраво-білим фартушком, на якому червонів комсомольський значок, з двома кісками, що в них було вплетено по блакитному банту, з високим чолом над скельцями окулярів, крізь які серйозно й розумно дивилися великі очі, схожі на чітко виведені п'ятірки за поведінку в класному журналі. Я полюбив її давно, відколи побачив на першOVERесневому листочкові настінного каліндаря в тітчиній кімнаті та потайки вирвав той листочок, хоч була ще середина літа. Я довго беріг його, закладуючи між сторінок улюблених книжок, та так і здав з якоюсь книжкою до бібліотеки, і вже не міг знайти, хоч перегортав трохи не всю пакульську книгозбірню. Зараз мені здавалося, що там, на шляху між Пакулем та Ирїєм, коли я мчав навз-

догінці за осатанілою Манькою, серце віщувало мені: в Ирї ти зустрінеш її, дівчину з календаря!

Серце казало правду.

Я взявся обіруч за край неба і прихилив небо до її ніг, взутих у чорні лаковані туфельки. Я відгорнув глевке передосінне хмаровиння, і сонце зирнуло їй у вічі, позолотивши кісники та оправу окулярів. Але вона нічого того не завважила, а, надзвонившись, віддала вчительці дзвоника, стала в шеругу 9 «А» класу і «аківці» перші, під тріумфуючий грім оркестру, бадьоро покрокували до дверей школи.

Після першого уроку, впродовж якого мене судомило від глибоких почувань, я метнувся до 9 «А» буцім попросити крейди та й остовпів з подиву: їх було тут десятків зо два, дівчат з першовересневого календарного листочка — у шкільних формах, з комсомольськими значками на білих, старанно випрасуваних фартушках, в окулярах, крізь які світили сині (під колір блакитних кісників) строго-мудрі очі споконвічних відмінниць. Уроків зо два стояв я стовпом біля дошки і вчителі вішали на мене замість підставки таблиці відмінювання дієслів та географічні карти, але таки прийшов до пам'яті і поплентався з класу, плекаючи в душі надію на зустріч із своїм коханням.

А в неділю дід Єврась повернув аванс за корову Маньку і мати на радощах купила мені лижного костюма та грубошкірі шкарбани з лискучими металевими блямбами — їх поцінно продавав на базарі між возів хлопчина зі школи ФЗН. Костюм було пошито із синьої ворсистої баї, що лагідно мружилася та вуркотіла під подушечками пальців, наче кіт зі сну. Ботинки, завеликі для моєї ноги, мати купила на виріст, аж поки перейду на власний хліб, і, проводжаючи матір за місто, я наскуб зі скирти та упхав у шкарбани возів зо два житньої соломи. Шкарбани стали скосирніші до дороги, але незабаром у соломі розвелосся достобіса мишей, вони цілісінькі ночі пискотіли й точили зуби, й тітка Дора, яка інтелігентно вдавала, що боїться мишей, наказала звечора залишати ботинки надворі. Ранками з фезеєнівських шкарбанів вискакували та мчали увсібіч повчища гладких солом'янських котів...

Втім, це уже бувальщини пізніших днів, а поки що я дибав за возом, в якого було впряжено старого й доброго коня Шептала (він шкандибав по ирійській бруківці, наче я перші дні по шкільнім паркеті), дибав, наче молодий бичок, якого приланцюговано до крижівниці і потарганено на базар, а він, упираючись передніми в мерзле груддя, все ще снить чередою, лугом, волею. Я, звісно, скучав в Ирії по матері, й розум підказував, що ось-ось вона зникне за сірим осіннім обрієм, а я залишуся наодинці з Ирієм. І все одно мене не полишало відчуття слухняно виконуваного синівського обов'язку, а насправжки весь я там — в Ирії, як у передсвяткові дні — в святі, і подумки іду по Ирію в новому лискучому костюмі, а очі дівчини з календаря захоплено зирять на мене, оновленого, а поруч такі ж поважні та святкові тітка Дора і дядько Денис, які пообіцялися узяти мене на традиційну недільну прогулянку по вечірньому Ирію...

Я невпопад відповідав матері, обіцяючись бути і слухняним, і старатливим, обіцяючись шануватися в тітки з дядьком, не гризти прочотних книжок, не бити байдиків, не тинятися по вулицях; нарешті мати, згорбившись на підводі, поторохтіла в жухлу жовтизну полів, що спроквола бралася присмерками, а я підстрибом побіг назад, в Ирій.

Тітка Дора, що свідомо жертвувала виторгом недільного вечора заради урочистої родинної прогулянки на люди, зирнула в мій бік цінувальним оком:

— Сматрі, Льоня, пододелся наш парубок. Сечас з тобою не стидно і на люди...

Тітка була в новому крепдешиновому платті, що барвистим дзвоном обіймало її важкий, з широким підмурівком стан. Милуючись з власної подоби у дзеркалі, вона лаштувала на груди, в кутик розрізу, родинну гордість — золоту брошку. Тітка кохалася в золоті, аж вирвала, відколи перейшла в торгівлю, три здорові передні зуби і вставила натомість золоті. Дядько Денис у довгополім сріблястім макінтоші і таким же сріблястокрисім, вищеним авіаційним бензином капелюсі, величний, мов Омелько Омелькович, директор водоконтори і теж з народження пакулець, стояв у городі біля відчиненого вікна та квапив тітку.

— Зазирни ще раз у скриньку, мо'-таки, газету принесли, — одказувала тітка, засіваючи лице пудрою, наче моя матір город біля хати маком, та підмальовуючи губи.

— Уже десять разів зазирав, дірку в скриньці прогледів...

Солом'яники очікували на газету з таблицею тиражу грошово-речової лотереї.

— У Цекалів минулого разу холодильник на один номер не зійшовся, Муся сьогодні призналася. Дивлюсь, каже, а в очах — розвиднюється, далі темно-темно зробилося. А треба, щоб діти перевіряли, вони од нас невинніші...

Тітка Дора була приємно збуджена, буцім це її лотерейка за минулого тиражу трохи не виграла холодильник, а сьогодні, звичайно, серія і номер обов'язково зйдуться. Вона життєрадісно ступнула на стілець, зі стільця — на підвіконня, відтак задріботіла підковами тufель по хиткій дошці у город. На початку літа Солом'яники поділилися, молодим з будинку припала кімната й кухня, старим — кімната й коридор. Дід Єврась забив синові двері з коридора, і тітка з дядьком втрапляли до своїх покоїв через причілкове вікно.

Біля хвіртки дядько Денис востаннє оглянув наше вбрання, а тітка ніжно дмухнула на криси дядькового капелюха — і ми втрьох поважно впливли на Солом'яну вулицю...

Тітка з дядьком простували серединою вулиці, високо підвівши голови, буцім на параді, і тільки очі їхні косували в бік Цекалового двору. Але жодна голова не забовваніла над Цекаловим парканом, навіть занавіски на вікнах не здригнулися, і темна хмара розчарування повисла над нашими головами. Вся Солом'яна вулиця була порожня, навіть баба Майориха не сиділа на лавочці під двором, де вона сиділа завжди. Тільки на розі Солом'яної та Піщаної трое п'яничок підпирали вишмареними в глину плечима стіни продуктової крамнички, але вони й оком не кинули в наш бік.

— Глушина, как у Пакулі, — нервово стенула плечима в лискучому крепдешині тітка Дора і поправила брошку на грудях.

— Картоплю копають... — по-філософськи спокійно зауважив дядько.

Я мовчав, гріючи долоні на ніжному ворсі баї.

Нарешті підкотив запилений автобус і погуркотів нас, очамрілих, до центру, підкидаючи та зтрушуючи на бруківці, наче горох у решеті. Першою на бульвар з автобусної сходинки ступила тітка Дора. За нею, обсмикнувши рукава макінтоша, — дядько Денис. Аж потім, сунувши руки до кишень, аби в такий спосіб продемонструвати свою незалежність, стрибнув на ирійський асфальт я, Михайло Решето. Тітка, не повертаючи голови, скоса подивилася в наш бік і тихо, крізь ледь розтулені губи, процідила:

— Галстук поправ, на люди вийшов. А ти — руки з кишень вийми, не в Пакулі...

Дядько Денис поспіхом смикнув краватку, а я вихопив руки, буцім у кишені сипнули приску. Ми поважно й врочисто попливли крізь людські очі.

Що тут зчинилося на бульварі!

Першими уздріли нове тітчине плаття та мій байовий костюм молоді тополі обабіч бульвару і, вигнувши верхів'я, наче гусаки шиї, з глухим, захопленим шелестом провели нас жовто-зеленими очима. Стріла підйомного крана над недобудованим театром неждано повернула в наш бік і в бузкових присмерках закліпала баньками ліхтариків на тварі. Жінки, що теж робили по бульвару, як іронічно зауважував дядько Денис, «променеди з радикюлями», зупинялися та витрішкувато жували очищами крепдешин тітки Дори, наче корова Манька мої спідні на тину. Навіть чоловіки не мали сил прикидатися байдужими: роззявивши роти, вони стояли сірими стовпами, а очі їх задрісно бігали за ясно-синіми і сріблястими відблисками, що їх віддзеркалювали довкола мій баєвий костюм та дядьків макінтош. Будинки, що оторочували з обох боків широкий, вилицюватий бульвар, перебрели через асфальтові ручаї і вишикувалися вздовж чавунних ґрат. Через їхні тьмяно-руді дахи з пеньками задимлених димарів зазирали на бульвар цегляні коробки, що поламали звичний стрій міських вулиць та збіглися до центру, аби помилуватися з тітчиного крепдешинового плаття. Маленькі будиночки передмість вибиралися центральним п'ятиповерховим велетням на плескаті голови, штовхалися, ламали телеантени, гримкотіли бляшанням дахів і стиха

пересварювалися. Навіть тисячолітній собор, що гордо височів оддала, не витримав та, розштовхуючи могутніми плечима мільгу будинків, придибав до бульвару.

По крутій бані собору повз, наче павук чи кліщ по стелі, чоловічок з двома кошовками навпереваги, в сірій заячій шапці і в чунях. Я ледве впізнав у присмерках, що жухли, пакульського п'яничку і веселуна Андрія Гниду. Гнида не визнавав ані коровчини, ані свиненяти, тримав у сінях череду курей, які неслися по сім раз на день, щонеділі носив на базар яйця, а продавшись, впивався до чортиків, зелених, як рута, і ночував під міськими парканами чи пивницею. Пакульці торочили, що у його голові від пиятики давно горобці цвірінькають. І справді, я вчув крізь нетерпеливе ревисько машин та автобусів, що їм будинки, зтовпившись обабіч бульвару, загородили дорогу, як у голові дядька Гниди весело та радісно вицвірінькує, витьохкує, видзвонює дрібне птаство.

Андрій Гнида ковзнув по бляшаному крутосхилу на плоский дах собору і, бігаючи між гостроверхою шапкою дзвінички та опасистою банею, ловив у пригорщі витрішки. Раптом, розбуджені грюкотнею, лементом, на бульварі яскраво спалахнули ліхтарі. В той же мент Андрій Гнида уздрів нас, скочив з соборного даху на бульвар і, розпростерши руки, зашкутильгав назустріч. Тітка Дора зупинилася, буцім її вкопали, і круто розвернулася на сто вісімдесят градусів.

Проте було вже пізно.

— Та се ж пакульська Фе-дора! Їй-бо, Федора, їй-бо пакульська, щоб мене грім побив, людоньки добрі! Тю на тебе, невже не впізнала? Та ми ж з тобою родичі — мій троюрідний дядько твою зовицю ськав! Здоров була, Федоро, як ти розпаніла! Та не тікай-бо, пожди, щось маю тобі сказати!..

Ми метнулися по бульвару, югнули в бокову вуличку і бігли без оглядки до автобусної зупинки. Тільки в автобусі, що котив у бік Солом'янки, віддихалися та прийшли до тями.

Але тітка Дора ще довго тремтіла і була геть бліда з обличчя. Тітці Дорі робилося зле, коли необережно нагадували, що вона — Федора, та ще й пакульська.

Защібаючи хвіртку, дядько Денис зачепив рукавом ма-кінтоша фанерне гніздо поштової скриньки і звідти випурхнула та перелетіла на вишню згорнена вчетверо газета. З її сірих крил крізь чорнильні сутінки осіннього вечора дразливо сяяла червонозолотиця цифр.

— Є таблиця... — прошепотіла тітка Дора, завмираючи на стежці, і раптом виплеснулася криком: — Та лови ж її!..

Дядько Денис навшпиньки подибав до вишні; але від тітчиного крику газета здригнулася та з дрібним металевим дзвоном (передзвін дрібних грошей у кишені) пурхнула на паркан, усівшись між штахет з розпушеними крилами й хвостом. Відблиски саява, яким вона пашіла, сонячно серпанилися над городом.

— Ціп-ціп-ціп! — покликала тітка Дора ніжним, лагідним, солодким, мов сахарин, голосом. — Ціп-ціп-ціп...

Газета довірливо ворухнула крильми і скікнула з паркану на стежку. Напринджена, наче квоктуха, вона з тихим металевим теленьканням мерехтіла біля ніг тітки Дори, аж поки дядьків капелюх, що опускався все нижче та нижче, раптово не пригасив того дразливого мерехтіння.

Ніколи ще не бачив я тітку Дору такою святковою. Постеливши нову сґатертину, вона сіла до столу, а дядька й мене посадила просто себе. Рухи її були повільні й врочисті, лишень з очей, що, мов розтривожені коні по луґу, стрибали по газеті в дядькових руках; випурхували раз у раз золотисті іскорки і гасли під стелею.

— Читай...

Дядько розгорнув газету, повів пальцем по колонці лотерейної таблиці.

— 00173 — автомашина «Москвич».

— «Москвич»... — ніжно повторила за дядьком тітка Дора.

— 021845 — цільнометалевий гараж.

— Гараж... Гараж у нас є, гараж продамо за півтори ціни, півтори дадуть, а півтори ціни — це...

Вона глипнула на дядька замріяними очима і сердито обірвала себе:

— Далі читай!

— 045285 — автомашина «Москвич».

Тої ж миті тітчина душа, схожа на сірого напіндюреного горобця, випурхнула з її грудей, і дядько Денис ледве впіймав ту душу під червоним абажуром, сплеснувши в долоні, буцім полював на міль. А тітка Дора белькотіла синіми губами: «Наша, наша...» і зомліла з великої радості та зворушення. Дядько Денис навернув тітчину душу назад, наче корову, що забрела в шкоду. Оклигавши, тітка Дора взялася дрібними хихичками:

— А вона ще мені каже: «Може б, ти забрала останню лотерею?» А вона ж не знала, що остання — щаслива, це мені ще циганка, в якій я торік ворожила, відкрила: «Бери останню, остання — виграшна». Я кажу: «Та візьму...» І ніби неохоче. 045285 — я на буфеті хімічним олівцем записала. Аж так воно вже велося, так було Богом дано...

Вона підвелася, поважно, строго перейшла кімнату, а відтак — з синім лотерейним білетом на постаменті долонь, буцім з плащаницею, повернулася до столу. Дядько Денис сидів, неначе виліплений з глини, що вже давно висохла і потріскалася: торкни пальцем — розсиплеться в порошок.

— Візьми, Михайлику: молодші очі — щасливіші... Музило ж колись і нам усміхнутися!..

Вона повела очима, повними радісних сліз, на білий порожній покут («Нема ні Бога, ні чорта, ні Святого Духа, амінь, — зі злом казала тітка моїй матері, коли та приходила в Ирій з кошовками напереваги і з випогодженим утихомиреним обличчям, — учені про те давно знають; це тільки у в а с у Пакулі попу Савці досі троячки несуть...») — і раптом перехрестилася.

Розуміючи важливість покладеної на мене місії, я узяв тремтячими пальцями лотерею та побрів між автомашин, холодильників, приймачів, піаніно, електробритв, капронових сорочок, моторолерів, велосипедів, моторних човнів, килимів, радіол, магнітофонів, мотоциклів — усе те принадлеливо, багатообіцяюче, заклично дзвеніло, бряжчало, пахало синім димом, тельняло, вилискувало, грало веселковими барвами, наспівувало на різні голоси, але пурхало з-під моїх ніг, коли я наближався, і зависало віддаля звабливим видінням, наче кучеряволиций туман над болотом, що по з'яві сонця опадає в чагирища сірою мозкльою мжичкою. Нарешті добрів я до щасливої тітчиної серії — 045285,

стрибнув оком на номер лотереї — номер не сходився! Серце мені стрепенулося й провалилось до самісіньких п'ят, немов того дня, коли я вперше висмалив товстелезну цигарку із пакульського самосаду в шкільній вбиральні; я поклав очі на край газетної сторінки і прочитав жалібним, вибачливим голосом:

— На інші сто двадцять чотири номери цієї серії випали виграші по десять карбованців.

— Як?

— Номер не сходиться, тітко Доро...

Я не насмілювався підвести очей, почувуючись винним. А тітка перекинулася кішкою, пронизливо нявкнула і стрибнула на стіл, впившись кігтями у газетний лист. Писок тицьнувся в лотерею, а відтак, лоскотячи пишними вусами паперове поле, побіг по таблиці. Коли я наважився зирнути на тітку, вона вже сиділа на стільці у своїй звичайній подобі, тільки форми тіла її втратили чіткість, розпливлися по краю стола, буцім виліплені з тіста, яке підійшло та, піднявши віко діжі, перевалилося через вінця.

— Давай твої, Денисе.

Голос її був напродиво сухий і рівний.

— А ті, Дорочко, я ще вранці перевірів. Як на базар ходив, біля пошти газета висіла... На три номери сорочка не зійшлася, а так — нічого...

По розм'яклому обличчю тітки Дори покотилися, наче сльозинки, лискучі мідні копійчини і з рясним дзенькотом упали на підлогу. Дядько Денис шарпнувся під стіл — збирати, коли я ламким, буцім на екзамені з математики, голосом скокнув у крижану воду тітчиної немилості:

— Не в грошах щастя...

— А в чім щастя? — вкрадливим голосом перепитала тітка Дора, повертаючись до мене разом зі стільцем.

Я котився з гори на широчезних лижвах, що їм не було стриму:

— А щоб по правді жити, — крізь мій півнячий фальцет пробилася розсудливо-гірка материна говірка: — В чужий рот не заирати, іншій людині ями не копати, добро людям робить, бо за добро добром і віддячують, а за зло — злом...

Дядько Денис моргав до мене, аж вітер ходив по кімнаті і шарудів газетою, але я не зважав на засторогу: почувався

вправі сказати все, що думав, аби тітка не горювала за невиграною автомашиною, не побивалася за грошима, які незабаром — при комунізмі — зовсім не будуть потрібні.

— То все вчителі... — примирливо мовив дядько Денис, з усіх сил запобігаючи громові. — Їм за їхні байки гроші платять.

По моїх словах тітка декілька хвилин не дихала, міняючися з обличчя, немов світлофор на перехресті, і в кімнаті ставало то червоно, то зелено, то синьо; по тому хапнула повітря, втягши у себе мармуровий чорнильний прилад, якого дядько притарганив з водоконтори на минулорічний тітчин день народження, та сім порцелянових слоників з етажерки, і вибухнула. Вибухнувши, тітка Дора розлетілася сотні на три маленьких, мов гумові ляльки, тіток Дор, що повсідалися на підвіконнях, дивані, етажерці і дзеркалі, на лутках дверей, на абажурі, що загойдався під ними, сіючи увсібіч мерехтливі тривожні тіні, і заволали, зарепетували, заgrimали до мене та дядька в один голос:

— А жертимеш що, як тітка Дора завтра не вкраде? Мерзлу гарбузу будеш гризти, яку мати сьогодні привезла? Чи святим духом житимеш, наче ота яга за стіною?

Проте я був упертий, буцім корова Манька, і правив своєї:

— Тепер ще воно мо' й так, гроші потрібні, але й тепер гроші — не головне в житті. Головне — чиста совість і щоб роботу любити...

— Коли такий розумний, діждешся ранку — бери ноги на плечі й шкандибай на Пакуль свою дурну матку учить, як по правді жити. Вона в тебе теж на язик така руча, що з хати й миші давно порозбігалися...

У цей мент дядько Денис, що вже давно бабрався в кишені макінтоша, сипонув на стіл жменю мідяків, вхопив скатертину за краї і забрязкотів дрібнотою. Триста тіток Дор, буцім горобці на просо, сипонули зі стін та підвіконь на звабливий дзенькіт, збилися в клубок, наче бджолиний рій, і знову породили тітку Дору в її щоденній подобі. Вивинувшись із скатертини, вона вхопилася обіруч за голову і побігла довкола столу, пошепки, аби не вчули старі Солом'яники за стіною, голосячи:

— Як вони усі на лежанках вигрівалися та пакульські побрехеньки лузали навпополам з гарбузовими зернятами, а я ночами сама-самісінька і в дощ, і в хвищу ходила за п'ять кілометрів у Чорторійську школу, то ніби так і треба було, мовляв, дурна Федора вище себе хоче стрибнути. А тепер, бач, коли стрибнула, роти пороззіпали: не в грошах щастя... А за чії ж гріхи я місила грязюку між Чорторійкою і Пакулем, за чії гріхи од вовчого виття на верби тікала, за чії гріхи біля каганця над книгами ночі просиджувала? Тепер іду з ридикюлем по базару, а ті, що тоді на кпини брали, баби бабами, закушкані, в пакульським багні по коліна, перешіптуються біля возів: «Дора, Дора, Дора...» А як в'їду в Пакуль на власній автомашині, вони за тинами лікті собі гризтимуть і самих себе згризуть, а я з машини в обличчя сміятимуся: «Ось вам — Фе-дора! З'їли?» Мо', я заради цієї хвилини і город городила, може, я тільки заради цього й живу! А він: «Не в грошах щастя!..» А мо', в твоїй дурній балачці? У-топлю-ся!..

Тітка Дора метнулася з кімнати на кухню і стрибнула сторч головою в ночви, повні води. Плавати не вміла, тож каменем пішла на цинкове дно. Коли ми з дядьком Денисом підбігли й схилилися над ночвами, вона, конвульсійно відштовхнувшись від дна, спливла, мов корок, над гладінню води. Вхопивши повітря, тітка Дора знову було заголосила, проте нездоланна сила земного тяжіння потягла її на дно ночов і тільки гойдливі кола та бульки на водянім дзеркалі свідчили, що десь там, у глибинах, гойдається на терезах випадку тітчине життя. Дядько вхопив з мисника друшляк, чиргикнув ним по дну ночов і впіймав утопленицю, буцім рибу в підсаку. Тітка Дора стояла на підлозі, і вода струменіла з неї шумними потоками, а фарба з брів та губ темно-червоними їдкими плямами розпливалася по мокрому крепдешину.

Почуваючись винним у вечірньому бешкеті, я, мов кіт, що нашкодив, бігма чкурнув на піч, за комин, де відтепер була моя резиденція. Готували молоді Солом'яники на кєрогазі, а піч топили перед великими святами, і черінь був холодний; я застеляв його материною кұфайкою та дядьковою шинелею, накривався пакульським рядном, а під голову замість подушки щоночі лягала чергова недочитана

книга. Черені мені вистачало, якщо я лягав наскіс, з кутка в куток печі; два інші кутки, і комин, і підвіконня крихітного віконечка, що дивилося в город, і закапелки були закладені книгами, що їх я наносив з семи ирійських бібліотек і ковтав швидше, аніж Нерон-Балалайка мух. Я читав усюди — за обіднім столом, по дорозі до школи, на уроках під партою, навіть на уроках фізкультури, на багатокілометрових дистанціях, і, звичайно, за комином на холоднім черені, засвітивши парафінову свічку, коли тітка Дора, повернувшись з пивниці, задля економії сердито клацала вирикачем.

Але сьогодні я був не в гуморі, сотні кішок з нявкотом та писком шкребли душу. Я ліг між книжкових пак за комином і стомлено заплющив очі.

...Принеси картоплі з погріба! — гукне вранці тітка Дора. Я спускаюся по заінених сходах мурованого льоху. З-за оббитих залізом дверей на мене війне вогкістю, гнилизною й вином, що його давить з гнилих яблук дядько Денис. Я підумі між пузатих бочок та сулій по льохові, якому нема кінця. Дід Єврась божився, що у війну, полюючи на партизанів, тут загубився німецький дивізіон з п'ятьма танками і досі про нього ні слуху. Я наберу корзину картоплі і вже прямцюватиму назад на світло дверей, коли ненароком штовхну муровану стіну і опинюся в холоднім, хмурім казематі, в потаємних печерах, що існують під Ирієм з часів татарських набігів, і побачу в напівтьмі скрині з коштовностями та золотом, скарби прадавніх ирійців і три чорні тіні в німецьких касках біля скринь зі скарбами, залишки німецького легіону, що загубився в льохові Солом'яників. Вони підуть на мене, викрешуючи іскри кованими чобітьми, і я згадаю, як бився з гімназистиком Павка Корчагін, ударю знизу в підборіддя вагою усього тіла, фашист випустить з рук автомата і впаде навznak. Я підхоплю зброю і двоє останніх фашистів покірно піднімуть руки, третій очуняє і теж здається, я накажу їм узяти скрині зі скарбами на плечі й поведу нагору, а в дядьковім городі один з фашистів, той, якого я ударив, вихопить пістолета і вистрелить у мене, але пізно: фашистів оточать підняті по тривозі наші солдати, а мене, пораненого, перев'язуватиме дівчина з календаря. У школі я нікому не признаюся, хай вони про все дізнають-

ся з газет. Золото й коштовності я подарую державі, а собі залишу на денці скрині і то не для себе, а щоб поїхати в Пакуль і сказати пакульцям: ось золото, збудуйте дорогу з Ирїю в Пакуль...

Я ще не знав, не розумів, не замислювався, навіщо мені раптом ця дорога — з Ирїю в Пакуль, але з тою думкою і заснув, утихомирений, майже щасливий.

СОЛОМ'ЯНИКИ З ВУЛИЦІ СОЛОМ'ЯНОЇ

Сто тридцять сім разів офіційно перейменовували Солом'янку, але вона вперто й несхитно трималася за родиме ймення і сто тридцять сім милозвучних витворів колективного міськрадівського розуму, на папері народившись, на папері й всохли.

Бо Солом'янка інтуїтивно тяжіла до традиційного, не дошукуючись, прогресивне воно чи пережиткове. Історія Солом'янки, що потроху нанизувалася на мій жадібний розум, підтверджувала цю тезу багатьма прикладами.

Уже за моєї пам'яті постановили забрукувати початок Солом'яної вулиці; проте скалкувате каміння, що його встигали настелити за робочий день шляховики, до ранку розбредалося по погрібах солом'янчан, які квасили те каміння в торішнім капустиянім розсолі і збували на базарі за кислі шуляки, а з жорстви — гнали горілку.

Надумала було влада пустити по Солом'янці автобус — автобус безслідно зник; шофер з кондуктором сьомого дня, перед авансом, з'явилися на автобусній станції, опухлі від перепеоїв та похміль; автобус випадково надібав контролер електроконтори — він слугував одному з солом'янчан за літню кухню.

Жодна людина ще не перебрела Солом'янки з кінця в кінець — про Південний полюс і навіть про захмарену Венеру в Ирїї знали докладніше, аніж про передмістя. Солом'янка не мала кінця, як не мала початку: її приземкуваті, в червоних та зелених картузах дахів будиночки вервечилися доокруж міста і звільна розпросторювалися по довколишніх пагорбах, ярках, перелісках, річищах і левадах. Час од часу Академія наук та місцеві ентузіасти організовували експедиції на Солом'янку. Тоді під вербою, де Солом'яна

вулиця перехрещувалася з міською магістраллю і де була остання зупинка міського автобуса, виростили, мов гриби, брезентові намети, а в продуктовому магазинчику на розі вулиць товпилися молоді люди з борідками та в темних окулярах. Проте жодна з тодішніх наукових експедицій не змогла похвалитися значними відкриттями — Солом'янка виснажувала швидше, ніж арктичні крижані поля. А одна експедиція так і загубилася в лабиринті вуличок, провулків та сліпаків; через багато років, уже в нинішні часи, проектники, що накидали план нового ирійського мікрорайону, здибалися з керівником нещасливої експедиції, кандидатом географічних наук — він був у солом'янчанина за сторожового пса, день і ніч сидів на ланцюгові біля дощатої будки, їв із іржавої німецької каски і став такий лютий, що вкусив молодого архітектора, який безпечно підійшов, забачивши на грудях людини-пса університетський значок. Архітектор невдовзі помер від сказу. Про інших членів експедиції тепер відомо, що вони пристали в прийоми до солом'янських рожевошоких дівчат, викохують на городах полуниці й думати забули про розвій географічних наук.

А започаткував Солом'янку, як відомо кожному ирійцю, дід Єврась. На сході тридцятих років, передчуваючи колективізацію, він загнуждав своє дрібносередняцьке надбаннн — свиноматку, яка поросилася кожного місяця двісті сорока дев'ятьма поросятами, сів на неї охляп, посадив попереду бабу Одарку з хатнім манаттям та сином Денисом і побасував з Пакуля через Собакарєву гору в Ирїй. Продавши свиноматку, збудував на пісках край лісу мазанку під солом'яною стріхою. По війні Єврась із сином вимурували будинок на три кімнати, накрыли бляхою, а все ж навіки залишилися Солом'яниками, як Солом'янка — Солом'янкою. Тільки й того, що розрослася Солом'янка, буцім гіллясте дерево, і кожна гілка мала своє ім'я, за назвами сіл, звідки переселилися нинішні городяни, — пакульська, терехівська, чорторійська, лопатинська, петрушинська, киселівська, радульська, сибєріжська, пльохівська, вихвостівська, івашківська, руднівська, крутьківська, сядринська...

Свого часу пакульські свашки заздро теревенили, що Дора віддалася в багатий двір. Мені було впам'ятку тіткодькове весілля. Хоч засвітило те сонечко в наше віконеч-

ко повоєнної пори, проте напередодні у нашій горі та по довколишніх рівчачках парувало одна тисяча сто сорок сім апаратів, що їх мати збрала з усього Пакуля, і самогонний дух висів над хутором такий густий, що дикі качки й гуси, які летіли з болота Свин в ірїй, туманіючи, сторч головами шугали із холодно-синього неба в казани з окропом, що їх передбачливо розставила мати по колгоспному житнищу. Дядько Денис солом'яним капелюхом перегородив ріку Стрижень, і коли води набігло так багато, що й воша могла втопитися, привіз із бази, де працював кум Цекало, сто сім возів густо-червоного морсового концентрату на сахарині та скинув у ріку; усі тридцять три дні бучного, бубонистого хмільного весілля гості жлуктили той морс нахильці, вихоплюючи ріку з рук одне в одного, аж поки не порвали дядькового бриля і питво не збігло в Невкю. Тридцять восьмеро з половиною пакульчан та ірїйців утопилися в морсі і стали червоними рибами, відтоді їх розводять на продаж місцевим любителям акваріумів Ирїйський риборадгосп. Кривоногий Халимон, що його лише половина втопилася в морсі, котрий рік щонеділі бігає до міста, вдаючи, ніби носить на базар молоко та яйця, а насправді цілісінькі недільні дні шкутильгає понад Стрижем та покликє свою другу половину, бо за неї колгоспна бухгалтерія не виплачує пенсії.

Тітка Дора хоч і віддавалася з міста, де завідувала клубом (а ділити спадщину сестрам не було як, бо зі спадщини лишилася сама горбата хата), матір моя все ж збула свиноматку і купила міське придане — дзеркальне трюмо. Таємниче слово це довго заворожувало мене, аж доки я не побачив у тітчиній хаті високу фанерну скриньку з люстром на дверцятах. Бачив трюмо я вперше і востаннє, бо довелося його невдовзі продати: як не витирали дзеркало, з нього докірливо і сумно зирили очиці вухастой льохи, що її, поросну, мати відвела перед тітко-дядьковим весіллям на базар.

На вторговані гроші дядько Денис зайнявся комерцією: мрія про власну автомашину уже жила в його серці. Походивши по Пакулю, він задешево придбав (багато хто віддавав їх за здорово живеш) повну торбу вошей і влаштував на веранді вошівник, бо чув від авторитетних знайомих, бу-

цімто науковий інститут у Києві зуповує тих кузок по карбованцю за особ і мають вони в скорім часі подорожчати, остаточно програвши історичну битву з ДДТ. Дядько Денис дуже пишався з розплідника: викохані, ситі, воші сиділи в дротяних клітках і зирили крізь ґрати булькатими, каламутними очищами. Вечорами тітка з дядьком діловито й щасливо підраховували майбутні бариші, приміряючись до чорного німецького «опеля», який поки що належав кумові Цекалу.

Нарешті дядько відібрав сотень з десять найвгодованиших вихованців і повіз до Києва, не взявши й гроша на зворотну дорогу, — був певен, що повернеться з тисячею карбованців у кишені. Проте інститут, який зуповував вошей, уже розформували. Дядько пішодрала чалапав із столиці.

Саме підскачили ціни на хутрянні шапки, дядько Денис викорчував півсаду, натомість викопав басейн і виписав здалеку десяток крихітних водяних пацюченят — нутрій. Нутрії в дядьковім басейні швидко розплодилися, і вода аж кишіла ними. Дядько власноруч лупив нутрій і, облуплених відпускав у басейн, аби вони знову обростали шкурою та хутром. Від такої наруги пацюки збунтувалися, таємно прорили нору з городу аж до Живця і одної ночі спливли за водою, лишивши на спогад Солом'яникам гнилу баюру посеред городу. Виторгу від шкурок, які встиг налупити дядько, стачило тільки, аби зварити з броньованих плит (їх за абищицю привіз п'яничка-шофер машиноремонтного заводу, постійний боржник тітки Дори) цільнометалеву коробку гаража. Відтоді іржаво-сіра буда бовваніла край городу моїх родичів, чекаючи на «опель», що ним усе ще їздив кум. Поки що Солом'яники тримали в гаражі кабанів.

Отак наша покійна свиня, наша льоха, наша благодужна капловуха паця з-за невдатного дядькового гендлярства перевелася на ніщо.

На десяте літо по тітко-дядьковім весіллі старі Солом'яники стали ділитися з молодими Солом'яниками, хоч досі жили в повній злагоді. Спричинило до того інтуїтивне передчуття кінця світу. Чутки про світову катастрофу або про війну не були дивиною для Солом'янки; час від часу вони прокочувалися по передмістю, наче повів вітру по

заростях татарського зілля, лишаючи по собі тривожний шелест язиків і пусті полиці міських магазинів. За якихось півдня мило, цукор, сіль та крам перебиралися до комор передбачливих солом'янчан, що мали за спиною гіркий досвід воєн і голодух.

Цьогорічні сумні прогнози авторитетно підпирала Біблія. Дід Єврась довгі зимові вечори рахував роки й дні, а баба Одарка згідно кивала сивою головою: випадало на першу петрівську неділю. Дядько Денис не йняв віри Біблії, а все ж наносив повнісіньке горище солі.

В першу неділю літа ми з матір'ю вибралися в Ирій. Побазарювавши, заїхали до родичів. Був спечений, душний день, на голубій небесній черені яскраво палахкотіло сонце. Тільки на заході похмуро гарчав темномордий звір і злостиво шкріб небо кігтями. Дід Єврась лежав під традиційною грушею в свіжій полотняній сорочці, в спіднях і чекав кінця світу, склавши вузлуваті руки на грудях. Баба Одарка, теж вбрана в святешне, ходила назирці за куркою, бо мала надію, що та знесеться до кінця світової катастрофи. Тітка Дора була на роботі: вона глибоко поважала фінансовий план, а солом'янських п'яничок перед всілякими всесвітніми пертурбаціями особливо тягло до чарки. Дядько Денис меланхолійно клацав на рахівниці, підраховуючи дебети й кредити водоконтори — готувався до кінця світу, наче до ревізії. Небо тим часом вбиралося в темну, мовби кожух навиворіт, одіж. Уже погримувало над Солом'янкою, і дід Єврась лагідно та вибачливо хрестився до хмари. Баба Одарка усміхнено тримала на долоні ще тепле яйце. Тут вперішцив дощ, і всі зрозуміли, що кінця світу сьогодні не буде, а буде довгождана злива. Перші хвилини дід Єврась вперто чекав під грушею на з'яву янголів, але й він підхопився та білою примарою майнув через капусту до хати, викрешуючи голими п'ятами з низького темно-русого неба більмаки блискавок.

Виголоднівши, дід Єврась наказав бабі притьма подати учорашній суп (очікуючи на кінець світу, Солом'яники з ощадливості не варили). Баба Одарка поставила перед Єврасем миску, і в цей мент сіль, обважнівши від дощової води, що сочилася крізь дах, проломила стелю і шубовтнула з горища у суп! Дід помішав у мисці і суп таки доїв, хоч і пе-

ресолений, але ж не гинути добру, пересоленого ні курці, ні поросяті не даси. По тому діда стала доймати справа, він перекинув у себе бочку з дощовою водою. Тітка Дора, що хотіла помити дощовою водою голову, дорікнула свекрові. Дід Єврась за словом до кишені ніколи не ліз, воно лежало в нього напихваті; втрутилися дядько Денис та баба Одарка і невзабарі горшки родини Солом'яників були побиті на дрібне череп'я.

Того ж таки дня дід Єврась забив дошками двері до сінцець і дядько з тіткою почали лазити через вікно. Назавтра Солом'яники офіційно поділилися: старим дісталася коро́ва Манька, а молодим — гараж із кабаном. Курку в присутності представника влади розрізали навпіл: одна половина пострибала по бабо-дідових грядках, а друга — по тітко-дядьковій полуниці; поміж себе юридичні сторони дійшли згоди дозволяти половинкам серед дня сходитися, аби курка неслася цілими яйцями.

Отоді і свиснув, нарешті, для мене рак у Жерелі.

Дармового хліба я не їв, я мав у родині молодих Солом'яників обов'язки.

Спозранку тітка Дора будила мене і, махнувши подолом плаття, шмигала в темно-синю ляду вікна. Я ще трохи ніжився на холодній черені, за муром коми́на, але в сусідній кімнаті починав хропти дядько Денис — спершу хропів ніжно, з присвистом, мов грав на флейті, а відтак все гучніше та басовитіше; черінь починав ловити дрижаки, буцім на морозі, білий пил сіявся зі стелі, а невдовзі стіни будинку була справжня трясця і на підлогу падали шпарунки; тоді я поспіхом стрибав з печі, вбігав до кімнати і макогоном, що стояв напихваті біля ліжка, гатив дядька по лисині, інакше годі було його дойняти.

Дядько незворушно повертався на правий бік і на п'яток хвилин примовкав, щоб потім почати спочатку. Я вже не ліз на піч, а вдягався та сідав до уроків, раз по раз, коли хата починала ходити ходором, вдаючися до макогона. Я був глибоко свідомий свого високого обов'язку: без мого пильнування від дядькового хропака Солом'янка давно б провалилася в тартари. Кількома роками раніше, коли старі Солом'яники вибралися до Пакуля під храм, а тітка Дора,

як завжди, спозаранку подалася до пивниці, дядько так захріп, що в радіусі кілометра з вікон посипалися шибки, сусідні будинки перехнябилися, стовпи радіомережі ламалися, мов сірники, з дерев осипалося листя, а край лісу над глинищем провалився в Стрижень, і від того лиха на Солом'янці ранньої осені була велика повінь. Порятував Солом'янку щасливий випадок: зі стелі впала люстра і втрапила дядькові в праву ніздрю. Дядько чхнув та й пробудився. Люстра ж, проломивши муровану стіну, з пронизливим виттям пронеслася над Солом'янкою та зникла в безвісті. Того ж таки дня Солом'янці взяли приступом ирійські магазини та розкупили сіль, мило й сірники.

Рівно о восьмій (він давно вмонтував у себе будильник і заводив його та ставив на восьму ранку кожного вечора) дядько схоплювався на ноги, хлюпався, мов горобець, у ложці води, ковтав цілими десятком яєць (їх давили в дядьковім череві за автобусної тісняви і огрядний дядько у такий спосіб заощаджував хвилини) та вибігав на вулицю. Частенько його сірий фетровий капелюх з лементом біг слідом і наздоганяв дядька уже біля автобуса.

Я ж, зацібнувши за дядьком хвіртку на сто двадцять сім гаків, аби не пробрався контролер чи монтер, які сновигали по Солом'янці, брав книжку і сідав на осонні біля мотузки, що нею було переділено город Солом'яників. На мотузці заповзятливий дід Єврась встиг викохати золотистобокі дині; вони звисали з мотузки, наче золоті царські п'ятірки з шиї циганки, що розгадувала химерні сні солом'янчан, та подзвонювали під легенькими подихами сіверця. Яблука гупали з дерев і, видресировані дядьком Денисом, поспіхом котилися до погріба, далеко обминаючи Нерона-Балалайку, який охоче ласував ними, особливо путинками. Сокотіла в картоплі половина курки, з вишняку до неї відзивалася друга половина. З хати видибувала з низеньким стільчиком під рукою баба Одарка та всідалася просто мене по той бік мотузки. І баба, і дід були худющі, мов бригадні коні напровесні, і на всю Солом'янку торохкотіли кістями, біжучи до магазинчика на перехресті по хліб для корови Маньки. На своєму довгім віку старі так звикли берегти кожного шеляга, що й зараз, коли стало ситніше, жили святим духом, у великі свята присмачуючи

його сироваткою або підсолодженою водою. Якось у черзі бабу Одарку штовхнули, і вона розсипалася; мусила знімати з голови хустку, збирати у вузлик свої кістки та чалапати в лікарню, де її заново склали.

Баба Одарка могла цілі дні згадувати Пакуль, своє дитинство та молодість. Меланхолійними осінніми ранками, полюючи очима, коли половини курки з'єднаються і курка почне нестися (тітка й баба одна одній не довіряли, а курка неслася по-різному, день на день не випадав: сьогодні знесе, бувало, й сотню яєць, а завтра — якихось шість десятків), баба плела безкінечні мережива давніх снів. Я був вдячний слухач — мовчав, втупившись у книгу. А вона вся була там, у Пакулі. Отак вона копала, отак садила, отого року оте вродило, а отого — оте, наступного літа Єврась пішов найнятися до волів, проорав півдня, а на обід йому принесли в торбі цибулі та хліба, він зазирнув до торби, ліг у борозну та й каже: «Нема сала — нема й за волами»; а потім у їхній хаті завівся домовик, він приходив ночами і давив Єврася, а коли вони виїхали з села, загнуждавши поросну свиню, до їхньої хати вселився Халимон, не той Халимон, що наполовину втопився в морсі, коли гуляли Денисове весілля, а ось цей, що живе тепер на Піщаній вулиці, так домовик і йому не давав життя: щоночі ходив й хапав за горлянку, мусив Халимон теж переселятися на Солом'янку, полишивши колгосп; з хати ж бо їхньої виклали причілок колгоспного клубу, оту причілкову стіну, яку повалив минулої зими п'яний Затираха, заїхавши автомашиною на сцену, де саме були тіатри; казали пакульці, що стіна розсипалася на порошок, мо' й так, бо ту хату ставив ще Єврасів прадід. Уже по війні домовик забрів якось сюди, на Солом'янку, усю ніч балакали вони з Єврасем про щось своє; лишитися в місті домовик не захотів, хоч Єврась і набивався теплим, чистим горищем, а помандрував світ за очі, і хто зна, де тепер віється...

Тим часом наша половина курки стрибала до їхньої половинки, за мент курка вже сіяла по городу яйця, а ми бродили за нею по грядках капусти та помідорів, по зчорнілому картоплянищу, попід яблунями, вишнями, сливами і парканами з кошовками в руках, що вочевидь повнішали. Щасливо знесшись, курка сповіщала про те Солом'янку

хвалькуватим кудкудаканням, і на залізничній станції хрипко відгукувався паровоз дядька Якова, сусіди Солом'яників. Вони з куркою любили перемовлятися через усеньке місто, розповідаючи одне одному свої старосвітські клопоти: паровоз був давній і доходжував по залізницях останні кілометри.

По тому наставав час годувати кабана, бо він уже нетерпляче погрюкував залізними дверцятами, аж відлунювало в лісі. Я навшпиньки підходив до гаража, обережно піднімав клямку і відстрибував убік; дверцята зі скреготом та бамканням розчахувались, ніжно-рожева салиста мармиза з крихітними очицями та рухливим, приндливо задертим угору п'ятачком затуляла пройму. Кабан уже давно не виходив з залізної буди, його відгодовували, буцім наповнювали тушонкою консервну бляшанку; тепер чекали на морози, щоб бляшанку відкрити.

Хліб для кабана рано-вранці привозив шофер тітчиної пивниці; її п'янички закусювали рукавами куфайок, піджаків та пальт, а за хліб платили. Я брав складені в дровітні під парканом круглі буханці і, мов диски на уроці фізкультури, шпурляв здалеку одну по одній в роззявлену пащеку кабана. Той ковтав буханці, мов Нерон-Балалайка мух, і тільки після третьої сотні тягся до корита з водою. Вицмуливши відер з десятеро, він знову задирав п'ятачка, голодно принохувався і, не вчувши сподіваного хлібного духу, гриз залізний одвірок гаража.

Я підбігав до купи брухту (його за абишицю купляв у смітників дядько Денис) і шпурляв кабанові все, що потрапляло під руку: підшивки старих газет та журналів, іржаві колеса тачок, потріскані, нашпиговані гвіздками гумові покришки, уламки дощок, лискучі дизельні циліндри, березові й дубові оцупалки, колінчаті вали; усе те з пекельним скреготом перемелювалося між жорноподібних зубів кабана і безслідно зникало у його невидимому череві, буцім провалювалося під землю.

Наближалася шкільна художня олімпіада, яка мала на решті явити відбірковій комісії, а отже і всьому світові, геніального актора Михайла Решета. Я готувався до неї, як досвідчений солдат готується до полкового огляду: старат-

ливо, але спокійно, з певністю в собі. Я вибрав для читання зі сцени драматичний уривок з гетівського «Фауста» в перекладі Пастернака і користувався з кожної вільної хвилини для репетицій. Позбиравши за куркою яйця й нагодувавши кабана, вішав на плечі шмат пожмаканого брезенту, що в нім шофер закускочної привозив хліб, сідав на край залізної бочки з водою під причілком і замислено густим, проникливим голосом декламував:

Я богословьем авладел,
Над философией карпел,
Юриспрудэнцыю долбыл,
И медицину изучыл...

З кожним словом мій голос набирив сили, пружності, басовитості, переполохано кудкудакуючи, пурхала з-під порічок, знову розділившись на дві половини, як велів закон, зозуляста курка, кабан у ритм моїй урочистій мові ляскав лишаюватими вухами, Нерон-Балалайка подзвонював ланцюгом, спинався на задні лапи і так застигав, побожно дослухаючись; горобці на груші перемажено примовкали, а баба од зворушення німіла й хрестилася.

Но как? На зло своей хандре
Еще я в этой конуре,
Где доступ свету загражден
Цветною росписью окна!
Где запыленные тома
Навалены до потолка;
Где даже утром полутьма
От черной гари ночника;
Где собран в кучу скарб отцов.
Таков твой мир! Твой отчий кров! —

кричав я на всю Солом'янку, калічачи кожне друге слово «сільською» вимовою, а Солом'янка відгукувалася наполоханим валуванням псів.

Явись! Явись!
Явись! Пусть это жизни стоит! —

вперто перекикував я псів, а на ганку з'являвся дід Єврась у старій, ще часів Першої імперіалістичної гімнастерці,

у синовім галіфе і в червоних бахилах на босу ногу. Поки він підозріливо зиркав у мій бік з-під жовтої долоні, я уклонявся псові та кабану, скидав з плечей брезент і, стомлений, прошкував зі сцени. Услід мені вдячно шелестіли груші, вишні та яблуні, кабан захоплено рохкав, а Нерон-Балалайка схвильовано барабанив лапами по перевернутій догори денцем порожній місці.

Внутрішньо я був готовий до великої сцени.

Напередодні олімпіади випрасував лижний костюм і наквацав ботинки. Шкарпетки геть зітерлися на п'ятках, висіли, мов жабо. Я знайшов у закапелку старі тітчині панчохи, зав'язав їх мотузками вище колін і почувався вбраним незгірш свого однокласника, жевжикуватого синка завідуючого Ірійською овочевою базою.

На жаль, актова зала була порожня, і лише в перших рядах над лискучими спинками відкидних стільців темніли голови тих, хто прийшов засвідчити мій тріумф, — учитель співів, завуч, піонервожата і високий гість, актор обласного театру, член всіляких комісій та рад, театральний критик газети «Голос ирійця» Кузьма Перебендя (звичайно, це був псевдонім, але справжнього прізвища шанованого ирійця давно вже ніхто не допитувався).

Весь тиждень до виступу я ковтав сирі, ще теплі, з-під курки яйця, і голос мій дзвенів зі сцени дужо, гучно, ніби сполошний дзвін. На сцені я чув лише його, свій голос і, наснажений ним, гукав так, що люстра гойдалася, наче від поштовхів п'ятибального землетрусу, а школа, напнута моїм голосом, буцім парус вітром, рвалася з підмурівків і була б попливла в піднебесся, якби я, самозречено надриваючи горло, нарешті не прорік останні слова монологу: «Явись! Явись! Явись! Пусть это жизни стоит!» — та, ледве тамуючи щасливі сльози, кинувся за лаштунки. Там, у сутінковій кутку, заплакав, до глибини душі зворушений мистецтвом власної декламації, потайки ждучи, що на сцені зараз загупають нетерпеливі, схвильовані кроки знаменитого сивоголового актора, який, звичайно, кинеться за лаштунки, аби обійняти й провістити мені славу на театральній ниві...

Але ніхто не розшукував мене і навіть ніхто не аплодував, а на сцені вже святотатно баяндрасив після мого, сповненого високих драматичних почуттів монологу, шкільний

блазень. І блазня відібрали на міську олімпіаду, а мене — ні! Боляче вражений такою несправедливістю, я почвалав слідом за шанованим гостем, головою відбіркової комісії, до піонерської кімнати. Уздрівши на порозі мене, Перебендя звів трохи не до стелі сиві косматі брови, вхопився за них обіруч, підтягся, як на турникові, і лагідно усміхнувся до мене згори:

— Так і думав, що ви прийдете...

— З чого це ви — думали? — неприязно, ображено перепитав я.

Перебендя стрибнув на долівку, м'яко приземлився, пружинячи м'язами ніг, і тернув долоня об долоню:

— Бо — емоції! Сам таким був, знаю. Але не ловіть мене на слові, дорогий товаришу мій: тим, ким я є, ви не будете. Ви можете стати Наполеоном, Бальзаком, Платоном, Чкаловим, Миклухо-Маклаєм, Македонським, ну ким ще? — окрім актора. І це сказав вам Кузьма Перебендя. Бо ви граєте лише самого себе і чуєте на сцені лише себе. Ви для себе — і актор, і глядач, і критик. Ви для себе — все, але тільки для себе. Велике ж акторське мистецтво, любий хлопчику мій, — мистецтво перевтілення і самозаперечення. Вбий себе, щоб народився інший — ось альфа й омега великого лицедійства, а ви себе вбити не здатні, бо надто любите себе. Тому ви ніколи не подивуєте і не зачаруєте світ з театральної сцени. Дивіться, хлопчику, на мене — я зараз покажу вам, що таке мистецтво перевтілення!

По тих словах Перебенді в кімнаті не стало — я ледве уздрів на підлозі за ніжкою стільця сиву, наче посріблену, мишку, яка шодуху чкурала під шафу. Наступної миті мишка розтанула в невідомості, натомість у точнім, рвучкім стрибкові між стільців летів вусатий, зизоокій кіт; кіт ніби крізь підлогу провалився, а на люстру, пронизливо цвірінькаючи, випурхнув горобчик; люстра згойднулася, по заплижених плафонах метнулася вивірка, розпушила надкушений бублик хвоста і стрибнула на вішалку, де темніло пальто Кузьми Перебенді...

Коли я прочумався, актор уже стояв у пальті і натягав шкіряні, але до дірок пролузані на кінцях пальців рукавички. Узявшись до лисіючої кролячої шапки, він раптом по-

вернув у мій бік поїдене гримом, наче шерсть міллю, обличчя і проголосив ще один монолог:

— А втім, грайте себе, грайте. Я — це світ, театр, трагедія, комедія й драма, але ж треба, щоб усе це було — світ, і театр, і драма, а не самі диктові декорації, по яких течуть фольгові ріки. Хто ви? Де ви? Звідки ви? Я цього не відчуваю, я цього не бачу, та ви й самі не знаєте! Атеїзм проходили? Так ось, учитель з атеїзму мав рацію: душі немає, це було б надто щедро, марнотратно для природи, аби ми одержували задарма, від народження душу. Душі немає, це каже вам Кузьма Перебендя, душу треба виростити самому, кожному для себе, це теж каже вам Кузьма Перебендя. Бо людина без душі — лише декорація, лише футляр, в яким скрипка і не ночувала. А рости душу так само важко, як рости хліб. Бажаю успіху!..

Він шаснув по кишенях пальта, дістав квадратик цупкого паперу і подав мені:

— Наступної суботи і щосуботи — ласкаво прошю!..

Двері м'яко причинилися за актором, а в моїх тремтячих пальцях лишився папірець, де було видрукувано таке:

КУЗЬМА ПЕРЕБЕНДЯ
Дім під Лірою, помешк. 12
ИРІЙ

ВОЗНЕСІННЯ СВЯТОГО КІНДРАТА

Я вже мав гіркий досвід розчарувань.

Минулої весни готувався освідчитись однокласниці в коханні, напередодні Першотравня сусіда по парті сипнув у чорнильницю карбід — жовтий дразливий дим виповнив клас, урок було зірвано. Караюча рука класного керівника упала на мене. Я покаявся в провині — не виказувати ж було товариша. Послали по матір, духопеликів якої я все ще боявся, і мій Першотравень був чорним, як день у морі.

Лихі передчуття гнітили мене, але я поклав за краще не піддаватися настроєві; напередодні суботи вилизав дядькові парусинові черевики, хоч на них і минув сезон (було в їхній крейдяній білизні щось святкове!), підстригся в перукарні на П'ятикутках («Я таки посаджу тебе на бочку! — багато-

обіцяюче мовив дядько Денис, коли я попрохав у нього тихцем від тітки три карбованці для перукаря. — Отоді вже замільйониться нам!») і спав на штанях із лижної пари, прасуючи їх.

А доля таки пожартувала зі мною: замість будинку під Лірою я втрапив суботнього вечора до асенізаційної валки.

Було щось небуденне, високе в тому, як ми збиралися, і це мене трохи втішило. Дядько дістав з горища фронтову сумку, яку ховав від діда Єврася, бо той поривався порізати її на підметки, вдарив об коліно, зтрушуючи пилюку — сіра хмарища завихорилася довкола абажура (дякувати Богові, тітка Дора ще не повернулася з пивниці), зробив бутерброд з трьох буханців хліба та двох кусенів сала, а ще поклав до сумки піввінка цибулі, миску кислих огірків, дві часничини, дві півлітри коньяку власного виробництва — підфарбованого паленим цукром пійла, дюжину рогаликів і дюжину пиріжків з капустою та горохом (їх приносила з пивниці тітка Дора), решето помідорів-сливок, а яблук — без міри. По тому дядько вніс із хлівця старі лахи, і ми вбралися в кирзові шкарбани, які на всю Солом'янську вулицю волали їсти, аж мусили їм кинути по десяткові черствих горохвяників, у бавовняні штани, на яких за латками не видно було живого місця, і у ватні піджаки із саморобного сукна: в цих піджаках парубкували-дівували дід Єврась і баба Одарка. На голову собі дядько нап'яв вушанку, що в ній дід Єврась воював у Першу імперіалістичну, а мені — пожованого коровою Манькою фетрового капелюха. Тим капелюхом тітка Дора досі йому дорікала: вертаючись від кума Цекала під величезною зеленоокою мухою, дядько повісив свою голову разом з капелюхом на кілок провітритися, бо ранком мусив здавати бухгалтерський звіт за квартал і хотів почуватися свіжим, а корова Манька, якій тієї ночі не спалося, за ніч зробила з капелюха гармонію і вдосвіта заграла на ній, усіх побудивши. Прокинувшись, дядько кинувся у двір, бо похопився за головою, а голова висіла на кілку цілісінька і тільки лупала очима в такт колінцям гопака, що його награвала зелена корова Манька. Дядько з великої радості, що корова знехтувала його головою, пішов навприсядки по двору, збивши таку куряву, що вона затьмарила ранішнє сонце і в Ирії ще довго теревени-

ли про непередбачене астрономами сонячне затемнення й боялися, що то — на війну.

Нарешті ми вийшли в темний осінній вечір. Місяць ще не вибрався з-за шиферних дахів Солом'янки, лампочки на перехрестях ледве блимали з-під бляшанок — робочий день контролерів закінчився і солом'янчаки, хитромудро обминувши з допомогою голок та дротів електролічильники, повмикали нагрівачі й плитки. Але ми навіть жовті плями перехресть обминали десятою дорогою — тулилися до парканів, нишкли по глухих провулках, брели через городи: втрапити на колючі язики солом'янчан аж ніяк не входило в далекосяжні плани дядька Дениса, та і я, звичайно, не прагнув у такім вбранні здібати однокласників, а надто дівчину з календаря, хіба що, коли б їй загрожувала смертельна небезпека...

...Вона ввійшла в жовте коло від вуличного ліхтаря, голубим зблиснули її кісники, а чорна тінь уже скрадалася до неї від паркану і лезо ножа горіло білим вогнем просто місяця, який визирнув на той мент з-за хмари, і вона зойкнула, бо помітила нападника. Я ментом перестрибнув паркан, опершись рукою об стовпець, як стрибають у кіно, а друга моя рука уже хапала нападника за карк. Він скрикнув і повернув до мене перестрашене обличчя, тоді я вдарив його в пах, і він заточився і впав у канаву, хоч ніж його в останню хвилину басамнув по моїх грудях. Я повільно облягав на посріблений місяцем пісок вулиці, і дівчина з настінного календаря схилилася наді мною, гірко ридаючи, бо думала, що я мертвий, але я був тільки поранений. До шибок лікарняної палати тулилися пласкі обличчя однокласників, вражених моїм подвигом, але до мене нікого не впускали, окрім дівчини з календаря, і вона принесла газету з указом Верховної Ради про нагородження Михайла Решета (Решет — звучить вагоміше, аніж Решето, Решето — зовсім по-пакульськи), про нагородження Михайла Решета орденом. Вона стоятиме біля сніжно-білого ліжка, і крізь холодні скельця окулярів зворушено і трохи засоромлено сьятимуть її розумні очі — очі відмінниці, майбутньої медалістки, і вона казатиме тихим, ніжним голосом, ніжним, тихим голосом вона казатиме: «Я люблю тебе, Решете»...

А тим часом під підощвами наших шкарбанів уже шаруділо капустяне ошмаття ринку; халабуда тітчиної пивниці височіла над торговими рядами, ніби середньовічний замок на березі темної нічної ріки; від смітниці увсібіч шаснули пацюки, пахло розімлілими динями, кавунами, яблуками; кисляком дихнув молочний павільйон, гіркуватими солодощами — олійний, а назустріч уже плив, відтісняючи щедрість базарних запахів, гострохлорний дух громадської вбиральні. Дядько Денис узяв мене за лікоть, змовницьки зашепотів у самісіньке вухо:

— Ти ж хочеш приїхати в Пакуль у чорному «опелі»? Щоб усі, з ким ти свиней пас, сказали: дивіться, було Решето, на свині верхи їздило, а що з ним місто зробило — на власній машині наш Решёт приїхав. Так слухай мене уважно і роби, як я робитиму. Сьогодні або ніколи. Або я стану першою бочкою асенізаційної валки, або — прощайте, мрії... А коли ти — перша бочка, ти — начальник над усією валкою, в твоїх руках сім бочок і семеро коней. Гору грошей можна нагребти уміючи, я уже підрахував. Тебе я посаджу на другу чи третю бочку, це вигідніше, аніж закінчити університет і скніти в якомусь Пакулі на вчительській ставці, підростеш — дядькові ще як дякуватимеш...

— Шановний Денисе Єврасовичу! Ласкаво просимо зайняти своє місце в оркестрі! — прогучав від вбиральні, що сірим, розпластаним по землі птахом бовваніла в темряві, хриплий, проте лагідний голос.

— Дід Кіндрат, перша бочка! — зашепотів дядько. — На той світ сьогодні збирається, а очі ще — як у сови, за кілометр бачить. Не відходь від нього ані на крок, і коли що — хапай віжки та охляп на бочку! — Двома меткими вальцями дядько виліпив на обличчі приязний посміх і відгукнувся голосом, з якого цідився золотистий мед: — Поспішаю, поспішаю, маестро! Ось навчаю свого племінника розуму. Як кажуть, молодь — наше майбутнє, наша надія. Хай знає, що у нас — будь-яка професія почесна. А вже асенізатор — перша людина на всю громаду... — Тут дядько знову дихнув на мене часниковим духом: — Любиць старий, коли про лайновозів високо співаєш. Ти це собі там, у башці, червоним олівцем відміть... — І попрямував до вибіленої вапном продовгуватої бочки на Кіндратів голос: — Я вже

йому вуха протуркав мудрими вашими словами: ми — венозна кров міста, кров, яка очищає, оновлює тіло Іррю... Хлопчак наслухався моїх балачок і доймає: покажи та покажи мені діда Кіндрата, що в асенізаційній бочці партизанам зброю возив!

— Було, було... — довірливо і добродушно проказав дід Кіндрат.

Він сидів на бочці охляп, у білій сорочці і солом'янім брилі, криси якого золотіли крізь ніч довкола дідової голови, наче німб. Кінчики пишних вусів були засунуті за широкий брезентовий пояс, на мідній лискучій пряжці якого сріблився черпак, цеховий знак ірійського асенізатора. — Було... Ну, Денисе Єврасовичу, беріть кірчик та ходіть до ями, а ми з вашим козаком до помпи станемо, бо хлопці вже підтопталися. Зарядку ранками робиш?

— Та ні... — Я не набрався духу сказати неправду.

— Чому?

— Усе часу нема.

— А я — роблю! — гордо мовив дід і ковзнув з бочки.

Сивий мерин рушив слідом, рипнувши колісьми. Ми втрьох підійшли до помпи, що жвакала під стіною вбиральні.

— Висушіть, хлопці, свої чуби, а ми з козаком силами поміряємось. Подивлюсь, яка зміна росте...

Підстьобнутий дідовими словами, я хвацько виліз на помпу і вхопився за ще теплі, вилишені держална. Не ждучи на діда, щосили сіпнув до себе важіль — помпа зітхнула і в бочку забулькало. Але підняти важіль угору не стало сил і, налившись буряковим розсолем, я покірно чекав, поки дід Кіндрат кресане сірником, розпалить люльку, що обрисами нагадувала відтиснений на блясі черпак.

— Як казав один — не поспішай поперед батька до роботи, робота — не ліс, до вовка не втече, — мудро усмінувся дід Кіндрат, розіп'ятий на підсвіченому міськими вогнями небі. Він видихнув рожевий дим, потяг важіль до себе, і помпа засопла. — А щодо партизанів, то так воно й було, як ото кажуть, а що добріхують за моєю спиною — того не знаю. Возив я партизанам ружжа, і ще дещо возив. І від них теж привозив гостинці. Такі гостинці, що як вибухнуло на майдані, то лишень позаторік останній німець

з неба впав — так високо його підкинуло. Вожу та вожу, коли перестрівують троє їхніх під Собакаревою горою. Гут, гут, джеркочуть, показуй, що везеш. Мабуть, хтось уже накапав на мене. Відкрив я затичку — звісно, запахло. Гут, гут, шварготять, а на дні що? Лізте, одказую їм, пірнайте, коли віри нема. Зняли вони автомати і всі троє пірнули в бочку. Я швиденьке затичку на місце, прикладом автомата глибше приготив, аби зсередини не вибили, і повіз до партизанів у гості. А партизани визирали мене за горою в переліску. Під'їхав до хлопців, розвернувся, затичку вийняв і кажу по-німецьки, бо я по-їхньому знаю, в імперіалістичну вивчився: гут, гут, а киш! Вони ж не вилазять, тільки кумкають з великого переляку...

Муркотливий голос діда Кіндрата відпливав усе далі й далі, а відтак його заглушив бовкіт крові у скронях — так б'ють на сполох; долоні мені горіли вогнем, і полум'я, прохплюючись поміж пальців, лизало дерев'яне руків'я — в гніткій дух вбиральні вплився запах березового диму. Поперек переломився навпіл, і на переломі шпигало сотнями швайок. Піт струмів по тілу, наче біг я під літньою леєю, і в шкарбанах уже хлюпало. А за хвилину я не відчував ані шкарбанів, ані власного тіла, що здерев'яніло, стало додатком до помпи, яка невтомно й безжально жвакала, то піднімаючи мене в зоряне небо, то кидаючи на землю. І не було ні думок, ні почуттів, ні бажань, окрім смішної півнячої впертості: не випустити з рук держалка, не попросити в діда Кіндрата перепочинку...

— ...Люди, кажу, будуть із тебе! — прорвався до мене, нарешті, крізь оглушливу тишу дідів голос. — Та розчепи руки, бочки вже повні, розчепи, кажу!

Я випустив важіль помпи і ступив на землю, що вигойдувалася, наче човен.

— Відіб'єш у хлопця охоту, — мовили од бочок.

— Хай знає, який наш хліб, — одказав дід Кіндрат і пахнув люлькою — рожевуваті іскри сипонули з неї, пропливли крізь темряву і повисли в небі, де Чумацький Шлях, зорями. — Кістка в нього пакульська... Ну, козаки, піднімайте вітрила!

Сидячи на останній бочці валки, що перебродила майдан, я потроху очумувався після помпи. Дядько тримав

кінці віжок, наче кермо велосипеда, і дивився просто себе, а між тим шепотів до мене під торохкотіння коліс по бруківці:

— Ну, що він тобі? Що він сказав? Чого мовчиш, як пень? Слухай уважно. Я розробив план. Ти пильнуватимеш цієї бочки. Коли що — хапай віжки і рулюй. А я рвону на абордаж. Хай потім спробують скинути, я зуби покажу... — Він справді клацнув зубами, іскри сипонули з рота. — А як стану першою бочкою у валці, усе лайно в Ирії буде наше, і з кожного відерця — по гривенику. А в сезон — ще по п'ятачкові. Ирійські городи понад шляхом — до Пакуля. Хочеш мати картоплю — купи фекалії. Лайно наше — гроші ваші...

І дядько Денис залився щасливим, дрібненьким, як мак, смішком.

Валка задумливо, меланхолійно вервечилася вечірньою вулицею; лунко кресали бруківку копита коней, торохкотіли ковані залізом колеса, плюхали й зітхали в ковдобинах бочки, а гострий, густий дух снував по піщаних хідниках, по напнутих між штахет темно-сірих полотнищах дворів, по цяткованих літніми кухоньками городах, заганяв у вулочки та сліпаки сиротливі постаті міщан, що припізнилися, а тих, кого цієї м'якої осінньої ночі гризло безсоння, примушував поспіхом бамкати дверима, вікнами й кватирками. Той дух вирізняв асенізаційну валку з-поміж узвичаєного міського мурашника, піднімав над буденністю, усамітнював та втаємничував. З останньої бочки валка скидалася на чудернацьку похоронну процесію, сірі вапновані мари якої з суворою німотою пропливають крізь зачумлене, зачучверіле в страхі місто; а ще — на давній потяг з сімома вагончиками: дід Кіндрат так розсмоктав свою люльку, що вона випльовувала в ніч снопи іскор, наче паротяг дядька Якова, а дим білими клубами застеляв річище вулиці й звільна котився по шифернобляшаних ирійських дахах.

Місто спало під зоряним небом, поклавшись на остуджену нічтю землю та зітхаючи крізь сон, зовсім як корова Манька у дворі Солом'яників, неоглядно велике в п'ятмі і загадкове. Здається, я вперше бачив Ирій так близько, без денних прикрас і камуфляжів він видавався ще принаднішим, зваблिवішим, аніж удень, обіцяючи мені, початкую-

чому Колумбові, континенти, галактики незвіданого життя. І, сидючи на тряскій бочці з фекаліями, що хлюпотіли, бовталися, позіхали, я подумки йшов по захмарних вершинах своїх, яких не в силі була зчесати, приземлити навіть суворя солом'янська реальність. Свій Ірій, а з ним і самого себе, я вільно пересовував по географічній, просторовій та часовій карті, бо мені вже замало було одного життя і одної, біляземної галактики. Майбутнє завжди було мені таким же реальним, як і сьогоднішній день, а можливо, ще реальнішим. Не один ранок, продерши очі, я котився з материної печі до вікна зирнути, чи не приземлився за вишеньками космічний корабель, що його послала до нас інша, далека цивілізація. Корабель мав приземлитися саме на нашій городі або в полі біля городу, бо в они, там, у кораблі, узнали, що я про них думаю і жду їх. Існує телепатія, і в они мене знайдуть, вирізнять з-поміж людських мільярдів. «Недоколиханий ти в мене, — жалісливо зітхала мати, — не було коли колихати, саме будувалися з батьком, думалося жити, а бач...»

А якось ми їхали до Ірію, я сидів на мішках з картоплею, мати шелепала кирзовими чобітьми за возом. Сходило сонце, червоне, як кавун, який мати обіцяла мені купити в місті, коли спродамося, і злизувало довгими рожевими язиками паморозь з косогорів узбіч шляху. Місяць уже висів у бляклому небі — тонкий, прозорий, наче остання лусточка сала, що її мати ховає для затовки на високій полиці, — я розказував матері про майбутні космічні польоти. Я знав системи двигунів, пропоновані фантастами і науковцями, знав швидкості, які треба вибирати, аби відірватися від Землі, Місяця, Марса, Венери, Юпітера і всіх інших планет, знав про канали на Марсі, кратери на Місяці і про атмосферу Венери, і все те висипав перед безмовною матір'ю, закуфаєною, завиненою в теплі хустки, підперезаною конопляним мотузком, і мати терпляче слухала, похитуючи головою в такт моїм словам і глухому човганню щербатих кобилячих копит по битій дорозі.

Отак, на мішках з картоплею, на торохких возах, запряжених худоребрими шкапами, започатковувалася космічна ера людства...

...Тоді Кіндрат, але його зватимуть уже не Кіндрат, а якось космічніше — Кін, Кір (персидський цар Кір, урок історії), тоді даватимуть людям звучні імена, а не якісь там пакульські Кіндрати, Дениси, Горпини, Параски, Домахи, Єврасі. Кір покладе на пульт свої вузлуваті, з темно-синіми валами вен руки і скаже: «Ти, Решёт, поведеш далі наш космічний корабель і посадиш його на Землю, а я доживаю останні хвилини, я іду од вас на тисячу років, бо тільки через тисячу літ людство навчиться реставровувати індивідуальність за її генетичним кодом», — і дві сльозинки побіжать з його лагідних очей по сірих в'ялих щоках до золотистих вусів, що потічками спадатимуть на срібногрудий комбінезон, але він не заплаче, а вклониться нам і зникне в глибинах корабля, а ми стоятимемо непорушно в капітанській кабіні і затуманеними очима дивитимемося, як по стінах-телеекранах крізь чорноту космосу лолотіє маковиння астероїдів та далеких зір, як мерехтить блискітками хвоста заблудна комета, як підморгує на планеті, повз яку несемося, космічний маяк, і тільки застережливий згук про небезпеку та тривожне бриніння приладів пробудили мене від сумовитих роздумів про тимчасовість і безкінечність людського буття. Я звів очі і побачив просто корабля багряню заграву, в яку ми падали, клубок розпавленої космічної магми, що пожадливо вибухав язиками полум'я. Я упав у капітанське крісло за приціл атомної гармати, залишався один-однісінький запал, і тільки від мене залежала зараз доля експедиції, на результати якої з нетерпінням чекає Земля. Земля, що стежить нині за кожним моїм рухом, Земля, де завмерла перед екраном телевізора моя дівчина з календаря. Я відчув на собі підбадьорюючий погляд її сірих очей і вистрелив, і тьмянобагряне сяйво попереду вибухнуло та розлетілося на вогняне шмаття, а космічний корабель пронісся крізь розбризану магму, наче розпечена куля крізь дощ, і Земля радісно усміхнулася мені з-за баговиння хмар — у неї було обличчя дівчини з календаря, і серйозні вдумливі очі відмінниці щасливо сяяли за синіми скельцями океанів. Я відкинувся на спинку сидіння, безмовно стежачи за барвистою скоромовкою автоматів на пульті — вони приземляли корабель.

Але мені не хотілося урочистих зустрічей. Я почувався вкрай стомленим поединком, і коли корпус корабля схолов, я одяг гравітаційні крила та вийшов через боковий відсік ракети. Я плив високо в небі над білими, ніби вирізьбленими з рафінаду, який я так любив у дитинстві, містами, містами, де стелилися широкі зелені вулиці, а дахи будинків нагадували склепіння обсерваторій. Вони прозорішали, коли сонце зкочувалося з zenіту, і високе синє небо з білими кораблями хмар дивилося в кімнати. Діти злітали над вершинами дерев на барвистих крильцях, наче метелики, і знову пурхали в зелень, а відтак за білими прямокутниками завинених у ліси заводів та фабрик золотисто спалахнула залита сонцем долина з синіми жилками річок. Я виписав коло над безкраїм лугом і побачив її, дівчину з календаря, вона ішла між високих шовковистих трав і збирала для мене між сріблясточолої метлиці червоні вогники лугових гвоздичок, вона побачила мене і, завинена в ясну лискучу тканину, що леліла під сонцем, буцім джерельна вода, побігла назустріч по зеленому трав'яному морю, розкинувши руки, наче крила...

— Ти що, заснув верхи на бочці?! — штовхав мене під боки дядько Денис. — «Мечты, мечты, где ваша сладость, ушли мечты, осталась — гадость...» — і він хихикнув. — Хто замолоду не мріяв? Як стали німці в Німеччину молодих забирати, викопав мені батько схованку в городі. Ідеш ніби до вбиральні, а з неї — лаз, дошками затулений. І просидів я там більше року, прислухаючись до шелесту вбиральні і доокруж. Сопе сусіда у вбиральні, а ти лежиш — і нічирк, а подумки — в лісі, партизанів на німчуру ведеш, «ура» кричиш, атакуєш, оточуєш, у тил проникаєш, генералів уполонюєш, часом самому Гітлеру горло залещатиш, і вже в білокам'яній Москві, уже товариш Калінін тобі особисто руку тисне і з високою нагородою вітає, і вертаєш ти в свій Ірій, на Солом'янку, героїчним героєм, і якась там Гапка, що досі не хотіла з тобою постояти біля тину, божеволіє од брязкоту твоїх орденів і мужнього рипіння хромових командирських чобіт... Отак промріяв я, аж поки за Собакаревою горою наші кулемети не зататакали. Тоді зайшов до вбиральні батько, покахикав, викликаючи, і розсудливо мовив:

«Треба, сину, трохи попартизанити, буде тобі по війні слава і почот...» Я швиденько переодягся в чисте, танку німецьку, що її батько поцупив, маючи на думці колись орати нею, дістав з-під стріхи, загнуждав ретязьком та й подався в ліс партизанити. Тільки я на узлісся, аж наші навстріч: «Куди, хлопче, розігнався?» — «Таж партизанити батько сказали...» — «Е, трохи припізнився, — засміялися. — Розгнуждуй танку, на переплавку піде, а тягатимеш нашу «сорокап'ятку», бо коней постріляно». Отак, із «сорокап'яткою» я й дістався щасливо до Берліна і медалю маю... Та що ж се той Кіндрат свистоголовий не повертає? У мене кишки вже марш грають...

І хоч було мені нудно й тоскно від дядькових екскурсій у минуле, і весь я зі своїми видіннями збридвся собі, але той бадьорий марш відхукав стужавілу на вітрі слів душу. Спершу пробилося до мене басовите гучання труб, відтак ніжно заспівала флейта, а після голосистого кларнетового соло чітко забили барабани. Марш дядькових кишок був оптимістичний і життєрадісний, наче кіно, я підвів голову і побачив просто себе Собакареву гору, попід якою вервечилася наша валка. З-за хмари злодійкувато визирнув місяць-повня. Білий туман плив од Стрижня і дихав у долину сизуватим перегонном. Зорі висіли вниз головами і таємниче підморгували. Срібний ківш Великої Ведмедиці світився на чолопочку неба, буцім черпак на блясі діда Кіндрата.

— На колгоспне поле вивів, охмондя! — скинувся дядько. — А люди, чії городи під горою, по двадцять рупчиків за бочку давали...

Валка і справді проминула колгоспні бурти та виїздила на картоплянище; колеса зі скрипом, вискотом пірнали в розори. Поля мліли в сріблястому місячному мареві, неначе велетенська сцена, відділена від зали прозорою батистовою завісою, за якою ось-ось має початися лицедійство.

Обоз розвернувся і став півколом. Мерин діда Кіндрата світився посередині, біля нього золотів, все виразніше і ясніше вписуваний у ніч крисами дідового капелюха, німб. Небо зупинилося у своїм замисленім кружелянні і не спускало з нас зірких бистрих очей. Ось-ось мало статися щось велике, і по моїм тілі поповзли холодні мурахи.

— Від-кри-ва-а-ай! — неголосно, але поважно й строго прогучав дід Кіндрат.

Дзенькнули ланцюжки, якими припнуто до бочок затички, заплюскотіло, задзюрчало, задзюрило; вітер був теплий, з Ирїю, і крізь дух прив'ялого бадилля, розмоклої землі, перестиглого полину та нехворощі пробивалася приємна гіркота паровозного диму. Дядько Денис застелив передок бочки газетою і викладав з сумки буханці хліба, перекладені куснями печеного сала, цибулю, кислі огірки, рогаики, пиріжки з капустою і пиріжки з горохом. Не чекаючи на загальні будьздоровлення, він перехилив пляшку з підфарбованим пійлом та замолотив у тридцять три зуби, буцім прибіг із голодного краю. Помітивши, що я меланхолійно стежу за його роботою, хоч мої кишки давно підігрували дядьковим, дядько Денис сердито буркнув:

— Лопай, бо потім не буде коли!..

Валкарі на сусідніх бочках теж апетитно й дружно плямкали, жвакали, чавкали, аж по той бік Стрижня завалували потривожені пси і вороння, що ночувало в лісі на Собакаревій горі, прокинулося, загомонило та знялося в небо над сиві пасма туману. Але тільки-но я взявся до пиріжків, як підвівся і став на бочку дід Кідрат. Туман сгав йому грудей, плечі та голова велично виростали з сивої мли, трохи не сгавючи небосхилу. Дзенькнуло скло, повіяло гострим духом. Лишень дід Кіндрат тримав у правиці пляшку з молоком — був непитущий.

— Брати мої з народження і товариші по тяжкому ремеслу нашому! — проказав дід густим зворушеним голосом та похилив голову в глибокій задумі. Було чути, як шелестять гривами коні. — Я — останній потомствений асенізатор у славному Ирїї. Потомствений, бо і батько мій, і дід, і прадід щонаочі подорожували на цій бочці в повіті туманами довколишні поля. Останній — бо ирїїці будують каналізацію і підкопуються навіть під Солом'янку, а син мій інженерує, онук — вчиться на самольотчика. Ото ж я, потомствений, останній асенізатор, кажу вам, що залишаєтеся після мене: живіть так, аби не затуляти сонця від сусіди свого. Я не кажу: любіть іншого, як самого себе, позаяк не вірю в святенників з сахариновими очима, не вірю в їхню святість. Я кажу: любіть Людину в самих собі і в ближньо-

му своєму. Я не кажу: підставте ліву щоку, коли вас лягнуть по правій, бо така вседобрість неприродна для людського ества. Я кажу: не замахуйтеся, поки на вас не замахнуться. Я не кажу: не дихайте, щоб ненароком не проковтнуть комашину. Я кажу: переступіть мурашину дорогу і йдіть далі. Отак — лагідністю та правдою — і живіть у світі, чесно роблячи свою справу там, куди вас поставила громада. Бо не те важливо, що робить людина, а як вона робить. Оце і всі мої заповіді вам, чесні лайновози. А зараз, братове, випийте за душу діда Кіндрата, бо чую: останню свою бочку привіз я...

Тихо було довкола, лише валували на Солом'янці пси та булькало в пляшках. Хтось схлипнув. Дядько Денис уже не плямавав, він напружився струною і глухо бринів на вітру.

— Пильнуй... — прошепотів мені на вухо. — Ухопись за віжки і — нікому...

У небі урочисто й ніжно засурмили сурми, ківш Великої Ведмедиці здригнувся і, призорений кінцем держална до зеніту, перевертаючись, повільно поплив униз, буцім стріла екскаватора; зорі виростали просто наших очей, неначе ліхтарі автомашин, що котять з гори; сріблясте мінливе сьайво струменіло на поля, висріблюючи бочки, коней, людей і кожну бадилину; те сьєво, вихлюпнувши з черпака Великої Ведмедиці, взяло на пінистий гребінь діда Кіндрата і понесло в темно-синє небо. За мент небо збрижалося, розчахнулося — золотий дідів німб востаннє зблиснув між блакитних небесних бганок і навіки зник. Велика Ведмедиця повільно спливла угору, згойднулася і вляглась на своє звичне місце посеред усіяного зорями небозводу. Темно-синя парасоля над нами знову напнула, розгладивши зморшки, і зацімліла в одвічному мудрому русі, наче могутня ріка, в якій хвилину тому скинулася сом-риба.

Але поки валкарі, вражені з чуда, дивилися на небо вслід своєму багаторічному поводитиреві, дядько Денис обома відштовхнувся від голобель, чорним вороном пролетів над картоплянищем і осідлав бочку діда Кіндрата. Пам'ятаючи дядьків наказ, я підхопив віжки. Усе сталося так блисквично, несподівано, навально, що асенізатори причумлено мовчали; раптом дідів мерин жалібно, осамотнено заіржав, зіп'явся на задні ноги і поскакав за Кіндратом по крутій,

вистеленій сувоями туману, що тепер клубився аж до зеніту, небесній дорозі. Дубова бочка котилася слідом, погрюкуючи у вікнинах, між білих пасм, а на бочці, наче павук на павутині, яку підхопив вітер, висів дядько Денис. Мерин, полискуючи сріблястими боками, забирався все вище й вище, буцім по гвинтових сходах, і був уже височенько, коли дядько нарешті наважився пуститися бочки. Він летів сторчма, наче стрибав з крутого берега у воду, але біля землі дядькове черево та гузно переважили, і він по плечі занурився в гноївку, сама голова бовваніла над долом, наче капуста. Перестук меринових копит об туман розтанув у небі, і продовгувата тінь його зникла з-посеред наших очей в ополонці зеніту. Тої ж хвилини валка без жодного слова, без команди дружно рушила з поля. Мій кінь, як я не віжував, прилаштувався до валки і повервечився слідом.

— Куди ж ви, братове? — заволав з гноївки дядько Денис, пирхаючи, ніби після купелі. — Людина ж у біді! Уже й забули Кіндратове слово! Ех, люди, люди... Михаль, та гукни ж їм!..

Але тут розчинилося небо, згойднувши ряску зір, і над нами прогучав владний голос діда Кіндрата:

— Геть хапуг з лав чесних лайновозів!

Асенізатори на бочках брязнули мідними черпаками, в лад підхопили:

— Геть хапуг з лав чесних лайновозів!..

І валка поїхала у бік Ирїю, небо над яким блідо світилося; я зістрибнув з бочки, кинув віжки на спину коневі та вернувся до видолка, в яким плюхався дядько Денис. Уздрівши мене, дядько простогнав:

— Кинь пасок, Михайлику!..

Я зняв пасок, але він був закороткий. Обережно намацуючи ногою дно, забрів по груди в гноївку. Далі ступати боявся, а паска не вистачало. Дядько Денис доточив його своїм язиком, зав'язавши тугий вузол, і повільно вибирався з долу, час од часу шпортаючи в гноївку, аж булькотіло.

Нарешті ми вибралися на сухе і мовчки побрели до Стрижня. Зоряне небо посміхалося іронічно, лагідно, з легким смутком, наче дід Кіндрат, і від сорому ми не наважувалися звести очі. Від нас тхнуло на кілометр — миші

шастали в нори, а молоді сосни розбігалися по пагорбах і стриміли віддала густими темними гребінцями.

Жаби вискочили з ріки, мов з окропу, коли я й дядько увійшли у воду та побрели на глибоке. Щуки, вигнувшись лискучими, щойно шинованими колісьми, покотили по греблі у бік рибрадгоспівського ставка; карасі шкандибали за ними навздогінці на лапатах хвостах, буцім на ходулях. Довго дивився їм услід дядько Денис і раптом сказав без звичайного озлоблення, навіть з добрістю в голосі:

— І ці од нас утікають...

По хвилі сумно додав:

— По самі вуха в лайні ми сьогодні сиділи, Михайлику...

Я мовчав.

Між тим м'яка, хоч і прохолодна вода, вода, що пахла пакульськими лугами і торфовищами (Стрижень починався біля Пакуля), повільно обволікала нас, змиваючи бруд. Дядько Денис пірнав у ріку з головою, пльохався, ляпав по воді долонями, брязкався, полоскав рота, пускаючи гінки водограї, що злітали в небі і падали на Ирій теплим дощем.

— Скидай дрантя, — пирхнув дядько. — Хай пливе за водою. Все одно у валці вже нам не будуть. А через ліс і в трусах перебіжимо... — Він хапливо вилузувався з кужайки, піджака, ватника. — Хай воно пропаде усе пропадом — не заплачу. А як тітка запитає, де барахло, скажемо — у лісі перестріли бандити і роздягли! Ех, Михайлику, думаєш, дядько і душу за копійку продасть? Хіба б не хотів я, аби і мене, як діда Кіндрата, на небо живцем зачерпнули? Тільки не витанцьовується. А хіба оновитися не хочеться, наче іконі у пакульського отця Савки? Тільки ж іржі на мені в три пальці і жоден піп не допоможе. Звечора думаєш: завтра почну нове життя, чисте і світле. А вранці тебе стиснуть в автобусі, наче камсину в бочці, потім вистрелять тобою з дверей, аж несешся ти зі свистом два квартали від зупинки до водоконтори, лякаючи гав та горобців і збиваючи головою радіоантени з дахів; нарешті падаєш на свій стілець і півгодини віддихуєшся. І поки ти віддихуєшся, хапаючи фіолетове, настояне на чорнилі конторське повітря, під'їздить до парадного ганку на конторській, кофейних тонів «Победі» директор водоконтори, такий же, як і ти,

репаний пакулець Омелько Омелькович... І скалка тобі в самісіньке серце: чим ти гірший од Омелька? Тільки й того, що Омелько на кожних зборах у бухгалтерському технікумі товк воду в ступі і дотовкся, що призначили його директором водоконтори. Тепер їздить на роботу в державній «Победі», а тебе в автобусі б'ють і тіпають, наче коноплі на терниці. І поганенька обивательська заздрість точить тобі душу. Розумієш, що обивательська, усе розумієш — а... Тут ще Дора: «Омельчиха в Пакуль по вишні на «Победі» котить, а ми за нею пилюку ковтаємо». — «Не паси завидющими очима чужого товару, бо свій розбіжиться, — скажеш їй, — і все те минуше, проштрафиться Омелько — на викиштель його, і машину заберуть, і, може, мене замість Омелька настановлять, і возитиму я тебе, Дорюнечко, на «Победі» в твоє задоволення». Дора на те посміхнеться скрива, наче рану сіллю посипле, а ти стоїш стовпом мальованим та й думу думаєш: пливуть роки, пливуть, і якщо не зараз, то коли?

— Матимете ще й машину, дядьку... Обоє ж працюєте. Куди гроші дівати?

— Думав на вошах розбагатіти — інститут закрили, — з серцем казав дядько, ніби й не чуючи моєї втішливої мови. — Лотереї з'явилися — ну, гадкую, це вже воно. Аж бач — поманить та й зникне, поманить та й зникне. І так від тиражу до тиражу. З асенізаторами, було, всміхнулося — аж ось воно як: і лайновозів тепер святих треба. Тільки на кабана надія...

Дядько виліз із води і підтюпцем через ліс подався додому. Я подрібцював слідом.

Тут лучилася нам з дядьком дивна пригода. Не пробігли ми й кілометра, як попереду загуло, затріщало, загуготіло. Здавалося, навстріч, ламаючи дерева, котить лавина. Уже земля тремтіла й постогнувала під ногами. За кілька метрів здригнулися, попливли вниз, підтяті, верхівки велетенських сосон. Ми ледве встигли кинутися вбік та впасти на мокру глицю: мимо пронеслося зі скреготом і тупотом, підминаючи дерева, ніби траву, щось велетенське, чорне, і зникло в лісових нетрях.

— Т... т... танк! — ловлячи дрижаки з переполоху й холоду, процокав дядько Денис, коли гуркіт і тріск віддали-

лися, як відкочується на край неба грім. — Маневри, мабуть. А мо', на війну? Удосвіта по сіль мотнемося.

Студена нічна вологість підганяла нас і, вибігши на узлісся, ми перелізли через тин та вже марили теплою постіллю, коли перед очима постала велика руїна. У будинку Солом'яників світилося, лампа на ганку теж горіла, і жовклі пасмуги світла розлініювали сад, розчакний навпіл широкою розорою, буцім тут щойно проповз з опущеною лопатою дизельний бульдозер. Яблуні, які трапилися йому на шляху, були викорчовані з корінням та втопані в пісок, що білів під злузаною скоринкою чорнозему. Розора починалася там, де ще увечері стояв гараж із кабаном — тепер не було ні гаража, ні кабана! Не теленькав ніжним сором'язливим голоском і Нерон-Балалайка. Тітка Дора сиділа на приступці ганку, ревма ревучи. Розора тяглася в край городу, де дотепер стояв хлівець старих Солом'яників, ковтала його разом з зеленою коровою Манькою і вервечилася за потрошені паркани в бік лісу.

— А де ж це тебе, недоколиханого, носило! — заголосила тітка Дора, навіть не завваживши, що ми тремтимо в самих трусах. — Де ж це тебе чорти волочили?..

— Бо не знаєш... — відгризнувся дядько. — А що?

— Невже ж тобі повилазило? Кабан з гаражем утік!..

ЖУК, ЖУЧКИ І ГУЇГНГНМИ

А винним у нічному переполосі Солом'яників було миршаве пакульське лисиченя, яке, заблукавши, втрапило на наш город, уздріло в просі сконструйоване матір'ю зі старої кофти та моїх спіднів опудало і з великого дива сказилося. Сказившись, воно осміліло та покусало нашого півня. На півнячий крик вискочила з хати моя матір. Лисиченя пірнуло в бочку з водою і зникло без сліду (скільки дядьки не закидали бредень у тій бочці, нічогісінько не піймали). Півень, хоч і тягав по двору крило, проте невдовзі оклигав і знову пас курей. Тільки й того, що, злетівши на тин, уже не кукурікав, а вив по-лисячи, тонко й жалібно. А відтак і кури наші вивчилися вити по-лисячи, і весь Пакуль ходив слухати те виття. Голова пообіцяв влаштувати восени, коли впораються з картоплею, облаву. Тим часом кури переста-

ли нестися, а цілісінькі дні треблися під горою, лаштуючи нори. Тільки тепер матір утямила, що вони показалися, і щоб не мати клопотів із сільським ветеринаром, тихцем порізала курей та закопала у вишеньках. Але півня не спіймала і ждала вечора, коли той придибляє на сідало.

Коли ж нагодилась в Пакуль тітка Дора, яка саме прибрала до рук пивницю на ринку. Тітка позарилася на дармовицю, розпатрала півня і вдома засмажила на великому вогні, натопивши три казани ніжно-жовтого смальцю, яким і старі й молоді Солом'яники досі мастьють взуття, економлячи на креміві. Смаженину тітка виставила на вітрину пивниці, і вона пролежала там три роки, сім місяців і дев'ять днів, слугуючи для п'яничок за приманку, буцім мідна блешня для довірливих риб. Кілька разів на день півня урочисто зважували, клали на тарілку з золотою облямівкою, а по тому, з усіх боків обнюханого, знову пускали за скло вітрини — він був так мудро засмажений, що не боявся ані сокири, ані пили, не те що зубів.

Але після трьох років, семи місяців і дев'яти днів півень занудьгував на вітрині та почав нестися. Він зніс синє, як і сам, у пупирцях, яйце, що нагадувало качине. Тітка, пам'ятаючи про сказ, забоялася смажити його для п'яничок, а принесла додому, зварила вкруту і покришила своїй половинці курки. Проте сказ із яйця не виварився: половина курки сказалася та, вимахуючи єдиним крилом, кинулася на Нерона-Балалайку, буцім на кривого ворога. Пес, хоч і був дуже незлобливий, мусив боронитися. Скуштувавши курячої крові, він теж сказився, вислизнув з ошийника і стрибнув прямісінько в пащеку кабанові, якого саме годувала тітка Дора: поклав за краще покінчити життя самогубством.

Кабан проковтнув Нерона-Балалайку, буцім муху, і сказився: вирвав із землі гараж та посунув уперед, трошачи й з'їдаючи усе на своїм шляху. Найкраща в світі броня (її діставав для гаражів та собачих будок пройдакуватий солом'янець на номернім заводі) надійно захищала його зусібч. Після Нерона-Балалайки жертвою оскаженілого кабана стала зелена корова Манька, яку потворисько проковтнуло разом із дощатим хлівцем. Тільки половина курки, що належала після поділу старим Солом'яникам, встигла

в останній мент, коли вже зачинялася ненаситна пашека, ковзнути між зубів і, хоч позбувшись хвоста, пурхнути на дах будинку.

Але після такої пригоди вона із рябої стала геть сива...

Удосвіта, ледве мжичка осіннього дня просіялася крізь ніч, ми без задніх ніг (вони дрібцювали слідом) погналися за втікачем. Дороговказом була жовта пасмуга, що губилася в сповитому вогким туманом лісі. Ми з дядьком уже пройшли півдороги, коли позаду почулося жалібне теленькання і крізь сіру світанкову млу забовванів над розорою ошийник Нерона-Балалайки, за яким по піску тягся ланцюг. Лише чоласта, з мудрими і лагідними очима голова пса (за життя він ані на кого з людей не гавкнув) не рябіла в колі, що його виписував на рядні туману ошийник... Серце моє зайшлося з щемкого безутішного жалю.

— Хай іде. То душа його, — голосом, в якому звучав заупокій отця Савки, мовив дядько Денис.

Після нещастя, що одне за одним упали на його голову, дядько полагіднішав. Ошийник тим часом обігнав нас і тепер передував, хоч ми й не потребували гончаків: окрім розори, шлях значили вирвані з корінням, потрощені на друзки, пожовані сосни.

Так прийшли ми під Собакареву гору і повноводний Стрижень відкрився нашим смутним очам. Кабан, зчесавши піщаний пагорок, безслідно зник у темній воді. Вороння, спрагло хапаючи в розчахнені дзьоби клуби ранкового туману, летіло над свинцево-зеленими хвилями і, стомлене перельотом, падало в соснове верховіття. Ми з дядьком згорнули долоні в цівки й подивилися крізь ті підзорні труби через ріку. На тім боці сосни стояли неторканою золотисто-рожевою стіною.

— Туточки він, у ямі, коли б не виром затягло, — глухо мовив дядько Денис, стаючи навколішки біля самісінької води. — Ну, паси очима...

Він припав обличчям до річкового дзеркала і цмулив воду, роздуваючи щоки; невдовзі вони стали схожі на два аеростати, які ось-ось мають злетіти, а поки що, припнуті, лежать нерухомо у видолку, між пагорбів.

Стрижень вочевидь мілішав, і невдовзі, посноване біллу туманів, оголилося замулене дно, що поблизу гори було

ямкувате й болотисте. Окрім сірого, поцяткованого скойками, мулу, нічого я не побачив на тім дні, хоч витрішкувався, скільки було сили. Проте твань, здавалося, дихала, то опускаючись, то бабухатіючи, наче боки корови Маньки, коли вона об'їдалася росяної трави і, час од часу, булькала та клекотіла. Несподівано ошийник, задзвенівши ланцюгом, покотився з крутого берега і сторчака пірнув у зеленастий мул. Кінчик ланцюга зблиснув та зник у твані, навіть не булькнуло по ньому.

— Балалайка — живий! — загукав я щосили, стрибаючи по берегу. — Живий — душа вернулася до нього!

На мій голос дно ріки відлунило жалібним глухуватим дзвякотінням. То пес давав знати про себе.

Дядько Денис поволі випускав з рота воду і її сіра повсть застеляла річище. Скоро Стрижень знову розлігся між звичних берегів, а дядько, виплюнувши раків, що примостилися було між зубів, похмуро сказав:

— Нема чому радіти. Краще б уже вони богові свої душі віддали, аніж Стрижню. Бо сказеному і Стрижень по коліна. Сказеному, та ще в такій броні, — додав пророче, — зупину не буде.

Він боязко озирнувся на ріку і, понуривши голову, поплуганився по кабановім сліду назад, в Ирій. Хвилину я стояв під Собакаревою горою, плекаючи надію знову вчути скавучання Нерона-Балалайки, але над Стрижем було тихо, лише в сосняку зловісно каркало вороння.

Тоді побіг навздогінці за дядьком, відчуваючи, як страшок наздоганяє мене і хапає холодними лаписьками за спину.

Було десь по обіді, коли ми, змучені й голодні, нарешті причвалали додому; побачивши дядька Дениса упорожні, тітка забилася головою об стіну, стіна хиталася, і дядько передбачливо підпирав її плечем, аби не завалився будинок. Я утік від кагалу на вулицю, де по-осінньому неділилося: день, ніч, земля й небо, дрібно посічені, переміщені, посмачені пісною мжичкою, ліниво та нудно переживував час. До причілка, маскуючись оболочками тютюнового диму, тулився Жук із жучками. По той бік Солом'яної вулиці з ганку Цекалів настрополохано зиркали через паркан Цекалова Оксана і дівчина в білому пуховому береті.

— Ти, інтелегент шмаркавий, зараз подивишся, як я, Жук, скручу голову тій, що в білому береті, — прогугнявив Жук, дихаючи мені в обличчя смердючим димом — він палив самосад. Його прокурений і пропитий голос нагадував чиргикання цеглини об цеглину, коли обточують крем'яхи. Жук мене не любив: я не жукував у його походеньках по Солом'янці. — Учора в кіно я сказав, що піду з нею. А вона втекла. Сьогодні вона вже не втече...

— А може, вона не хоче з тобою гуляти, — сказав я, спинаючись навшпиньки і зазираючи в перепалені електролампочки його булькатих очищ.

— Десь комар дзижчить... — прогучав Жук і дмухнув на мене.

Я покотився по мокрому морогу, наче збитий із вовни м'яч, а жучки вслід мені старанно підхихикували. Докотившись до лісу, я бемцнувся об сосну і лише тут зіп'явся на ноги. Тоді, похитуючися, бо досі чманіло в голові, пішов на Жука, буцім на амбразуру.

— Я все одно врятую цю дівчину!

Від страху і жалю до себе у мене сльозилися очі, і я насовував на лоба картуза. Жук незворушно гострив об нашу стіну довгі, наче зубила, пазурі. Жучки знову засміялися і загули з Жукового голосу:

— Решето, а ти хочеш жити? Жук переставить вам з дівчиськом у береті голови. І ніяка міліція не добере, де чия голова. І схоронять тебе з головою в білому береті. І чорти в пеклі з тебе реготітимуть...

Вони давилися сміхом, а Жук тим часом підважив дубову колоду, що здавна лежала біля дядькового двору, не розмахуючись, кинув її в бік лісу; колода з оглашеним ревом та свистом пронеслася над соснами й безслідно зникла за пеленою мряки.

Я мовчки глянув їй вслід і пішов через вулицю до ганку Цекалового будинку, де беззахисно й зворушливо білів берет.

...Наші могили будуть поруч, вбрані барвінком, і люди розійдуться по теплих хатах, сказавши про нас гарні слова, вони ще не знатимуть, що смерті не існує, а є тільки п е р е в т і л е н н я, і я стану кущем калини, а вона стане кущем

любистку під білою парасолею квіту, як зараз під беретом, і ми перемовлятимемося; а одного дня до моєї могили прийде дівчина з календаря і посадить клена, бо я люблю клени, і я переселюся в клена, а любисток мене ревнуватиме, а я скажу дівчині в білому береті, ні, я скажу це ще тепер, що люблю іншу і рятую її не з любові, а заради справедливості, бо інакше не можу вчинити, якщо хочу себе поважати, а душа Жука, якого скарають на смерть за його злочин, переселиться в свиню, або в старого шолудивого пса, або в коростявого мерина, або в блоху на бродячій бездомній кішці, або взагалі ні в кого не переселиться, а згниє в сирій землі, бо для жуків безсмертя немає...

Я залишив свій страх по цей бік хвїртки, на розквашеній мжичкою вулиці, ступив на першу сходинку ганку і сказав нарочито сухим, без жодних емоцій голосом:

— Не подумайте, що я у вас закоханий. Я люблю іншу. Але маю за обов'язок порятувати вас від Жука. Звичайно, якщо ви довіретеся мені...

— Я довірюся вам, — усміхнулась з-під білого пухового берета дівчина.

Вона була вродлива, але навіть подумки я не зрадив дівчині з календаря.

— Слухайте мене уважно. — Легіони вишикувалися і стояли напоготові, стискаючи руків'я списів і бронзових щитів, а цезар промовляв: — Оксана вестиме з Жуком переговори, аби нічого не запідозрив. Ми заходимо до хати, вистрибуємо з вікна в сад, городами виходимо до Радульського провулка, з Радульського через двори дістаємося Чорторійського, з Чорторійського — на Соснову вулицю, з Соснової — в Петрушинський сліпак, із Петрушинського городами — на Колгоспну і по Колгоспній на П'ятикутки, а з П'ятикуток нам простелеться вільний шлях на всі п'ять вітрів...

— Мені — на Рибну.

— Ви будете на Рибній, — твердо пообіцяв я. — Звичайно, якщо вам пощастить. Але краще вмерти, ніж дружити з Жуком. Хіба не так?

Дівчина стрільнула з-під берета меткими сірими оченятами, але нічого не сказала. З неба на мокрих парашутиках хмар спускався на Ирїй листопадовий вечір.

Ми тільки-но скокнули з підвіконня в кущ прижухлої шовкової трави, як над головами в сивому, розписаному чорним безлистим гіллям мороці тричі каркнула ворона.

— Ворону підкуплено! — гукнув я прозріливо, подаючи дівчині в білому береті руку. — Біжимо!

По той бік паркану грізно тупотіли жучки, а Жук, спершись ліктями на гребінь Цекалової хати, мстиво посміхався до нас з туману. По саду, засипаному мокрим слизьким листям, біглося важко, буцім по мілководдю, і тільки ніч нас порятувала б. Я вхопив себе за вуха, підняв у небо і смикнув завісу, яка відділяла день від ночі. Тої ж миті завіса впала, і густа та в'язка, мов пакульська грязюка, темінь хлюпнула на землю, накривши нас, проковтнувши цеглинистий трикутник Жукового обличчя. Тупіт жучків віддалився, ми залишилися самі, але в пільмі, мов у погребі, лядя якого раптово зачинилася.

— Не бійтеся! Я — тут! — гукнув я, з надією прислухавшись до свого мужнього голосу.

По тому намацав у темряві теплу долоню дівчини і повів її крізь ніч. Ми щасливо перебрели три провулки і були на Сосновій вулиці, коли позаду почулося зловісне вовче виття, воно з кожною хвилиною розлягалось лункіше. Жук із жучками перекинулися на вовків і бігли по наших слідах. Ми ледве встигли забратися на нижню гілляку осокура на розі Соснової вулиці і Сибірїжського провулка, як тічка облягла нас оранжєвим зашморгом з очищ та язиків, що жадливо палахкотіли в пільмі. У ватажковї зграї, який, зіп'явшись на задні лапи, трохи не діставав нас передніми пазурами і клацав іклами, ніби залізними щелепами самолова, я одразу впізнав Жука.

Ми з дівчиною подерлися на вершину осокура; вовки, збившись довкола дерева, гризли його прикоренок. Скоро по війні вовча тічка отак з'їла бабу Телениху, що пішки вертала з міста в Пакуль. Баба встигла забратися на вербу, а голодні вовки перегризли вербу біля кореня... Ми були вже на верхівці, коли осокір захитався, підтятий вовчими зубами. Зараз лише диво могло нас порятувати. І диво сталося: обоє ми ще вірили в чудесне. Раптом їдкий притхлий туман опав на сади та дахи будинків (роги радіоантен загадково стриміли з молочно-сизої мли), а небо очистилося,

оновилося і стало глибоким, як став пізньої осені, коли вода темніє і скрадає обриси дна; до зоряної череди вплив з-за ирійської пожежної вежі місяць; блакитний промінь простелився від високого місячного чола до нашого осокура. Я першим ступив на промінь, лоскітливо-ковзкий, наче паркет у фойє обласного театру.

— Тільки униз не дивися. Бо в голові запаморочиться. Дивися в небо, — сказав я дівчині в білому береті.

І вона боязко подрібцювала по місячній стежці, рахуючи зорі, що мерехтіли над нашими головами, буцим комарі в сонячній пасьмі надвечір, а вовки завили з безсилої люти та розчарування і чорними тінями поповзли за нами назирці. Вони доповзли до Колгоспної, по якій ходили автобуси, і залягли на її темному березі, далі від вуличних ліхтарів, — боялися світла. Ми дибцяли над вечірнім Ирїєм, поснованим ясним павутинням вулиць; по вулицях бігли павучки машин з очима, що світилися, а майдани лежали під нами ошатні й святкові, наче плеса озер, залитих полуденним сонцем. Підбори дівчачих черевиків весело вицокували по місячній стежці, і мені здавалось, що я на сьомому небі, а не на першому, земному. Так дійшли ми до П'ятикутків і, взявшись за руки, ковзули по скісному променю, ніби по крижині, на Рибну вулицю.

Ми вже були біля двору дівчини в білому береті, коли уздріли Жука, що, похмурий та злий з невдачі, розпростерши руки, немов линвоходець, дибав по місячному променю, припнутому до ушули воріт. Я ментом зіп'явся на паркан, дістав кишенькового ножа і прошепотів з лихим тріумфом у голосі:

— Дивіться, як він зараз беркицьнеться! Я переріжу промінь...

Несподівано дівчина в білому береті вхопила мене за руку:

— Не смій! Я не хочу.

— Тобі його шкода? — не повірив я.

Дівчина мовчала.

— Він бандит і хуліган. Його ненавидить уся Солом'янка. Він материних курей покрав і пропив.

— Неправда! Він сильний і сміливий. Він нікого не боїться. А ви всі боїтеся його, боїтеся, я знаю! І ти теж боїшся!

Під беретом розквітли очі, великі й світлі, мов дві водяні лілії.

— Знаєш, за що його зі школи вигнали? — гукнув я, прикро вражений. — Він соломинкою вижлуктив з усіх чорниць у класі чорнило!

— Мовчи й мовчи... Я знаю, що він — не такий, — тихо сказала дівчина в білому береті. — Ніхто з вас не знає, а я — знаю... — Вона заплакала, і сльози котилися по дитинно пухких щоках. — Бо, може, я люблю його... І я не просила рятувати мене від Жука...

Дівчина в білому береті перебігла двір і хряснула дверима веранди.

Я ще посидів на паркані, розгублений, зневірений. Відтак сховав ножа, стрибнув на хідник. Під сусіднім двором темніли тіні трьох жучків. Я ввібрав голову в плечі і побрюхав по багnistих баюрах Рибної вулиці на автобусну зупинку. Жучки повзли слідом...

Я вмовстився на задньому сидінні автобуса. На бруківці мене підкидало, і простромлюючи головою кузов машини, я уривками милувався зоряним небом, яке потроху хмаріло. Проте було мені за цих хвилин не до краси нашої чарівної природи. Трое жучків, насунувши на самі вуха картузи, стовпіли коло дверей, і я напевне знав, що на зупинці автобуса під Солом'янською вербою на мене чекає смерть в образі цегляномордого Жука. Я не шкодував, що порятував дівчину в білому береті, яка, виявляється, не потребувала порятунку. Якби сьогоднішній вечір почався спочатку, я б вчинив так само. Було тільки до сліз жаль себе; мушу гинути таким молодим! І буде завтра, і позавтра, і буде зима, весна й літо, і буде майбутнє, буде комунізм, лишень мене вже ніколи й ніде не буде. Майбутнє бачилося мені невимовно прекрасним, і навіть у найсмутніші хвилини свої я чекав на нього. Про майбуття мріяли герої книжок. Його прогнозували газети, що їх я читав матері, поки та пряла біля каганця із жовто-червоної снарядної гільзи. Його обіцяли вчителі. На противагу матері, яка вірила тільки в сни, я беззастережно вірив і вчителям, і книгам, і газетам, і своїм рожевим мріям.

З раннього дитинства щасливим випадком у душі моїй поселився зворушливий образ майбутнього, що, попри наївність та умовність, зігривав і зігриває впродовж багатьох років. Пакульська школа стояла на горі, що з неї продилялося усеньке наше село, аж до темно-синього крила лісу по той бік Жерелі. Ще краще проглядалося воно з цвинтаря, який стелився зеленими хвильками давніх могил довкола церкви; церква височіла на тій же горі, просто школи, по інший бік вуличного річища. На великих перервах ми грали серед могил під крилатими липами в жмурки. Весняного дня один із школярів показав синім, у чорнилі, пальцем на луки за селом і поважно, як людина, посвячена в таємниці буття, мовив:

— Бачиш? Комунізм...

По ніжно-зелених, із синіми вікнами весняних озерець луках, що були вщерть залиті яскравою сонячною повинню, пливли оранжеві, під сліпучо-білими вітрилами крокв кораблі.

Повоєнна весна була голодна, і безбатченкам у шкільному буфеті варили солодкуватий, з підмерзлої картоплі суп. Другого чи третього дня по тій розмові я випадково зачепив ліктем і вихлюпнув на підлогу свою тарілку піснюку; буфетниця розкричалася, я заплакав і метнувся на цвинтар, геть з людських очей. Стояв під липами, дивився на оранжевий, цяткований вітрилами, по яких уже стелили золотистий околот, корабель, і сльози мої висихали на теплomu, з Ирiю, вітрі. І потім, не один раз, коли мені було холодно, голодно або просто незатишно й гнітко на душі, я приходив під липи і дихав тим далеким чарівним світом, що його відділяла від крайніх пакульських хатин широка смуга лугу. Згодом почув від старших, що на лугу за селом будується новий колгоспний двір з корівниками, коморами та клунями, але тверезі поправки на реальність не лишили по собі глибокого сліду, бо на все, що відтоді здибувалося мені в житті, я вже дивився крізь те щасливе, найясніших тонів видиво...

...А люди ходитимуть у білих ясних одежах і рухи їхні будуть повільні, розважливі, а мова мелодійна. Вони любитимуть одне одного і казатимуть саму правду, вони жити-

муть у білих мармурових будинках із сферичними скляними стелями, крізь які до їхніх квартир зазиратимуть зорі, місяць та сонце, стінами їм слугуватимуть стелажі з книгами; і вечорами по роботі вони сидітимуть у квартирах-бібліотеках і слухатимуть серйозну музику, оту музику, з якої на-сміхається дядько Денис і вимикає приймача, коли чути ніжно-роздумливий голос рояля або скрипки; а ще ті люди майбутнього читатимуть старезні книги в грубих шкіряних обкладинках і пізнаватимуть таємниці життя, поки їхні кораблі плаватимуть у далеких Галактиках; і ті люди розмотають нитки минулого життя, як мати розмотує клубок і надibuє під нитками квитанцію за торішню страховку, про яку її давно запитували в конторі; люди майбутнього знайдуть мене, що таким молодим загинув від руки солом'янського бандюги Жука, подивуються несправедливості і повернуть мене до життя, і я, подивований, щасливий, ходитиму по їхньому завітчаному Ірію, де з-поміж шовкової трави любистку та чорнобривців (за колишнього життя ці квіти росли довкола моєї хати) випинатимуться ясно-білі півкулі будинків, а у міському саду я побачу клітку, за чавунними ґратами якої сидітиме Жук, схожий на горилю з підручника зоології; я підійду до клітки і скажу йому: «Я знав, що ти непотрібний майбутньому, а якщо й потрібний, то лишень для того, аби нові люди знали, як важко ішли вони до самих себе...»

Я заплющив очі і приречено ступив з автобуса на розкошлячений колісьми машин пісок. Тої ж миті вугластий Жуків кулак полічив мені зуби, нарахувавши тридцять два з половиною, і всі вони заболіли мені. Небо тарарахнулося об забруковану землю, червоні скалки сипнули увсібіч. Я розплющив очі і сказав:

— Бандит...

Під стовпом, на яким вітер розгойдував лампу з бляшаним абажуром, стояв Жук і махав чорними, мов осіння ніч, крильми.

Я повільно прямував у Солом'яну вулицю, наче в глухий тунель, вихід з якого замуровано. Жоден вогник не блимав мені назустріч, і хлюпала грязюка під ногами солом'янчан, що віддалялись. Жук із жучками сунули за мною віялом,

наче голодні вовки. Тоді я став спиною до мокрого паркану — небо над Ірієм по той бік жучків світилося — і кинув крізь сльози:

— Бандит...

Жук вайлувато чалапав до мене, насунувши кепку на самі очі, а руки сховавши в нашиті попереду кишені штанів. Коли його одутла прищикувата твар підпливла зовсім близько, я розмахнувся і послав свій дрібний, як картопля на піску, кулак під більмаки Жукових очей. Жукове обличчя несподівано репнуло і розсілося, наче перестиглий грибдимовик, коли на нього наступиш, хмара смердючого іржавого диму заволокла мене, а Жук уже велетенським чорнокрилим кажаном шугав над головою. Тим часом дим розвіявся і я уздрів дядька Дениса, що з дизельним трактором на плечах жваво крокував Солом'яною вулицею.

— Почекай, я тобі ще скручу голову! — просичав Жук з темного, заволоченого низькохмар'ям неба.

— Ходи, ходи, бо я бебехи витрясу — усе життя збиратимеш! — сказав на те дядько.

Жук шаснув у темінь і зник, а жучки злякано сипонули від дядька по городах. Дядько переклав свою ношу з одного плеча на інше і розхвастався:

— У дворі нашої контори давно дизель іржавів. Спершу думали ремонтувати, а тепер поклали в металобрухт здати, клопоту менше. Я й прихопив. Надумав, Михаль, вино з яблук гнати для всієї Солом'янки, яблук цього року — хоч Стрижень гати. Подивишся, як завізно стане. І з кожного кілограма яблук сто грамів млинового — наші. А захочемо — вином братимем. Утямив? Коли Бог ділив голови, задивився він на свою божину і голову міністра мені, рядовому бухгалтерові водоконтори, начепив. Схаменувся — а пізно. Так і живу з міністерською головою. А з міністерською головою не пропадеш! Ми ще поїдемо в Пакуль на чорному «опелі»!..

Вранці я прокинувся з каменем на серці, буцім напередодні натворив твореників у школі і мене послали по матір. Я згадав конторський дизель на дядькових плечах, Жука і жучків, свій страх, потаємне бажання виглядати в очах дівчини в білім береті мужнім лицарем, та ще на темному, як

ніч, тлі Жука, бандита і хулігана, згадав кабана в Стрижні, хворого на сказ півня — мені зсутеніло в очах, проте я розважливо мовив до себе: «Світ, звичайно, не самими білилами писаний, і на сонці є плями, як доведено наукою, але що ж ти маєш до світу, коли сам як не чорний, то рябий-рябісінький...»

І я твердо рішив від сьогодні бути кращим, аніж був досі.

Камінь упав з мого серця і покотився двором, там його зловив дядько Денис та став точити об камінь купило, що за останні дні притупилось. Щаслива добрість наповнила мою душу, і я весь засяяв, немов ікона, що оновилась.

Я беріг те світло в собі, як мати в війну, коли не було сірників, берегла в челюстях печі присок, і доніс його до школи.

— Що це ти сьогодні сяєш, наче нова мембрана? — запитав Славко Пасічник, витираючи дошку: ми з ним чергували і заявилися раніше.

Славко Пасічник був загальнознаний фізикоматематикокібернетикотеоретик. На уроках з алгебри, коли клас безнадійно тонує у морі складних логарифмів, він штудіював вищу математику і лише на прохання учителя подеколи шпурляв нам з парти рятівні кола; на уроках з анатомії він шукав формулу особистості; на уроках з астрономії Славко розробляв теорію космічного радіоперельоту. Йому належала геніальна ідея транслявання екіпажу космічного корабля, в математичних формулах, могутніми радіовипромінювачами у сусідні галактики. Тільки в такий спосіб є надія, на думку Славка, здолати часовий бар'єр, що галактики розділяє. Ми затоваришували, бо я ділився з Пасічником ідеями космічних подорожей. Вони народжувалися в моїй голові, наче дощі грибного літа. Звичайно, це були ідеї вродженого гуманітарника, технічно безпомічного, проте Славко великодушно визнавав, що мої фантазії допомагають йому проторювати стежки до нових фізичних законів. Тому я й дозволив собі висповідатися.

— Сьогодні, Славко, я подивився на себе критично і вирішив стати кращим, аніж був досі...

Славко професорським рухом поправив краватку, яку у класі носив лише він, і звів на мене світлі розумні очі:

— З математичного погляду такий збіг дивний, але, уяви собі, останні дні я думаю про щось подібне. Виявляється, негативні емоції найважче піддаються вираженню точними формулами. Маємо неймовірно громіздкі числа. Висновок: людина майбутнього, аби її можна було вільно транспортувати в сусідні галактики, мусить позбутися негативних емоцій. Я переглянув останні праці психологів. На жаль, шлях до суцільної позитивності — довгий і складний. Тим негайніше треба об'єднатись і розпочати великий експеримент. В перспективі — моральне оновлення людства...

Славко подав руку, і я радісно потиснув її.

Тут до класу зайшов Андрій Політайло. Ми зі Славком змовницьки презирнулися, кивнули головами на знак згоди і в один голос сказали:

— Хочеш стати кращим, аніж ти є зараз?

Щодо Андрія, то нам не треба було довго домовлятися, бо хоч він і лишився байдужим до Славчиних теоретичних розвідок у майбутнє та до моїх лихоманних фантазій, що не знали гнuzди, зате мав золоті руки і сидів на уроках у чорних шкіряних рукавичках, аби їхнім сонячним блиском не привертати до себе уваги. Він власноруч сконструював кишенькового телевізора, ракету «Ирій», яка, стартувавши з шкільного двору, безслідно зникла в космічному просторі, радіостанцію для підказок, що безвідмовно працювала в класі і, в першу чергу, рятувала самого Політайла, який за майструванням не завжди знаходив час зазирнути до книг. Вперше у світовій практиці за антену радіоприймача слугували учнівські вуха. Передачі велися з «камчатки», останньої парти, де Політайло на уроках майстрував, а я, ховаючись від учительвих очей, гриз «прочотні» книги.

— Завжди хочу стати кращим! — радісно озвався на наші слова Андрій Політайло. — А як?

— Це я досліджу і сформулюю, — поважно мовив Славко Пасічник, опановуючи звичну роль теоретика. — Зустрінемося після останнього уроку.

Перерви Славко просидів у бібліотеці, а на останньому уроці прислав нам з Політайлом радіограму: «Зустрічаємось парку крайній лаві стережіться егу гуїгнгнм або вінець при-

роди». Я пригадав благородних Свіфтових гуїгнгнів, і серце мені радісно забилося в передчутті морального переродження.

Був ясний листопадовий вечір. Таємниче переморгувалися над головами зорі. За чорними штахетами безлистих кущів брязкотіли маршрутні автобуси і таксі. Біля тітчиної пивниці горлали п'янички. Ми з Політайлом сиділи німі й урочисті. Славко промовляв, час од часу струшуючи з чуба росинки зір, що злітали до нього, мов метелики на світло.

— Отже, від сьогодні ми проголошуємо себе кандидатами в благородні гуїгнгни. Кандидатами, бо поки що в кожному з нас є щось від егу. Ми даємо собі час для морального переродження: три місяці. За ці три місяці мусимо позбутися негативних емоцій і стати справжніми гуїгнгнами. Звичайно, для того, хто глибоко усвідомлює потребу людства в моральному оновленні перед стрибком у космос, досить буде і одного дня. Трьохмісячний випробувальний термін ми встановлюємо в розрахунку на певних індивідумів, — він зирнув на Андрія, — які в цьому складному і суперечливому світі не хочуть знати нічого, окрім гвинтиків та гайок. Певен, що за три місяці і вовка можна зробити ягням, вилузавши з нього негативні емоції, як вилузують горіх. Звичайно, якщо вовк поставить собі за мету таке переродження. Пропоную стиснути руки і тричі за мною повторити...

Ми поклали правиці в гарячу Славкову долоню:

— Гуїгнгни кажуть лише правду. — Славків голос був схожий зараз на голос пакульського отця Савки, коли той проголошував од вівтаря своє знамените «Алілуйя».

Ми тричі проказали за ним: «Гуїгнгни кажуть лише правду».

— Гуїгнгни керуються у своїх вчинках розумом.

— Гуїгнгни керуються у своїх вчинках розумом...

— Гуїгнгни завжди готові на самопожертву задля іншого гуїгнгна...

І ми знову проспівали за ним тричі, кожним нервом своїм відчуваючи історичну вагу хвилини:

— Гуїгнгни завжди готові на самопожертву задля іншого гуїгнгна...

Так започатковуються релігії і великі суспільні рухи. І коли незграбний Андрій смикнув свою сумку, яка, повна гайок, електроламп, ракетних двигунів, акумуляторів, старих радіоприймачів, вагонних коліс тощо, важила пудів з десять, брязкіт залізаччя звучав святотатно...

Декілька днів ми не ходили по землі, а літали на крилах, світлі й чисті, наче янголи на материній іконі.

А по тому прибіг до мене Степко, дядька Якова, Паровозника, син. Позаяк хазяйство Солом'яників розвіяв вітер невдач, а задарма їсти тітчин хліб мені не хотілося, я старатливо бив у саду березовим оцупком байдики; виляски прудко розбігалися довкола, а мені тільки того й треба було — хай тітка, яка після оказії з кабаном хворіла, чує, що я не гуляю. Степко був із жучків, і я набурмосився. Гість це запримітив, втяг голову в плечі, прикриті старою залізничною спецівкою, лише чубчик стримів зовні. Винувато сіпнув мене за рукав, вказав очима на хатню стіну:

— Відійдемо, побалакати треба, а стіни вуха маютьь...

Я зирнув пильніше і побачив у щілинах, між засіяних зеленкуватим мохом цеглин схожі на опеньки вуха. Ми відійшли до яблунь — Степко ледь чутно зашепотів:

— Жук нахваляється сьогодні побити тебе. Наказав усім жучкам з'явитися. А ти б не прийшов, якби тобі сам Жук наказав? — Він ображено глянув на мене і голосно додав: — Ну, як нема у вас хліба, то піду в магазин на П'ятикутки. Бо мати кажуть: батькові на зміну, позич у Солом'яників буханку, а увечері віддамо...

З тим він почалапав до хвіртки і зник.

Тут де взялися мурахи, холодні, мов крижинки, і поповзли мені від п'ят до тім'я, але я вчасно згадав, що не маю права на страх, бо я — гуїгнгм, і гукнув у засиджену вухами стіну:

— Я не боюся тебе, Жучище!

Стіна на очах змінилася, з зеленої стала жовта, а відтак ще більше позеленіла, а вуха осипалися, як осипається невдале тинькування...

Увечері, поінформовані про лиху задуму Жука, мене проводжали зі школи благородні гуїгнгми Славко Пасічник та Андрій Політайло. Було місячно. Підкована мороз-

цем Солом'яна вулиця стелилася переді мною, немов лінія життя на долоні. З вдячністю я тяг десятипудову Андрієву сумку. Від автобусної зупинки ми напружено мовчали. Уже неподалік дядькового двору вузлики на наших язиках трохи ослабли і Славко мовив, як завжди, розумно:

— З погляду вічності усе це принаймні безглуздо і смішно...

Могутній свист обірвав його мову, пригнув довколишні дерева, земля між нами і двором Солом'яників розверзлася, і з неї проросли голови Жука та його жучків. По тому рушив на нас вовчий півзашморг з Жуком посередині й дрібнішими жучками по краях. Я озирнувся на благородних гуїгнгнів — обоє були блідіші од місяця. Шлях назад ще був вільний, і я прошепотів голосом приреченого:

— Тікайте, о, благородні гуїгнгни! Перекажіть, що я...

Я не знав, кому і що б я хотів переказати, а роздумувати вже не було коли. Ноги Славка Пасічника раптом задріботили на місці, як у накрутної ляльки, повернули благородного гуїгнгна на сто вісімдесят градусів і помчали, наче перепуджені коні, по Солом'яній вулиці, залитій сріблястим місячним саявом. Славко обернувся до нас верхньою половиною тіла, простяг руки і щось прокричав, але ми не розчули, було далеко. І вже тільки хмарка сріблястого пилу, що закосичила Солом'яну вулицю, нагадувала про нашого товариша. Коло довкола нас зімкнулося, і зашморг звужувався з кожною миттю. Було чути, як шерхотить пісок під ногами жучків, а ще — як вицокують зуби Андрія. А очі Політайла тліли, неначе бікфордів шнур. Я інтуїтивно відчув, що Андрій зараз вибухне, і передбачливо упав на землю. Того ж менту Андрій крутнув довколо себе десятипудовою сумкою на довгим шкірянім паску. Свист, пронизливіший од Жукового, завис над Солом'янкою; він важчав, гучнішав і падав на землю чорними брилами. Жовтий піщаний вихор злизав з вулиці жучків і носив їх над дахами будинків, наче кленові листки. Тільки ще Жук руками й ногами, ніби павук, тримався землі і з ніздрів його сіялися іскри. Тоді Андрій підстрибом зробив декілька кроків уперед, сумка з ревом та свистом пронеслася над самісіньким Жуком, і голова його, відкраєна і підхоплена вихором, покотилася по Солом'яній вулиці швидше од м'яча на футбольному

полі. Тільки іскри, що поволі гасли, значили її слід у присмерках. Жук підхопився і кинувсь навздогінці за власною головою.

Відтоді Жука ніхто не бачив на Солом'янці. Казали, що й досі бігає він по світу навздогінці за власною головою.

Тут пасок Андрієвої сумки тріснув і сумка, просвистівши над хатами, гепнулася за Собакаревою горою, зчсавши її залісену вершину. Нарешті уздріли ми Славка Пасічника, що мчав уже з протилежного боку Солом'янки — від Стрижня.

— Зупини... — вчули розпачливий, жалібний крик благородного гуїгнма, але зупинити не могли — Славко мчав швидше од метеора, мабуть, це була вимріяна ним швидкість світла. Його годі було навіть впізнати: прозоре віяло, буцім од пропелера літака, що має злетіти, промигнуло повз нас і зникло.

Славко Пасічник з'явився у школі аж наступного тижня, оббігши з великого переляку земну кулю по 51-ій паралелі тисяча сто двадцять дев'ять разів. По тому він довго й настирливо пояснював нам, як ввімкнувся механізм його підсвідомості, пригнітивши нейрони кори головного мозку.

І залишилося нас двоє — кандидатів у благородні гуїгнми...

МАНДРИ МИХАЙЛА РЕШЕТА: ВІД БРОБДІНГНЕГУ ДО ПАКУЛЯ

Тепер на обійсті Солом'яників було незвично тихо: не мукала зелена корова Манька, не дзеленчав ланцюгом Нерон-Балалайка, половина курки, яка щасливим випадком уникнула кабанової пашеки, німіла під хлівцем, з ляку втративши голос. Нещастя утихомирило пристрасті, молоді та старі Солом'яники знову помирилися. Дід Єврась відірвав дошки, якими було перехрестив синові двері, і власноруч зашпаклював вікно, що через нього ми вибиралися з будинку.

Тітка Дора вечорами гортала родинні фотоальбоми і добрим, мрійливим словом згадувала свою діяльність на ниві культури:

— А до свят було концерт готуєш. Набігаєшся за тими хористами — ніг під собою не чуєш. Коли ж після урочистих зборів піднімеш завісу перед залом, повною людей, з начальством у першому ряду, де й втома подінеться, бо — почот в очах бачиш. І знову ж, кіно через два дні на третій у клубі, безплатно. А тут — і в кіно нема коли піти, вік уже не була, од культури відстала, самі п'янички цілі дні перед очима, і сніться п'янички. Та ще сниться, ніби я іду по дорозі і мішок з грошима знаходжу, розв'язую, а там червінці, червінці, усе новенькі, хрустять і полискують, сон — на ревізю... Прокинешся удосвіта, лежиш і думаєш: кому не судилося на машинах роз'їжджати, тому вік пішки чалапати, хоч ти головою об стіну бийся, хоч ти на частини розірвися і себе по частинках продай...

На ті притомлено-сумні тітчині мудрування дядько відмовчувався, похмуро сопів у кутку кухні, перемиваючи кільця поцупленого з водоконтори дизельного мотора. Я відчував: дядько Денис таємно од усіх готує свій останній ривок до вимріяного «опеля»...

Найближчої суботи я дістав візитну картку Кузьми Перебенді і подався шукати дім під Лірою. Втім, назирці я знав його: дім стояв на одній з центральних іриських вулиць, що впадали в головний майдан, помилуваних часом та війнами. На його фронтоні бовваніла пофарбована в синє цегляна Ліра, на якій залюбки награвали тоскними осінніми вечорами власні мелодії північні вітри. Дванадцять помешкання було під самим горищем, на п'ятім поверсі, куди вели вузькі, виті, з модерновим чавунним поруччям сходи. Край оббитих темним дерматином дверей тьмяно золотів дбайно начищений мідний ланцюжок дзвінка. Я обережно смикнув за ланцюжок, по той бік дверей коротко теленькнуло, але відчиняти ніхто не поспішав. Зачекавши, я потяг двері до себе — вони не були замкнені і легко піддалися.

— Можна?

Перебендя стояв спиною до мене перед великим настінним дзеркалом — в чорній парі і білосніжній сорочці, з темним метеликом на шиї, але ще без обличчя. Там, де мало бути лице Перебенді, сіріло, обрамлене густим, хоч і припорошеним сивизною, волоссям, схоже на вимок у полі

порожнє місце. І тільки очі, глибокі, замислені, з іскорками притишеної іронії світили з бляклого провалля, наче з туману.

— Даруй, хлопчику, я не зовсім вбраний, — мовив од дзеркала Кузьма Перебендя голосом м'яким та зичливим. — Але я радий бачити тебе нарешті на своїм Олімпі, прохось і сідай...

З тим, усе ще не повертаючись до мене, він неквапом побокував вздовж стіни, густо завішаної його ж, Перебендиними обличчями, буцім театральними масками, з широкими проймами очниць. Були тут обличчя найрізномасніші, на всі випадки життя і на всі настрої — добрі, з щиросердим усміхом уст, добрі, але поблажливо зверхні, добрі, з лукавим пересмиком щік, холодні й злі, іронічні — до безмежжя самовбивчого скепсису і — поруч — підлесливі, лакеюваті, легковірні й неприступно замкнені в пересічній буденній звичайності...

Знявши зі стіни обличчя лагідне й мудре, примирливе, відчинене, здавалося, навстіж для першого стрічного, актор повернувся до дзеркала, поквапки вбрався, пробіг меткими пальцями гримера по скронях та вилицях і аж годі глянув на мене:

— Як завжди, я поспішаю, о майбутній світоче людства! Дружня вечірка в добрих давніх знайомих і розмова про нову п'єсу нового автора. Але ви й у мою відсутність можете шукати свою душу, бо майже усе, що я міг би вам сказати, воно — там...

І Кузьма Перебендя кивнув на причілкову стіну своєї крихітної кімнатки з дешевеньким, поквечаним чорнилом письмовим столом, старенькою канапкою і трьома стільцями, з яких стриміли пружини. Неждано різким порухом обох рук Перебендя навпіл розчахнув причілок (половинки стіни, наче двері купейних вагонів, розсунулися врзнобіч), і моїм вкрай подивованим очам відкрилася просторезна, без видимого обмежжя зала, повна, наче вулик стільниками, високими, до стелі, риштуваннями з книгами. М'яке, біле, буцім денне світло, що лилося зверху, облямовувало тиснені золотом корінці книг, шкіряні й картонні обкладинки, лаковане дерево риштувань і скло шаф у глибині зали сірим лолотливим серпанком.

— Як стомишся, вимкнеш світло й зачиниш двері, замок автоматичний. І можеш приходити й читати щодня. Втім, я невдовзі буду... — даленів голос Кузьми Перебенді. Бамкнули двері, але я ледве завважив їхній брязкіт, у голові мені радісно дзвеніли джмелі, а коліна тремтіли й підгиналися, а подушечки пальців німіли від хвилювання, коли торкалися обкладинок книг, що відкривалися і закривалися з тихим сухим шелестом. Я йшов крізь книги, наче крізь анфіладу кімнат, де кімнати напродиво різні й по-різному розписані, і з завмиранням серця чекаєш, що за кімната зараз відкриється твоїм очам.

Це було ніби в кіно, коли герой нетерпляче, рвійно поспішає сягнути заповітної кімнати десь у далекім крилі велетенського палацу, а залам та коридорам нема спину, вони напливають на героя, на кінокамеру, на глядача, як морські хвилі, безупинно, і кожен уламок простору, обрамлений стінами, — як пастка. Але замість паркету чи вистеленої барвистою гранітною мозаїкою долівки під ноги мені стелилася навдивовижу знайома, грузька, почиргикана плугами й боровами баюриста полівка. Мені здавалося, що я вже колись ступав по ній, але намарне я силкувався згадати, коли, в яким житті чи в яким сні те було. А обабіч полівки мінливо, химерно, наче туман над літньою рікою, пливли чи то кінотіні, чи то картини справжнього життя.

Опасисті стовбури пшениць, наче прадавній дубовий гай, застили виднокіл. Пшеничним ланом з серпами в руках ішли могутні люди, що їхні голови торкалися хмар; лелека, наче авіалайнер, шугав над полем, а десь за пшеницею рокотало море, по яким припливе у країну Бробдінгнегу невгамовний Гуллівер. І, перегукуючи шум колосся та гулання вилузаного вітром зерна об суху полівку, я покликнув до жінок:

— Будьте ласкаві, куди веде ця дорога?

— Іди — і відкриється! — прогрімili з ясного неба їхні голоси.

І вже узбіч дороги на пагорбі вимахував крильми вітряк, а його атакував закутий в їржаві лицарські обладунки прославлений Дон Кіхот. Коли він упав, переможений у нерівнім, відчайнім герці, але не скорений, я запитав з глибокою повагою до лицаря:

— Будьте ласкаві, куди веде ця дорога?

— Іди — і відкриється... — прошепотів благородний ідальго, заплющуючи очі, з яких по виснаженім обличчі текли сльози.

І я пішов далі, шпортаючи в калабані і місячи фезе-нівськими, в блямбах, ботинками чорну в'язку грязюку, що жвакала, зітхала, цямкала при кожному моїм кроці, а вже обабіч дороги, край прадавнього лісу прозирало з-поміж молодого калинового листу мавчине лице, і мавчині очі журно дивилися мені вслід, і мавчині уста шелестіли:

— Іди — і відкриється...

«Іди — і відкриється» — шуміла тополя-дівчина серед поля; «Іди — відкриється!» — гукав Тарас Бульба, розіп'ятий на дереві, наче на хресті; «Іди — і відкриється!» — вистрелюючи останні набої в білополяків, кричав до мене Андрій Птаха; «Іди — і відкриється!» — озивалися з паперових лісів і перелісків юрми голосів, зливаючись, зіспівуючись у могутні хори. І я вперто йшов, і щось до болю рідне привиджувалося в обрисах поля, посмугованого рівчаками, байраками, дібровами, видолками, цяткованого синіми пастелями долин на темному полотні чорнозему. І тоді з туману випірнув візок, запряжений шкапою, що ледве дибцяла, по коліна в грязюці; у візкові сидів писарьок в німецькому мундирі з мідними блищиками і підозріливо зирив на мене, подорожнього.

— Будьте ласкаві, куди веде ця дорога? — запитав я вибачливо.

А писарьок, не віжкуючи шкапи, дістав із дерев'яної скриньки жмуток вилинялих від часу ганчірчатих паперів і став читати зичним верескливим голосом вродженого канцеляриста:

— «Село Пакуль Чорторийской сотни, при болоте Свин, в шестнадцати верстах близ города Ирия... В оном селе жительствоуют козаки, владеет селом магистрат Ирийский... Двор старый, в нем хата одна, комора одна, сарай один, в этом дворе живет козак Василь Решето, урожденной оно-го села, лет шестидесяти, жена его Матрона Григорьевна, урождена оно-го села, лет пятидесяти, у них дети: сын Семен лет тридцати, здоров, жена Федора Климова, урождена села Халявина, лет тридцати, здорова, дочь Февросія, лет шест-

надцати, здорова, дочь Феодосія, лет пятнадцати, здорова; у него пахотной земли и других угодий нету, имеет корову одну, овец четыре, промыслу не имеет, а бавится ремеслом возным; он, Василь Решето, с предков козак...»

Голос писарка у мундирі з блищиками віддалявся, розсотувався пустинністю полів, які стали зненацька знайомими і рідними; я упізнав долину, що в ній кожної весни стояла вода і з прозорого мілководдя виштиркувалися чернонуваті пагінці шавлю; упізнав Діброву, куди ми влітку ходили чималим хлопчачим гуртом, бо то був природний кордон між землями Пакуля та Чорторийки і чорторийські хлопчаки задиралися до пакульських одинаків, а гурту боялися; упізнав на обрії круту баню пакульської церкви, що підпирала й тримала на своїх плечах край неба з ясно-білими гронами хмар. І в цей мент, коли до мого Пакуля лишалося не більше версти і серце мені невідомо чому завмирало, мене пробудив нетерпеливий, стривожений згук Кузьми Перебенді — великий лицедій виходив з Діброви, посвічуючи собі долонею, наче електричним ліхтариком.

— Доки можна блукати в паперових кущах, друже? Ти вже забрів і в рукописи? Ну, метка молодь. А надворі — ранок. Я з ніг збився, розшукуючи тебе...

Він підняв правицю, смикнув за край неба з оболоками хмар і, сухо шелестячи, відсунулася синя завіса неба: за широким, на півстіни, вікном ранковів залюднений Ирійський майдан з рожевими, в риштуваннях, стінами ново-зведеного театру і сизими, в паморозі, вітами тисячолітніх ирійських соборів...

Вийшовши під солом'янською вербою з автобуса, я захитався на безвітрі; так упав на силі, поки блукав по книжкових світах.

— Ви — крайні?

Зверталися до мене. Роззирнувшись, я помітив, що й справді вивершую хвіст черги, яка пливе в річище Солом'яної вулиці.

— А що дають? — запитав я.

— По потилиці! — одгиркнувся дрібненький чоловічок.

Він стояв поперед мене і перебирав шістьома в'юнками руками яблука у високих кошелях.

— Хлопчина не відає, а ти кусаєшся, мов скажений... — озвалася з черги сердешна бабуся. — Се до Солом'яника, Дениса, усі стоять, дитинко. Об'явилося йому од самого Господа вино робить. Тільки не з води, а з яблук, і з гнилих, і з різних. Тож оце і стоять люди, бо літо було на яблука врожайне. А коли і ти з Солом'янки і маєш сад, зачекай, поки за тобою займуть, і біжи по яблука, з сулією вина додому повернешся...

Я меланхолійно побрів вздовж черги, що пахла антонівками, путинками, пепінками, шафраном, райками, і так дістався нашого двору. У городі на весь Ирій татакав конторський дизель, вистрелюючи в мальоване низькохмар'ям небо кільця сизуватого диму, пронизливо гули за парканом центрифуги. В паркані темніли ляди, куди солом'янці висипали з мішків, відер, корзин, кошелів яблука. За кілька кроків від ляд з того ж паркану виштрикувалася металева труба, з якої безупинно дзюрило в бачки, сулії, відра, банки, каністри, карафки й фляги золотисте яблучне вино. Черга рухалася бадьоро й життєрадісно — далеко не відходячи, солом'янці куштували Денисове вино і попід парканами аж до лісу сиділи, звисивши між колін голови, ті, хто вже донесхочу напробувався.

Дядько Денис, теж напідпитку, величався на ганкові, стріляючи з пальця по горобцях. Після кожного пострілу у вишняку глухо гупало, але горобці не тікали: були сміливі, бо хмільні, як і дерева, паркани, що перехнябилися та ледве трималися землі. Винний дух витав над обійстям, густий і хмільний: у залізних бочках та цистернах під яблунями вишумовувало і пінилося. З курника визирала новенька кібернетична машина, що керувала виробничим процесом, приймала яблука і відпускала молоде вино. Кібернетичну машину добув для дядька Дениса за літру спирту кум Цекало у знайомого завідувача складом науково-дослідного інституту.

— А знаєте, дядьку, я вчитав, що ми, Решети, — з козаків! — я радісно заусміхався, прищикнувши хвірткою го-мін черги.

— Хіба за те гроші платять чи — пенсія персональна? — глянув на мене каламутними очима дядько Денис.

— Не платять, але... Так і написано: «Оний Решето — з предків козак».

— А може, він — решето для круп, а ти — решето для дерті...

— Там тільки про одного Решета. Якийсь писарьок переписував для начальства. Цікаво: прізвища ті ж, що й тепер у Пакулі. А двісті років минуло. Се ж люди ніби завжди були. А я думав, що Пакуль — це лише тепер і скороминущий. А Пакуль...

— Що ти мені тут запакував над вухом! — раптом збленів, здавалося, безпричинно, дядько Денис і схопився на ноги. — Може, я — від самого Наполеона. Може, бабка моя — Марія Стюарт, англійська королева, про яку видатний німецький поет і драматург Шіллер написав книжку! А може, я плював на твій Пакуль, колишній і теперішній, з високої Собакаревої гори! І не один раз плював, а тричі, тричі! Що, не віриш? Ходімо — плюну. Зараз, зараз ходімо, і дивись у всі свої баньки. І на них, — дядько кивнув у бік черги, — можу плюнути. Тільки на себе не плюну, бо я єсть я!

З тим дядько Денис, підсмикнувши галіфе, твердим, рішучим ступом рушив по протореній кабаном дорозі у бік Стрижня. Я, хоч і був вкрай стомлений, подрібцював слідом. Лихі передчуття гнітили мене.

Минав короткий осінній день, збиралося на вечір.

Коли ми зійшли на Собакареву гору, споночіло, і небо висіло над нами, наче побита міллю хустка, якою, замість абажура, завішено лампу. По небу швидко, наче в кіно, пливли білі снігові оболоти. За нашими спинами, розцяцькований вогнями, блимав Ирій, а десь там, у темних, втаємничених безмежжях полях принишк Пакуль. Під горою, в глинищах шелестів шугою Стрижень — ночі були морозні, пахло першим снігом.

— Витріщай банькі, — зараз плюну! — невідомо на кого гніваючись, гукнув дядько Денис.

Мене нудило, і я починав знову, як колись на бочці, ненавидіти дядька Дениса. А він стояв на лисій вершині гори, розкарячивши ноги, мов телефонний стовп з підпоркою, і не плював.

— Дивишся? Зараз плюну!

Я пригнічено вслухався в холодний шерхїт шуги, а дядько стояв і все не плював.

— Дивишся? Плюю!..

Я подумав, що, коли він зараз плюне, щось зміниться в моїм житті, воно рушить по якихось нових річищах, наче загачений Стрижень, тільки я ще не знав, по яких.

— У горлі пересохло... — раптом прогучав дядько Денис з вершини Собакаревої гори. — Випити б...

Я мовчав.

І тут ми вчули знайомий скрип коліс — попід сосняком низкою сірих тіней вервечилась на колгоспні поля асенізаторська валка.

— Спускаюся — горло біля хлопців промочу, — заспішив дядько Денис. — А ти — жди. Прийду й плюну...

Дядько, шелестячи капшуками галіфе, поковзав по крутизні гори і невдовзі зник за соснами.

Це був дивний, пам'ятний на все життя вечір. Зорі зійшли з неба і в ясно-білих полотняних сорочках повсідалися на лисогір'ї, довкола мене, обхопивши довгими променистими руками коліна. Білі снігові хмари лоскотали і холодили мені чоло. Місяць купався в Стрижні, під горою, хлюпотів та пирхав, байдужісінський до крижаної шуги.

І злетілися до мене душі пакульців і було їх — мов зір. Пилипи, Андрії, Векли, Радивони, Вавили, Гапи, Клими, Йосипи, Ганни, Мотрі, Михії, Олешки, Параски, Романи, Халимони, Тараси... — без ліку, без часових меж. І Пакуль видовжився, як видовжується у полі вітер, та ліг на тисячоліття людського буття — так лягає на карту світу, на моря, материки, океани й острови в океанах сітка меридіанів і паралелей. А я був щось незрівняно крихітне біля нього, глухого, забганюченого, загубленого в лісах і болотах Пакуля, порошок в потокові віддзеркаленого від нього світла, і водночас — щось більше од нього, бо він уже був у мені, як зернина в землі, мною відчутий і осмислений. Тоді я подумав, як далеко в минуле і далеко в майбутнє розпросторився я і Пакуль у мені, Пакуль і я в нім. І Василь Решето, «з предків козак», щасливим випадком вихоплений писарком з присмерків історії, і дід Семирозум, який на початку століття змайстрував дерев'яного літака, маючи задумку полетіти на Місяць, і дядько Остап, червоний кіннотник, що наклав головою під Жмеринкою, і дядько Кузь-

ма, який лежить у братській партизанській могилі неподалік пакульського клубу, і мій батько, що на нього в сорок четвертім прийшла похоронка з фронту, і я, Михайло Решето, майбутній великий актор, будівничий, космонавт, поет, радіоконструктор, геолог, ботанік — лише вузлики на неосяжнім корені неосяжного, гінкого й крислатого дерева, ім'я якому (хрестоматійно заглянцьоване, але того вечора, на Собакаревій горі, вперше вилучене мною з лушпиння приручених слів) — н а р о д...

Я повернувся з Собакаревої гори, коли в гучномовці на П'ятикутках било дванадцять: дядька Дениса вдома не було.

Вранці мене розбудив скрип немазаних коліс під вікном будинку. За штахетами з людських постатей — чергу до дядькової винниці солом'янці займали вдосвіта, — на густо посоленій першим крупчатим сніжком вулиці стояла продовгувата, сіра од вапна бочка асенізаторської валки. Передок її — для візниць — було застелено шматом рудуватої доріжки, що мала колись оксамитовий ворс, а тепер світила нитяними ребрами, як і коростява кобила, запряжена в бочку. Кухня гула від важкої дядькової ходи. Він був, як і звечора, в галіфе та парусинових черевиках і навдивовижу веселий: наспівував на мотив маршу пакульське апатури-тури-тури...

— Ти бачив сороку на груші? Піди глянь. І запитай, що вона принесла на хвості. А вона тобі прострекоче: я принесла на хвості, що твого дядька призначено директором водоконтори. Замість Омелька Омельковича. Апа-тури-ту... І шановному директорові уже подано під двір особистий екіпаж. Апа-тури!.. Ласкаво просимо сісти й котити до контори, поки пакульського Омелька прасують в автобусі. Апа-тури-тури-ра! — Дядько поспіхом вбирався в свою парадну одіж: лаковані черевики, бостонову пару, сталистих тонів макінтош і сірий фетровий капелюх. Узявши портфеля з двома лискучими замками, промарширував перед дзеркалом, випинаючи щосили груди і черево. — Директор — што надо, га? Прошу вас конфіденційно передать Дорі Василівні, що після роботи мій особистий екіпаж підкотить до її пивниці і ми поїдемо

вечеряти до заміського ресторану... З тим — досвіданьця! Апа-тури-ра!

Дядько був білий з обличчя, як сніг на солом'янських дахах, і пашів вогнем, аж від його дихання вочевидь жовкло та згортувалося листя кімнатної пальми. І я нарешті втямив, що в дядька — біла огневиця. Відступивши про всяк випадок до вікна, я мовив лагідно, хоч і з тремтінням у голосі:

— Ви б спочили, товаришу директор. А я збігаю, тітку Дору порадую.

— Ти скептик, песиміст, інтелектуал! — закричав дядько, аж від його голосу випали шибки кухонного вікна. Дядьків вказівний палець вперся в мої груди. — Ти кличеш мене до спочинку в цю історично напружену хвилину, коли ирійська водоконтора стоїть на порозі нових глобальних реорганізацій! Ти хочеш приспати мою пильність і дати можливість солом'янським анонімщикам, яким пектиме моє високе призначення, донести у вищі інстанції, що новий директор водоконтори організував на своїм обійсті винний завод. Ти, негіднику, хочеш, щоб я спочивав, коли час вимагає від мене рішучих і безкомпромісних вчинків! Вирок одностайний — розстрілять!..

І дядько надув губи, готуючися стрелити з пальця мені в серце. Я не став чекати безглуздої смерті, згадав Перебендину науку, перевтілюючись в горобця і випурхнув через вікно на вулицю. Дядько Денис, поважний і строгий, вийшов у двір і, розчинивши ворота, таке мовив до черги:

— Товариші, громадяни! Офіційно і конфіденційно повідомляю, що моя винарня самоліквідується, і взагалі — алкоголь шкодить здоров'ю. Пийте пиво-води і їжте морозиво, смачний, поживний продукт. З тим — і до свіданьця. А вас, кібернетична машино, ласкаво прошу зупинити виробництво і спокійно, без ексцесів, повернутися на склад науково-дослідного інституту, де на вас чекає плідна робота в сфері науки, техніки і народного господарства...

Тої ж хвилини дизель на городі вмовк, центрифуги зазмерли, вино перестало литися з труб, а двері курника розчинилися і машина, поблискуючи алюмінієво-нікелевими боками, гордо прокрокувала крізь натовп і зникла за рогом Піщаної вулиці. Солом'янці, хто встиг висипати яб-

лука і хто не встиг, відштовхуючи одне одного від бочок, черпали картузами й пригорщами молоде вино. Дядько Денис ковзнув по городу невидючими, зосередженими на чимось більшим, аніж матеріальні інтереси, очима і поліз на асенізаторську бочку. Поклавши на коліна портфеля, він узявся до віжок і строго, владно кинув кобилі:

— Вперед!

Кобилка слухняно рушила, колеса зарипіли, заскиглили, запискотіли. Дядько сидів поважно, трохи відхилившись назад, буцім на подушках обжитої персональної «Победи», і білі пальці його правиці замислено блукали по коричневім дерматині портфеля. Солом'янські хлопчачки бігли слідом і щосили горлали:

— Апа-тури-тури-тури-тури!..

Дядько Денис ніби й не чув того глумливого лементу, і тільки коли якийсь із розбишак мелькотів попереду кобили, він тулив зігнуту долоню до губ і сигналив:

— Ту-ту-ту! Ту-ту-ту!..

Я щодуху помчав у пивницю тітки Дори.

— Я ж йому, віслюкові, скільки казала: не хлуди вина із залізних бочок, отрута... — голосила тітка Дора, ніби над померлим, виштовхуючи за поріг безтямних п'яничок. — А він хіба послухає? І допився до огневиці! Хто тепер йому, дурню, по бюлетеню заплатить?!

Ми здибали дядька Дениса неподалік водоконтори. Запряжена в асенізаторську бочку кобилка стояла на перехресті центральних ирійських вулиць, під світлофором, і зголодніло жувала вилузаний копитом з бруківки камінь. Сімнадцять санітарів у білосніжних халатах, повиснувши на спеленутому дядькові, волочили його до медичного фургона, що червонів хрестами над кавалькадою зупинених вуличним затором машин. Коли фургон рушив, тітка Дора пішла до Жовтого дому забрати дядькову одіж, аби її не зіпсували дезинфекцією, а я метнувся на Солом'янку по портфель: час було до школи.

По Солом'яній вулиці бадьоро і радісно крокував залізничний духовий оркестр, награвучи танго. Попереду оркестру поважно ступав у випрасуваній формі і з традиційною замасленою скринькою в руці дядько Яків, Паровозник: його проводжали на пенсію. Солом'янці, хто думував, пе-

рехилялися через тини, висовували з кватирок голови, виходили з дворів і вітали Паровозника добрими зичливими усміхами — дядька Якова у нас любили. Біля двору Паровозника оркестр заграє туш, злагоджено повернувся кругом і під життєстверджуючий марш ирійських залізничників рушив назад до станції.

Дядько Яків сів на лавку під вікнами своєї хати, розкрив скриньку і дістав чорного задимленого паровоза, на яким їздив останні десять літ залізничної служби: начальник станції списав його і подарував заслуженому пенсіонерові. Роздмухавши топку, — оболочи сизого диму заволокли блякле грудневе сонце, — дядько Яків випустив паровоза на пошмуглу саднами, мозолями, борознами зморщок, лініями долі долоню, і машина, пухкаючи й тутукаючи, поповзла від дядькового зап'ястя до вичорнених мастилами та вугільним пилом пальців.

Мов заворожений, стовпів я біля дядька Якова і дивився на його вироблену долоню, по якій снував паровоз.

ЧУДИЩЕ СОБАКАРЕВОЇ ГОРИ

Балакали багато й різне, кожного дня нове, то потверджуючи, то спростовуючи самих себе, балакали в автобусах, чергах, на базарі, через вулиці й тини, в хатах, біля телевізорів, у кінотеатрах, балакали тишком, пошепки і балакали голосно, залежно від темпераменту, віку і рівня поінформованості. Перестрах розповзався по Солом'янці, наче лишай по тілу. Ніхто нічого не знав до пуття, ніхто нічого вочевидь не бачив, але гніткі передчуття поволі закрадалися навіть у душі скептиків та поміркованих інтелектуалів.

Знову розкупили в ирійських крамницях сіль. Мило носили ящиками і ховали на горищах. В черги по хліб ставали родинами і брали воднораз по сто паляниць: сушили сухарі. Висмоктали гас із цистерн, що червоніли в обгородженому парканом закутку Солом'янського ринку. Гасовщик виносив цистерни перед очі розбурханої черги і викручував їх, наче мокру білизну. Почали було теревенити, що ось-ось подорожчає горілка — і горілки враз не стало. Тітка Дора завбачливо привезла сто сімнадцять ящиків із білоголовими пляшками і сховала в погребі

непитушого свекра, з яким молодих примирили злі напасті останніх тижнів. Дядько Денис усе ще кукурікав за ґратами Жовтого дому і по тому кукуріканню солом'янчани перевіряли годинники — останнє дядькове «Кукуріку!» лунало о сьомій ранку. Втім, тітка Дора, яка відвідувала хворого, казала, що дядько вже кукурікає за звичкою — йому ідеться на поправку.

Балакали багато й різне. То прибігла сусідка і напівшепотом, озираючись на вікна, буцім комусь цікаво було підслухувати її плітки, присягалася бабі Одарці, що минулої ночі в о н о проковтнуло Радульський провулок, і жодна людиночка не врятувалася, лише п'яний Капота, проспавши ніч під вербою на автобусній зупинці, приперся додому удосвіта і уздрів замість своєї хати припорошену сніжком калабаню — то в о н о ступило, а по провулку ніби праскою чи катком — ні хатиночки, ні деревця, і вже провулок міліція оточила, і нікого не підпускає.

По дорозі до школи я завертав у Радульський провулок: за двійними рамами вікон, за посипаною фольговими блищиками ватою благодушно умивалися гладкі солом'янські коти. Капота сидів на лавочці під зеленоголовим будиночком і ліниво пересварювався з власною жінкою, що, рятуючись від його п'яних кулаків, перекинулася сорокою і невгамовно стрекотала на стовпі між зеленкуватих, схожих на чарки з грубого скла ізоляторів. Прибігши зі школи, я поспішав розрадити бабу й діда звісткою, що Радульському провулку нічого не сталося, але Солом'янку уже полонила нова чутка: десь під лісом, на Піщаниці, в о н о злизало десять дворів... Баба Одарка ревно хрестилася до ікон на покуті, а дід Єврась мудро покахикував з кутка:

— Щось таки та є... Святе Письмо не бреше...

Під ранок я прокинувся від гучного виляску, що прокотився над Солом'янкою, буцім десь близько стрелили з гармати. Не встиг я знову сховати голову в сон, як під вікнами загомоніло, загупало. Я виштиркнув голову в димар, прислухався.

— А в о н о ж, людоньки, отак на мене суне, суне, наче танка у війну, я вся обмерла і ниць упала і вже нічого не пам'ятаю, тільки тріск несусвітний, а то в о н о кумову хату перед себе перло...

— Яка танка, далеко танці! Чули ж, як стрелило? У Гурка, що в музеї сторожує, у пригребиці протитанкове ружжо стояло, з музею поцибрив, думав, каже, дуло відпиляти на змійовик. Чую, каже, що такий тарарам, вискочив з хати, а в о н о по городу суне. Упав біля ружжа і — прямою наводкою. Так що — думаєте? Снаряд ковзнув, наче по найкращій броні, і рикошетом у небі дірку пробив...

Справді, небо над Солом'янкою зяяло широкою, з рваними краями пробоїною, в ній сонячно леліли верхні небеса.

Поки я вдягався, розвидніло. Люди бігли повз наш двір, я й собі побіг за людьми. Сиберіжський сліпак за сосняком нагадував бойовище. Три крайні хати було зітерто з площини землі, як гумка стирає малюнок олівцем в альбомі, і чиста, припорошена сіллю, що нею повнилися горища зруйнованих хат, сторінка біліла перед настрополоханими очима людей. Дерев в о н о вчавило у землю, хати пожувало і виплюнуло, а де були льохи, темніли на білому глибокі й порожні, наче бульдозером вилизані, ями. В о н о заявилось на Солом'янку з боку Собакаревої гори і в тім боці зникло: два сліди, ніби дві просіки, зяяли в лісі. З солом'янчан не постраждав ніхто. Лише одного п'яничку засипало сіллю, але він спав як убитий і, відкопаний, здивовано лупав очима на стривожений людський гурт.

Назавтра листоноша приніс листа від матері. Мати каракулювато писала, що і в Пакулі балакають різне та страшне: буцімто бачили на базарі чудисько з тілом пса і трьома людськими головами. Тож наказувала мати строго-престрого не бігати по дурних стежках, а триматися домівки та школи і писати хоч через день, бо душа її неспокійна, і вже не рада вона, що віддала мене в Ирій.

Поглузовуючи з материних перестрахів, я підстрибом біг через ирійський майдан до школи і раптом тицьнувся в натовп, що гув, наче молодий бджолиний рій на груші. Прощтовхавшись крізь ліщиння людських тіл, я з подивом побачив, що будинок, один з поверхів якого займала редакція газети «Голос ирійця», куди я колись послав свої віршописання, було знято з підмурівка і відсунуто по забрукованім майдані на добрий десяток мет-

рів, у бік паркану з дзьобатим журавлем підйомного крана і ребрами майбутнього ирійського театру. Овочеву крамницю, що містилася під редакцією, в напівпідвалі, було вигрижено й вилизано разом з тарою, прилавками, касою і сейфом. Лишень бочки з кислими зеленими помідорами, що стояли в крамничці цілорічно, було пожовано й виблонуто. Свистіли міліціонери, поважно возсідали на червоних машинах пожежники, по калабанях спорожненої крамниці ходила комісія господарників у сталистих, схожих на дядьків, макінтошах.

Напад було вчинено минулої ночі, під ранок.

Увесь день і ніч мене доймали моральні муки. Це було схоже на зубний біль, од якого не порятує навіть сон: і крізь сон чути щеміння нерва. Я володів великою таємницею і як громадянин, комсомолец, ирієць, нарешті — кандидат в благородні гуїгнгнми мусив поділитися нею з ирійською громадськістю. Але, водночас, своєю принциповою відвертістю я задам чимало прикростей дядькові Денису й тітці Дорі, чий хліб їм уже ось четвертий місяць. Після мого свідчення людям відкриється, ким вигодуване страховисько, і що за панцир, якого не пробиває навіть снаряд протитанкового ружжа, носить воно на собі. Родичам моїм буде не з медом, дядько ж Денис ще й після яблучного вина не очухався.

Але по тому в душі моїй пробуджувалося і нуртувало щось більше од раціональних родинних перестраховань — почуття обов'язку перед громадою і власною совістю. Під ранок вже знав, що приречений відкрити людям правду і, перебувши безсонну ніч, метнувся на П'ятикутки в перукарню. Підстригшись, доїхав автобусом до ирійського майдану, почовгав важкими дерев'яними ногами по вилощеній бруківці до редакційного будинку. Серце мені билосся так гучно, що міліціонери на перехрестях тривожно озиралися, в довколишніх будинках подзвонювали шибки, і по тому теревенили, що в о н о серед білого дня підкопувалося під майдан... Аби заспокоїтись, я зупинився біля газетної вітрини і раптом з газетної сторінки на мене дихнуло свіжим, протверезуючим вітром. У редакційній замітці «Страхополохи, або чудеса на язиках легковірних панікерів» газета «Голос ирійця» писала:

«Останніми днями серед невеликої частини ирійських громадян поширюються панічні чутки про з'яву поблизу нашого славного міста якогось казкового, невідомого науці чудовиська. Більше того, несвідомі панікери поширюють вигадки, буцім згадане міфічне страховисько нещодавно зробило спробу напасти на будинок нашої редакції. Після консультації з авторитетними товаришами з ирійської санстанції, ми впевнено, без жодного сумніву, інформуємо наших шановних читачів, що ніякого, буцімто незнаного, неklasифікованого наукою чудовиська нема і бути не може ані поблизу Ірїю, ані ніде інше. Ми закликаємо усіх свідомих ирійців протиставити свою принциповість міщанському легковір'ю окремих балакунів. Що ж до редакційного будинку, який нібито пересунуло так зване «чудище Собакаревої гори», то повідомляємо читачів, що ми пересунулися з власної ініціативи, і не просто пересунулися, а в бік будівельного майданчика, аби в такий спосіб колективно, редакцією, наблизитися до нашого буремного життя...»

Мені стало соромно і своїх перестрахів, і моральних мук; весело крокуючи ирійським бульваром, між заїнеєних тополь, я до колькок у грудях сміявся з власної глупоти.

Нема в світі нічого страшнішого і підступнішого од людських забобонів!

Дядько Денис повернувся з Жовтого дому задуманий і тихий. Перші дні він тільки й знав, що сидіти біля вікна та пасти очима Солом'яну вулицю. Невдовзі почав виходити надвір. Вбирався у валянки, кожух та заячу шапку діда Єврася і з ранку до самісінького вечора непорушно простоював біля воріт, зирячи в небо, — видивлявся завтрашній день. До нього скоро так звикли, що вже й не віталися; зграї ворон та горобців днювали на його шапці, на комірці кожуха і увечорі, коли дядько нарешті простував до хати, з гелготом, з хрускотінням промерзлих крил спахували в небо. Техніки, що лагодили обірвану лінію, прийняли дядька Дениса за стовпа, і обвішали дротами. Електромонтери повісили на дядькового носа вуличний ліхтар і ми довго економили на світлі.

Навернули дядька на життя солом'янські тривоги.

Після емоційного виступу газети «Голос ирійця» страховисько ніби крізь землю провалилося чи, присоромлене, пішло світ за очі. Поволі затихли наполохані балачки. У крамницях знову лежали сіль, мило й ситець. Дід Єврась уже не згадував про кінець світу, а заклопотано длубався з глиною біля припічка.

І несподівано страховисько нагадало про себе. Нагадало серед білого дня, коли солом'янці чекали біля продуктового магазину на свіжий хліб. Кучмата снігова хмара вихопилася з-за крайніх від поля ирійських хат, велетенським перекотиполем промчала повз магазин, дихнувши в обличчя солом'янчан колючим пилом, і проковтнула машину з хлібом, що наїздила з боку Іррю. Скреготнули гальма, темний клубок шоферового тіла, який встиг в останній мент вискочити з кабіни, покотився на узбіччя бруківки, а хмара вже розверталася, і білий морок засніженої рівнини опускав за нею завісу, сповіщаючи про фінал ще одної драми. А надвечір тітка Дора принесла з пивниці вість про нову оказію. Агроном колгоспу, чиї поля лежали довкола Собакаревої гори, виявив широчезний втоптаний слід від Стрижня до кагатів з картоплею. Притьма відкрили кагати: вони були порожні!

Дядько Денис нашорошував вуха на кожне слово про чудовисько, але слухав мовчки, з замкненим на сімдесят сім замків обличчям, що нагадувало в ці дні пригасле вогнище, в присок якого покладено залізну цівку з порохом. Вітрець ворухить сірий мертвий попіл, але ти, приникнувши за пагорбом, ось-ось чекаєш на вибух. І дядько Денис насправді вибухнув.

Сталося це пам'ятного зимового ранку, коли нам у затягнене памороззю вікно, що від вулиці, нетерпляче, навально загрюкали. Тітка була уже вдягнена і побігла відчиняти. До кухні, ледве волочачи ноги, зайшла моя мати і, як була, — в кожушці, підперезаній вовнячою хусткою, — сіла на поріг, заголосила. Ледве ми дочекалися, щоб вона, перериваючи розповідь нервовим голосінням, оповіла про свою невеселу пригоду. Коли валка пакульців (а вони тепер їздили до міста лишень валкою) наблизилась до Собакаревої гори, з сутінкового досвітнього лісу викотилося щось темно-синє, волохате і, женучи поперед себе хмару сніж-

ного пилу, кинулося на базарян. Пакульці, начувані про страховисько, полишили сани і щодуху, шпортаючи в замети, метнулися полем до Ірію, а в о н о ковтнуло усеньку валку — з кіньми, санями, базараниною — і зникло за горою. З материного добра в пашеці чудовиська назавжди зникли три мішки картоплі, вінок цибулі, рукавичок маку і хунтів з п'ять старого сала. Повернувши заплакане обличчя до покута, мати щиросердо благала Бога, аби її вдовине добро стало ненажерливій звірюці чи нечистій силі вперек горла...

Дядько Денис слухав матір з пройми кімнатних дверей, підтримуючи руками коленикові спідники, які були на нього заширокі після Жовтого дому. Раптом обличчя йому засвітилося, наче небо, сполохане сухою зимовою блискавкою, і дядько сказав:

— Я піду на нього!..

— На кого? — аж затремтіла тітка Дора.

— На нього...

— А тобі що — більше од інших треба?

Дядько Денис нічого не відповів тітці, а мовчки повернувся і зник у кімнаті. Матір моя нажаханими очима дивилась на двері і голосила:

— Денисочку, а ти ж обіцявся мені хату влітку перекрити...

Дядько Денис вийшов з кімнати в галіфе, гімнастерці без погон і з польовою сумкою через плече. Від його постаті віяло зібраністю та мужністю. Ми втямили, що дядько Денис не жартує.

Сороки, а їх чимало вешталось по Солом'янці, ментом рознесли ту вість, і невдовзі біля нашого двору товпилися люди. За темним шитвом яблунь сходило густо-червоне — на криваву битву — сонце. Баба Одарка колінкувала перед іконами, дід Єврась чаклував над Біблією, тітка Дора, схлипнувши, розігрівала на керогазі смаженину і сварила мою матір, винну в переполосі. Мати метушилася по кухні і клала в дядькову сумку усе, що траплялося під руку: в'язки сухих грибів, кислі помідори й гарбузи, срібні ножі й виделки, пиріжки з м'ясом, капустою та горохом...

Міжи тим дядько Денис поголився і наказав тітці Дорі голосом строгим та владним подати нове пальто з караку-

левим коміром і таку ж, із каракуля, шапку. Тінь природженої скупості майнула на тітчинім обличчі, але вона не насмілилася перечити, слухняно одімкнула шафу з парадним одягом. В останній мент, уже вбраний, дядько Денис облишив польову сумку, набиту харчами, натомість узявся до свого іменитого портфеля, з яким ходив на службу, сунувши між бухгалтерських книг пляшку з виноградним соком...

І ось дядько Денис переступив сінешній поріг та завмер на ганкові, мовби на постаменті, виставивши наперед праву ногу в начищенім до дзеркального блиску хромовім чоботі. Очі його, замислено-відсутні, дивилися поверх натовпу, що зібрався біля двору, на зеленокрицеві під білими сніговими парасолями; сосни і ще вище, на лису, з червоними пашечками гнилиць вершину Собакаревої гори, яка туманіла на обрії крізь сизу ранкову імлу. Тітка Дора з'явилася в проїмі дверей, хитнулась було до чоловіка, але, зупинена його холодною, відчуженою від тимчасовостей земного світу поставою, перехнябила широкі тілисті плечі і припала заплаканим обличчям до лутки. Баба Одарка, дріботячи чунями, обережно обняла сина і з нижніх сходинок ганку благословила його в дорогу родинною, ще від прабаби, іконою на темно-сизих перевеслах рук. Ікона була писана по дерев'яній, подзьобаній шашелем дошці, а свята Параска, миловидна з обличчя й поважна пані, нагадувала шляхтянку сімнадцятого сторіччя з підручника історії Середніх віків.

Тут дядько Денис, буцім маститий промовець, що зупиняв владним жестом шквал оплесків, підняв руку і мовив так:

— Шановні громадяни, сусіди мої і сучасники! Якщо не повернуся я після сьогоднішньої битви при житті й здоров'ї, сама душа безтілесна приблукає на Солом'яну вулицю (бо й по смерті вона не залишить вас), не називайте мене героєм і не перейменовуйте нашого славного міста Ирїя. Бо не герой я, лише данник ваш, і загибель моя в герці з чудищем хай стане світлим вінцем мого далеко не праведного життя впродовж багатьох років. Якщо ж над майбутніми поколіннями ирїйців ім'я моє піднесеться, повите млою героїчних легенд, хай вони не виливають з бронзи моєї подоби, а посадять сад в Ирїї, там, де тепер палати Жовтого дому,

покладуть у тім саду гранітну плиту і виб'ють на ній два скромних, але значущих для мене слова: «И р і й с ь к о м у П а к у л ь ц ю», бо зараз, як ніколи, почуваюся ним — ирійським пакульцем. А ці нові думки про пакульство моє і про Людину в мені зійшли на мене між стін Жовтого дому. З тим і прощайте, люди добрі...

Дядько Денис ступив з ганку і кризь навстіж розчинені ворота вийшов на вулицю. Натовп розступився перед ним, а відтак посунув слідом. Самодіяльний духовий оркестр заграє на губах та язиках урочистий бадьорий марш. Ударник оркестру, повар ресторану «Голубі хвилі», обіруч гупав кулаками по своїм крутім череві, вибиваючи такт, і глухе бовкання багатоголосо відлунювало в пущі Солом'янського лісу, куди прямцював рішучим ступом дядько Денис. Дядько Яків, Паровозник, замикає людську процесію на темній, обкутаній парою машині і, висунувшись з кабіни, підігрував оркестрові на паровозному гудкові. Потроху відстаючи від натовпу, я бачив з-за крайніх хат, як люди зупинилися на узліссі і махали руками, а дядько Денис широким поважним ступом пішов у просіку.

Двох рішенців для мене не було. Звичайно, я не міг залишити дядька наодинці з чудиськом, хоч не мав певності, що з мене буде якась поміч. Заїкатися в присутності матері, аби й мене відпустили на Собакареву гору, не мало сенсу. І я поклав діяти сам.

Виковзнувши Радульським провулком на Піщану вулицю, я побіг через сосняк, аби перестріти дядька Дениса десь на півдорозі до Собакаревої гори і невидимкою супроводити його. Але я приблукав у лісі і тільки попрямував на голосний гелгіт вороння, видавав нарешті на просіку, вистеблену дядьковими ступами. Дядькова постать, дрібна, билинчата між опасистих і довгов'язих сосон, темніла вже у видолку, з якого, мов велетенський гриб, круто виростала поросла в підніжжі молодим сосняком Собакарева гора. Хмара вороння, передчуваючи кривавий герць, висіла над дядьком, густо, жадібно каркаючи, сковзувала з рожево-сизої небесної крутизни в долину Стрижня. Я намацав під куфайкою руків'я кухонного ножа і рушив просікою...

Цієї хвилини я любив дядька Дениса і волів померти разом з ним, аніж стати свідком його героїчної смерті.

Воно підступно накинеться на дядька зі спини, і тільки я, Михайло Решето, стоятиму на дорозі страховиська; я вихоплю ножа і з усіх сил штрикну ним у щілину залитих живим смальцем дверціят; за інерцією воно ще промчить декілька метрів, і зімне мене, і вчавить у сніг, але з вереском впаде на землю, поливаючи її кров'ю. Дядько Денис обернеться на вереск і доб'є чудовисько, а мене візьме на руки та понесе по ирійських вулицях, і людські юрми, вражені моїм героїчним вчинком, ітимуть слідом; а десь неподалік школи я помру на дядькових руках і мене схоронять на ирійським майдані та напишуть на гранітній плиті: «Михайло Решето, з предків козак», а дівчина з настінного календаря щодня по дорозі до школи заходитиме на мою могилу, і квіти...

Я рішуче й зле відігнав свої сахаринові марева: дядько Денис уже стояв під самісінькою Собакаревою горою, що, підрита вповодж багатьох весен чортоторіями, зависала над ним рудими щелепами глинищ. Увібравшись у молоду кригу, Стрижень підперезував гору яскравим синім шовком, що був облямований мереживом соснових пуш. Дядько Денис добув з портфеля пляшку з соком, відкоркував і випив нахильці, підтримуючи лівою рукою шапку, що сповзала на потилицю. По тому ступив під склепіння гори, пригнувшись і впершись долонями в коліна. Завмерши на узліссі, я почувався так, буцім це на моїх плечах, а не на дядькових, лежала Собакарева гора.

— Паць, паць, паць... — порушив тишу дядьків голос, лагідний, пестливий. — Паць, паць, паць...

Стрижень німував, шкірячись до неба білими гребенями заметів серед крижаного груддя.

— Паць, паць, паць, паць, паць, паць, паць...

Раптом ріка переломилася навпіл від берега до берега, наче сталева коса, струмені пирснули з тріщин і викинули на зводянілу кригу клоччя срібної піни — дзеркальних коропів, що зіперлися на пружинисті хвости й затанцювали на морозі. А відтак крижані поля поблизу гори піднялися, стали сторчма і розсипалися на дрібне дзенькотливе буруння; з широкої, на півріки, ополонки, де вода кипіла й вибухала, з'явився чорний, у твані, ріг гаража, звареного з тан-

кової броні, і вже уся причілкова стіна його бовваніла в піні та шереху.

— Паць, паць, паць... — ніжно кликав дядько Денис.

Підштовхнуті зсередини дверцята гаража розчинилися, і в колючо-білім присмерку зимового дня зарожевів п'ятачок кабана, а крізь булькання води та шерхіт криги почулося благодуже:

— Рох-х-х-рох-х-рох...

І тоді, обриваючи рохкання, над Стрижнем пролунав, наче клич до бою, басовитий, але молодий відчайдушною рішимістю голос дядька Дениса:

— То ж згинь, породжена мною потворо!

Дядько напружився, обличчя його зачервоніло й оросилося потом, а ноги вгрузили в пісок, перемішаний із снігом по щиколотки. І Собакарева гора згойднулася, вирвана з берега, як бульдозер вириває обланцюгований пень; розчахнене підгір'я червоно зяяло пластами зпресованої, прошитої деінде корінням сосон глини, а по крутосхилах з гуркотом і тріском котилися валуни. Наступної миті дядько Денис поволі випростався, піднімаючи на плечі Собакареву гору (лисий шпиль її проштрикнув сувій сніжних хмар) і кинув її в ріку, на чорну громадину панцирника, як кидають з плечей мішок збіжжя. Гора шурхнула на середину ріки, в пробиту чудищем ополонку, і вода бризнула увсібіч холодно-сизими пінистими хвилями, з головою накривши дядька Дениса. Я злякано зойкнув, але хвиля відкотилася, лишаючи у глинищах і калабанях, що значили місце, де нещодавна лежала Собакарева гора, брудне шумовиння, а дядько несхитно стояв на березі. Проте за мить обличчя йому пересмикнулося з болю, руки хапливо лягли на живіт і дядько почав хилитися до води, як хилиться могутнє, але підтяте рікою дерево. «Надірвався!..» — майнула мені думка, і я кинувся до берега, зукоса поглядаючи на Стрижень, що погрозиливо вирував, скрегогучучи крижинами, перед несподіваною загатою. Я встиг підхопити дядька попід руки і відтягти на узгір'я, до лісу. А вже ріка, по вінця наповнивши улоговину перед греблею, хлинула, змітаючи все живе зі своєї дороги, по березі, і Собакарева гора стала на віки Денисовим островом.

Дядько усе ще непритомнів, і тіло його, важке і в'яле, буцім з мокрої вати, обривало мені руки. Небо набурмосувалося, темніло, по уловині снували колючі, в'юнкі крутні снігового пилу — збиралося на хвищу. Ріка, лютуючи з перешкоди, похмуро й загрозливо ревла. Одяг на дядькові крижанів, обличчя хололо, бралосся шугою.

І в цей мент за моєю спиною радісно, переможно прогучав паровозний гудок. Я рвучко озирнувся — просікою, торохаючи на занесених снігом пнях, пахкаючи в похмурі, низьке небо пишнобілими клубами диму, до нас мчав паровоз дядька Якова і смагле, промаслене та продимлене обличчя машиніста усміхалося крізь притрушене інеєм, що сіявся з сосон, скло кабіни...

ЛЮБОВНА ДРАМА МИХАЙЛА РЕШЕТА

Я сидів за столиком читальної зали над підшивкою молодіжного журналу, де друкувалася з номера в номер наркотично-пригодницька лірично-фантастична повість, а недільний день, погожий, морозний, як пишуть у газетах, нетерпляче стукався в золотисто-сині шиби вікон, аж шиби іскристо дзвякотіли, і я затуляв вуха долонями, щоб не чути того звабливого дзенькоту, не піддатися на поклик яснобілих заметів по той бік вулиці, розписаних синьо-червоно-зеленими лижами.

Потім входні двері прочинилися, дихнули в густий тягучий настій із запахів паперу, фарб, клею, крейди хмільним сніговим духом, а коли я звів притомлені очі — на тлі книжкової вітрини стояла вона, дівчина з настінного календаря... Я одразу впізнав її холоднувато-вдумливі очі за скельцями окулярів на блідім продовгуватім обличчі, сині кісники, що, наче розквітлі півники-гладіолуси, проростали з-під в'язаної шапочки на тугих стеблах кіс, і тонкі, довгі гілочки пальців на коричневій площині столу, за яким величалася бібліотекарка. Серце моє зупинилося на довгу щемку мить, а тоді заколотило, загупало на всю залу, рвучись геть з грудної клітки.

Дівчина попрохала «Філософський словник», аж тоді зняла та повісила на круторогі шараги пальтечко, залишившись у стандартнім шкільнім платті та ясно-білим,

білишим од снігу, хвартусі. Вона сіла оддаля, біля вікна і невдовзі писала до записника, схиливши над словником високе, пласке чоло. Я бачив від свого столу лише її чіткий профіль, і це чоло, що спадисто вилискувало просто цяткованих сонячними скалками шибок, наче круте засніжене узгір'я, по яким мчиш на лижах, що забули про послух і несуть тебе все стрімкіше й стрімкіше в імлисту солодко-тремтку прірву, дна якій годі уздріти.

Я закохався.

Я, кандидат в благородні гуїгнгми, закохався, мов хлопчак, мов останній егу, остаточно, непоправно, і задихався, очманіло хапаючи повітря, наче риба на піщаному дні Стрижня, коли дядько Денис на часину ввібрав у рота воду ріки. Спогад про клятву на бульварі присоромив мене, я знову тицьнувся в журнал і вдав, що читаю, насправді ж просівав слова крізь свідомість і по них нічого не лишалося в пам'яті. Раптом дівчина підвелася, здала книгу, вбралася в пальто і вийшла, навіть не повівши на мене оком. «Сиди, о майбутній світоче людства! Сиди, о великий пакульцю!» І праве око моє, покірне волі, побрело по сірих покосах пригодницько-фантастичної повісті. Ліве ж свавільно втелючилося в ясно-білий, зітканий зі снігу екран за шибками вікна, буцім на нім ось-ось мали демонструвати восьму серію «Тарзана». По екрану ковзнула синя тінь її пальта, і тінь зеленої шапочки, і кісників — я вже стояв на ногах, я вже біг, забувши про журнали, про бібліотекарку, на бігу соваючи в рукави тремтячі культяпки рук і не надібуючи рукавів куфайчини.

Вона була по той бік вулиці, за барвистою юрмою лижників, і я побіг навздогінці, не чуючи під собою ніг, що гупали об мерзлий наст, немов кувалда. Я вже був майже поруч, захеканий і щасливий, коли вона озирнулася та дихнула на мене холодом насмішкувато-подивованих очей. Я відчув, як мені все холоне у тілі, і тільки сором, мов бджолине жало, наскрізь проштрикує мозок і пече, пече...

Я раптом ніби подивився на себе збоку її тверезими очима: спітнілий від бігу, пухкощокий, кирпатий хлопчисько в сірій куфайці, бавовняних штанях і рудих шкарбанах, носи яких задерлися і зазирають у моє розпашіле

обличчя. Земля розчахнулася піді мною, і від сорому, ніяковості та власної жалюгідності я поволі провалювався крізь землю, потайки радіючи, що гину на її очах. Дівчина мовчки повернулася та пішла до автобусної зупинки, і, поки я вишпортувався з землі, поки приходив до тям після нищівного погляду, автобус ковтнув її, брязнув залізними губами і покотив по рожево-корицевій, посипаній піском вулиці...

Сонце закипало на шиферних дахах і червоно скрапувало з бурульок на сніг. По голошокій бруківці стрибали настобурчені горобці. Бралось на мороз, на ніч, на самоту. Це було давно знане, ще відколи я закохався вперше, в учительку, тривожне, щемке і водночас солодке відчуття самотності в безкрайому, безмірному світі. Там, у Пакулі, я забирався в куц барбарису і плакав, слухаючи, як тужно шерхотить з осокорів жовкле листя. І в Ирії мені стало раптом надто вже просторо й незаптишно. Мене гнітив і галас змерзлого вороння в гаю над Стрижнем, і перегуки лижників на заметах, і деренчання автобусів, і навіть човгання моїх фезеєнівських ботинків з металевими блямбами. Я з туюю подумав про свій закапелок — піч Солом'яників, де можна з головою накритися материним рядном і страждати наодинці з собою. Бо я вже знав зі свого невеликого життєвого досвіду, що любов — це страждання.

І я поспішив на Солом'янку.

З бовдура Солом'яників клубочів чорний і густий, як смола, дим. Тітка Дора в цей час мала бути в пивниці, дядько Денис, підірвавшись, коли брав на пупа Собакареву гору, лежав у лікарні, і мені не спадало на думку, хто міг палити в печі. Шиби кухонних вікон буряково жевріли, а за ними, на тлі підсвічених пічних челюстей манячила худа й висока, мов тичина, в довгій темній сорочці навипуск постать діда Єврася.

Останні дні дід Єврась з ранку до вечора тинявся по обійстю, зазірав у кожен куток, розгрібав сніг під парканом і збирав порожні пляшки, банки, навіть скалки віконного скла, відтак усе те товк у ступі під сараєм і просівав на решето. Баба Одарка місила глину, буцім заходжувалася

серед зими тинькувати хату, а ще — старатливо молилася, нашіптуючи перед іконами довжелезні й сльозливі молитви.

На скрип дверей дід Єврась озирнувся, рвучко й полохко, мовби його неждано запопали в чужім засіці. Уздрівши на порозі мене, він сховав переполох за густі зморшки лица, писаного червонястими відблисками вогню, але хутко за-тулив спиною челюсті печі, в яких гуготіло, лижучи сажне горло димовика, полум'я.

— Що, діду, самогон женете? — поспитав я зичливо, краєм ока зазираючи попід дідову руку в піч: обкладене галаганями, там жевріло щось глиняне, схоже на бабчар або ступу. Дід Єврась похмуро, неприязно мовчав, і я поспішив, вислизнувши з ботинок та куфайчини, зникнути в кімнаті.

Тут було тихо й сутінково. За вікнами згасав зимовий день, бузково пестячи тюлеві фіранки. Підібгавши ноги, я усівся на дивані і віддався сумнуватим, щемко-солодким думкам. Звичайно, мені вже ніколи не пощастить здибати її, вона навіки загубилася в багатолюдді світу, але нікого іншого, ніколи я не покохаю, я залишуся самотнім на все життя, бережучи й плекаючи в серці ту яскраву й коротку, як фотоспалах, мить, коли вона сиділа за бібліотечним столом на тлі сонячних шибок... Через багато літ, через довгі десятиріччя, коли ми обоє постаріємо, як ось дід Єврась та баба Одарка, і ми випадком здобаємося в тій же бібліотеці, впізнаємо одне одного і освідчимося, оросивши щасливими слізьми книжковий столик, що усе життя шукали одне одне і все життя — ждали...

Але промине і ця зворушлива мить, як усе минає на цім світі, і ми знову розійдемося, бо вже буде запізно починати життя спочатку, розійдемося, щоб знову, уже назавжди, зустрітись там... Мені раптом до відчаю гостро забажалось, аби все, що довгими зимовими вечорами, притулившись до теплого комина, розповідала моя забобонна, обплутана пережитками минувшини, мати про тамтешнє буття, було правда: вона ждатиме на мене (або я на неї) на білому, як сніг, оболоку сьомого райського неба, ми візьмемося за руки, й, безтілесні, легко, мов тіні, полинемо крізь ясну небесну блакить до сріблястого леліття зір. І це передчуття вічного, нічим не обмеженого ширяння обіруч з нею, дів-

чиною з календаря, було таким яскраво щасливим, що я впливався тим передчуттям до очамріння, до екстатичного самозабуття...

Тим часом вікна наповнювалися синню, як скляна авторучка — чорнилом; біля дверей клацнув вимикач, різка, наче посвист чередникового батога, реальність стьобнула мене подивовано-підозрілим голосом тітки Дори:

— Ти чого — в темряві?

— Уроки повторюю на завтра, — знайшовсь я по хвилі і заплюшив очі, які все ще раювали т а м. — Фізик наказав усі закони на зубок знати. Формаліст такий, що...

— А «Отче наш...» напам'ять не хочеш? — перервав мою мову дід Єврась, зазираючи й собі до кімнати, навдивовижу тихомірний та благодушний. — «Отче наш, іже есі на небесі! Да святиться ім'я Твоє, да придет царствіє Твоє, да будет воля Твоя, яко на небесі і на землі. Хлеб наш насущний даждь нам днесь...»

Він ще довго дріботів словами молитви, задоволений із себе, а ми з тіткою сіли до яєшні, засмаженої на керогазі, бо піч була затулена заслонкою та сажними челястями, густо обтинькована глиною, яка, підсихаючи, парувала й тріскалася. Дід до столу не сів, а прилаштувався в мисниках і, поклавши руки на коліна, шамкав про колишне:

— А як повернувся з-під німця в самій царській шинельці, ні кола, ні двора... Землі, значить, одкраяли. Посватався я до Одарки, вона ж у попа служила. Батюшка й кажуть: «Бери, Єврасю, бери — од дощу полою шинелі накриєш, і вже не під голим небом». Воно таки й так. Став я думати, як би його розбагатіть. А в німецькому полоні вивчився олов'яні ложки в піску виливати. У Пакулі ж тоді за ложку три пуди хліба давали. Назбирав я по рівчаках та яругах снарядів і олива натопив. Олива натопив, з глини форму виліпив і пішов знову до батюшки Одарку сватать. «Ну, Єврасю, — батюшка каже, — тепер ти будеш хлібний, бери Одарку». А й правда його. Купили ми хатку, купили свиню, аж чує моя душа — кінець світу. Ми за свиню — і навдьори...

Я поліз на піч, завішану клаптем вилинялого ситцю. У звичайні дні я відсовував завіску і сліпив очі над книга-

ми при рожевім блиманні під стелею засидженої мухами двадцятип'ятки. Але сьогодні мені кортіло повернути щасливе відчуття польоту по небесній блакиті, так нагло обірваного тітчиною з'явою, і я вдаю, що вкладаюся спати. Черінь аж пашів, і я підібгав під боки ганчір'я, яке знайшлося на печі. Нарешті заплющив очі, наказав собі не чути дідового бубоніння і став силувати уяву до недавньої гри. Натомість з пам'яті несподівано виплигло давнє, як світ, уже не-ймовірне почування: сонячний весняний день, мати білить хату до Великодня, хату, обмиту й обшмуглену вітряними березневими дощами; я сиджу на задвірнім порозі, мружачись до молоденького сонця; і раптом муха радісного шаленства кусає мене, я кидаю kota з колін, навздогінці летять з ніг розтоптані материні чуні, а я босоніж лопочу по вогкій прохолодній стежці повз білий хатній причілок, повз корицево-зелений дитинний волот любистку, повз червоні вістрячки півонії, що владно прошпиговують розчесане граблями сухотрав'я, повз яблуні в крихотульнім рожевуватім листі, наче у фарбованій ваті, що нею цяцькують ялинку в клубі — від зимового омертвіння, від гнівного материного окрику...

Після материних ляпанців я знову сиджу на порозі з худоробрим, але оксамитовим на дотик котом на колінах, сонце злизує з мого обличчя циганські сльози і колише мене в теплих, аж гарячих долонях, і я дрімаю, прихиливши голову до лутки дверей, поринаючи все глибше в сон, наче в купіль...

І раптом поріг піді мною починає легенько здригатися, буцім віз на мерзлому осінньому грудді, я розплющую очі, втуплююся в піч і згадую, що я — на тітко-дядьковій печі, а не на материнім порозі, і мені сниться моє дитинство; різкий нетерпеливий поштовх кидає мене, ще соннуватого, від комина до бічної стіни. Того ж менту глухий протяжний гул народжується під шкаралупою черені, яка вочевидь здимається й горбиться, — піді мною стрелило, вибухнуло, пахнуло димним пилом, і я покотився з печі, наче в полохкім дитячім сні, та гепнувся об долівку, куди вже летіла з дзвоном, брязкотом виплюнута піччю заслонка. Спалахнуло світло, біла, як смерть, в самій сорочці тітка Дора тремтіла в проїмі кімнатних

дверей, а поріг кухні переступав, дріботячи босими ногами, дід Єврась.

— А куди ж твою, коли таке оглашення... — бурмотів він сердито, але без озлості, навпаки, з поблажливістю, ніби до розбишакуватої дитини. — Ну, не гарцюй, зараз освобоню...

Але «освобоняти» нічого не довелося. Почиригикавши об піч рогачем, дід витарганив з чорного жерла печі до світла сковороду, в якій баба Одарка звичайно смажила гарбузове насіння. На сковороді серед кавалків обгорілої глини, розірваних дротяних кілець і вуглин красувався чистим, як сльоза, зеленкуватим склом пивний фужер, достоменнісінько фабричний. Дід перехрестився і переможно глянув на тітку Дору:

— Я походив козирем. І яким козирем! Золотим! Готуй панчошу для грошей — у цім бокалі пива, як не доливай, а буде на три наперстки менше, ніж у фабричному. Бо скло грубіше. А таких бокалів — з фабричним клеймом, жоден ревізор не підкопається — я спечу стільки, скільки потребується твоїй душі. І мій син таки поїде в Пакуль на власній машині!..

Тітка Дора повернулась просвітленим обличчям до порожнього покута і перехрестилася...

По дзвінку на велику перерву мною стрелило з класу і вцілило через два довжелезні коридори — в третій, долішній, напахчений олійно-медовим духом пиріжків з повидлом, до яких я, кандидат в благородні гуїгнми, глибоко ненавидячи й зневажаючи себе, мав непереборну людську слабкість. Ланцюжок школярів ще не сягнув дверей їдальні, і я, щасливий, бо дешевого ласощу не вистачало на всіх, став у хвіст черги, блаженно зиркаючи через плечі передніх на буфетний стіл, де в лозовім кошику кудлились, тріпотіли, кучилися рум'янолиці пиріжки. За кожного матириного базарювання я поповнював пиріжковий фонд і зараз у кишені приємно хрускотів карбованець. Після болісних вагань і безнадійних покликів до вродженої пакульської ощадливості я таки обміняв карбованця на два пиріжки і подався із залюдненої їдальні в коридор, де, зирячи з вікна на мерехтливий вуличний потік, можна було розважливо посолодити душу.

І тут, ледве переступивши поріг їдальні, я побачив її, дівчину з настінного календаря. З трубкою ватманського паперу під рукою, вона діловито й заклопотано простувала від шкільного складу. Зустріч була така раптова, несподівана (хоч я стільки разів детально малював її в уяві!), що я отетеріло заляк посеред коридору, втелюючись у дівчину очима, і не мав над собою волі ані відступити з її дороги, ані одвести очей. Вона обминала мене, як обминають стовп або камінь, попід стіною, фарбованою в синє, і раптом куточки її тонких, чітко виписаних на аркуші обличчя вуст здригнулися, очі за крижинками окулярів насмішкувато-насторожено зблиснули:

— Здрастуйте.

Я почувався раком, якого кинуто в окріп, але який все ще дряпається наосліп по ковзкім узгір'ї казанця.

— Ви хіба в нашій школі? Я думав — не в нашій. Чому ж я досі вас не бачив? Взагалі, я теж погано бачу і мусив би давно носити окуляри, але ніяк не зберуся до окуліста. А ви де замовляли? На майдані чи на П'ятикутках? На П'ятикутках мені ближче, але я не знаю, чи там приймають замовлення...

Не контролюючи себе, я белькотів щось дурне, дріб'язкове, безпомічне, буцім начитував учбовий текст з підручника німецької мови, а вона пильно й прозріливо дивилася в мене, буцім на уроці природознавства вивчала під мікроскопом колонію бактерій. Тут я згадав про пиріжки в пітній липкій правиці — обличчя моє, й без того червоне, буцім шафранна пепенка в саду Солом'яників, взялося вогнем сорому, аж дівчина відступила на крок та інстинктивно затулилася ватманом, як затуляються від полум'я; і я подумки прошепотів: «Боже, чи доле, чи випадок, чи закон земного тяжіння, чи як ти звешся, якщо ти є, зроби так, щоб ці пиріжки з повидлом, які печуть мені руку, буцім вуглинка, випурхнули з моїх долонь і полетіли геть з очей...» Пиріжки в долоні стрепенулися, затріпотіли крильми і пурхнули у прочинену квартиру коридорного вікна. Краєм ока я бачив, як вони всілися на осокорі та загойдалися, струшуючи з гілля сизу паморозь.

— Ви що, — раптом мовила дівчина з календаря, простеживши за польотом пиріжків і знову повертаючи до мене строге холодне обличчя, — ви що, закохані в мене?

— Закоханий... — видихнув я покійно і безпорадно.

Вона розуміюче кивнула синіми кісниками, збрала бганти шкіри між брів і спроквола пішла коридором, крізь товкотню васьмикласників, розгрібаючи їх, мов ряску. Я телепався слідом, втупившись безтямно палаючими очима в долівку. Так дійшли ми сходів, які вели на верхні поверхи, і, шелеснувши ватманом, дівчина з календаря розсудливо сказала:

— Закоханість, за моїм спостереженням, це аритмічність нервової системи, безсумнівно, тут надibuємо моменти резонансу, своєрідної детонації, процес хворобливий і мало досліджений, я займаюсь ним після третього курсу медичного інституту, думаю, це буде також темою моєї майбутньої кандидатської дисертації. Незабаром цей патологічний спазм нервових центрів так само легко зніматиме звичайнісінька таблетка, як, припустимо, тепер анальгін знімає невралгічний біль. Пробачте, а ви ким будете?

Я мовчав, знищений, розіп'ятий на власній сірості й нікчемності, бо після краху з мріями про театр я ніким не надумував стати, окрім хіба як шофером таксі, бо побачив, що таксист на зупинці читав у «Победі» прочотну книгу.

— Не побивайтеся, ця певність себе прийде і до вас, але пізніше. Елементарно — запізнілий розвиток особистості, — ми піднімалися по сходах, коли школу сколотнув дзвінок, але голос дівчини лишився таким же рівним і розважливим. — Признатися, я спостерігаю в багатьох своїх однолітків певну долю інфантильності, мабуть, це характерно для нашого покоління. Втім, інфантильність я розумію не як запізнілий розвиток, а швидше як переважання емоційної сфери над раціональними конструкціями в психічній діяльності людського організму. Ви зі мною згодні?..

Я ледве знайшов сили кивнути головою. Між тим коридори безлюдніли, вчителі з класними журналами пробігали повз нас, назустріч, від хімічного кабінету з набором різноколірних пробирок повільно чалапала хімічка, що її урок мав зараз бути у нас, а я покійно, мов загіпнотизований, дибцяв повз її осудливі очі за дівчиною з календаря. Нарешті дівчина зупинилася біля дверей 9 «А» класу (це таки вона дзвонила після врочистої першове-

ресневої лінійки!) і зирнула на мене прозірливим співчутливим поглядом лікаря:

— Ставтеся до своєї закоханості як до хвороби. Відповісти ж на ваше почуття я ніколи не зможу — я кохаю іншого. Розумію, що вам боляче це чути, але повинна сказати правду. Так, я люблю іншого, але так само безнадійно, як і ви. Внутрішньо він надто далекий від мене і від усіх нас, він увесь там, у далеких галактиках, і ніколи не опуститься до людських слабощів, та я цього й не дозволю йому з любові до нього. Але позаяк ми обоє безнадійно хворі, ви можете призначити мені побачення — перебіг хвороби буде легкий, і ви швидше одужаєте. Завтра я слухатиму лекцію в інституті, позавтра — теоретична конференція дев'ятих класів, а суботній вечір — вільний, після останнього уроку я іду на ковзанку. Чекайте мене на бульварі під годинником о шостій, але умова — розкажете потім, що ви почували, ждучи на мене, маленька жертва заради науки, сподіваюсь, вас не обтяжить. Я передбачливо занотовую фактаж для майбутньої кандидатської дисертації...

З тим вона зникла за дверима класу, я ж підстрибом пустився по коридору, відгрібши геть горох слів і пам'ятаючи лише одне: мені призначено побачення, в суботу, о шостій, на бульварі, під годинником... Сяючи од щастя, я переступив поріг класу. Хімічка подивилася на мене лагідними очима інквизитора і сказала:

— Клава Литвин з 9 «А» — гарна дівчина і відмінниця, але ж навіщо запізнюватися на урок?..

Клас радісно хихикнув, засміявся, зареготів, а я, ошпарений тим реготом, зненавидів хімію на все життя.

Суботні уроки я просидів на голках і чкурнув з виховної години, побоюючись, що балакуча класна керівничка не зважить на дзвінок і я запізнюся під годинник.

По бульвару вервечилися білі сніжні перекотиполя; колючий сіверко в'язав їх тугими перевеслами в снопи і шпурляв на замети, буцім на скирти. Було чверть на шосту. Хвилинна стрілка, здавалося, навіки примерзла до запорошеного сніговицею скла, а коли вона, нарешті, здригалася і вочевидь стрибала, буцім коник, що було припишк у траві, вперед, серце моє тьохало, і теж обривалося, і теж летіло

в провалля; пам'ятаючи наказ дівчини, я старатливо прислухався до своїх почувань, аналізуючи їх і карбуючи в свідомості — так бігун на тренуванні прислухається до биття серця, аби потім, після фінішу, звітувати перед тренером і лікарем. Але в ці хвилини я нічого не почував, окрім страху, що вона раптом не прийде, та несміливої щемкої віри в наше обопільне майбутнє щастя, яке не вбиралося в конкретні, осяжні розумом форми, а сяяло здалеку, манливе, багатообіцяюче, буцим заграва над нічним містом для самотнього стомленого подорожнього. А все те разом — страх, і бажання майбутнього, і ревність до усього світу, навіть до вчительки, яка зараз промовляє перед нею, дівчиною з календаря, — зливалося в глухий, гніткий біль, що невідомо де народжувався: здавалося, болить усе тіло. А може, так і болить душа, про біль душі часто поминала мати, але тут, під годинником, на вітрянім ирійським белебні, я вперше відчув її. І я вже знав, що скажу дівчині з мудрими і холодними очима за крижинками окулярів, якщо вона вимагатиме звіту. Я скажу їй: «Любов — це коли душа болить...»

Хвилинна стрілка завмерла на дванадцяти, зафіксувавши шосту годину, по тому ковзнула униз і пострибала по цифрах, мов по сходинках, тепер навдивовижу швидко — а її все не було; день вочевидь зкрапував, тьмарів, а потім підвечірок діловито ввімкнув жовто-блакитні ліхтарі над бульваром, і сніжок сіявся крізь пасьма світла, наче попіл вогнища, яке повільно вмирає. Аж тоді до мене пробився її владний голос:

— Ходіть до нас!

І враз усе доокруж спалахнуло, освітілося радісними, святковими, веселковими вогнями, неначе над ирійським бульваром злетіли салютні ракетограї, і я побачив по той бік бульвару в навдивовижу рухливим і барвистим світлописі Клавіну постать в ясно-червоному лижнім костюмі із спортивною сумкою через плече. Я стрімголов кинувся через вулицю на різкий вереск автобусних гальм, на раптовий параліч таксі, на прокляття шоферів і пронизливе сюрчання міліцейського свистка. На тім боці асфальтової ріки Клава захопила мене за руку, і ми полопотіли бульваром, тікаючи від вчиненого мною бешкету, безпричинно регочучи, і вже в провулкові, що вів до стадіону, де була ков-

занка, я завважив, що ми не самі, а з Клавою прийшло ще троє хлопців, незнайомих мені, а четвертий — колишній кандидат у благородні гуїґнґми геніальний теоретик Славко Пасічник...

— Люди майбутнього не переходитимуть вулиці в недозволених місцях перше, аніж здадуть свій інтелект до всеземного фонду інтелектів, — казав Славко, віддихуючись після нашої багатометрівки. — Інтелект, тобто інформаційно-емоційний заряд, можна буде здавати, як тепер, припустімо, донори здають кров. Інтелекти потрібні будуть для кіберів, тобто — людиномашин, наступної еволюційної сходинки загалом конструктивно недосконалої людини. А взагалі, потяг до самогубства в моменти емоційних спалахів, викликаних хворобливим резонансом одної замкненої системи щодо іншої системи, є ознакою індивідуальності не вельми доскона...

— А чому ви без ковзанів? — перервала його ревниве просторікування дівчина з календаря.

— Бігати по колу, мов білка в колесі чи кінь у приводі... — засміявся я весело і дещо зверхньо, давно готовий до цього запитання. — Та ще ж і крига тут, у вас, посічена, наче стільниця. У нас під Пакулем озеро — оком до берега не докинеш. Мчиш, ніби на крилах, ніг під собою не чуєш, і тільки вітер в обличчя...

— Замерзнете, стоячи... — В голосі Клави несподівано забриніла теплота.

— Я лише проведу вас до ковзанки і побіжу, на мене ще чекає сьогодні Кузьма Перебендя, репетиція, готуємо монолог Фауста на обласну олімпіаду, доведеться виступати на сцені нового театру, ми шукаємо оригінального сценічного вирішення і вже дещо знайшли, але роботи, роботи...

Я дріботів словами до самого стадіону, я навіть Славка приголомшив потоком слів, по тому вони звернули до роздягальні, а я залишився сам край крижаної доріжки, в сипкім сніговім заметі. Клава придибцяла до мене на ковзанах, коли вертала з роздягальні (сіявся сніг, сухий, іскрявий, цяцькував білим її червону шапочку і пасмо волосся над високим, блідим у мерехтливому сяві денних ламп чолом і навіть крижинки окулярів), а по тому під'їздила ще разів

зо два, збуджена, щаслива; проте ми не встигали перекинутися й декількома словами, бо з калейдоскопічно барвистого, стрімкого, пружинного коловороту ковзанки її безперестанку кликали, і вся вона була там, у безупинному, безоглядному леті, в погоні за миттєвим спалахом молодої людської виповненості. Я самозречено випускав зі своїх крижаніючих долонь її гарячу руку, а сам відступав перед стадіонним служкою, який згортав лопатою берег ковзанки, буцім сувій полотна, — в тінь від роздягальні, в кучугури, в сніговицю.

«Тобі треба іти, треба іти...» — шептали час від часу мої губи, потроху беручися крижаною шкоринкою; але очі невідривно бігли за легкокрилою пурпуровою ластівкою, що, розпростершись у леті трохи не паралельно площині ковзанки, мчала по матовім, у блищиках від ліхтарів дзеркалі, пронизуючи стрімкий плін людських тіл. Відтак її наздоганяв і захвиськував барвистим зашморгом ключ хлопців, що, узявшись попід руки, відполохуючи гоготом і свистом малосилих ковзнярів, мчали на всю широчінь крижаної дороги; і вже вона червоніла в куті ключа, уже вела його за собою, уже поводитирювала, даруючи мені лише короткий, в присмерковім ліхтарнім пасмі спалах розпашілого, щасливого, далекого й відчуженого, але до відчаю любленого мною обличчя. І я безвільно стояв у заметі, і ноги в фезеєнівських, з гумовими підошвами ботинках дерев'яніли, і вже були як саморобні, — дощаті, з дротяними окрайками і мотузяним кріпленням, — ковзани на чунях, ковзани, що я їх тільки й знав досі, ковзаючи по закрижавілій стежині від колодязя до наших ліщинних воріт. Невдовзі залякли, стерпли коліна, і я почувався серед кучугур, буцім на сторчакуватих ходулях-жердинах, що ми, хлопчаки, форсували на них в розтепель бакаїсті пакульські вулиці. А сніг усе падав, ряснолистий, навальний, і ковзанка крізь сніговицю була ніби крізь марлю, що вочевидь густішала, і вже тільки вона — червоною жаринкою, скалкою, світлинкою по матовім непрозор'ї пригасаючої, чемеріючої свідомості, а тіло чужіло, твердло, засинало, як засинає в сніговім заметі на узліссі, скинувши в хльоскі долоні сіверця жовто-рожеве листя, куш калини...

Пробудили мене до життя лунке, яскраво-синє цівкання синиць на осокорах, щебетливий гамір горобчиної зграї на полі стадіону, де з-поміж водянисто-сизих брил криги прозирали темні, ледь мережані трав'яною паростю таловини, чиргикання лопат об скрижавілий сніг, що, брудно-сірий, мшистий, наче крила сонного нічного метелика під полуденним небом, з сумовитим зітханням та шерехтом вочевидь в'янув, западав, никнув, вивільнюючи моє тіло зі своїх холодних, важких лабетів.

Тепер я стримів у кучугурі лише по крижі і сонце теплими лагідними долонями пестило мені обличчя з примруженими зі сну віями, а прибиральниці від роздягальні підозріливо косували в мій бік. Я вишпортався з замету і, безтурботно вимахуючи портфелем, почалапав скрижавілою стежиною вздовж розталої ковзанки на вулицю.

У місті була весна, голомозі асфальтові хідники парували, крайками вулиць дзюрила вода, люди ішли в дегких розстібнених пальтах, на розі бульвару, під годинником, продавали синювато-білі проліски. Я потроху приходив до тями, і радість, здавалося — безпричинна, спершу не-смілива, ледь відчутна, а по тому все гарячіша, рвійніша, осяжніша наповнювала мене. Коли ж я забачив віддаля білий, визолочений весняним сонцем корабель школи, причина радості відкрилася мені: ось-ось я зустріну її...

Стрілки годинника показували чверть на другу, за п'ятнадцять хвилин — дзвінок, і я підстрибом майнув у шкільні ворота. У роздягальні після сонячного окропу вулиці було сутінково, але, повісивши свою вогкувату куфайчину, я довго розчісував перед дзеркалом п'ятірнею кучматі патли, що русявою стріхою спадали аж на комір сорочки. Тоді побіг по сходах угору, буцім змагався на першість, — мав надію до дзвінка побачити в коридорі Клаву. Від самої думки про неї серце випурхувало з грудей і, мов пурпуровий дитячий м'ячик, стрибало попереду, кількома сходишками вище...

Дзвінок заделенчав, ледве я кинув на парту портфель, а класна керівничка уже шикувала нас та вела на лінійку старшокласників. Юрма школярів підхопила мене і, ого-

роджена строгими поглядами вчителів, повервечила до актової зали.

В актовій залі уже стояла шереха дев'ятикласників, від «А» до «Е». Десяті класи, вишикувані вздовж сцени, дивилися крізь нас меланхолійно й гордовито, з вершини випускних екзаменів, які в кожного з них висіли на носі. Восьмі класи юрмилися біля дверей, буцім овечки в кошарі, боязкуваті, непевні себе. Нас вели вздовж шерехи дев'ятих класів, що рум'яно-біло-темно-корицевим сволоком лежала між причілкових стін, поставили просто 9 «А», повернули праворуч, і я побачив нарешті її, дівчину з настінного календаря, в першому ряді, третьою від краю, між таких же серйозних, окуляристих відмінниць, бо ж «аківці» були зразковим класом.

Але тепер мені було байдужечки до їхньої схожості, універсальності, конвейерності, я бачив тільки її, Клаву, і Клава самими куточками вуст усміхнулася до мене, вітаючись, хоч очі, як і належало на загальношкільній лінійці, були урочисто строгі. Нам скомандували ступити два кроки назад до стіни, і клас ступив, дружно, злагоджено, як єдиний механізм, — окрім мене. Я забув про все, що діялося довкола, я стояв незрушно, мов стовп, витріщивши блаженні, зачаровані очі на дівчину з календаря, у вухах мені дзвеніло, кров билася об скроні, серце щасливо завмирало, здавалося, ось-ось зупиниться. А за спиною вже підхихикували, і Клава займалася гнівним рум'янцем та кусала губи; до зали заходив директор школи з почтом — мене смикнули за куций бавовняний піджачок і, мов ляльку, поставили в стрій.

Але із шерехи я бачив лише Клаву по той бік паркетної ріки, на лискуче плесо якої уже впливав директор, промовляючи щось значуще й вагоме про весну, дисципліну й зовнішній вигляд старшокласника; і тільки коли директор зупинився між мною та Клавою, я завважив його чорну бостонову пару, його краватку з посрібленою защібкою, його пильний, строгий і обурений погляд; ще мить — і я б попросив його ступити крок убік, аби не застив від мене дівчину з календаря, я вже ворухнув пересохлими від зворушення губами — і тут до моєї свідомості нарешті пробилось різке, сердите:

— Решето! Я наказав вам вийти зі строю!

Я слухняно, мов автомат, ступив два кроки вперед; директор спроквола пішов округи мене й, виписавши еліпс, заgrimів:

— Ви, Решето, коли востаннє стриглися?!

Я мовчав, приходячи до тьми та дерев'яніючи від давнього сорому, що брав мою паленіючу голову в залізні обручі; а по шерегах дев'ятикласників котився смішок, а Клава осудливо дивилася на мене крізь крижинки окулярів, а директор металевो-в'їдливим голосом роздягав мене перед трьома сотнями очей, що раділи з несподіваної вистави.

— А покажіть-но, Решето, руки...

Я покірно підняв руки з тремтячими билинками пальців, на яких, мов наперстки швачки, гузирилися довгі, з широкими темними берегами нігті — після зимівлі в снігу, на ковзанці; директорові, як і мені, не стало чим дихати:

— Я забороняю вам, Решето, в такому вигляді з'являтися в класі. Ні, тільки подивіться! Поверніться, поверніться, хай помилуються... Хіба це учень дев'ятого класу Ирїйської школи? Це, даруйте мені, опудало на коноплях! Ти б хоч дівчат соромився, парубок без п'яти хвилин... Ідіть, Решето, геть, і хай це стане наукою кожному, хто своїм неподобним виглядом ганьбить честь і славу нашого колективу...

Не підводячи очей, перечеплюючись на рівному паркеті, я подибав на дерев'яних ходулях через актову залу і вискочив на скупану у веснянім сонці вулицю.

Опісля такого падіння, такого сорому на Клавиних очах залишилося зіграти останню сцену земної трагікомедії: покінчити з життям.

Мені було чорно в очах, а крізь чорноту мерехтіли облямовані весняною поливою, наче затемнене сонце — короною, тіні живого світу, чужого, далекого, незрозумілого мені в його телячій радості й буденній метушні; я ішов крізь нього, наче крізь дим (дим смішних ілюзій, земних приваб, дим дитинних надій, сподівань на майбутнє), ішов важко, але вперто і зречено, з холодно-прозірливим зламом пухких хлопчачих вуст і замкненим від людей на всі замки світу обличчям.

Гуркіт автобусів і машин, шерехт підошов об асфальт, буденність людських голосів і вереск очманілої від протепла дівтори пливли повз мене, як пропливають сірі оболони

туману, і вже війнуло духом розімлілої землі, духом таловин, духом весняних дріжджів, весняним настоєм із березових, тополиних та кленових бруньок, а по тому — духом ріки.

І з Ирійського Валу, давнього, як світ, як я, як моє кохання до дівчини з календаря, як мій біль і мій сором, а може, ще давнішого відкрився мені скреслий, розповнілий, розпросторений на півсвіту Стрижень з ледь сіріючими на обрії перевеслами лугів, скреслий Стрижень в рябютинні — по синьому — засніжених крижин, в іскристих скалках шереху, в навальній безупинній одноманітності хвиль, що мчали попід крутим урвищем Валу, як у пригодницькім фільмі мчить дорога за склом автомобіля, який має ось-ось вщент розбитися.

На темній, з синіми бганками лав долоні Валу не було анікогісінько, тільки гіпсова, з лишаями мокляків постать баскетболіста бовваніла між темних кленових стовбурів, наче привид; я не думав про смерть як біль, як фізичне страждання; смерть — це політ, короткий, мов фотоспалах, з кручі в синю прірву ріки і — забуття, забуття назавжди, навіки, забуття навсправжки, солодко-гірке, тягуче, в'язке, темне, як маляс; а вони всі там, у школі, отетеріють, почувши про мою смерть, і вона бігтиме крізь метушню днів, караючись щохвилино за докірливо-осудливий погляд очей крізь холодний полиск окулярів.

Я повільно йшов вздовж сірої бетонової балюстради, що відмежовувала оглядовий майданчик на чолопочку Валу від стрімкого, спадистого крутогір'я, отороченого далеко внизу темно-синім шлейфом паводі. Коло прощання і коло прощення, а Прій самовільно впливав у мої зречені очі, незваний, небажаний, сторінка прочитаної книги, книги, яку випрохав на півдня в читальному залі, і тепер здаєш, уже біля столика бібліотекарки, хапливо пробігаючи очима по сторінці, на якій випадком розкрилася книга, і, заново вражений, перегортаєш ще одну сторінку, не маючи снаги відірватися; тебе квапить черга, бібліотекар простягає через стіл руку, аби узяти книгу, а годинник у коридорі б'є восьму вечора, коли читальна зала зачиняється...

Ирій лежав переді мною, ніби намальований на сторінці часопису, без полів і пробілів, бо малюнок не вмщався на сторінці, малюнок ламав елементарні друкарські норми,

переповзав через горизонт, буцім через обріз книги, і губився в лолотливій далечі полудня. Центральні, чітко розграфлені квартали з мурашником залізничної станції, з білими коробками театрів, шкіл, контор, з корпусами фабрик та заводів лежали довкола Валу вузькою оторочкою, що непомітно, буцім город у леваду, переходила в хаотичні, таємничі, нанесені на сторінку часопису невиразним пунктиром запарканених обійсть лабіринти Солом'янки. Мене раптом сколотнув солодкий, густий запах полуниць, підгірчений лісним духом живиці, а з вікон, уквітчаних геранню та ніжнолистим вогником, посміхалися умиті, пишновусі коти, а по садах, за визелененими парканами, гупали об піщану землю яблука, а на осіннім осонні, в затишку, під парканом несподівано відкривється таємниця вічності, розімлілої, утихомиреної, а вночі на хрестовиння солом'янських радіоантен опускаються з неба зорі і спочивають, дрімотні...

Жадібна забаганка пройти через Солом'янку і не загубитися в плетиві її вуличок, провулків, сліпаків, зазубнів, суточків, дворищ, городів, белебнів, цвинтарів, садів, глинищ, пустирів, левад і річищ неждано осяяла чорноту в моїй душі, віддихала, відживила мене. Самовпевнена певність, що лише я це здатен подужати, висіяла в свідомості, паралізованій сценою в актовій залі, зерна власної потрібності й цінності у цім світі, зерна, що проростаючи, заперечували, перекреслювали, унеможливлювали мою смерть. Тремтке хвилювання, передвістя значимих справ, які ще належало здійснити на землі Михайлові Решету, гарячою хвилею хлюпнуло в груди, підняло мене на паморочливу височінь, і тільки дзвін в очах, тільки різке, яскраве прозріння, коли світ — статичний альбом темно-білих контурних фотографій, знятих модерновим фотоапаратом.

Я опустився коліньми на тужаву землю і зашепотів, як матір шепотіла молитву:

— Присягаюся тобі, мій Пакулю, мій Стрижню, мій Ірюю, мій Дніпре, присягаюся тобі, моя рідна земле, тобі — майбутнє: допоки здатен буду на щось путне в цім світі, не накладати на себе рук, а працювати що є сили.

Від зворушення мені щасливо сльозилися очі й жодне слово молитви не здавалося загучним або вартим іронічного посміху.

ПЕРЕЛІТНІ ПТАХИ

Ми мчали навперегони, мов хлопчаки, мов п'ятикласники, сірим шкільним коридором; услід нам докірливо зирив учитель креслення, добрий, кульгавий тишко, а ми вже стрибали сторчма з шкільного ганку в лолотливу сонячну ріку; викупані, з лоскітними краплями сонця на обличчях, вибрели ми на берег бульвару, що ясно-зелено тополився під високим небом. На долонях клумб синів льонок, а по синьому — червоними ліхтарями горіли молоденькі тюльпани. Хмільно пахла прогріта сонцем міська земля, ніби на осонні під хатою, де крейдяний дух учора побіленої стіни відступає перед настирним, всеосяжним, владним диханням вишитої трав'яною памолоддю призьби.

Нудило від самої думки про муровану клітку класу, про рейсфедери, лінійки, трикутники і про вивернуті на ватманський аркуш нутрощі гайки — кортіло їти, їхати, пливти, летіти кудись, не знати куди, шукати щось, не знати що; жадібне бажання руху, змін, дразливі провидження своєї незабарної дорослості лоскотало, тривожило душі кандидатів у благородні гуїгнгнми.

— На цілину б повіятися... — стиха проказав Андрій Політайло. — Сісти в поїзд — і ту-ту. Трактори ремонтуватиму. А можна помізкувати про кібернетичного тракториста. Там — рівнини, довжелезні гони. Мінімум інформації в пам'ять, і один кібер водитиме десяток машин. Маю ідейку...

— Весна, збудження земної магнітної сітки, закони взаємовпливів — і некеровані спалахи в системі нашого електричного поля... — розважливо проказав Славко Пасічник. — Але навіть мені, сухому теоретику, раптом заманулося пропливти марсіянським каналом, якщо він, звичайно, існує. І пропливти без скафандра, полошучи босі ноги в теплій марсіянській воді. Втім...

З весною мене все нестримніше вабив Пакуль. Раптово, на людній вулиці або на перехресті, перед червоним оком світлофора я завмирав і жадібно ловив кисло-солодкий, як запах підгнилих на пригребіщі яблук, дух шойно вивільненого від снігу городу; іншого дня з-поміж сірих ирійських

кам'яниць мені прозиралася материна хата на заході сонця, коли по стрісі, вимережаній темно-зеленим, з зими, мохом, стікає червоними ручаями день. Уночі, після полохкого сну я прокидався з відчуттям, що тільки-но біг грузькою пакульською вулицею, перестрибуючи баюри і хапаючися за тини та частоколи, біг до наших перехняблених ліщинних воріт, біля яких темніла закуфаєна, закушкана, з ясним іконописним лицем моя свята мати...

— Так ти йдеш?! — торсав мене за плече Андрій Політайло.

І я слухняно підвівся та подибав слідом за Славком, що його впевнена гінка постать уже розрізала навпіл узятий у шори бруківки ирійський майдан. Ми прямцювали до Стрижня, а місто наздоганяло нас, зціплювало кам'яні кулаки перехресть, обплугувало дротами, перегороджувало нам шлях валками холоднооких машин; а будинки бігли наввипередки і вишиковувалися поперед нас, а продавці морозива хапали нас за поли, а міліціонери осудливо сюрчали нам услід...

Та ми вже сиділи в широкому пласкому човні, справжнісінькому баркасі, позиченому під заклад наших портфелів у сторожа спортивної бази, і дружно відштовхнулися від осоружного берега зеленими соломинами весел. Виповнений весняною водою, яка все ще прибувала, Стрижень узяв нашу посудину на жовто-синю хвилясту спину і стиха, але владно поніс за течією. З піднятих весел золотисто скрапувала вода, а ми безшелесно, мов у сні, пливли серединою ріки з лабет міста, що тисячооко, проте безсило стежило за нами з пагорбів. Ми проминули спортивні бази з блакитно-зеленим пагінням приланцюгованих човнів, міський причал, гори вивантаженої з барж на салативий берег крейди, тополиний гай з чорними цятками гайворонячих гнізд у гіллі; і вже сріблясто-синя неозорість залитих повинню луків відкрилася нашим очам, і вже мереживна дуга повислого над Стрижнем залізничного мосту мріла в небі, а ми все ще мовчали, зворушені, заворожені, піднесені видом висрібленої у сонці, безмежно розпростореної ріки, такої ж осяйної, світлої, простеленої в далеч, як і наше майбуття, наше доросле завтра, і такої ж приязно гостинної та щедрої на вітуху. І так кортіло назавжди полишити шкільні стіни й оку-

нутися в цей зичливий лагідний легіт, по яким пливеш і пливеш, простерши в безхмарне небо весла-руки...

Це був наш солодко-дитинний, короточасний сон, що закінчився, як і всі земні сни, пробудженням у тверезу реальність.

Першим пробудився Славко Пасічник та скомандував гучним, жорстким голосом:

— Весла — на воду!

Ми з Політайлом забили веслами об воду, наче обважніла домашня гуска крилами, іскристі водограї вихопилися з-під весел, але баркас незворушно сунув за течією, і мереживо залізничного мосту все чіткіше пеленало небо над нашими головами. Тоді Славко скомандував веслувати до берега, але й тут вода вперто зносила баркас під оболоти паровозного диму — коробки вагонів стукотіли по мосту. Ми дружно вхопилися за червонясте лозиння, що його розчісувала повідь, і так об'якорившись, довго розмірковували над діалектичною складністю світу. Після глибоких роздумів хлопці зняли свої шевйотові, а я — бавовняні штани і дружно впряглися в баркаса та потарганили супроти течії, стрибаючи з коси на косу, з виступу на виступ, дріботячи по холодному мілководдю, шпортаючи в прибережні вирли, а човен самозакохано, з мудрим посміхом на дощатім, у вилузках зеленої фарби, лиці шерхотів об латаття й верболози. Це була навдивовижу довга подоріж з частими перепочинками на викинутих повіддю і підсушених сонцем пнях, з легкодухими позирками у бік Ирїю, який, здавалося, не близився, а, навпаки, віддалявся, дразливо промінячись банями древніх соборів і білими крейдяними горами біля причалу.

Але й ми з кожним подоланим метром берега впертішали та суворішали, позбуваючись солодкої, зворушливої, але обтяжливої в бурлакуванні супроти течії дитинності. І хоч Стрижень вочевидь повнів нашим потом, що струменів з розпашілих тіл, ми все ж не були лихі на нього за несподівано трудну науку. І на одному з привалів Славко Пасічник, схильний до узагальнень та любомудрства, мовив шерхлими обвітряними вустами:

— Ви, вилузані на мент із зашкарублених обгорток цивілізації, ви, самовпевнені, наївні нащадки благородних

гуїгнґнів, ви, що довірилися підступній річці і тепер платите за ілюзії кривавим потом! Уже давно виповнилося три місяці, відколи під зоряним ирійським небом пролунала клятва нас трьох стати підмурівком майбутньої космічної цивілізації, яка не знатиме негативних емоцій! Я значу хвилину ширих, безкомпромісних підсумків! Для початку — слово собі! Я, кандидат у благородні гуїгнґни Слава Пасічник, мушу з гіркотою в серці і відразу до своєї людської сутності констатувати, що перший не витримав випробувального терміну, дозволивши своїм підсвідомим інстинктом оволодіти сферою свідомості в хвилину небезпеки для нас трьох... Слово — Михайлові Решету!

— Я керувався у своїх вчинках не розумом, а емоціями... — голос мені тремтів від ще незадавленого болю. — Я безтямно закохався в дівчицько з 9 «А» класу і тим порушив другу заповідь кандидатів у благородні гуїгнґни...

— Я, друзі, порушив нашу найпершу заповідь... — понурив голову Андрій Політайло. — Я піддався на умови класної керівнички і заявив на шкільному вечорі «Твоя омріяна професія» буцім мрію стати інженером. Насправді ж, хоч сумка моя повна залізаччя, хоч сконструйована мною ракета досі ширяє в космосі, я мрію вступити до кулінарної школи і стати шеф-поваром у ресторані «Голубі хвилі». В сніжно-білім накрохмаленім халаті і таким же ковпакові я ходитиму в хмарах запашного диму між вилошених до дзеркального блиску каструль, сковорідок, з антрекотами по-політайлівськи, біфштексами по-політайлівськи, беф-строганями по-політайлівськи, лангетами, ромштексами й відбивними по-політайлівськи, і довжелезні черги ирійців з досвіта стоятимуть біля дверей ресторану «Голубі хвилі», щоб поласувати вимріяною, з гарячими вершками в золотисто-рум'янім череві котлетою «Ирій», яка ввійде в меню усіх ресторанів світу...

І, присоромлений, Андрій Політайло замовк. Ми ж, виголоднілі, подумки ловили пахощі смаковитих слів і ковтали слинку. Першим отямився Славко Пасічник:

— Мушу з сумом констатувати, що моральне оновлення людства поки що не відбулося. Швидко оновлюються лише ікони в пакульського попа Савки...

І тут я подумав, що настала слушна мить сказати те, над чим стільки розмірковував в останні дні:

— Навіть піп Савка, щоб ікона «оновилася», рук докладає, а ми хочемо, аби від самої нашої забаганки світ переродився. Досі ми пливли за течією і весла на веснянім леготі сушили, ось що я вам скажу. Я пропоную під час літніх канікул не тинятися по Иррю, не смажитися на пляжі, не ховатися по Пакулях, а здійснити наукову експедицію на Солом'янку. Ми перші нанесемо на топографічну карту Иррю сотні невідомих вуличок, провулків, сліпаків, майданів, перехресть, притоків Стрижня, долин і глинищ, опишемо побут та звичаї солом'янців, хоч би приблизно накреслимо контури Солом'янки, відкриємо невідомі науці родовиди гомо, розвідаємо шляхи для майбутніх експедицій. Нам буде важко, набагато важче, ніж варганити баркаса супроти течії. Ми задихатимемося від спраги в солом'янських пісках, пурпурові вогники полуниць і грона вишень підступно вабитимуть нас у солом'янські садки, солом'янські пси валуватимуть на нас з підворітень і хапатимуть за ноги... Але якщо ми не відступимо, ми переконаємо, найперше — себе, що ми — не єгу...

Напривечір, замість прогулянки по Иррю, тітка Дора заповзялася доїти панчохи з грішми; панчохи звисали зі сволюка, наче дійки зеленої корови Маньки. Гроші цвіркали, дзвеніли, пошелешували в дійницю і зеленкувато-червона піна паперових купюр світилася в присмерках, коли тітка несла дійницю, повну грошей, через вулицю, в двір кума Цекала.

А вранці, коли за півним віконцем, наче за ілюмінатором корабля, леліло сонце, мене розбудило протяжне сумне мукання корови Маньки. Я стрибнув з печі: над парканом вихляли взуті в парусинові черевики на гумовій підшві ноги солом'янського фотографа, який забрався в чорного матерчатого рукава, що тріпотів на веснянім вітерці; а дядько Денис, підперши рукою бік, стояв біля «опеля» і можновладно тиснув правицею на сигнал. Автомобіль озивався Маньчиним голосом.

Коли я вдягся та вийшов на вулицю, дядько з тіткою (дядько — у світлому літньому костюмі й традиційнім фетровим капелюсі, тітка — в крепдешині і з золотою брошкою на грудях) стояли попідручки біля «опеля», на приступці

якого мліли урочисто-поважні баба Одарка та дід Єврась. Фотограф метушився довкола доісторичної фотоскриньки на тонких цибах ніжках, фіксуючи для родинного альбома історичну хвилину возвеличення Солом'яників. «Опель» був свіжофарбований, чорний, із синюватим відливом, наче жук-гноювик, на височезних колесах, знятих із п'ятитонного самоскида, з двома гасовими лампами на пласким склом фар. Кум Цекало, високий, худий, мов жердина, на яку настромлено гарбуза, стояв збоку, бавлячись заводною ручкою, буцім тростинкою.

Нарешті дядько Денис відчинив дверцята машини і поважно спустився на сидіння. Машина різко гойднулася, мов човен-дубок, на облавок якого необережно ступили, але тітка Дора уже поставила ногу на приступку «опеля» з іншого боку, і він, врівноважений, загойдався на ресорах, наче на хвилях. Мені раптом звабливо запахло дорожнім пилом, травневою прозеленню полів, гіркуватим вербовим духом і закортіло в Пакуль. Проте дядькові Денису було зараз не до моїх забаганок, його бліде, натхненне після лікарні обличчя заскориніло, неначе вугілля в кузнечнім горні, і тільки плями рум'янцю на щоках свідчили про вогонь, що палає десь у глибинах дядькового єства.

Кум Цекало спроквола наблизився до передка машини, встромив заводну ручку і, кивком голови відпровадивши старих Солом'яників на узбіччя вулиці, різко закрутив нею, буцім підіймав шлюзи загати, через яку ось-ось піде вода. Машина тремтіла, брязкала, поторохувала залізниччям, але мотор мовчав, лишень клубочки пари випурхували з радіатора, гуртуючись на ясно-синім небі в сиве оболочко, що потроху застеляло від нас сонце і кидало на Солом'яну вулицю тремтку тінь. Раптом машина чмихнула, як чмихав на косовиці в Пакулі дядько Денис, коли мітлиця лоскотала йому в носі, заводна ручка закрутилася млинком і кум Цекало земерехтів на ній, немов хрущ на соломині. Їдкий чорний дим по вінця наповнив річище вулиці й подзюрив каламутним джерелом по лісовій просіці в бік Стрижня. Наступної миті кум Цекало розтулив затерплі долоні і його пошпурило в небо, неначе камінь, кинутий з праці; він млинком злітав усе вище та вище, аж поки не втрапив на оболочко пари і всівся там, звисивши ноги в лискучих юхто-

вих чоботях з дерматиновими халявами та зацікавлено зиркаючи вниз, на проданий «опель».

Між тим «опель» скреготнув коробкою передач і щодуху помчав по Солом'яній вулиці, простуючи до перехрестя з вербою, звідки починався шлях на Пакуль. Але машина ще не сягнула й Соснового провулка, коли стрічний вітер зірвав з «опеля» чорний, синюватих тонів кузов та покотив назад, по Солом'яній вулиці, ніби зчухраний тополиний листок. Я спіймав його під самісіньким лісом і потарганив до дядька з тіткою, що розгублено сиділи в оголеній машині, буцім у кабриолеті з опущеним верхом.

— Денисе! Над заднім сидінням я приварив ручку, хай хтось тримає!.. — гукнув з оболака, що відпливало в бік Стрижня, кум Цекало. Дядько одяг на машину кузов, як одягав на голову капелюха, і тут уперше запримітив мене:

— Михайле! Промчишся з вітерцем до Пакуля? І кузов заодно притримаєш, щоб вітер не здував...

Я хотів віддалитися в гордій самотині, але голова самовільно кивнула на згоду, а ноги почовгали до «опеля»: у веснянім Ирїї я, мов перелітний птах, марив Пакулем...

...Пакуль — це країна, куди щовесни повертаються з сонячного, казкового щедрого на барви Ирїю перелітні птахи, край ясно-жовтого латаття на залитих паводдю луках, край матерів, закушканих у чорні куфайки та вовняні хустки, матерів з чорноземними, як поле, долонями, край, де започатковуються ріки; Пакуль — це країна викладених зеленою шпоришинною мозаїкою доріг і доріжок, сходжених твоїми босими ногами, країна золотистої стерні, повитої в долинах сивим туманом, на плеса яких випливають гуси, поки ти, примостившись під скиртою, химериш собі власний книжний світ; край мальованих чорним по білому тинів, ліс, соняшникових частоколів, заставлених кукурудзинням призьб, що від згадки про них тобі досі завмирає серце; Пакуль — це країна твого першого слова, першої любові, першої зненависті, країна, де започаткувалася недитинна, гіркувата печаль твоїх очей; Пакуль — це твій Ирїй, що в нього ти до кінця днів своїх повертатимешся, а повернувшись — знову рватимешся в широкі світи; Пакуль — це ти сам...

Ледве торкаючись колісьми дороги, перестрибуючи підсохлі, але усе ще підозріливо темні весняні калабані, нанизуючи ясно-зелені поля і верби обабіч шляху, як буревій нанизує зчухране з дерев листя, мчали ми на крилах давньої тітко-дядькової мрії до рідного Пакуля. Ті розпростерті крила, вищерблені, визублені по краях гризотами невдач та гірких розчарувань, ревіли, стогнали, вили обабіч машини, буцім екскурт реактивних літаків, і ми, ошелешені, не могли перекинутися ані словом. Втім, рожева, наче кулька над першотравневою колоною, дійсність промовляла за нас: чим ближче до Пакуля, тим рясніше люду було на весняних полях, і жодного пакульця не залишав байдужим стрімкий лет Солом'яників на власнім «опелі».

Завмирили в розорах трактори, і замащені лиця трактористів задро зирили вслід нашій машині; жінки, що перебирали в кагатах край дороги картоплю, вибиралися на купи соломи, аби стати свідками урочистого в'їзду Солом'яників у Пакуль; подивовані коні вилузувалися з упряжі і мчали по полях навздогінці «опелю», кидаючи з-під копит на дорогу груддя масного пакульського чорнозему, що барабанив об кузов машини рясним градом; вітряк на пагорбі під Пакулем радісно замахав крильми, півні вистрибували на тини й частоколи та горласто, на всеньке село, сурмили про наш приїзд; на їхнє пронизливе голосіння відгукувалися пакульські пси, виповзаючи з-під воріт на дорогу та запобігливо зиркаючи крізь паволоку задрощів у напрінджені обличчя тітки Дори і дядька Дениса; верби, осокори, в'язи, клени, навіть фіолетові кущі бузку під білими стінами хат вклонялися нам, а запізніла колгоспна череда на вузькій пакульській вуличці, ніби за командою, розчачнулася, пропускаючи машину, і телички, задерши голови й хвости в блакитне небо, замукали ніжну кантату в нашу честь...

А найурочистіший мент був попереду: Пакуль тільки почався, просто нас височіла крута гора, вершину якої значила опасиста пакульська церква на старім цвинтарі, засадженім липами, а обабіч, через дорогу — школа, сільмаг, колгоспна контора, пожежна вежа і сільський майдан з гніздом репродуктора на стовпі. Цвинтар та шкільне подвір'я рясніли школярами, що висипали з класів на вчинений нами в селі гвалт. Ганок сільмагу темнів од чоловіків у кри-

латих вовняних галіфе, з вікон колгоспної контори стриміли голови рахівників, пожежна вежа погойдувалася від пожежників, що бажали якнайшвидше ввібрати в очі авто Солом'яників. Гучномовець на майдані перед сільмагом вмовк і повернув назустріч нам алюмінієву пашеку...

Усе було так, як роками чи й десятиріччями малювалося збудженим уявам Солом'яників.

Тепер нам належало ефектно забратися на гору, продемонструвавши пакульцям могутність і чіпкість машини. Біля підніжжя дядько Денис скреготнув важелем передач і ввімкнув першу швидкість, бо перегрітий на трасі Ирій—Пакуль мотор дихав важко. «Опель» заревів, як ревуть скутери на Стрижні, високо, натужно, буцім бас, якого примусили співати партію тенора, і потарганив нас по крутосхилу. Машина вже вибралася на середину гори, коли в моторі щось загримкотіло і з-під модельних дядькових черевиків пахнуло чорним масним димом. Задихаючись, кашляючи, я відпустив кузов, і він, наповнений димом, буцім аеростат газом, піднявся вище лип та з брязкотом ковзнув у глинище. Повів вітру повернув нас до тями — і вчасно: оголений мотор уже лизали темночервоні язики полум'я. На пожежній вежі сполошно били в дзвін, і з гори, верхи на рудій пожежній бочці, котив Андрій Гнида, що так було осоромив тітку Дору за колишньої прогулянки по Ирію. Тітка Дора руками й ногами чіплялася за дверцята, але дядько Денис силоміць відірвав її від машини, одніс на узбіччя дороги і, непритомну, чорну від сажі, поклав на траву.

— Фед'оро! Федор'очко! — гукав Андрій Гнида, розвертаючи бочку, з якої хлюскотіла вода. Від Гнидиного крику тітка гнівно очумалася, але побачила «опель», що палав, і знову втратила свідомість.

На чорному, в сажі, виду дядька Дениса несміло про-ростав зловтішний посміх...

Дядько Денис бабрався в обгорілім кістяку машини, тітка лежала лежма, обмотавши голову мокрим рушником, а ми з матір'ю пішли на самосійне кладовище, де батькова могила. Мені було впам'ятку, як це кладовище засівалося: після кожної похоронної, що приходила в Пакуль з фронту,

у полі, за ровом, навколо тісного цвинтаря до ранку виростала могила з кривим жердинним хрестом.

Я ішов по кладовищу, ніби в бібліотеці Кузьми Перебенді по сторінках давнього козацького перепису: Гончаренки, Гомони, Лук'яненки, Решети, Каленики, Шихуцькі!.. Згадалася ніч над Стрижнем, і щемко запекло в грудях. Мати посипала батькову могилу, між кущиків любистку та півоні, пересаджених з нашого квітника, золотистим піском.

— На канікули уже тебе жду — не дідуюся, синку...

— Приїду, мамо, але не надовго. Ми лаштуємося в експедицію. На Солом'янку.

— Чи ж воно тобі тра', синку?

— Треба, мамо...

Мама витерла рукавом кюфайки очі, що на них забриніли несміливі сльози, і, дивлячись на картату, темне з зеленим, скатертину полів, сказала глухим, далеким голосом:

— Як по світах, синку, їздитимеш, пошукай справдешню батькову могилу. Мо', вона де і є. З-під Будапешта прийшла похоронка...

Ми виїхали з Пакуля по обіді. Тітка Дора вперто сиділа усю дорогу в кабіні, що геть пропахла димом та паленим залізом; дядько Денис вмотивувався на передку машини з ліщиною в руках і вайлувато, благодушно погейкував на супрягу пакульських волів, що волочили «опель». Я ішов слідом, босоніж, повісивши на плече зв'язані шнурками шкарбани, і слухав передзвони жайворонів у блакитно-золотій прірві неба.

Мати з корзиною в руці проводжала нас за село, до підлужжя, а потім звернула на оболоню садити капусту.

Обминаючи пустище, де колись стриміла Собакарева гора, ми з дядьком побачили на зеленому схилі Денисового острова посеред Стрижня корову Маньку, що паслася, завзято стрижуєчи зубами молоду траву. Із зеленої корова за зиму стала сріблясто-сизою, буцім вдяглася в риб'ячу луску, а може, вона й насправді переродилася, здаля годі було достоту роздивитися. Біла корова Маньки стрибала на одній нозі половина попелястої курки, а під сосною лежав, меланхолійно вимахуючи хвостом, Нерон-Балалайка в ошийникові з мідною пряжкою.

Зачувши дядькове погейкування та дзеленчання інвалідного «опеля», корова Манька, половина зозулястої курки і пес метнулися до берега, стрибнули в холодно-сині хвилі Стрижня і зникли з наших очей: здичавіли...

НАУКОВА ЕКСПЕДИЦІЯ НА СОЛОМ'ЯНКУ

...А пси ще вдосвіта валували на Солом'янці, а вороння чорними хмарами напливало з лісів та байраків, а солом'янці осудливо хитали головами, наштиркнутими на горстряки парканів, а тітка Дора, збираючи мене й дядька в далеку дорогу, зловісно пророкувала солодкий кінець подорожі в солом'янських палісадниках, де саме досягають полуниці, густо-червоні, наче краплі ранкового сонця, де наливається білим яблучним соком налив, де попід штахетами рясно грониться смородина, а в літніх кухоньках духмяно жаркотять яєшні з ніжно-рожевим солом'янським салом, де дівчата тілисті, наче зшиті з пампушок, а очі в них звабливі, вологі, і це божевілля, безглуздя, безум, шаленство, дурість — жертвувати літом, відпусткою, канікулами, а то й важити життям після стількох майже безслідних експедицій...

Ми кивнули головами на знак згоди з тверезим тітчиним реалізмом, закинули за плечі клунки, повні юної наснаги та рожевих надій, і вийшли на вулицю, де просто двору Солом'яників уже пахкав паровоз. Строгий профіль дядька Якова у темно-синій парадній формі вирізьблювався у кабіні крізь сизі оболочки пари та диму, що затушковували машину. На тендері порядкував Андрій Політайло з обличчям, темним від вугільного пилу і солом'янської піщуги. Оркестр залізничників, покликаний дядьком Яковом, Паровозником, награвав під тополями оптимістичний «Ірійський вальс». Від брязкоту мідних тарелей підстрибували, шерехтячи черепицею дахів, полохкі солом'янські будиночки.

Славко Пасічник, геніальний теоретик, ніяково кивав нам з-за спин оркестрантів букетиком жовтих тюльпанів — він відмовився від участі в експедиції, зіславшись на термінову наукову роботу. До останньої хвилини я потайки надіявся, що зі Славком проведжати нас прийде моя дівчи-

на з настінного календаря. Але вона не прийшла. Втім, мені вже майже не боліло. Кинувши прощальний погляд вздовж Солом'яної вулиці, я раптом побачив, як від автобусної зупинки, крешучи копитами бруківку, щодуху чвалав сиворогий олень; наблизившись до паровоза, олень стрибнув, проплив над нами сріблястою тінню і на тендері загучав вибачливий голос великого актора Кузьми Перебенді: «Даруйте, хлопчики, затримався на репетиції. Я все ж з вами...»

Тої миті дядько Денис з приступки паровозної кабіни рішуче махнув рукою: тітка Дора заголосила на ганкові, буцім по померлім, загелготіло в небі вороння, запащекували голови солом'янчан на штахетах, з новим завзяттям завалували, забрязкотіли ланцюгами пси, а оркестр залізничників дружно ударив традиційний туш.

Проте, переважаючи грім оркестру, притлумлюючи зловісне виття псів, пригинаючи вершини гінких тополь обабіч вулиці і струшуючи зеленки по садах, брижачи синє, гаптоване пасмами диму небо (аж сонце загойдалося, ніби віддзеркалене в потривоженім плесі Стрижня), тричі прогув наш паровоз, важко підім'яв вали сухого сипучого піску і рушив у незвідані простори Солом'янки, що застережливо дихали навстріч медово-упокійливим полуничним духом...

1971 р.

САМОТНІЙ ВОBK

Повість

ГЛАВА ПЕРША

Андрія Шишигу розбудили. Той, хто будив, провів по щоці холодною долонею і зник, ніби провалився крізь підлогу. Шишига розплющив очі — нікого. Тоді задзвонило в голову: сьогодні похорон Петра Харлана, о першій годині. Годинник показував чверть на першу. Андрій підвівся, поторгав двері — замкнені. У шпарині стримів ключ.

Кепкуючи з власного переполоху, відчинив шафу — висів святковий костюм, біліли сорочки. І все. Перевтома, нервово виснаження, пробув трохи не всю ніч біля труни. Уже під ранок викликав таксі, приїхав до себе у Голосієво, щоб спочити перед похороном.

Яка все ж трагічна і безглузда смерть! Я знову, вже вкотре, почув, як падає Харланове тіло. Було п'ять хвилин до дев'ятої, ось-ось мав під'їхати Георгій Васильович. Петро пробіг повз мене, але я не обернувся, бо милувався бабиним літом на гілці каштана за вікном. Раптом — розпачливий скрик, хтось упав, покотився по сходах, які вели до приймальні директора, і — тиша.

Я підхопився з-за столу: Харлан лежав головою на нижній сходинці, ніби підклав її собі замість подушки. Із скроні на полірований мармур скрапувала кров. Тека з паперами для Георгія Васильовича темніла біля ніг моїх, мабуть, Петро посунув її до мене останнім, ще свідомим рухом руки. Я нагнувся, підняв теку і стояв якісь хвилини непорушно, ніби в безпам'ятті. Колеги мої кинулися від столів і креслярських дощок до Петра, обступили, хтось викликав «швидку допомогу». Але я знав: жодна «швидка» вже не допоможе Петрові. І ноги самі понесли мене повз гурт співробітників навколо загиблого, по мармурових сходах

(я не Харлан, щоб безрозсудно поспішати, я ступав обережно, тримаючись за перила) до приймальні директора.

Досі мене ніяк не обходив світ, що починався за порогом приймальні. У конторі я мав свій звичний куток, свій мікросвіт: креслярська дошка, письмовий стіл і ще — моє вікно, за яким, засвідчуючи плин часу, змінювали одна одну, ніби на екрані кольорового телевізора, пори року. На моєму підвіконні стояли кактуси: їх я любив, за любов до кактусів мені симпатизували конторські жінки й дарували нові горщечки із зеленими їжаками на мої дні народження. З адміністрацією контори (відпустки, відрядження, виробничі справи) я спілкувався через завідуючого відділом. Під час загальних зібрань, які завжди здавалися мені задовгими, я полюбляв ліниво, добродушно, пошепки — на вухо Петрові Харлану — покепкувати з конторського начальства. У такі хвилини Петрове обличчя кам'яніло, і я відчував, як подумки він відсувається од мене, демонструючи директорові свою непричетність до моєї безвідповідальної іронії. Ця переміна в другові мене веселила.

Ще мені подобалася секретарка директора. Не те що подобалася, а, я б сказав, дивно хвилювала. Я любив, коли вона під час зібрань з'являлась у дверях приймальні, ніби в церковнім вітварі, і сходила вниз, щоб прошепотіти на вухо Георгію Васильовичу про терміновий дзвінок з управління. Вона упевнено ступала по сходинках навіть не вдаючи, що намагається приглушити свавільний перестук каблучків, який дисонансом вривався у самогіпноз промов. Так само врочисто і незворушно піднімалася по сходах і зникала за дверима приймальні, лишивши по собі тонкі пахощі французьких парфумів. «О синтетично-хімічна богиня двадцятого віку. Я ревную вас до нашого директора. Яке щастя — мати вродливу секретарку! Ніколи не прагнув адміністративної роботи, шкідлива для здоров'я, але, коли бачу вас, починаю заздрити дорогому Георгію Васильовичу...» — такий монолог з канцелярської мелодрами виголосив я одного вечора за ресторанним столиком — ми відзначали день Петрового народження. Секретарка загадково посміхнулася.

Але все те, звичайно, гра слів, не більше. Бо насправді я і пальцем не поворухнув досі, щоб зблизитися із секретаркою директора чи піднятися по адміністративних щаб-

лях. Якось я жартома сказав Петрові Харлану (в конторі саме заговорили про пенсійний вік завідуючого нашим відділом), що варто мені лише захотіти — і я посяду місце зава, а там і вище, вище, аж до управління чи й міністерства, — керівництво контори про мене доброї думки, уся справа лише в моєму небажанні. Але я задоволений, я щасливий, я нікуди не рвуся... Харлан саркастично розсміявся:

— Ти навіть не теоретик, Андрію. Ти з отих віршомазів, які усе життя таємно від світу псують папір і чорнило, але нікому нізащо не покажуть своїх опусів. Ти від самого себе таїшся.

— Зате ж ти у нас поет! — розсердився я, хоч загалом гніваюсь дуже рідко, надто вже глибоко треба мене штрикнути. — Боян! Шкода, що ніхто не записує твоїх усних поем про міністерських прибиральниць!

Петро страх як любив теревенити про начальство — він знав усе про всіх в управлінні та міністерстві, якому підлягала контора: хто з ким дружить, хто з ким земляки чи давні знайомі, у кого є перспективи росту по службі, у кого їх немає.

— Можеш записати: ти поки що поза грою, і хоч лусни, а вище свого столу біля вікна не стрибнеш. Поки що, — багатозначно повторив він.

— На роль у твоєму театрі я ніколи не претендуватиму, будь певен!

— А я якраз і не певен.

— Ну, себе я трохи знаю!

— Трохи... — ствердно кивнув Петро. Він любив удавати, ніби знає те, чого інші не знають, і мене це дратувало.

— У тебе не голова, а холодна кібернетична машина! — Я справді лютився тої миті. Було незатишно під його го-стрим, насмішкуватим поглядом. — Хіба ти живеш? Ти граєш у шахи — людьми.

— А ти — усе життя граєш у піддавки, проте колись тобі це остогидне...

Я справді любив піддавки: це геніальна гра, антигра — перемагає той, хто програє. Любив до вчорашнього дня...

Коли я з Петровою текою під рукою переступив поріг приймальні, секретарка директора друкувала на машинці.

Нічого від богині в ній не було — буденна, звичайна, як синтетична іграшка. Я на мить заплющив очі: зайві, непотрібні емоції. Коли я знову глянув на секретарку, вона вже мене не цікавила — такими очима я дивився на стіл, на графин з водою, на приземкуватий сейф. Не підводячи голови, секретарка дістала з шухляди паку паперів:

— Для Георгія Васильовича — з управління.

Шишига — я з холодною цікавістю стежив за собою — по-важно кивнув, узяв папери і зайшов до директорового кабінету. Назустріч йому радісно сяйнули широкі вікна, обрамлені шовковими фіранками, що біля відчинених кватирок напиналися, наче вітрила. Кабінет плив по небу, Шишизи приємно паморочилось у голові. Було багато світла, простору, неба — і жодного натяку на смерть. Ніхто не помирав, смерті не існує, ми міняємо оболонки тіл, як одяг. Думки незвичні, але дивуватися їм не було часу: без трьох хвилин дев'ять, ось-ось приїде директор. Шишига метнувся на вулицю. Він ледве встиг обсмикнути поли піджака, поправити краватку і зобразити на обличчі сумнувато-приятний усміх, як шелеснули шини, біля контори зупинився «Москвич». За кермом сиділа дочка директора — Вікторія. Шишига не раз бачив з вікна, як Харлан зустрічав Георгія Васильовича, і навіть калькував його рухи: коли Петро був у доброму гуморі, то дозволяв із себе кепкувати. Тепер він всерйоз копіював покійного товариша. Раптом Андрієві подумалося, що він зараз лише лялька, яку за невидимі нитки сіпає чиясь таємнича рука, але зусиллям волі відкинув цю неприємну, мульку думку. Щойно завмерли колеса машини, а він уже шанобливо відчинив дверцята. Георгій Васильович легко ступив на тротуар, подав Андрієві руку. Той обережно увібрав у свою долоню м'які пальці директора.

Шишига вбрався був у сірий буденний костюм — не на парад же зібрався і не до театру, та потім подумалося, що цей одяг не пасуватиме до вбрання Георгія Васильовича, — директор, звичайно, приїде у темній парі, сорочка біла, урочисто-смутий, втілення жалоби. Андрій поспіхом перевдягся у чорну пару. Тепер він ще більше був схожий на Харлана. Шишига відійшов од дзеркала: схожість не радувала — Петро ж мертвий...

Біля хвіртки Андрієві очі ввібрали вишнево-червоні, прихоплені осіннім приморозком жоржини. Він побачив себе збоку — ще досить молодого, вродливого, гарно вбраного, з жалобними квітами в руках. Ці квіти уже цвіли, коли до нього востаннє приїздив Харлан. Того дня він розповів Шишизі про свою пригоду з капелюхом.

— Ти ще пам'ятаєш головний майдан у своєму Мрині? Просторезне поле, вистелене бруківкою. Так ось, я був ще дрібненький клерк, але сповнений самоповаги — це вже я потім навчився тричі на день линяти. Я ходив тоді в темному плащі і в такому ж капелюсі з широкими крисами. Був певен, що усі в обласному центрі мене знають і з пошани перестають дихати, коли бачать. Одного вітряного дня, коли я переходив майдан, вітер зірвав з голови і покотив по бруківці капелюха. Я підбігцем ступив кілька кроків навздогін, повільно нагнувся, але капелюх покотився далі. Я паленів від сорому і враженої пихи. Мені здавалося, що всі на майдані, та що на майдані — у всьому Мрині, зирять на мене і сміються. Кілька разів я дрібними переступами, щоб не впадати у вічі, наздоганяв капелюх — і марно, його котило по майдану, наче колесо. Це було жахливо, ти, пробач, трохи рибуватий, тобі цього не зрозуміти. З того дня я зненавидів Мрин і почав мріяти про Київ. У місті, яке бачило мене смішним, я вже ніколи не почувався б переможцем, хоч яких би висот досяг. Скільки літ минуло, я в столиці, але страх лишився, мені досі часом сниться: знову голий майдан, вітер, люди навколо, а я дрібочу навздогінці за капелюхом. Ти не пишеш романів, Шишиго, у вільний від роботи час? Бо можу продати сцену — вражає, правда? Ні, краще не для роману, а як початок модерного кіно. А я вийду на пенсію — писатиму. Спогади. От і вигадую ефектні епізоди. Уже маю і назву майбутнього томища: «Мій шлях на вершини». Після останнього рядка стоятиме: «Пакуль — Мрин — Київ». А може, «Пакуль — Мрин — Київ — Москва»? (Тут Харлан засміявся, ніхто так не сміявся, як він: ніби швидко-швидко гвіздочки вбивав у дерево). Ти у дитинстві бачив фільм за романом Мопассана «Любий друг»? Втім, якщо й бачив, то сімсот разів забув. Його треба було бачити, як я — у Пакулі, недоглянутим сиротою: темні пакульські хати, забагнючені вулиці, тісна хижка з лози під

лісом, піч, що димить, вічно хворі тітки, і раптом на екрані сільського клубу — паризькі вітальні, жінки в розкішних туалетах, лоск, пишнота, веселощі, і все це здобуває приступом молодий, енергійний герой. А може, я з іншої епохи, запізнився народитись, десь якийсь янгол-канцелярист, посилаючи мене на землю, помилився на століття?

Він полюбляв говорити про себе, але тільки зі мною, проте навіть я не знав достеменно, коли Харлан жартує, а коли слова його треба сприймати всерйоз.

Я спилив пилочкою для нігтів три жоржини. Уже на вулиці помітив, що час од часу зиркаю на годинник. До нещастя з Харланом я ніколи не поспішав і дивувався людям, які поспішали: «Тихіше їдеш — довше проживеш». Було вже пів на першу, а з Голосієвого до Нивок громадським транспортом добиратися годину. «Треба ловити таксі», — подумав я. Машина стояла за рогом вулиці, ніби на замовлення, пасажири розраховувалися. Я сів у таксі і жорстко — таким голосом розмовляв з таксистами Петро — назвав вулицю...

Я завжди мав Петра за людину, яка народжена не для того, щоб падати. А все ж гіркий поглум долі: мати стільки жадоби до життя, до нестримного поступу — і замолоду лягти в труну. Харлан завжди боявся наглої смерті. І навіть не смерті як небуття (мене не буде, я не житиму, я не відчуватиму, я не насолоджуватимусь життям, я не милуватимусь і т. д.), а смерті як нездатності до дії, до руху:

— Тобі, Шишиго, легко живеться: плюєш у стелю і тільки й думки, аби назад на тебе не впало. А для мене лише рух і має сенс. А вночі задумаєшся — і душа зайдеться, як руки з морозу: лихий випадок, камінь з даху упаде, чи бурулька взимку, або підковзнешся — і голова твоя покотиться по бруківці, як капелюх по майдану, і все твоє загинуло, пропало на віки вічні і вже ніколи не вернеться. А скільки енергії, нервів коштувала мені кожна сходинка моєї дороги...

За квартал до Харланового будинку Андрій розраховувався і пішов пішки: не годилося під'їжджати до будинку, де покійник, на машині. Листя тополь шерхотіло під черевиками.

Пахло динями, яблуками, виноградом, полем, а він, що так любив усе земне, лежить у труні і ось-ось стане землею...

Посередині Петрової кімнати, обрамлена айстрами, стояла труна з тілом покійного. Біля труни сиділи закушкані пакульські тітки Харлана, окрім них, він не мав рідні.

Андрій важко ступив у кімнату, поклав жоржини. Петро лежав як живий: вилицювате, з вузькою проріззю очей і випуклими надбрів'ями поліське обличчя. Шишига сховав лице в долоні, одійшов до вікна. Він ще не плакав — дивився крізь пальці рук униз, на вулицю. Вулиця була порожня, а вже година, він зиркнув на циферблат (краєм ока, з-під долоні). Раптом серце Шишиги зворушено забилося: блакитна «Волга» стрілою промчала повз будинок, а за хвилину на протилежній стороні вулиці забовваніла опасиста постать Георгія Васильовича. Він теж вийшов з машини не біля самого дому, трохи віддалік. Директор переходив вулицю на зелене око світлофора — елегантно-смутий у своїй темній парі, темних черевиках і білосніжній сорочці. Плечі жалобно опущені, у руках — пишні вишневі жоржини. Тієї миті Андрій вірив, що любить директора.

Шишига стояв біля труни, коли натовп у коридорі розчахнувся і до кімнати зайшов директор. Його добрі, ласкаві очі зупинилися на Петровім обличчі. Він тяжко зітхнув і поклав квіти на груди покійного, де вже лежали Андрієві жоржини. Тепер Шишига не стримувався: його жаль за товаришем прохопився у безпораднім риданні. Рука Георгія Васильовича лягла йому на плече, він заривав ще невтішніше, а голову схилив на груди директора. Од вбрання Георгія Васильовича ніжно пахло. Так вони стояли, згорьовані та нерозважні над труною Петра Харлана, а попід стінами та в коридорі прикладали до очей хусточки їхні колеги: конторський загал.

Петро Харлан був не з тих людей, які поспішають думки і почуття свої викласти на папері, щоб зберегти їх для вічності. Він не поривався продовжити життя у пам'яті майбутніх поколінь. Для Харлана час, історія існували лише в межах його земного існування. Що встигне, поки ходить по землі, — те і його, все інше — дитячі фантазії, вигадки ліриків... Через те й поспішав утвердитися в дні сьогодніш-

ньому: майбутнього, як і минулого, для нього не було, він гордо називав себе реалістом.

Але, виявляється, навіть Петро Харлан інколи зраджував своїм переконанням. Шишига не змарнував часу, пробувши трохи не всю ніч біля труни з його тілом. Конторські колеги порозходилися, тітки дримали на канапі, він же, увімкнувши настільну лампу, перебирав Харланові папери. Кожна людина час від часу потребує відкрити віконниці своєї душі, щоб провітрити її, в такі хвилини Харлан і брався до блокнота, на обкладинці якого великими літерами було написано: «Спалити!!!» Ще й намальовано череп, як на трансформаторних будках, де висока напруга. Петрів почерк — чіткий, каліграфічний, кожна літера — ніби солдат у строю, читати було легко. Харлан занотовував у блокнотику переважно сни, а може, видіння чи мрії, бо снами в повному розумінні слова ці кошмарно-фантастичні картини назвати не можна. Занотовував не для мемуарно-літературного вжитку — скупю, уривчасто, для пам'яті.

На першій сторінці блокнота було написано таке: «Снилося: мене везуть в автомашині по небу, зорі — під колеса, а з боків — ескорт, чорти на мотоциклах, ріжки — з люмінесцентних ламп, світяться, але холодно. Попереду щось непроглядно чорне, ніби грозова хмара, вона ось-ось нас поглине. Відчуття жаху — і я прокинувся. Знову згадалося, як, збираючи гриби в пакульському лісі, подумав: «Продав би душу, оптом, на усі віки, якби досяг на землі усього, чого хочу досягти». А може, підписи кров'ю на пергаменті — середньовічні казочки, отакі ж думки і є угода з міфічним чортом? Я, реаліст, — і містика. Смішно. Але душу час від часу шкрябає...» Андрій прочитав і посміхнувся, хоч поруч труна, ніч. Йому теж часом сниться, що він їде, в автомашині, але сни легкі, приємні, комфортабельні. Ніби він сам веде легковичку, машина не котить — летить, сидіння м'які, застелені хутром, тонеш у них, відчуваючи владу над простором і невагомість.

Колеги досі мали мене за людину, яка акуратно виконує свої обов'язки, а все інше їй не обходить. Я визнавав авторитети — як необхідність. Напідпитку я казав Петрові і Великому Механіку: богів потребує маса, і я, Шишига,

милостиво погоджуюся в ім'я власного спокою грати в піддавки. Але тепер я згадував: коли Харлан урочисто відчиняв двері приймальні й виразно, трохи змовницьки зиркав униз — мовляв, начувайтесь, директор уже на сходах, — мене охоплювало майже непереборне бажання підхопитися та виструнчитися біля свого столу. Я таки вигадував причину, аби підвестися, коли директор пропливав повз мене: спішив до креслярської дошки, чи гарячково шукав у кишнях авторучку, чи вдавав, що навстоячки мені зручніше працювати навіть за письмовим столом. І робив це не для директора — мені не боліло, чи помічає він мою запопадливість, — я не міг інакше.

Але відколи взяв із рук мертвого Петра Харлана теку, я вже не знічувався перед Георгієм Васильовичем — я любив його. І не лише його. Я любив його кабінет, його машину, сходи, по яких він щоранку піднімається, любив його дочку Вікторію, що часом підвозила батька на «Москвичі».

Першого мого ранку, по смерті Харлана, коли директор виходив з машини, я ввічливо вклонився Вікторії, а коли підвів голову, очі мої випромінювали нахабне, просто божевільне бажання їздити в цій машині і кохати дочку директора. Вікторія, червона машина і Георгій Васильович — нарізно вони не існували для мене, злившись у яскраву вогнисту кулю, на яку я дивився, як у дитинстві на сонце, коли на суперечку випробовував силу волі. Мабуть, Вікторії передалося щось із мого бажання (жінки це відчувають), бо вона затулилась від мене силуваним усміхом і натисла на стартер. Наступної миті машина зникла за рогом контори, я шанобливо ступав сходами слідом за Георгієм Васильовичем, але ще довго в мені жило відчуття, ніби в стрічку чорно-білого фільму, де я граю головну роль, хтось ненароком чи нарочито вклеїв кілька кадрів, знятих у кольорі. Втім, це вже справа «інтелігентствующих неврастеніків» — аналізувати власну душу. Петро Харлан не раз казав, що в двадцятому віці треба аналізувати ситуацію, а не душу...

Я зайшов до кабінету слідом за Георгієм Васильовичем і зупинився, розгублений. Розум підказував мені, що мушу вдавати заклопотаного, замисленого, виснаженого роботою, інакше — навіщо я тут? Але чим зайнятись, на думку не спадало. «Тягти плуга і дурень зможе, а імітувати, що тягнеш

десять, сто плугів, — великий талант потрібен», — повчав Харлан. Він був завжди, як живчик, ніби з пружин увесь, а в підощвах ніг — коліщатка. Я замислено нахмурич чоло, розкрив теку і втупився в борозенки на штучній шкірі — тека була порожня. Втім, я не бачив навіть борозенок: я гарячково думав, сказати чи не сказати директорові про Петрову смерть. Георгій Васильович сів до столу і мовив, не підводячи голови:

— Передайте секретарці, хай з'єднає мене з Дмитром Семеновичем.

Я радісно вислизнув з кабінету, обережно причинивши за собою двері. Холодними очима глянув повз секретарку — на телефон:

— Швиденько з'єднайте директора з Дмитром Семеновичем.

Я був при ділі, а про сумне хай вістують інші.

Секретарка мовчки зміряла мене глузлигим поглядом. Мені стало незатишно. «Даремно я так — нахрапом, треба м'якше. Зле — мати ворогами жінок, — подумав запізнило. — Вони мстиві. І цій шльондрі, мабуть, симпатизує директор. Нічого серйозного, але так, легенький, приємний і безпечний для обох фліртик у робочий час...» Раптом закортіло недавнього супокійного, лінкуватого буття, як кортить додому після втомливої подорожі. А ще ж не минуло й десяти хвилин, як я взяв з рук мертвого Петра теку. Здалося, це було вже хтозна-коли, а може, в іншому житті.

Я постояв під дверима, аби не заважати розмові директора, відтак знову ступив до кабінету, ніби у холодну воду. Проте Георгій Васильович уже чекав на мене:

— Одвезете Дмитру Семеновичу креслення, — кивнув на папери край столу. — І займайтеся своїми справами.

Бідолашний, він ще не знає про Петрову загибель!

Я взяв креслення і хутко, але обережно, збіг по сходах на вулицю. Машина директора стояла біля ганку. Лише тепер подумав, що не знаю, хто такий Дмитро Семенович, і став пригадувати оповідки Харлана про управлінське начальство. Не відступати ж через таку дрібницю. Сів у машину, ліниво розлігся на подушках і мовив басовито, майже Петровим голосом:

— До Дмитра Семеновича. Швиденько.

Машина рушила, і вулиця покірно попливла назустріч, ніби на екрані панорамного кіно. «Бачили б зараз мене мої — і мати, й вітчим...»

Їхати вулицями міста в директорській машині — зовсім не те, що їхати в таксі, тепер я розумів покійного товариша. В директорській машині почувашся не рядовим конструктором, власне — креслярем проектної контори, а чимось незрівнянно більшим, причетним до справ державного масштабу. Люди на тротуарах снували, як мурахи, дрібні, сірі, безликі, я сердився, коли вони затримували машину на переходах! Я не раз бачив, як їздив у директорській машині Петро Харлан, і тепер копіював його: ліниво відкинувся на спинку сидіння, зігнуто в лікті правицю поклав на опущене скло, щоб стрічний вітер лоскотав долоню, так гостріше відчуваєш рух, погляд — уперед, замислений і суворий.

«Великому Механіку цього не зрозуміти, ну й нехай!» — промайнуло у свідомості, а на лице ліг жорсткий усміх.

Ще одна фантастична картинка із записника Петра Харлана: «Повертався з роботи автобусом, ніби у бочці з хамсою. Я, Харлан, — маринувана хамса. Привиділось, поки їхав: я — гість із космосу, велетень, опустився на землю, одна нога на лівому березі Дніпра, друга — на правому, голова під хмарами, нитка ріки внизу, і міст через ріку — як сірник, автобуси і машини на мосту — як тля, а люди — дрібні мурахи: біжать, метушаться. Я нагинаюсь, беру двоногу істотку на ніготь, людинка у паніці біжить по моєму пальцеві, зморшка на моїй долоні — рів для неї, то й перекидається, я сміюся і здмухую людину з долоні, вона летить, розкинувши руки і ноги, млинком, падає в ріку. Я ставлю ногу упоперек асфальтової нитки, загачую потік людей і автомашин — стовпотворіння...»

Всімох: Георгій Васильович і профспілковий голова попереду, одразу за Георгієм Васильовичем — Андрій Шишига, далі четверо працівників контори підняли труну з Петровим тілом і понесли по сходах униз. Сходи були вузькі, труна ледве розверталася, зачіпаючи стіни. Шишизі довелося добре попріти. Він то піднімав край труни на випростаних руках, то підпирав головою, то знову опускав на свої плечі, аби полегшити ношу директорові. Георгій Васильович

сумлінно напружував руки — він був сумлінний у всьому. Нарешті труна попливла у сіре вирло автобуса. Тужив оркестр, навколо плакали жінки.

Шишигу підштовхували до мар, час було рушати на кладовище, але він усе пропускав повз себе людей, поки їх не набилося повний автобус. Тоді метнувся нагору, замкнув Петрову квартиру. Після похорону повернеться з тітками, вони хотіли ще сьогодні, узявши Петрові речі, їхати в Пакуль. Меблі Андрій пообіцяв продати і вислати їм гроші.

Коли Шишига знову спустився у двір, автобус уже поповз на кладовище. Георгій Васильович, мабуть, чекав на Шишигу. Вони рушили з двору разом, Андрій як годиться, відставав на півкроку. Прошкували вулицею, мовчазні обоє, заглиблені в себе, і ця мовчанка зближувала їх. Минули в задумі квартал, зупинилися на краю тротуару. Тої ж хвилини конторська машина підпливла до них: шофер їхав на зирці. Андрій відчинив директорові передні дверцята, сам скромно примостився на задньому сидінні. «Волга», маневруючи у вуличному потокові, покотила в бік цвинтаря. Георгій Васильович сказав, не повертаючи голови:

— Квартири так не залишайте. Живіть поки що. А там — будемо вирішувати...

— Спасибі, Георгію Васильовичу... — зворушено відповів Андрій Шишига.

Директор здивовано глянув на його відображення в дзеркальці, напевне, хотів запитати, за віщо той дякує, але Андрій поспіхом заговорив про велике таїнство смерті, і про квартиру більше не згадували.

ГЛАВА ДРУГА

Сорочки та простирадла я склав у валізу, книги пов'язав у паки, завтра підскочу за ними на директоровій машині. Але у вікнах ще навіть не сутеніло, припхатися ж на колишню Харланову квартиру завидна, та ще з речами, — лише дивувати сусідів. Харлан жалівся, що в людському стовпвиську доводиться зважати на моральну імбецильність не лише окремих особистостей, а й маси. Він полюбляв час од часу дивувати мене такими словечками і змушував копірситися в словниках. Одного разу він заявив, погладивши

мене по плечу: «Шишижко, у нас із тобою різні темпераменти, але ми — інсепараблі, це точно!» Словники — то справа марудна, я запитав нашу «ходячу енциклопедію» — Великого Механіка:

— Юрко, покрути коліщатками. Як перекласти на людську мову «імбецильність»?

— Ну, це щось на зразок недорозвиненості, туподумства.

— Дзенькую бардзо. А «інсепараблі»?

— В зоології — папуги-нерозлучники, що живуть парами. А взагалі — нерозлучні друзі.

Я присів на валізу. За останню добу це була перша часина, коли я не поспішав (окрім короткого і теж хапливого сну). Похорон майже не залишив по собі смутку. Уперше смерть, пройшовши так близько, не пригнітила мою душу. Я був повен енергії та жадоби життя. І жодного неврастенічного запитання: навіщо, мовляв, ця метушня?..

Я рано зіткнувся зі смертю і відтоді не ставився серйозно до будь-якого руху — бачив вінець його: повільне згасання. Це було таке реальне, містке почуття, що, ще й не пришвидшивши ходи, я вже насміхався із себе: куди, шановний?.. Петро Харлан таких комплексів не знав. Його мати підірвалася на німецькій міні (збирала в лісі ломаччя), коли Петрові ледве минув рік. Батько не повернувся з фронту. Харлан про смерть лише пам'ятав. А мій батько помирав на моїх очах. Потомствені пакульці, ми по війні переїхали до міста. Це була давня материна мрія. Купили хатку на околиці — задля садиби, стали будуватися. Статки були не вельми, хоч мати скоро й влаштувалася медсестрою в поліклініку, а намислили дім на три кімнати. Батько покладався лише на власні руки. Не знали вони, батькові руки, ні вихідного, ні празника. Стіни виклали, дах нап'яли. Почали стіни глиною вкидати. На глині батько і вкоротив собі віку. Перекидав самотужки воза, підірвався — по недовгій часі у недобудованій хаті й душу віддав...

Але вже час було їхати. Досі я любив подорожувати трамваем, бо трамваї не поспішали. Сьогодні ж шукав очима зелений вогник таксі, ніби мав якісь невідкладні справи. Зупинився на розі вулиць, де вдень, коли їхав на похорон, перед мої очі явилася машина. В мені жила нахабнувата певність, що й тепер таксі одразу ж з'явиться. «Поки я вірю в себе, весь

світ у мене вірить», — любив повторювати Харлан. Він губився перед єдиною людиною — Великим Механіком. Але про цю його слабкість не здогадувався ніхто, окрім мене. Бо Харлан тримався перед Юрком дуже гонористо. Якось ми з Великим Механіком затрималися після роботи, а коли вийшли, Харлан величався на ганку контори:

— Я підвезу вас! Маю відбути ділову зустріч у ресторані «Вітряк». По мене прийде управлінська машина.

Справді, через кілька хвилин до контори підкотила управлінська «Волга». Харлан по-хазяйськи вмовився біля шофера. Я відчинив задні дверці. Лише Великий Механік, кому, власне, й адресувалася ця маленька інтермедія, іронічно посміхнувся:

— Мені близько, я — в бібліотеку. До завтра, хлопці!

Він почалапав, худий, довготелесий. Харлан закурив, шойно ми рушили, і злостиво сказав:

— Сіряк, а корчить із себе...

— Кожен по-своєму божеволіє, — відповів я своїм улюбленим прислів'ям, і ми примовкли. Я ж то знав, що Петро час від часу пригощає управлінського шофера, і парад на мене не справив враження.

А одного разу Петро з Великим Механіком таки добряче почубилися. Пам'ятаю, Харлан з таким сяючим обличчям забіг до кімнати, що ми навіть не запитували, як завжди, коли хтось із нас носив креслення на підпис: «Ну що, побіли?» Петро хвацько ляснув ватманом об стіл завідувача відділом:

— Могоричеве діло! З «ліхтарем» проштовхнув! (Нашою конторською мовою це означало — з помилкою.) Заходжу до директора — Георгія Васильовича нема. Я — до новенького заступника, до Прагнімака. Обходжую його, як наречену. Ну, ставте підпис, кажу. Яка різниця, мовляв, директор чи ви? Ваш підпис навіть авторитетніший для управління. Ну, він і розм'якнув... Що лестощі з людьми роблять! Георгій Васильович з таким «ліхтарем» провіз би мене на вороних... Учись, Механік!

І тут Великий Механік, завжди тихий, заглиблений у свої креслення, трохи аж звихнутий, вибухнув:

— Знайшов чим хвалитися — підвів нову людину! Він тобі повірив, підписав, а ти...

Петро покрутив пальцем біля скроні, мовляв, ненормальний ти, Великий Механіку, і мовчки зник: він не любив розголосоу...

Таксі тихо підпливло до мене. Я не здивувався, я вже звикав, що добрий чи злий дух дбає про мене. Я поставив валізи в багажник, і ми рушили, пробираючись крізь вуличні вогні. У машині було просторо, я розкинув руки, а голову поклав на спинку сидіння. У таксі, особливо якщо ти сам і можеш вільно розлягтися, якщо ніхто не штурхає тебе під боки, треба ні про що не думати, а пити кожену секунду скупими ковтками, як гурмани п'ють каву. Але сьогодні я був гідним жалю провінціалом, що хлище чорну каву, наче молоко, з великої склянки. Я поспішав жити, суєта запрягла мене. Я тривожився, чи не залишив серед книжкового непотребу (я вже давно, окрім детективів і пригодницької фантастики, нічого не купую) брошурки з онкології. Великий Механік позичав її на два вечори, але я не поспішав уболівати за тілесне здоров'я людства, розтрачуючи власне на серйозне читання вночі. У брошурці йшлося про антигени, які з'являються в крові, коли організм старіє чи змагає у боротьбі з хворобами, антигени руйнують кров, підступні антигени... гени... Прагнімак завтра вранці повертається з відрядження, Георгій Васильович просив послати на аеродром машину, але буде краще, якщо я сам зустріну заступника директора, так вчинив би Петро. Прагнімак недолюблює мене, але недолюблював і Харлана. Георгій Васильович — лише загальне керівництво, а поточні справи вершить його заступник, і якщо я не загнуждаю Прагнімака, доведеться позавтра перевозитися назад, у Голосієво, бо Петрову квартиру віддадуть Великому Механіку з Льолькою, вони у суботу беруть шлюб. Що ж, це було б справедливо, гуманно, як сказав би Харлан, але справедливість — умовна річ, що справедливо для Юрка та Льольки, для мене обернулося б поразкою...

З Прагнімаком я побуцався скоро по його з'яві в конторі. Я саме захопився детективними романами. Кресляр із мене стопроцентний, я виконував денну норму за п'ять-шість годин, а тягти плуга за сусіда — вибачте. Я клав на стіл ділові папери — робоче тло! — книжку примощував у відчиненій шухляді й до кінця дня поринав у світ запаморочливих пригод.

Якось мене пробудила од споглядання чужої мужності та непосидючості дивна тиша у кімнаті. Я підвів голову і стрівся очима з Прагнімаком. Заступник директора стояв на сходах, милуючись із моєї натхненної праці... Худорляве напружене лице ще берегло ввічливий усміх, але пряма лінія губ чітко й суворо перекреслювала його. Очі були смутні. Я підхопився зовсім по-дурному: ніби школяр, який провинився і тепер боїться, що його пошлють по батька. Прагнімак зійшов униз, узяв із шухляди книгу — це була безглузда пригодницька повістинка. І, мабуть, кричуща невідповідність порожньої книженції з моїм імпозантним, як казав Харлан («Ти, Андре, дуже імпозантний»), виглядом, серйозними очима, що видавалися на перший погляд навіть глибокими (чесно кажучи, траплялися хвилини, коли я охоче дивився на себе у дзеркало, все ж я любив себе), порятувала мене. Прагнімак перехнябив плечі і пішов; уже від четвертого чи п'ятого столу із щемкою образою в голосі мовив:

— Я вкорочую собі віку, аби тут хоч щось робилось, а вам нудно, розважаєтесь...

Я чекав догани. Але минулося. Тільки ще довго, коли ми випадково зустрічалися, обличчя Прагнімака смутнішало.

Шишига розрахувався з таксистом і був уже на четвертому поверсі, коли поверхом вище задзеленчав телефонний дзвінок. Прискорив ходу, ніби це йому мали сьогодні дзвонити в дуже нагальній справі. Але валіза була важкувата, і коли він причвалав до дверей Харланової квартири, телефон замовк. Дістав ключ. Автоматичний замок клацнув за його спиною, це був вкрадливий звук пастки, що раптово зачинилася. Двері з коридора до кімнати зашклені, і крізь скло бовванів стіл, на якому нещодавно стояла труна. У ванні чи на кухні монотонно крапала вода, і десь хтось, мабуть, у сусідній квартирі, ходив: порипував паркет. Андрій тремтячою рукою пробіг по стіні. Нарешті пальці намацали пупок микача і...

Тут хлюпнули у мою наполохану душу давні, ще сільські, пакульські перекази про мертвяків: і душа померлого, що сорок днів бродить по хаті, ночує під сволоком та п'є воду

з мисочки на покуті, і відьмаки, які виходять опівночі з могил пити людську кров, і вовкулаки, що вселяються в живих людей, — різне поганське страховиння. А потім проявилися несподівано легкі і точні думки про себе та Прагнімака. Не підлабузництвом, тим більше не лестощами завоюю я прихильність заступника директора. Будь-що треба переконати: мовляв, мені, як і йому, болить усе конторське. І, мовляв, я здатен принести конторі більше користі, ніж хто інший...

Нарешті я увімкнув світло: звичайно, ні в коридорі, ні в кімнаті нікого не було. Стіл стояв не посередині, як мені привиділось, а між книжковою шафою та вікном. Підлога блищала, ніби щойно натерта. Петро любив лискучі підлоги. У відчинене вікно пливло з поля свіже повітря. Ніщо не нагадувало про недавній похорон. Тітки перед від'їздом прибрали в квартирі...

Навшпиньки перебрів кімнату і сів до журнального столика, на якому синів телефонний апарат. Було зовсім тихо, навіть вода перестала крапати. Я ще раз, уже уважніше, обвів поглядом кімнату. Стомленим не почувався. Мусив щось конче робити, але не знав що. Перебрав подумки клопоти останніх днів, до Петрової смерті. Нічого, вартого уваги саме сьогодні: давно не одписував матері, збирався пошукати теплого светра, я любив тепло, а вже осеніло, планував піти на двосерійний пригодницький фільм, про який вичитав у рекламному бюлетені. Усе те — ніби з іншого життя, ніби не Харлан помер, а я, Андрій Шишига.

Гарячково згадував, чим клопотався в останні дні Петро. Цього вечора моє життя поволі зросталося з життям Харлана, що обірвалось так неждано. Учора я думав, що це випадковість або чиясь зла воля: хвилина, коли я узяв з холонучих рук Харлана теку і поніс до приймальні директора. Але є закономірність у таких несподіваних порухах душі. Я дістав з-під апарата Петрів записник (я ж і поклав його під телефон, коли тітки забирали після похорону одяг: вийняв з кишені робочого костюма). Хвилюючись, перегорнув сторінки, помережані чітким, каліграфічним почерком. Ніби гортав свого старого, напівзабутого блокнота. Було багато телефонних номерів, імен, прізвищ, адрес. Останній номер записано учора чи позавчора, чорнило ще не

вицвіло. Самі цифри — ні імен, ні адреси. Але номер підкреслено двічі і поруч — три знаки оклику. «Чому я не можу дозволити собі маленької примхи — подзвонити сьогодні, зараз же, по цьому номеру?» — подумав я, усе ще не бажаючи признатися самому собі у власнім перевтіленні. Я відкинувся в кріслі і набрав номер. Відгукнувся м'який жіночий голос.

— Слухаю.

— Це я, — прогучав якомога багатозначніше. — Добрий вечір.

— Послухай, я була чомусь певна, що ти ніколи не подзвониш. — Здавалося, словам тісно у вузьких тунелях дротів і вони мчать наввипередки. — Я чекала твого дзвінка учора, але ти не подзвонив, і я була певна, що ти вже не подзвониш. Пробач, я така забобонна. Хіба ти не знав, що мій Прагнімак поїхав? А завтра він вертається, я чекаю на телеграму, він завжди попереджає про своє повернення...

Жінка засміялася. Навіть телефон не спотворив її сміху: вона дуже гарно сміялась. Я мовчав: слово «Прагнімак» приголомшило мене.

— Чому ти все мовчиш? Я знову сокочу, сокочу, а ти знов мудро мовчиш. Чому ти не телефонував мені вчора? Я прокашлявся:

— Учора мене не було в Києві...

— А куди ти їздив? Далеко? Ти, мабуть, застудився, що кашляєш? Тобі треба негайно лікуватися. Лягти в постіль і випити гарячого чаю з малиновим варенням. Слухай, де ти міг так застудитися? Може, ти в автобусі сидів біля відчиненого вікна? Чи ти їхав поїздом?

— Летів на крилах... Але мене добре закутали. Було навіть душно, — гублячись у потоці слів, я невесело жартував. — Але тепер усе гаразд, і я знову в своїй затишній квартирці.

— Ти дзвониш від себе?

— Звичайно, од себе, — заквапився я. — Звідки ж іще?

— Ну, ти міг подзвонити з таксофона чи від товариша.

— Я дзвоню од себе, — повторив, сердито наголошуючи на останньому слові. — Зустрінемося?

— Але вже пізно і ти простуджений, — непевно мовили в трубці. — І тобі далеко їхати. Я боюся за твоє здоров'я. А ти гніваєшся.

— Я не гніваюся, — примирливо відповів. — Але я й не простуджений. Так, легка утома. І трішки — горло.

— Тоді приїзди, я сама тебе лікуватиму. Де ми зустрінемося?

— Де тобі зручніше. Хвилин за сорок я буду в центрі.

— Послухай, а може, справді не треба? Ти розчаруєшся. Тоді ти мене навіть не роздивився як слід і досі, мабуть, забув, — вона засміялася, і тут я зрозумів, чим принаджує її сміх: він був щирий. — Ні, справді. Ти навіть не впізнаєш мене. Я стара й негарна.

— Що ти, — трохи вимушено посміхнувся я. — Чому б це я тебе не впізнав? — І додав: — Так швидко я жінок не забуваю. Де ж нам зустрітися?

Я вийшов з квартири, навмисне не вимкнувши у кімнаті світла: дбав про своє пізнє повернення. Підбігцем метнувся на зупинку тролейбуса. Уже в тролейбусі почав аналізувати ситуацію. Зараз ніхто не міг допомогти мені — лише здатність логічно мислити. Отже, Петро покладав на це знайомство особливі надії. А що біля цифр не було жодного імені — свідчило про таємницю. Втім, зараз для мене це вже не таємниця. Жінка, з якою щойно розмовляв, — дружина Прагнімака. Позаминулого вечора Харлан гостював у знайомих, він пожертвував навіть футболом, отже, йшлося про серйозне. Учора, незадовго до Харланової смерті, я знічев'я поцікавився, як він провів вечір. Петро загадково посміхнувся. Такий посміх на Петровім обличчі завжди щось та значив.

— Учора в ятерок потрапила велика шука. Чесне пакульське, я навіть не смів надіятися. Власне, я знав, кого ловив, але щоб так скоро... Але тут виняткова психологічна ситуація: шука сама прагнула в ятір. Парадокс категоричного імперативу: шука спроквола уже давно готує себе до ятера і самохіть стрибає в першу-ліпшу пастку. Мудрість рибалки в тому, щоб знати, на кого закинути і коли...

— Чесне пакульське, — сказав я, передражняючи Петра, — я нічого не зрозумів.

— Бо ти ніколи не жив на Печерських горах, — Петро холодно засміявся.

Це була наша остання розмова. Отже, у знайомих Петро здивався з Прагнімаковою дружиною — заступник директора був у відражденні.

Знаючи, як Петро завойовував жінок, я міг досить точно реставрувати позаминулий вечір. Звичайно, Харлан домігся, щоб його познайомили з жінкою, на яку він накинув оком, але та відбулася кількома незначущими словами і лишила Харлана на березі з порожнім ятером: людей на вечірці багато, загубитися було серед кого. На початку знайомства Харлан напористістю своєю швидше відштовхував жінок од себе, ніж упокорював їх. Треба було зазнайти-тися з Петром ближче, щоб заплутатися в його павутинні. Він не причаровував жінок, він затягував їх у свій химерний, липкий світ, де було всього — і важка пакульська віра в себе, і не штучна, не книжна, а глибока земна пристрасть, і поставлені з ніг на голову моральні принципи, і... Втім, мене знову заносить: аналізую характер, а не ситуацію. Одне слово, Петро чекав її на сходах, він сказав якийсь жарт, вона відповіла — і шука попливла в ятір.

Піднявшись ескалатором метро на Хрещатик, я пішов по вулиці Свердлова угору і звернув у скверик на розі Пушкінської. Вона ішла мені назустріч, як і домовлялися, в світлому літньому пальті і з білою сумочкою в руках. Скверик був порожній. Я мовчки вклонився, і ми пішли поруч.

— Ти ще не забув, як мене звать? До телефону ти мене можеш кликати так: попросить, будь ласка, Олену Володимирівну. Навіть Прагнімак нічого не запідозрить. Це моє офіційне ім'я.

— Сьогодні такий день, що можна забути власне ім'я. Але твого я, звичайно, не забув.

— У тебе навіть голос змінився. І весь ти якийсь не такий.

— Ти просто не звикла до мене. — Я стиснув у сутінках її руку. — Учора по-дурному загинув мій товариш, підковзнувся на сходах, ударився скронею, і — прощай. Сьогодні ховали, і мені зле: тоді я назвався його іменем... Ти мусиш зрозуміти, така смішна ситуація: ти мені страшенно подобаєшся, але ти дружина мого начальника, і мені не хотілося, аби ти навіть подумала щось... Андрій мене звать.

— Дурненький... Невже я була б з тобою такою, якби щось подумала? Ти дуже славний. Може, я не завжди людей розумію, зате відчуваю. Куди ми підемо?

— Не знаю. Повечеряємо в ресторани?

— А ти хочеш їсти? Ні? Я теж не хочу. Ходімо краще до мене. — Олена ступила в пасмо світла, і я нарешті побачив її обличчя: «Їй за тридцять, але вона молодша од Прагнімака». — Чи в чужій квартирі тебе мучитимуть комплекси? Я одразу запросила б тебе, але подумала...

— Ходімо до тебе. — Тепер я думав про завтрашню зустріч з Прагнімаком, але казав інше: — Ти така гарна...

Олена розсміялась і взяла мене за руку, її долоня була гаряча. Я вже з подивом згадував себе недавнього, золоту серединку між Харланом і Великим Механіком, єдину людину в трійці, яку не хвилювали ні земні пристрасті, ні духовні.

Одного разу Юркові вдалося затягти мене до читальні, хоч як я однікувався, наголошуючи, що всілякі розумування остобісіли за інститутські роки. Все ж я терпляче гортав підшивку «Науки і суспільства», поки Юрко прасував своїм шишкуватим чолом (був короткозорий) сторінки нової технічної інформації. Вертали з бібліотеки пізнього вечора. Назустріч поважно ступали елегантні молоді люди, мабуть, з театрів чи ресторанів, на мене падали бризки сміху (сміялися переважно жінки), а запахи парфумів проводжали від гурту до гурту, був погожий літній вечір, і вулиці довго берегли дух напахченого жіночого тіла. Я майже не слухав Великого Механіка, що просторікував про безсмертя, викладаючи власні гіпотези щодо кінечного й безкінечного: істина була поруч, бо єдина істина, яку не точать хробаки сумнівів, — це життя, життя, що пропливало повз нас, нерозумних, у бризках жіночого сміху, пропливало, поки ми розумували, бабраючись у словесному намулі. Великий Механік з його рахітично чоластою головою цього ніколи не збагне, йому бракує темпераменту, він з людей — одержимих...

— Може, нам піти тут окремо? Мене це не обходить, кар'єри під рукою твого Прагнімака я не збираюся робити. Але я думаю про тебе.

— Ти дбаєш про мої чесноти більше, ніж я сама, — засміялася Олена, проте весело — я відчував — їй не було. — А може, ти й маєш рацію. Раптом Прагнімак уже вдома? Зробити Іллі боляче я не хочу. Коли що, я вийду тобі назустріч. Другий під'їзд, двадцять шоста квартира.

Від її слів на душі мені похололо, я ніколи не був відчайдухом. Залишати тепер контору у мої плани не входило. А в цьому домі, можливо, живе ще хтось із конторських. Плітка неодмінно докотиться до заступника директора. А позбутися мене — для Прагнімака все одно, що струсити з рукава хруща. У кращому випадку дочекається чергового скорочення штатів. Або оголошуватиме догану за доганюю, і я змушений буду сам піти з роботи. Досі у конторі мене цінували, і звільнити конструктора не так легко, але я подумки лякав себе, щоб виправдати переполох: сьогодні нахабство межувало в мені з неусвідомленим страхом.

Олена змовницьки кивнула і звернула у двір. Я відчував себе певніше. Пішов повз Оленин дім — кам'яницю з високими вікнами, в таких будинках високі стелі, просторі кухні і коридори, роз'єднаний санвузол. «Коли живеш у такому будинку, завжди знайдеш, за що себе поважати, — подумав я словами Петра. — На тебе не наступають стіни, а головою не буцаєшся в люстру».

Я прогулявся по вулиці, а вже потім завернув у двір. На сходах обмацував очима бляшані ромбики квартирних номерів. Двадцять шоста квартира була на третьому поверсі. Пахло курячими коллетами. Дев'ять літер бігло від кнопки вниз: ПРАГНІМАК...

Я таки губився й ніяковів перед цим будинком, перед широкими сходами, перед оббитими дерматинном дверима квартир. Так почувашся, коли побачиш попереду себе генерала в сірій каракулевій папасі, хоч ніякої провини за собою не відчуваєш, звільнення в кишені, гудзики і бляха начищені, а все одно знічуєшся, — армійський спогад Петра Харлана, ефрейтора.

Олена переодяглася і була вся в ясно-червоному: спортивні брюки і светр, що тісно облягали її ще струнку постать, хатні капці, оторочені стріблястим хутром. Я переступив поріг і поклав долоні на плечі жінки. Це був широкий рух, так морозної години туляться до теплого комина. Олена зашарілася, голова її схилилась на мої груди. Я сховав обличчя в м'якому, лагідному волоссі, наче у шовковій траві, що колись росла під вікнами Петрової хати. Але ж ні, тепер я пригадав: це було таки моє почування, я вже бачив той пишний срібно-зелений

кущ біля призьби, по той бік стежки, яка вела в город. У місті на нашому квітнику росли міські квіти — нарциси та тюльпани. У грудях уперше за сьогодні тепліло: у мене все ще лишалося хоч щось від Андрія Шишиги.

— Ти зараз такий добрий, — тихо мовила Олена. — Я це відчуваю. Я навіть з голосу в телефоні відчула, який ти. Ти дуже химерний, і твій настрій міняється, як погода восени. Коли ти мені телефонував, ти був зовсім інший, не такий. Я навіть подумала, що тобі не дуже хочеться мене бачити. І що ти зневажаєш мене... за той вечір. На вечірці було стільки молодих дівчат, я думала, що для мене уже все минуло, і раптом у моєму житті з'явився ти. Я себе не виправдовую, я мусила б поводитися інакше, строгіше, але хіба мало я жила тільки для Прагнімака, хіба я не маю права на щось власне? Втім, не будемо про це. Твої болі — мої болі, а мій біль тебе не обходить. Усі чоловіки такі, і я тобі не дорікаю. Ти вже не гніваєшся на мене?

— Дурненька, — з грубуватою ніжністю сказав я. — Мені було дуже добре. Це найприємніший вечір у моєму житті.

Олена підняла голову і легенько поцілувала мене, то був дуже ніжний жіночий поцілунок, без натяку на колишню чи майбутню близькість. Ми взялися за руки і зайшли до кімнати.

— Отут моє царство, — Олена клацнула вимикачем, стіни потонули в сутінках, лише в одному з кутків, неподалік балконних дверей, жевріла рожева, підсвічена електричною лампочкою парасоля кімнатного бару. В рожевому колі стояло двоє крісел, а між них, на висувному столику, — дві чарчини, дві тарілки з кружальцями цитрини та шинкою і дві виделки. Ми сіли на крісла. Олена відчинила дверцята бару — між дзеркальних стінок його красувалися різних кольорів і барв пляшки з напоями.

— Зараз я тебе лікуватиму. У нас завжди знайдеться пляшка коньяку, для годиться, як у кожному поряднім домі... — В її останніх словах забриніла сумовита іронія. — Прагнімак п'є мало, але ще ніколи не повертався з відрадження з порожніми руками — він любить колекціонувати екзотичні напої. — Олена наливала коньяк з гранчастої пляшечки, світло відбивалося в темних гранях і зайчиками стрибало по руках та обличчі.

Я спіймав її руку і вдячно поцілував. Мені справді було добре. Олена зашарілася:

— Що ти, Андрійку!..

— У вас із Прагнімаком є діти?

Не мусив би так питати, але вже було пізно.

— Я схожа на жінку, яка не має дітей?

Я зніяковів:

— Ні, але ти дивилася на мене, ніби мені п'ять років.

— Мужчина, який жінці подобається, завжди для неї дитина. А ви цього не розумієте. Моєму лобуряці уже сімнадцять. Дивно, правда? Я рано вийшла за Прагнімака. Я була на другому курсі. Але син переважно у моєї мами. Там у нього окрема кімната, де він конструює якусь нечувану гравітаційну машину. Я не знаюся на техніці, а він не цікавиться моїм малярством. Коли він прибігає до мене просити грошей на якісь там конденсатори, я зиркаю на нього знизу вгору, бо він вищий од мене на голову, і запитую себе: невже це я народила?

Я попросив дозволу, зняв свій жалобний піджак, повісив на спинку крісла. Взяв у жменю крихітну чарочку з коньяком, ніжно глянув на Олену і несподівано для себе мовив звичне Харланове:

— Хай живе...

— Хай живе... — Олена розсміялася. — Ці два дні мені було дуже сумно, але я згадувала твоє «Хай живе!» і мені знову хотілося жити.

Я випив, Олена тільки пригубила і знову налила. Тепер ми обоє випили до дна. Коньяк був м'який на смак. Мені хотілося сп'яніти. Світ лагіднішав, гострі грані його розгладжувалися, і я потроху забував, як втрапив до цієї кімнати. Здавалося, що знаю Олену давно і не вперше сиджу під цією парасолею, а сидів учора, позавчора, позапозавчора і сидітиму завтра в цьому затишному рожевому лелітті.

— Я мрію побувати в погребях, де відстоюються вина, — сказала Олена. — Тільки не з екскурсією, сама. Іти, іти, а в дубових бочках — вино, що йому вже п'ять, десять, двадцять років. Напівп'їтма, п'яний дух, таємничість дозрівання і перетворення — в цьому є щось від жінки... Сорокарічної, — додала вона сумно.

У коридорі різко задзеленчав дзвоник. Стихло, а по тому — така ж глибока прірва лунких звуків. Я підхопився, похапцем одягнув піджак, зачепив ліктем відкидний столик, чарка з коньяком перекинулася, а в барі дзенькнули пляшки. Олена відкинулася на спинку крісла і стежила за мною. Я сховав руки в кишені, щоб приховати нервові тремтіння, непевно ступив до вікна. Третій поверх, старий будинок, високо. Далеко внизу темніла в плямах од ліхтарів вулиця. Зараз Прагнімак зайде — і все буде скінчено: завтра можна не з'являтися на роботу, хіба що розрахуватись і віддати ключ від Петрової квартири Великому Механіку. Під грудьми бридко млоїло од страху. Олена пошепки сказала:

— Якщо він — у нього ключ. Почне відмикати. Але він завжди попереджає. Мабуть, принесли телеграму...

Більше не дзвонило. У квартирі було до нереальності тихо, жодного звуку. Я боявся поворухнутися. Ледь рипнули двері.

— Протяги, — голосно сказала Олена. — Треба зачинити кватирку. Але хай, зараз ми будемо палити, правда?

У барі лежала коробка сигарет і запальничка. Я жадібно вдихнув тютюновий дим, звільна пройшовся по кімнаті: тверезів, виборсувався з рожевого туману. Повернувшись вимикача — під стелею спалахнула люстра. Сутінки заколисують, яскраве світло збурює до дії. Тут уперше я кинув оком на причілкову стіну кімнати. Вона була розмальована під море: сині віяльця хвиль угорі дрібнішали, а ближче до підлоги були буйні й тугі. До кімнати пливла солоня морська широчінь, десь там, на обрії, білів стилізований трикутник яхти.

— Я теж люблю море, — я примусив свій голос звучати схвильовано. Понишпоривши в пам'яті, став переказувати думки Великого Механіка. — Море — це життя. Я переконаний, що море — живий організм, навіть сучасна фізика не заперечує такої ймовірності, а отже, море мусить мати якусь подобу мозку, уявляєш цей велетенський центр десь у глибинах?..

— Годі, Андрію! Мені насняться жахи, — вона говорила майже крізь сльози. — Я знаю море інакшим. Хочеш, я покажу море?

Узяла з секретера дерев'яну різьблену скриньку, сіла на килим біля моїх ніг. Відімкнувши скриньку, дістала стереоскоп і діапозитиви. Екран стереоскопа засвітився: заходило сонце, море лежало утихомирене й лагідне, а вдалині розжевіли вітрила спортивної яхти.

— Це вона. Ми пливли у відкритому морі. Капітана звали Ян, правда, гарно? Він справді був колись капітаном, на великому кораблі, тільки давно, йому вже за сімдесят. Він палив люльку, як усі капітани. З місяць тому він написав мені: «Оленятко, яхту забрали ремонтувати, і в мене таке відчуття, що я вже помер...» Крім нього, були ще старий рибалка і дівчина, його онука. Ян побачив мене, самотню, на березі, коли ми з Прагнімаком відпочивали в санаторії, побачив і сказав: «Попливемо з нами, ось наша яхта». І я побачила яхту під напруженими вітрилами. — Олена змінила діапозитив, тепер на екрані була палуба вітрильника, жінка з щіткою та відром на палубі (обличчя її неможливо було роздивитися), а віддалік стояв геть сивий, але ще стрункий чоловік. — Це я на вахті, а то — Ян. Одного вечора, коли ми лишилися на палубі самі, він сказав: «Оленко, якби мені було років сорок, я зробив би тебе щасливою». — «Добре тобі казати це в сімдесят, — відповіла я. — Це ні до чого не зобов'язує». — «Мабуть, що так, — невесело погодився Ян. — Тому я й кажу, що мені за сімдесят».

Вона знову поміняла діапозитив, але я вже не дивився на екран. Бачив лише білизну високих Олениних грудей у прорізі светра, золотистий пушок на шиї і ледве перемагав несподіване бажання вп'ястися губами в смагляве тіло. Мені аж вилиці зсудомило. Вхопився спітнілими руками за бильця крісла і одвів очі. Олена зиркнула на мене знизу вгору і стривожилась: «Андрійку...» — «Я...» — задихнувся я і відчув, що падаю в солодку каламуть: руки мої підняли Оленине тіло, що пручалося, і кинули на килим...

По тому прийшла дивна, як на цю мить, тверезість. «Які в неї повні, високі груди, — подумалось мені, — і вся вона — наче риба в долоні, шойно з ятера...» Я шукав її зволожені, туманіючі очі, а бачив холодну посмішку Прагнімака, коли той брав з моїх рук книгу, а я підводився з-за столу, мов той школяр. Мстивий триумф був для мене солодший од

любові, я дивився на Прагнімакове обличчя і возвеличувався над ним, заступником директора, бо тримав у своїх обіймах його дружину. Тепер я розумію, що сьогоднішній вечір був необхідний в ім'я завтрашнього ранку, коли я стрічатиму на аеродромі Прагнімака.

— Я не люблю запізнілого каяття і не шкодую, що так сталося. — Олена відсунулась од мене. — Мабуть, так треба. Але в мене таке відчуття, ніби я згвалтована. Ти не вмієш любити, ти лише береш. Жінка це одразу відчуває. У тебе забагато пристрасті, мені аж страшно біля тебе. І навіщо ти стежиш за виразом мого обличчя? В цім є щось неприємне. Наче я тваринка, яку досліджують. Ще й покусав мені губи, а завтра з'явиться Прагнімак, а позавтра... позавтра я мушу бути гарною. — Вона знову пригорнулася до мене і витерла долонею моє чоло. — Ти такий живий...

Нічого солодшого для мене не могла сказати Олена. Мене полонила лінива, зверхня поблажливість переможця.

— Твій Прагнімак живіший од усіх нас в конторі.

— Його пристрасть — його робота. Він мені каже: у нас з тобою, Оленко, уже конячий вік, треба з усієї сили тягти плуга, бо через якийсь десяток літ доведеться озиратись і міряти подумки: а скільки ти зорав за життя? А я боюся осені, я ще хочу жити, а не лише плуга тягти, у мене ще літо — скороминуще, бабине, але літо! Втім, для нього і замолоду все це... ну, ось як ми... було сороміцьке. Такий уже він. Дуже сільський, чи що. Думаєш, він на мені одружився? Я його на собі одружила. Він досі червоніє і одвертається, коли я роздягаюсь...

— Брак волі до життя, — бовкнув я десь почуту фразу.

— Смішний ти, Андрійку, ну що ти знаєш про його волю до життя? Мій Прагнімак молодесеньким закінчив танкове училище і одразу на фронт, командир танка — нам важко це уявити. Під Кіровоградом танк загорівся. Ілля встиг вискочити, але черга з автомата, прострелене плече і — полон. Він двічі тікав з табору. Уперше — після тифу, голова гола, язик у роті не повертається, очі з орбіт вилазять... За п'ять кілометрів від фронту спіймали, знову у табір, попобили, і — карцер. Через місяць він знову втік, напали з хлопцями на конвоїрів, вийшли до своїх — рядовим воював, у піхоті. Ще й японської прихопив. Ти подумай — зеленком

таке пережити! Тепер у двадцять літ матері ще манкою своїх годують, а він з війни у двадцять повернувся — ні хати, село їхнє німці спалили, ні професії, самі рани. Його взяли на роботу в бухгалтерію, він підручник роздобув і за кілька ночей вивчив, потім ще й колег своїх консультував. Згодом вступив на денне відділення інституту — знати хотів, а не лише щоб диплом. А їсти треба щось було — скільки він вагонів розвантажив! А ти кажеш — воля до життя... Теоретики ми з тобою, Андрійку, що ми бачили, що ми знаємо!

Вона ще лежала в моїх обіймах, але вже виковзувала з-під моєї владі, хоч я й стискав судомно руку. Мати жінку — це щось більше, аніж перебувати з нею якусь частину в одній постелі. Я припустився помилки — зневажив Прагнімака, і в Олені прокинулося почуття, приспане буднями родинного життя.

— Поїдьмо, Оленко, завтра до лісу. — Я був лагідний, наче кішка, я линяв (котрий раз за сьогодні?), я плів павутину довкола мухи, що стрепенулася. — Місто мене уже доконало, мене вже нема. Хочу дихнути осінню, хочу бачити тебе в сонці, між золотих сосон...

Лірик! Ніби я все життя те й робив, що читав вірші. Якось я здивався з Петром Харланом у бібліотеці. На його столику лежало десятків зо два збірок. «Навіщо тобі це?» — здивувався я. «Озброюся знанням сучасної поезії, згодиться», — засміявся Харлан.

— Тільки бачити? — Я не знав, чого більше в голосі Олени: гри, іронії чи смутку.

— Я по-справжньому люблю тебе. Чи, думаєш, я не знайшов би, з ким спати? — грубо сказав я і одвернувся від Олени, намацуючи на столику сигарети.

— Але хіба знайшов би таку гарну? — Олена поклала голову мені на плече. — Правда ж, я все ще гарна? Ну, скажи, скажи...

— Гарна... — відповів я, подумавши, що було б добре, аби в цю мить очі мої зволожилися від розчулення. Проте Олена пильно дивилась на мене, і я не міг послинити її...

Пробила одинадцята, мені час було додому. «Поки метро працює», — виправдувався я перед Оленою, поспіхом збираючись, хоч міг би доїхати й на таксі, й перебути до

ранку в цій затишній вітальні. Проте щось невідступно тягло мене на Нивки, в Харланову квартиру. Олена метнулась на кухню — забажала пригостити мене цейлонським чаєм. Я зазирнув до Прагнімакової кімнати. Мені давно кортіло це зробити, але не хотів насторожувати господиню. Щоб завтра почуватися біля заступника директора незалежно, я мусив знати про нього якомога більше. Відбувши робочі години, ми ховаємося в мушлі квартир, які з часом набирають форм, властивих лише нам. Помешкання людини багато може сказати тому, хто вміє слухати, про її характер. До Харланової смерті я мріяв мати квартиру на тихій зеленій вулиці, обов'язково з просторим балконом. Подумки я вже купляв у комісійному меблевому магазині крісло-гойдалку, а на підлогу кімнати мріяв постелити великий пухнастий килим, мати обіцяла подарувати на новосілля. Прийшовши з роботи, я виплутувався з одягу, змивав під душем порох робочого дня, людських розмов, поглядів і дотиків, подих денних турбот і, вбравшись у розкішний халат, сідав у крісло-гойдалку перед кольоровим телевізором з дистанційним управлінням...

Прагнімакова кімната була вузька, довга. В ній не вистачало головного, як на мене: комфорту і затишку. Письмовий стіл (з найдешевших), на краю столу — купка газет, під склом — календар, колонка телефонних номерів контори та управління і фотографія сина. Біля столу — скромна книжкова шафа, теж вітчизняного виробництва, з томами енциклопедії та довідниками. Біля стіни поблискувало бильцями залізне ліжко, знайоме мені з дитинства, тепер, точнісінько таке ж, іржавіло у материнім саду, під яблунею. Посеред кімнати стовпіла креслярська дошка з аркушем ватману. Над письмовим столом висів портрет старого з чіпкими суворими очима — у багато разів збільшена фотографія.

— Це його дід, — тихо проказала за моєю спиною Олена. — Ілля свого діда майже не пам'ятає, але любить. Хоч я не розумію, як можна любити мертвих?

— Ти несправедлива, — прохопилося в мене.

— У Іллі справді є багато від діда. Дід теж знав у житті самі обов'язки. А вдома мав лише оце залізне ліжко, що перейшло у спадщину до Прагнімакової матері, коли він

загинув. Хоч міг мати все, що душа бажає, навіть на ті часи. Дід доводиться Прагнімакові двоюрідним — навіть не зібрався з часом, щоб одружитися: революція, громадянська, перші п'ятирічки, колективізація... Яюсь у гніві я сказала Прагнімакові, що його дід жив не в реальному світі, а вигадував і життя, і людей. Прагнімак образився: мій дід, сказав, не загравав з реальністю, він конструював реальність, як я тепер конструюю машини. Розумієш, життя любить гнучких, а Прагнімак, як і його дід, внутрішньо не здатен на компроміси. Я з нього часто кепкую, як з дитини, але й захоплююсь ним. В інституті, де Ілля раніше працював, висунули його на заступника директора. Місяць попрацював і повернувся у відділ — характер не той. Треба стіни побілити — жодна організація не береться, а «лівакам» він не хоче державну копійку переплачувати. Протікав яюсь дах в інституті. Директор йому каже: «Домовтеся з хлопцями, хай машину смоли на горище накачають — і текти не буде». — «А як же я розрахуюсь?» — «Людину на два тижні на роботу оформите — ось і розрахуетесь». — «Ні, так не могу, це обман». Директору врешті обридло, і він сам з «ліваками» домовився. Тоді Ілля йде до директора: «Ви вчинили нечесно, так не можна, це порушення закону...» І заяву на стіл. Не думай, що він таке уже телятко, він честюлюбний і хотів би бути на видноті, бо вважає, що чим вище людина стоїть, тим більше в неї можливостей робити добре діло, але й граминою честот своїх він не поступиться, щоб піднятися вгору. А ти поступився б, Андрійку?

— А може, я не маю чим поступатися? — посміхнувся я і прикрив очі кучериком її волосся.

Люди звичайно маскуються брехнею, Петро Харлан маскувався правдою.

Я спускався по сходах, задоволений нинішнім вечором. Тепер я знав досить, щоб завтра не почуватися сліпим. Головне, я знав, що Вікторія, дочка Георгія Васильовича, товаришує з Оленою. Через три дні, в суботу, — день народження Олени. Зберуться близькі знайомі, прийде Вікторія. Олена мене запросила. Отже, три дні. Що буде потім, я не замислювався. Потім буде життя. Головне, як казав Харлан, сісти в сідло. Несподіваним, ефектним ривком. Приступом.

Я аж скрипнув зубами.

Така холодна тверезість була незвична, муляла, і я став думати про завтрашню поїздку з Оленою до лісу. Ми сядемо в таксі і покотимо в Пущу-Водицю, ходитимемо сосновим лісом по глиці, що м'яко вгинається під ногами, на сонячній галявині або — краще — в гущавині, де медовий дух живиці і де нас ніхто не побачить. Але до цього — зустріти Прагнімака на аеродромі, то мій перший екзамен на зрілість. У мене з'явилося дуже реальне відчуття себе завтрашнього: ось я виходжу з директорової машини, іду до аеровокзалу, постаю перед Прагнімаком у своїй новій ролі, стриманий, серйозний і ввічливий, але без запобігливості. Я почувався актором, що готується до прем'єри.

...Я вперше опинився так пізно на Нивках — годинник показував пів на першу. Після залитого вогнями, людного Хрещатика тут було пустельно й темно. Я побрів навпростець через двори за поодинокими людськими постатями, сподіваючись вийти на Новогостомельське шосе, а там би вже відшукав мій будинок за номерами. Але скоро постаті перехожих розтанули в жовто-сірій млі, югнули в під'їзди, навколо височіли муровані тіні будинків, однаковісінькі, наче сірникові коробки чи столи в нашій конторі. Я злякався, що проблукаю у цегляному лісі до ранку, а мені давно час спати... Я біг уздовж шереху будинків, уздовж фронту, яким місто наступало на поле. З поля дражливо віяло вогкою землею, тлінню і чимось гострим, від чого я мимохіть шкірився, а по спині повзли лоскітливі мурахи, ніби одягав на голе тіло кожуха. Поле кликало, всмоктувало в себе, я й не отямився, як залишив передмістя і югнув у темряву, що все густішала; уже з поля я інстинктивно озирнувся назад і крізь туман розгледів угорі оранжевий прямокутник вікна. Як передбачливо я не погасив світла!

Я притьма вибіг на п'ятій поверх, вислизнув з одежі, постелив, вимкнув світло і упав на тахту. Ще майнула думка: завтра рано вставати, треба завести будильник...

...Вовк стрибнув з тахти, його довге, пружинисте тіло пропливло над журнальним столиком з угорського гарнітура й опустилося на килим. Тоді стрибнув ще раз, ударився грудьми об двері — вони не піддалися. Вовк вишкірив зуби — в пащі його блідо світилося, а круглі очі горіли хо-

лодним білим полум'ям. Ще раз штовхнув тілом двері, але намарно. Вовк зіп'явся на двері передніми лапами, спина його вигнулася, а лапи люто басаманили дерево. Відтак, зневірившись, стрибнув убік — кігті лунко цокнули об паркет — і помчав по кімнаті, попід стінами, перестрибуючи через стільці, стіл, крісло, тумбу з телевізором, усе прудкіше, ніби заповзявся наздогнати самого себе...

ГЛАВА ТРЕТЯ

Шишига розплющив очі, коли за вікном ледь сіріло. Але треба було вставати: Прагнімак прилітає рано. Для матері ідеал людини шанованої — коли по неї щоранку приїздить персональна машина, і шофер, терпляче очікуючи, здмухує з дзеркальних крил пилінки. Що ж, настане час, коли він визирне з вікна й побачить внизу, біля під'їзду, лімузин. Настане час, коли він щоранку значимо погойдуватиметься на подушках «Волги» у гордій самотині, поки інші штурмуватимуть набиті тілами тролейбуси та автобуси.

Він підвівся, одчинив вікно — з поля повіяло терпкою, прохолодною вільгістю, над вулицями колективних дач плив білий туман, небо рожевіло. Шишига пройшовся по кімнаті, розмахуючи руками і глибоко дихаючи. У Голосієві йому бракувало упертості щоранку робити зарядку: лінувався. Прокидався, коли тільки й лишалося часу випити склянку молока та стрімголов бігти на тролейбусну зупинку. Відколи у конторі порядкує Прагнімак, на роботу доводиться з'являтися хвилина в хвилину. Зате Петро знаходив час і снагу на щоранкову зарядку. «Коли мужчина бабухатий, він уже сягнув своєї стелі, тоді, куме, опускайся на дно», — казав Харлан. Нинішній вік полюбляє струнких і дужих. Кожна епоха створює власний людський стереотип. Символ нашого часу — мужчина спортивного типу, який молодо виглядає. Харлан мріяв грати в теніс. То гра вишукана, не кожному доступна, і на тенісних кортах він сподівався зазнайомитися з потрібними людьми. Цієї осені Петрові уже напевне обіцяли — в армії він служив з тренером тенісистів. У Петровім записнику мусить бути його телефон — треба подзвонити. Що ж, логічно: коли хочеш сягнути більшого,

аніж твій сусіда, треба насамперед мати великий запас сил і бадьорості.

Шишига зазирнув під стіл, шукаючи Петрові гантелі. Мабуть, тітки винесли на кухню. І тут у його ще соннувати очі упали глибокі драні ритви на дверях. Буцім двері справді люто подряпав кігтями вовк... Мозок відмовлявся збагнути і побачене, і чорний нічний сон. Шишига відвернувся од дверей і, мов сновида, почав одягатися. Уже був у сорочці, коли згадав, що досі не умився. Усе ще обминаючи очима ритви на голубуватій площині дверей, пройшов до ванної, попльохався, витерся Петровим рушником — своїх речей не було часу розібрати. У кімнаті взявся складати постіль і раптом (густо-червоне сонце вигулькнуло з-за пруга, зависло над полем, і вся стіна навпроти вікна забарвилася в червоне — і простирadlo, й подушка, і ковдра) упав обличчям у подушку: жмакав, кусав, рвав зубами полотно, скільки було сили, поки не знемігся; глухе ридання чи виття проривалося часом з грудей.

Господи, чому саме він, Шишига? Чому не Великий Механік, не той, другий, третій? Чому в нього, а не в кого іншого, вселилася чорна Харланова сила? Чому саме в нього, який усе дотеперішнє життя намагався навіть не стояти, а лежати осторонь людського мурашника? Адже досі він лінькувато дрімав під вербою край людного шляху і навіть не чекав, поки упаде з верби в рот груша.

...Це було невдовзі після інституту, коли він відробляв на цегельні, у районному містечку між Києвом і Мрином, обов'язкові три роки. Вихідного дня виходив на трасу, лягав під вербою, діставав набір пилок для нігтів і наводив на свої інтелігентні, з довгими пальцями руки глянець (він завжди любив це заняття). Неподалік була автобусна зупинка, автобуси безперервно снували між Києвом та Мрином. У столиці на нього чекали столичні розваги, у Мрині — материн борщ, і голубці, і холодець, але він лежав під вербою і чистив нігті до самісінького вечора, і то були найприємніші хвилини його життя: спостерігати людську метушню, потайки жадати її і не рухатися...

Справді, чому не Великий Механік, який жив так, ніби розраховував принаймні на дві тисячі років, а не на куці людські сім десятків, Великий Механік, який, мабуть, і ви-

давався собі архангелом, що його творець світу прислав навести лад на землі? Коли контора проектувала автоматичний цех для однієї з фабрик, він зчинив бучу на все місто, доводячи, що для того ж приміщення можна легко сконструювати автоматичну лінію, вдвічі продуктивнішу. Крізь щілину в передніх зубах він обпирскав слиною усі керівні столи від контори до міністерства («Тобі рано чи пізно прищикнуть носа оббитими шкірою дверима!» — сміявся тоді Шишига), і таки добився свого, проект переглянули, цех побудували, але Великий Механік на той час уже захопився іншим і навіть не оформив авторського свідоцтва. Нещодавно Шишига й Великий Механік працювали в тому цеху, «прив'язували» до лінії нову пакувальну машину, створену у відділі. Цех справді нагадував декорації з якогось фантастичного фільму: безлюддя, машини самі беруть, ріжуть, складають, зварюють, фарбують, сушать; червоні, сині, зелені вогні сигналів, замислене гудіння в скриньках з автоматами, а власне — нічого особливого, звичайне сучасне виробництво. Проте Великий Механік гасав по цехові, мов божевільний, захоплюючись людським розумом, і саме там, у цеху, я сказав Великому Механікові, ніби передчував Петрове падіння: «До твоєї божої іскри, Юрко, та Харланову практичність — такий би корабель на велику орбіту вилетів!» — «Є механізми, які не стикаються», — вирлато блимнув на мене Великий Механік.

А живий Шишига й мертвий Харлан, виявляється, стикаються?

«Не думай, що ти — такий уже чистий аркуш паперу! — кричав на нього Петро Харлан, коли вони за якусь дрібницю побуцалися. — Ти — біла сторінка, яку списано поки що невидимим хімічним чорнилом. Настане час — і воно проявиться! Краше згадай, як тебе обирали старостою класу!»

Андрій же сам і розповів Харланові про цей випадок. Було це у класі сьомому чи восьмому. Учні висунули дві кандидатури — Шишигу та його сусіда по парті. Спершу голосували за сусіда — підняли руки майже половина класу. Шишига й тоді не «висовувався» із загалу, зайвий клопіт йому був ні до чого. Та коли поставили на голосування його кандидатуру, Андрій на хвилину втратив здоровий глузд; пам'ятав лише, як вогнем палило обличчя, і шум у вухах.

Протверезив його здивований погляд учителя, що рахував голоси: «Ти, Шишига, теж за себе голосуєш?» Він глянув на свою руку — здаля, ніби на чужу: вона була піднята...

Коли Шишига нарешті підвів голову і сів на ліжку, очі його були сухі.

— Ну, тепер начувайтесь... — сказав він по хвилі, думаючи вголос. Пучки його пальців набрякли. — Тепер я вже не клерк, що меланхолійно філософствує, зручно пригрівшись у крісельці. Я навіть не Петро Харлан з його примітивним інтелектом...

Він не знав, до кого промовляє, мав на думці чи не увесь світ. І від тих слів та думок Шишижина душа дивно виступувалася, ніби пила, затиснена у верстаті для точіння. Уже драгувався, що сонце зводиться над обрієм так повільно: швидше б день. Йому кортіло діяти, діяти.

Од лінькуватого ранкового розслаблення не лишилося й сліду. Думки й руки були напрочуд точні. Треба затулити ритви, подумав, і прикнопив до дверей «Футбол — хокей», покреслений червоним олівцем: спортивні газети й журнали Харлан мало не конспектував. Одягнувся й сів до столу. Немає сенсу продавати Петрові меблі, бо потім доведеться швендяти по меблевих магазинах, підшуковуючи щось путнє. Харлан дістав угорський гарнітур не так давно, через знайомих у меблевій фірмі. Хай все буде, як і за нього. А гроші Петровим тіткам треба віддати з власної кишені. Точніше, з матеріної. Не гаючись, написати матері та вітчиму. Він довго пригадував лагідні слова, але жодного не спадало на думку, ніби й не існувало їх у людській мові.

Вирішив обмежитися інформацією, підсолодивши її легким гумором. «Шановні батьки мої — мамо та Семене Михайловичу (так він змалку кликав вітчима)! Яюсь ви писали, що потроху збираєте гроші, аби ошчасливити свого єдиного сина однокімнатною квартирою в кооперативному будинку. Поспішаю повідомити, що потреба в кооперативі для мене відпала. Відучора ваш любий нащадок має відповідальну посаду у своїй конторі і окрему однокімнатну квартиру в Києві, шістнадцять квадратних метрів, плюс кухня, п'ятий поверх. Є щаслива нагода купити чудовий угорський гарнітур для однокімнатної квартири. Потрібні гроші. Порятуйте свого лисого Андрійка. Треба йому чимало, але на

перший випадок — хоч би карбованців п'ятсот. Подробиці — листом чи по приїзді. Бажаю вам здоров'я. Ваш *Андрій Шишига*».

Слинячи липкі краї конверта, уявляв матір, що плакати-ме з радощів, прочитавши про його успіх, вона здавна ним снила, розчаровуючись у синові з роками, але все ще забобонно вірячи в щасливий випадок. Матері знають про своїх дітей більше, ніж вони самі про себе. «Якщо ти провалишся на екзамені чи не пройдеш по конкурсу, я не перенесу такого сорому, я не житиму», — казала вона, коли син вступав до інституту. Наплакавшись, вона побіжить по сусідах й хвалитиметься, що Андрійко отримав у Києві квартиру, майже у центрі міста, додасть уже од себе, і Андрійка підвищили по службі, тепер у нього дуже відповідальна посада, і то була відповідальна, а це відповідальніша, тепер у нього будуть закордонні відрядження, скоро має їхати до Англії, а в тій Англії такі вогкі осені й зими, самі дощі й тумани, а в Андрійка слабке горло, ще змалечку гланди збиралися вирізати та й не вирізали... Вона марнославно фантазуватиме, все більше вірячи у власні фантазії.

Шишига підійшов до вікна й задивився в поле, що темніло за барвистим острівцем колективних дач. За полем — ліс, потім глухі поліські ліси, і мринська околиця, і Пакуль, де в Рогу, під лісом, Харланове дворище. Найчастіше згадував не хатину, яку тітки по війні купили у Шишиг і в якій він виріс, а те дворище в Розі...

Білий туман піднявся над полем, і поле уже не видавалося таким чужим.

Ніхто не уповноважував мене зустрічати Прагнімака. Директор сказав послати на аеродром машину — і тільки. Але я знав, що мушу привчити Іллю Денисовича до думки про моє раптове висунення раніше, ніж він з'явиться в конторі, тобто поставити його перед фактом. Спогад про вчорашній вечір додав мені нахабнуватої певності. Я накупив газет, затулився ними, наче віялом, але не читав, а пильно стежив за аеродромним полем. Літак уже приземлився і підрюлював до стоянки. Прагнімака я вирізнив з людського гурту одразу, ще він ішов по трапу. Плащ на руці, худенький портфель на правій, стрімка, як на його не

молоді вже літа, хода. Заступник директора так і не набув солідності, навряд чи вже набуде, подумав я з деякою зверхністю, несподівано з'являючись перед очі і тягнучись до його портфеля. Гострий, здивований погляд зупинив мене.

— Дякую. — Прагнімак перебрав портфеля в іншу руку. — Я поки що не інвалід... Щось сталося?

— Усе в нормі, — поспішив я. — Мені доручено вас зустріти.

— Досі я й сам знаходив дорогу. — Прагнімак стелу плечима. — Гаразд, як там у нас із кварталним планом, не чули?

Харлан хвалився, що вміє передбачити успіх чи неуспіх людини на адміністративних шаблях з її манери триматися, розмовляти. Прагнімакові він не пророкував особливого успіху: занадто вугластий, не лягає в кладку, а стесувати свої вугли не дозволить.

Тепер я сумнівався в пророцтвах Харлана. Я почувався у ці перші хвилини біля заступника директора хлопчаком, який нашкодив і думає лише про те, помітять його гріхи чи ні. Не треба було тягтися до Прагнімакового портфеля. І якщо вже приїздити на аеродром, то не в святковім костюмі. Прагнімак не полюбляє парадності. Та й не в деталях справа. Цей гострий, проникливий, а головне — чесний погляд...

На майдані я не кинувся відчиняти дверці машини, як зробив би це для Георгія Васильовича, а зачекав, поки Прагнімак одчинить сам і опуститься на задне сидіння. Тоді й собі примостився поруч. Біля шофера заступник директора не сідав ніколи, не любив виставлятися, а я не хотів, щоб він дивився мені в потилицю. Я боявся його очей. Але нинішній ранок наодинці із Прагнімаком — мій перший іспит. Якщо не витримаю його — на цім усе для мене й скінчиться. Іншої такої нагоди може не бути, напевно не буде. Переважити свій острах і пробудити в заступникові директора цікавість до себе. Я знову і знову відтворював у пам'яті учорашній вечір, щоб підбадьоритися. Побільше слів, майнула рятівна думка. Слова — це туман, димова завіса, надійний матеріал для маски.

— Із планом поки що в нормі, перспективи добрі. Але, як на мою думку, ми все ще марнуємо чимало робочого

часу. Ми кепкуємо з американського гасла: час — це гроші. Думаю, нам не завадило б перефразувати його і взяти на озброєння: час — це план. Учора я спостерігав за нашою кімнатою з годинником у руці. Трохи не чверть дорогоцінного робочого часу витрачаємо на балачки! Дві години щодня ми працюємо лише язиками. Це суспільне лихо! Ще не те діється після футбольного матчу, а взимку — після хокейних баталій або після чергової серії багатосерійного телевізійного фільму. Хто мусить з цим боротися, як не ми!..

Звичайно, я ніколи нічого не підраховував, досі наші загальні успіхи цікавили мене хіба що з погляду преміальних — дадуть чи не дадуть у кінці кварталу. Але я так і сипав цифрами, першими, які спадали мені на думку, це була чудова хвилина натхнення, коли не ми собою керуємо, а керують нами янголи чи диявол. Їй-право, Петро Харлан був би мною цієї хвилини задоволений! А може, й позаздрив би моїй спритності. Прагнімак спершу слухав неуважно, одвернувшись до вікна, але невдовзі його очі зупинилися на мені, в них світилося зацікавлення, і тепер я не боявся тих очей! Я грав правдиво, як талановитий актор, і моя власна гра рятувала мене від гіпнотичного впливу зали.

— Ми не повинні опускати руки, ми мусимо протиставити свою волю інерції загалу, ми...

Як надихало мене, підносило, об'єднуючи з Прагнімаком, з Георгієм Васильовичем, з лідерами колективу, оце багатозначне — ми! Не ми — колектив, маса, а ми — помічник директора, заступник директора, директор контори, і вище, вище! Мені паморочилось у голові.

— Обурюватися ми усі вміємо, — дихнув на мене холодом Прагнімак. — Але сьогодні потрібні не критиканство і емоції, а ділові пропозиції. Обурюватися є кому, а ось засукаати рукави і взяти віник та мокру ганчірку в руки, як бачив я в одному фільмі...

— Я тепер багато над цим думаю. По обіді, з вашого дозволу, доповім детально. Не було часу накидати, сконденсувати думки. Похорон вибив із колії. Та ви ж, мабуть, ще й не знаєте про наше лихо? — Я вдав, що тільки-но згадав про Харланову смерть. — Петра Харлана немає в живих. На роботі, можна сказати, згорів. Біг по сходах, підковзнувся і — скронею... Лікарі із «швидкої» констату-

вали миттєву смерть. Учора поховали, — я з ревнивою цікавістю скосив очі на заступника директора, але він одвернувся до вікна.

— Жаль хлопця, — по довгій мовчанці озвався Прагнімак, голос глухий, у нім бринів щирий біль. — Безмір енергії. Доброго плуга міг би тягти на користь людям, якби чесно впрягся... — Знову замовк, дістав сигарету, припалив.

— На його місце Георгій Васильович призначив мене, — мовив я з викликом і застиг, ніби після першого пострілу на дуелі.

Але після цих моїх слів заступник директора ніяк не виявив себе, і ми промовчали до самого Києва.

Прагнімак сказав, що заїде додому. «За Оленою скупив...» — подумки глумився Андрій, виходячи з машини біля контори. Кивнув заступникові директора і шанобливо причинив дверцята. Машина рвонула. Прагнімак завжди поспішав, це Георгій Васильович кохався у повільній їзді. Шишига помітив у вікнах насмішкуваті обличчя своїх колег.

Отже, вони уже спостерегли перемену. Не дивно: ще добу тому він був такий інертний, тихий, не вболівав за жодну футбольну команду, анекдоти любив слухати, а не розказувати, «кози» од пивниці до пивниці після платні теж не водив, а якщо й випивав чарку-другу, то сам або з Харланом.

Він не ходив з ними в їхні галасливі туристські походи, ніколи не рвався до трибун та в президії. Він непомітно промовчав на комсомольських зборах до двадцяти восьми літ, часом дозволяючи собі легку, «кулуарну» іронію, і з полегкістю вибув з комсомолу, бо тепер ніщо навіть формально не зв'язувало його з гуртом. Вони сперечалися, навіть сварилися між собою через машини, конструкції вузлів, технічні вирішення, вони мали себе за творців нової техніки, нового, технологічного віку, хоч насправді нагадували Шишизі дітей, які граються з дитячим конструктором, а він любив (лише в робочий час!) єдине: чистий аркуш ватману, який можна бездумно розмальовувати. Він був лише виконавець, копіїст, бо зображував відсвіти чужого вогню, чужої думки, але робив це ретельно і вміло, його за

це шанували, щоквартально давали премії і згадували в наказах директора. Він давав план, він був позитивний, а Великий Механік та інші легко спалахували, але й легко гасли, місяцями працювали над новими машинами, щоб здивувати світ, а план не виконувався, бо вони знаходили нові варіанти і все починали спочатку. А він нікого не хотів дивувати, хотів лише жити, одержуючи щомісяця свої сто тридцять карбованців і щоквартально премії, знімаючи удома, разом з одягом, конторські клопоти, і всі світові проблеми, і усіх їх — цих розумників, цих уболівальників, поборників технічного і всякого іншого прогресу, що зараз припали ненависними йому співчутливо-іронічними мармизами до конторських вікон.

Шишига уперше думав про своїх колег так неприязно і відчужено. Досі він, хоч і сторонився гурту, відверто не протиставляв себе людям. Він плів за течією, розкинувши руки. А тепер шалено гріб, рвався вперед, щоб випередити учорашніх колег, піднятися над ними. І він мусить негайно одягти машкару, інакше їхнє ображене самолюбство збунтується. Але грати не колишнього Шишигу, а Петра Харлана. Вони до Петра Харлана звикли і багато що вибачали йому. Бути не собою, а бути ним...

Ніяк не виявляючи своїх думок, я безтурботно зайшов до приймальні. Секретарка розмовляла по телефону і вдала, що не помітила мене. Я зачекав, поки вона насититься теревеннями, тоді чемно привітався і поцілував її худу, з довгими перламутровими нігтями руку.

— Ця зачіска вам так личить...

Секретарка недовіжливо усміхнулася.

Я зайшов до порожнього директорового кабінету, причинив за собою двері і кілька хвилин стояв, заплющивши очі та глибоко дихаючи.

Я з'явився перед очі колег з обличчям, що випромінювало безтурботну радість, і вже ручкався зі своїм колишнім начальником (власне, я ще й зараз формально підлягав йому, наказу про переведення мене в помічники директора досі не існувало, як не існувало в штатному розкладі й такої посади — її придумав чи не сам Харлан), коли наглий здогад, як і на аеродромі, коли я потягся за Прагнімаковим портфелем,

стрепенув мене. Ще один прорахунок: учора я поховав близького товариша, а сьогодні сяю, ніби нова копійка.

Наступної миті на моє лице лягла тінь жалоби, я ще усміхався, проте елегантніше, інтимніше. Присів до свого столу, сховав обличчя в долоні і зітхнув:

— Боже, як я стомився за ці дні!

Усі мовчали, мені здалося — співчутливо. Я рвучко підхопився і зиркнув на годинника.

— Але треба. Скоро Георгій Васильович приїдуть.

Харланів досвід підказував мені, що розмовляти про начальство треба лише так: напівжартома. Ковзнув по обличчях і спостеріг Льольчині очі, що пильно дивилися на мене. Так пильно вона ще ніколи на мене не дивилася. Уже третій місяць вона взагалі нікого не бачила, окрім свого Юрка, Великого Механіка, що сидів за столом навпроти неї. Я спробував посміхнутися, але посмішки не вийшло, обличчя пересмикнулося жалісливо і безпорадно. «Звідки вона все знає?» — тоскно подумав я. Але скоро здоровий глузд вернувся до мене: звичайно, вона нічого не знає, жіноча інтуїція, і тільки. Льолька відчуває, що я змінився, що я інакший і зараз лицедію. Усе інше для неї — за сімома замками. Все ж треба бути обережнішим, жінки нутром відчувають нещирість.

Я зазирнув у шухляди столу, ніби щось шукаючи, а коли знову показав світові своє обличчя, воно було спокійне, самовпевнене і навіть зухвале.

— Що, Льолько, у траурі по своєму благодійникові? Ех, такої людини не стало! — Мені нетерпеливилось помститися за своє знічення.

У цій незначній для стороннього вуха фразі була велика крапля отрути. Я нагадував, як багато зробив Харлан для Льольки, аби не дуже копилила губу, і кидав в обличчя докір за її байдужість до Петрової долі. Вона любила, про це кричала кожна рисочка її наче висвіченого зсередини, розквітлого лица, а кохання і смерть завжди непримиримо чужі. Льолька вдала, що мої слова її не стосуються, а може, й справді не збагнула їх.

Завідуючий відділом відмовлявся підписувати креслення, принесені бригадиром нашої групи, — він вимагав гумові прокладки для захисту від куряви у майбутній машині замінити на лабіринти. .

— Я не підпишу з прокладками. Посидиш на впровадженні місяць — узнаєш! Там така пилюга, що в душу пролазить...

Мій сусід по столу, обіпершись ліктем на креслярську дошку, втішав колегу, у якого днями народилася дівчинка:

— У мене теж спочатку двоє дівчаток народилося, а син — потім. Так ти знаєш — дівчатка краще вийшли. А маленькими — то взагалі! Одягнеш її — платтячко гарненьке, бантики стримлять, як квіточки, веду її за ручку — і милуюся...

Я відчув себе зайвим у кімнаті, я був чужий людям.

Мені пригадалася минула ніч, пружна вовча хода, шалений гін по тісній кімнаті за самим собою, сліди вовчих кігтів на дверях, але, дивно, це вже не приголомшувало, як уранці, я вже стиха тішився, уявляючи, як кинулися б до вікон усі ці миршавенькі інтелігентки, побачивши Андрія Шишигу таким, яким він був опівночі і до третіх півнів... Проте на обличчі моє відчуження і мій німий тріумф ніяк не відбилися. Я зичливо й оптимістично усміхався до всіх, лише холодний полиск з'явився в примружених очах та пальці рук знайоמו напружилися, ніби з них зараз мали вирости пазури...

«Привиділось: наша контора — зібрання воскових фігур, я — скульптор і розпорядник, — занотував Харлан у своєму блокнотику. — Роблю з людьми, що захочу: міння вирази облич, пози; хто мені не подобається — ламаю і відправляю на переплавку. Зловтішне відчуття покірнього воску під пальцями...» Він був фантазер, цей Харлан, хоч і мав себе за реаліста. Реаліст — я, Андрій Шишига, кому Петро передав у спадок свою силу. Рано чи пізно, а я стану директором контори, це тільки одна із сходинок, не кінець сходів, а початок, і ось — мій перший день, мій тріумф. Я спроквола проходжу між креслярських дощок, за якими — вони, хто сьогодні ігнорував мене, хто засудив мене сьогодні на самотність. Тепер вони залежать од мене, і покірних я помилую, а непокірних, хто мав себе за велике цабе, — тих під ніготь, і в спину, і вже їх нема в конторі, найперше — Юрка з Льолькою, щоб не мали себе за дуже розумних...

Уже в дверях мене наздогнав Великий Механік. Я не подивувався, я знав, що не ухилюся від розмови з ним. Ми вийшли в коридор.

— Ти книжки не забув? Сьогодні треба повернути. А знаєш, учора я відкопав у кабінеті нових надходжень цікавлющу роботу. Зовсім несподіваний погляд на антигени. Антиімунітет для сучасної науки — поки що темний ліс, і ми можемо сміливо допустити, що патологічний стан організму... — Юрко раптом обірвав себе і з широкою тривогою (Великий Механік ніколи не вмів прикидатися, він був як розгорнена книга — без новітніх підтекстів) мовив: — Що з тобою діється, Андрію?

— А що? — Я трохи зверхньо посміхнувся. Не треба було так посміхатися, це тільки посилювало їхні підозри.

— Ти дуже змінився. Ти не був такий.

— Звідки ти знаєш, який я був? Що, моя душа — твій вічний двигун, ти її конструював, збирав з напівпровідників та ламп, що ти знаєш? — раптом спалахнув я. Але по хвилі примирливо додав: — І нічогісінько не змінився, Юрко. Тобі та Льольці усе це здається. Ви живете в світі ілюзій. А реальність існує сама собою, поза вами.

— Поверни мені книгу.

— Ось бачиш, як просто влаштована людина: наступив тобі на мозоль, і твої емоції заграли войовничий марш.

Сьогодні я сам щодо Юрка був настроєний войовниче. Дуже вже певним себе він мені видався. А на мене дивиться, ніби на хворого, нема гірше, коли людину жаліють. Харлана це завжди лютило. Який всеосяжний розум розсудить, хто з нас хворий і хто здоровий?

— Втім, зараз між нами йдеться не про деталі. Твій ідеалізм, Юро, дуже вразливий. Ну, за що, власне, ти зараз б'єшся навколо свого вічного двигуна, свого автоматизованого цеху й інших цяцьок, що ними тішитися технічна цивілізація? За зайву годину для людини. Бо що таке безсмертя, як не відстрочена смерть? При цьому ти слово «людина» пишеш з великої літери! А ця твоя людина зараз уже не знає, куди подітися в ті кілька годин, які для неї вивільнили чавунні коліщатка. Уявляю, як вони тебе проклинатимуть, якщо ти й справді раптом подовжиш їм існування в цій земній веремії. Нате вам вічність, наїдайтесь од пуза, лупіть кісточками доміно по столах, свистіть на стадіонах, лигайте пиво біля пивниць, а придибавши додому, дивіться сорок сьому серію детек-

тивного фільму... І день у день, день у день — вічність. На сто першому році безсмертя вони поставлять золотий пам'ятник тому, хто винайде легкий, безболісний спосіб самогубства! І ти ображаєшся, коли я кажу, що реальність — десь поза вами. Ти живеш у рожевому, тобою самим вигаданому світі! Ти кажеш собі: я хочу безсмертя для людини, аби вона творила! Але ж творити можуть одиниці, сотні, хай тисячі, тільки не мільярди! І не тому, що ці мільйони-мільярди не бажають творити, а тому, що вони народилися бути лише на побігеньках у велетенському людському мурашникові, коліщатками суспільного механізму! Ти не тому Великий Механік, хоч я кажу це завжди з легкою іронією, що вивчився на нього в інституті. Ти народився ним, а інший народився просто механіком, і йому цілком вистачає його сімдесяти років, щоб народити дітей, дослужитися до пенсії, трохи поняньчити онуків і нарешті вивільнити житлоплощу. А ти йому пропонуєш вічність і ждеш подяки.

Я махнув рукою й пішов, але, дійшовши до кінця коридора, повернувся. На моєму обличчі гойдався безтурботний усміх.

Проте Юрко дивився так, ніби уперше вздрів мене.

— Що, давно не бачив?

Мені було незатишно, ніби в дитинстві, коли я на шкільній лінійці потайки штрикнув сусіда пером, але мене запримітили і поставили перед строєм.

— Хочу зрозуміти, коли ти граєш, а коли живеш.

— А може, я великий актор і гра для мене — це і є життя, ти про це не думав? Театр одного актора, моноп'еса тривалістю в людське життя. На хвилю я одвертаюся від глядачів, а коли вони знову бачать моє обличчя, на мені нова маска. Геній сценічного мистецтва Андрій Шишига! Бурхливі оплески, що переходять в овації. Жити по-справжньому — це весь час бути на арені цирку, що його звуть життям. Я довго сидів за кулісами — досить!

— Що ж, поакторствуй, полицедій, боюсь лише — оплесків тобі не дочекатися, Андрію. Театр не той... Тобі б у такий театр, де одне одного за горло хапають і сльози з очей душать, як казав мій батько, що захопив трохи старого світу. Полицедій, лише казочку про попа-актора

не забувай. Пам'ятаєш, перебрався піп у шкуру звіра, пішов до вдови по гроші, а шкура і приросла до тіла... — У голосі Великого Механіка не було звичної відстороненості від земних справ, а була неприхована ворожість до мене теперішнього.

— Я що, на ноги тобі наступаю? — щиро здивувався я. — Ти знаєш принцип вертепного театру? Нижча сцена — для звичайних людей, а верхня — де боги лицедіють. Так ось, ми на різних сценах: я на земній, а ти десь там, у хмарах, витаєш.

— Усім нам на ноги наступаєш, — уперто вів своєї Юрко.

— Нам? — Я холодно розсміявся. — Кожен існує осібно.

— Кожна молекула осібна, це правда, але разом вони складають тіло. Так і суспільство людей. І коли в одну з клітин вселяється мікроб, усьому тілові доводиться думати про ліки. Страшний, Андрію, не сам мікроб, не думай про себе багато, мікроб ледь помітний під мікроскопом, — страшна хвороба, яку він може викликати завтра.

— Є мікроби, яким не страшні жодні ліки! — Я озлився і наступав.

— Ти забув про реактивність організму, — дуже серйозно мовив Юрко. — Живий, здоровий організм, відчувши небезпеку, мобілізує захисні сили, і це — найкращі ліки...

— Ну ось, тепер читаєш мені лекції... Даруй, Петрова смерть вибила мене з колії. Смерть, особливо такої молодій людини, ганебна для природи. Всесвіт недосконалий, і я багато про це думаю зараз, як і ти. — Я підлещувався до Великого Механіка, не усвідомлюючи добре, навіщо це мені.

Великий Механік ніякої посади в конторі не займає, звичайний конструктор першої категорії, навіть не ведучий, самостійної роботи йому майже не доручають. Бо має безліч ідей і не має спини, дні і ночі шукає нові варіанти, але не може вибрати остаточного, його машини не життєві, бо розраховані на вищу, не сьогоднішню, технологію і на вищу кваліфікацію людей, які ті машини обслуговуватимуть. Великий Механік потрібен конторі як каталізатор, пришвидшувач розумової реакції, і тільки. Він і зовні вилюднів, лише відколи зазнався з Льолькою. Льолька його одягла

охайно і повела до зубного лікаря, тепер він хоч слиною не бризкає на співрозмовників, ходить у свіжій сорочці і має гудзики на піджаці. Директор ніколи не запитуватиме думки Великого Механіка про Андрія Шишигу, і все ж я запобігав у нього ласки!

— Але опустимося, друже, на землю! Георгій Васильович попросив мене заступити Харлана, він дуже прихильний до мене, я сьогодні ж попрошу його, щоб тебе перевели у ведучі або й у керівники бригади, ти давно на це заслуговуєш, ти — талант, а ходиш в одній упряжці з нездарамі. Одразу — перспектива, сьогодні бригадир, завтра — завідуючий відділом, та й зайва тридцятка не завадить. А з Льолькою я так вирішив: хай перебирається за мій стіл, завідуючий відділом не перечитиме, вона вже на другому курсі інституту, а вам у родинний бюджет ще десятка. Одружується ж, то треба думати не тільки про вічність, а й про сім'ю.

— Ти піклуєшся про мене більше, ніж я сам, — у голосі Юрка звучав поглум.

— Як знаєш, — буркнув я. — Після Харланової смерті нас лишилося двоє. Та й Льолька твоя, ти це знаєш, мені, як і Петрові, не чужа. Дай сигарету. Знову я почав курити. Стільки тримався, після похорону закурив. Це жахливо... Так що ти починав про антиімунітет?

Я курив, набираючи повні груди диму, слухав, як Великий Механік уже без колишнього ентузіазму розповідав про новітню роботу з медицини, якою він тепер захоплювався, мов хлопчак. Знову антигени, патологія, хвороба... Коли б Льолька перебралася за мій стіл, хтось інший автоматично посів би її місце, і так далі, переміщення — як лавина з гір, потім спробуй повернути людей назад, кому захочеться мати справу з одуреними людськими самолюбствами, навіть Прагнімак одвернеться, ніби його те не стосується, і я за будь-яких обставин залишуся на Харлановім місці чи, може, й вище...

— Ти мене не слухаєш, — вплив із-за синього диму ображено-співчутливий голос Великого Механіка.

Невже і він щось підозрює?

— Я дуже стомлений. І ця нова посада... Стільки на одні плечі одразу навалилось. Ти у читальні сьогодні будеш?

Я теж прийду. Ми мусимо багато про що поговорити. Хай живе...

Ці Петрові слова не знати як вихопилися у мене...

Я пішов між столів швидкою, точною ходою Петра Харлана і вже не зважав на іронічні погляди колег. «Хай витріщаються, вони усі мені заздять», — подумав з несподіваною злістю і скреготнув зубами. Озирнувся, чи ніхто не вчув того скреготу, але я був уже на сходах, внизу над паперовими городиками капнулися голови співпрацівників, тільки лисина мого столу світилася, ніби латка нічиєї землі серед скопаних і засаджених городів чи корчівка в лісі.

Великий Механік та Льолька, чії столи були поруч, замість того щоб дивитися в креслення, не зводили одне з одного закоханих очей. Ще жодна жінка не дивилася на мене так, як Льолька дивилася на Юрка. Цього ранку я або заздрих кожному стрічному, або підозрював усіх у заздрощах до себе. Великий Механік ніколи не досягне навіть того, чого я вже досяг, хоч для мене це лише перша сходинка. У нього багато химерних ідей, багато вогню, але він такий собі пересічний чоловічок, що більше знається на книгах, аніж на житті реальному. Льолька та книги — і йому вже нічого не треба, сіренька невибагливість. Та якби Харлан сам не підсунув йому Льольки, у рахітичній голові Великого Механіка навіть думка про щось таке ніколи б не зблиснула. Він боявся жінок. Бо жінка — це вже реальність. Харлан любив Льольку, але пожертвував нею, реальністю, в ім'я власної ідеї. У цій жертві Петро Харлан був великим, а Юрко так і залишився рибкою-прилипалою, що ласує недоїдками океанської акули.

Раптом мене осіяло: скільки часу для продуктивної праці вивільниться після найпростішої реорганізації — всадити усіх, хто в кімнаті, спинами одне до одного! Розмов стане удвічі менше. І Юрко та Льолька не будуть усі вісім годин усміхатися одне до одного, як телята весною. Я засміявся і знову озирнувся, чи ніхто не завважив того сміху. Але на сходах я був сам. Уявив серйозне обличчя Прагнімака, що замислиться над моєю раціоналізаторською пропозицією, і мені схотілося розсміятися голосно, на всю залу. Поборов хвилинну слабкість, зібрав своє обличчя, що так

і розповзалося, наче виліплене з сирого тіста, заклопотано насупив брови і зайшов до приймальні.

Ще не переступивши порога, нутром відчув: тривога. Я нашорошив вуха і припав до землі — десь шерхотіло листя, там, за деревами, хтось крадеться, і раптом війнуло гострим людським духом. Ліс одразу став чужий, грізний. Я шмигонув у кущі, підібгавши хвоста...

Стріпнув головою, ліс зник. Яке безглуздя — безперервна вовча тривога... Секретарка усміхалася не так холодно, як учора:

— Ви чули? Георгія Васильовича відправляють на пенсію.

Я нагнувся і поцілував їй руку: аби сховати своє обличчя, що раптом сплотніло.

— Це паніка.

— Не впізнаю вас, Петре. Невже ви сумніваєтеся в точності моєї інформації?

Вона назвала мене Петром, але я пропустив цю обмовку повз вуха. Подумав, що зараз можу поцілувати цю синтетичну ляльку, і вона не чинитиме опору. Я узяв її голову в долоні, повернув обличчя до себе — я таки розгубився, бо не передбачав такої критичної ситуації, а діяти треба швидко...

Секретарка дістала з-під друкарської машинки люстерко.

— Ви — жорстокий, ви не жалієте мене, тепер мої губи припухнуть. І ви жорстокий, що дозволяєте собі так зі мною поводитися. Ви ж мене не любите. А секс без красивого почуття — це пошло...

— Усі справжні чоловіки жорстокі. Без цієї жорстокості еволюція людства давно б перервалася. Але я щирий. Я завжди роблю так, як мені хочеться. Я не вмію прикидатися.

На обрії потроху випогоджувалося, я вже подумував, що усе скінчиться щасливо. Обіпершись на ріг столу, машинально злизував з губ солодку помаду, слід од поцілунку.

— Ви мене так мало знаєте...

— Як банально — знаєте, не знаєте. Хіба ми когось знаємо, навіть самих себе? Ви сподобалися мені з першого погляду. — Я вже прикидав у думці, чи стане ця лялька мені

в пригоді, якщо місце директора посяде Прагнімак. Втім, Прагнімак на неї просто не зважатиме, а то й звільнить.

— Які у вас тверді пальці, — сказала вона.

— Звичайні пальці, — вимушено посміхнувся я, ховаючи руку.

— Подушечки пальців тверді. Я люблю вольових мужчин. Ви не читали в газеті про фемінізацію суспільства? Жінки почуваються дедалі певніше, але я цьому не радію. Жінка ніколи не позбудеться схильності підкоряючи — підкорятися.

— Хто ж тепер господарюватиме в цьому кабінеті? — Я прикрив очі долонею, аби секретарка не помітила глуму.

— Звичайно, Прагнімак. Як це вам подобається? — Вона мала мене за спільника.

— Начальство знає, що робить, — відповів звичною примовкою Харлана, дивуючись її місткості. І додав поспіхом: — Завжди знає...

Одвернувшись од вікна, хапливо обмацував пальці: я даремно так знітився, подушечки були звичайні..... Притулив гаряче чоло до шибки: задихався, буцім з приймальні висмоктували повітря. По той бік вулиці здригнулася і стрибнула угору стрілка настінного годинника.

— Машина пішла по Георгія Васильовича?

— Георгій Васильович в управлінні. А Прагнімака прямо з дому викликали. Не встиг і передихнути після відрадження.

«Вона усе знає...» — заздро подумав і притулив до рота долоню, вдаючи, що солодко позіхаю:

— Поки в начальства трясуться жижки, подрімати...

Щільно причинив за собою двері директорового кабінету і упав долілиць на диван. Було ліньки ворухнути жодним м'язом. Усе зведене мною та покійним Харланом розвалювалося. А я, наївний, бігцем написав матері, нахвалився, мов синиця, що обіцяла море підпалити. А море котить собі сині хвилі і не думає горіти. Я залишуся, як і був, дрібним службовцем...

Я відчув себе дуже самотнім. Аж сльози виступили на очах, так стало шкода себе. Одинок щасливий, доки його зверху, доки він перемагає. Хотілося, аби хтось мене пожалів, але й поплакатися в поділ не було кому. Я подумки

перебирав своїх знайомих. Нині усі були чужі й далекі. Раптом серце тьохнуло: Олена!.. Я підхопився з дивана, набрав номер і радісно зітхнув, почувши її глибокий голос:

— Я слухаю...

— Це я, — сказав утаємничено. — Це я. Пробач, що турбую, але я весь час думаю про тебе. Так чомусь тоскно, і мені схотілося тобі сказати, що я дуже добре — ти розумієш? — дуже добре до тебе ставлюся. На світі так мало людей, які цієї хвилини думають про нас і люблять нас.

— Спасибі, Андрійку, — Олена була зворушена. — Спасибі тобі... Я теж дуже добре до тебе ставлюся...

— Я не можу дочекатися третьої години, я божеволію, — жінки довірливі й сентиментальні, маслом каші не зіпсуєш, сцена провінційного театру дев'ятнадцятого століття, моє амплуа — перший коханець, життя — це театр, банально, але я був задоволений собою.

— До зустрічі, — Олена поклала трубку, мабуть, хтось був при розмові, а може, вона боялася довіритися телефону, вона обережна, та реклама й мені не потрібна. Олена — мій тил, мій запасний вихід, якщо в театрі спалахне пожежа...

Я повільно втопив штирок телефону. «Емоції — це шуми у коригуючому каналі зв'язку, — повторив я подумки Харланову формулу, якою той боронився від Великого Механіка. — Шуми, як відомо, змінюють форму сигналу і коригуючий канал вертає їх до істинної форми. Усе, що не дає користі, не потрібно. Який коефіцієнт корисної дії емоцій і мистецтва, що, як гриб, виростає з них? Нуль...»

Мені вже було соромно за свій недавній емоційний спалах. Коли ти керуєшся лише холодним розумом, менше робиш дурниць. Але й хвилину слабкість свою я використав сповна — нагадав про себе Олені.

Мені знову хотілося жити й боротися. І я поспішив до парадного під'їзду контори.

ГЛАВА ЧЕТВЕРТА

Вони уже, мабуть, знали про зміни в керівництві і глузливо зиркали з вікон на моє донкіхотство. Я спробував відповісти колегам бадьорою посмішкою, але натомість посміхнувся силувано, ніби просив співчуття.

І цієї миті я побачив у вуличнім потоці машин конторську «Волгу»! Я заплющився, боячись повірити в несподіване везіння. Коли знов увібрав вулицю в очі, машина вже була біля ганку. Встиг виклично озирнутися на конторські вікна, обсмикнув поли піджака і ступив край тротуару, замиловуючись точними, ритуальними рухами, що їх автором був Петро Харлан. Крізь примружені очі — яскраве сонце гойдалося просто мене — стежив за мерехтінням гумових візерунків на колесах «Волги», певен, що колеса скоряться моїй волі.

Звичайно, це був Прагнімак, у директоровій машині, з управління. Тільки-но завмерли колеса (навіть трішки раніше, допомогла інтуїція, бо Прагнімак виходив з машини стрімкіше, аніж Георгій Васильович), я відчинив задні дверцята і вздрів тінь на обличчі нового директора, який не зник до такої шаноби («Звикнеш! — переможно і зухвало подумав я. — І Георгій Васильович спершу гнівався на Петра»).

— Я вам потрібен, Ілля Денисовичу? — запитав, провівши Прагнімака до його кабінету.

Прагнімак не відповів, і я залишився в кабінеті. Краєм ока стежив від дверей за сухорлявою, цибатою постаттю нового директора. Певна річ, я заздрив йому. Але заздрість ця була добра, бо я знав, що здатен на більше і досягну більшого, якщо все складеться для мене щасливо. Крім того, своїм успіхом він не перетинав мені шляху. Звичайно, з Георгієм Васильовичем спокійніше, але під ним я довго був би на побігеньках. Якщо ж Прагнімак мене визнає — швидко підніме. Йому потрібні енергійні люди, люди з перспективою. І я зацікавлено стежив за ним, знаючи напевне, що незабаром переживатиму свій великий ранок.

— Я дуже радий за наш колектив і за вас, — тихо мовив я і по короткій хвилі додав уже грубіше — щирість простецького хлопця, який не зник приховувати своїх почуттів: — Не подумайте, що запобігаю. Так, по-людському радий...

Прагнімак скинувся, наче молодий кінь, що раптово відчув на собі вуздечку, але я незалежно, суворо дивився на нього і у всій моїй постаті, як і в голосі, не було натяку на підлабузництво. Він теж посерйознішав, посмутнів (він таки самотній, кожна значна людина самотня).

— Про що ви? А, вже сороки принесли? — Він підійшов до вікна. — Я ніколи не домагався високих посад, і мене це не хвилює. Звичайно, самостійна робота. У мене багато планів. Час пливе, але не кожен цей плин відчуває. Втім, ще нічого невідомо, самі розмови.

«Теж мені святенника із себе вдає. — Прагнімак дивився у вікно, і я дозволив собі скривити в глузливому посміху губи. — Одного дня людина одягне маску, а потім так входить у роль, що й сама вже не добере, де правда, а де лицедійство». Чесноти інших сьогодні драгували мене.

— Я знаю, що наша проектно-конструкторська контора — лише крихітний гвинтик у величезній господарській машині держави, — раптом мовив Прагнімак, полохаючи тишу, що якусь хвилину ніби єднала нас. — Лампочка, напівпровідничок у складній електронній системі, кажучи мовою науково-технічної революції. Ми мало конструємо, ми швидше копіювальники, якщо дивитись приземлено. Але цій приземленості, цьому безкрилому натуралізму кожен з нас мусить сміливо протиставити свій крилатий реалізм. Бо коли вдуматися, коли глянути на роботу нашу у перспективі — ми вершимо велику справу, навіть тут, у конторі, в наших канцелярських буднях. Скільки будеється, скільки робиться на основі тих ватманських листочків, які народжуються і множаться в нашій конторі!

Тут Прагнімак зиркнув на мене і, мабуть, пошкодував про свою відвертість. Обличчя його замкнулося. Я незворушно тасував на журнальному столику газети, з усіх сил зображуючи стіну, перед якою безпечно відкривати душу.

— Завідуючих відділами покличте на обговорення. Шофер хай вертає в управління і чекає на Георгія Васильовича, — голос Прагнімака був холодний і трішки ображений, ніби я спровокував його на щирість.

— Завідуючих сюди кликати чи у ваш новий кабінет? — я нахабнішав.

— Моє робоче місце тут. Ви що, не знаєте цього? — строго запитав Прагнімак. — І, до речі, я забороняю вам стовпіти біля ганку, зустрічаючи мене чи директора. У вас немає іншої роботи?

Я мовчки вислизнув з кабінету.

Мені пригадалася сторінка з Петрового записника: «Я повісив би на Прагнімака табличку: “Обережно: принципи!” Його не «розпринципиш» і не підтовчеш, його — обійти. Хитрістю». І я таки обійду його (я аж заплющився і прихилився до стіни, так яскраво спалахнув мені той майбутній день)! Мине трохи часу — за один лише день стільки досягнуто — і я із своєю справністю стану над Прагнімаком, в управлінні, або й ще вище, в міністерстві. Моя секретарка подзвонить Прагнімакові: «До вас виїздить товариш Шишига». Він стовпітиме біля конторського ганку, щоб зустріти мене (я не заборонятиму своїм підлеглим відчиняти дверцята автомашини), а я поспішатиму, нарешті — о мить, ти прекрасна, зупинися! — я під’їжджаю до контори, виходжу з машини, недбало подаю руку Прагнімакові, а вони, всі, хто сьогодні мовчки зневажає мене, залишивши свої креслярські дошки і столи, тулитимуться до вікон. Я йтиму через кімнати відділів, кивком голови вітаючись до всіх і ні до кого, а в кабінеті директора засміюся в обличчя Прагнімакові і скажу... Ні, не засміюся, я скрушно і загадково схилю голову: «Є думка, шановний товаришу директор, омолодити керівництво контори, отже, з вами, мабуть, доведеться нам розпрощатися...»

Про всяк випадок він забіг у приймальню, лагідно обійняв секретарку за плечі. Георгій Васильович не з’являвся. І вістей з управління не було. Шишига подався у відділи.

Юрко і Льолька пасли одне одного очима. «І за які послуги держава платить їм гроші?» — уже роздратовано подумав Андрій. Не привертаючи уваги, пробрався між столів до свого завідувача і прошепотів на вухо: «Товариш Прагнімак кличе на обговорення...» Старий кивнув без ентузіазму. Шишига навіть образився, але вибачив йому: не сьогодні-завтра він піде на пенсію, його замінить молодший — хто?.. Андрій ковзнув далі, зупиняючись лише біля завідуючих відділами. Петро Харлан робив інакше. Коли директор чи Прагнімак збирали завідуючих відділами, про це знав увесь загал. Петро грався в «наського» хлопця, він ступав між столів з незмінним вищиром міцних селянських зубів, у його з’яві було щось карнавальне.

«У виробленім мною ритуалі є елемент вибраності і втаємниченості, спілка вищих, — самовдоволено подумав Ан-

дрій Шишига. — Я — посланець, що збирає однодумців. Пароль — приналежність до людей, які піднялися над натовпом. Ви, товаришу Харлан, попри все — селяк. Ваші ноги певніше почувалися на ґрунтовій дорозі, аніж на полірованих сходах. Полірований граніт лоскотав вам п'яти, і ви втрачали орієнтири. Ваша практична спроможність не відповідала вашій теоретичній базі. Зирячи з мансарди печерської кам'яниці, ви подумки завойовували Київ, але щойно ступили на землю — підковзнулися. Я не підковзнуся...»

Зазираючи до кабінету Прагнімака, Шишига з полегкістю передихнув: той був сам. Він зробив дуже серйозне обличчя:

— За дві хвилини усі зберуться.

Прагнімакові, мабуть, було б ліпше, якби він зовсім не з'являвся перед його очі. Шишига відчув це з незатишної тиші, яка повисла в кабінеті, щойно він переступив поріг. Прагнімак побачив у ньому те, що снилось чи привиджувалося Андрієві ночами. Але він знав: програє, якщо зараз піде од Прагнімака.

— Ви хотіли послухати мої думки з приводу виробничого процесу...

— Ну, я думаю, це не так спішно? Ось будуть профспілкові збори. Для початку вам треба на них виступити. А поки що...

Достеменно, він хотів відіслати Шишигу, вигадавши якусь нагальну справу. Але запізнився на чверть секунди! До кабінету заходили завідувачі відділами. З Прагнімаком віталися, його обступали, і Андрій перестав муляти очі. Скромно усівся за журнальний столик, поклав перед себе аркуш чистого паперу, авторучку — то був лише помічник, писар, літописець, але всі мусять бачити, що він — при ділі, потрібен тут, що без нього не можна. Непомітно для себе вони змиряються з його присутністю.

Тут Шишига знову, як учора в директорській машині, усвідомив свою приналежність до чогось більшого й значимішого, аніж він сам. Це було почування гостре, хтиве, почування вибраного. Жодного звуку не проникало з конторських кімнат. Шерхіт слів, як шерхіт паперів, кожен щось казав, поважне, рівне, значиме, а він удавав, що нотує

кожне їхнє слово. Насправді ж Андрій малював квадратики, до граней яких тулилися прямокутники (вони виростили, як росте кристал, у химерні, лусткі побудови), а бачив лише Прагнімака і чув лише його голос.

...Я не придумав нічого іншого, як вклепити очі в Прагнімакове обличчя і повторювати про себе: «Мені слово! Мені слово!..» Харлан хвалився, що може в такий спосіб змусити людину до найпростіших рухів. Він прочитав усе, що міг дістати, про гіпноз і часто вправлявся у своїх гіпнотичних здібностях: ішов позаду людини й подумки наказував спіткнутися або ступити вбік і дати йому дорогу. Коли я випадково перечеплювався, йому вистачало тихої радості на добрий тиждень. А може, я перечеплювався не випадково?.. У Пакулі старі люди досі вірять у відьомства та різні намови, і ця віра підсвідомо жила в Харланові. «Мені слово! Мені слово!..» — пристрасно нашіпував я, а очі аж вибалушилися од напруги. Я ще не знав, про що говорити му. Єдина куценька ідейка крутилася в голові: переставити столи й дошки для креслення, аби в кімнатах сиділи та стояли спинами одне до одного. Але я вже, як і Петро до падіння на сходах, вірив у щасливий випадок, у свою зірку. Немає значення, що говорити, головне — нагадувати про себе. «Хіба моє життя, починаючи від Харланової смерті, не є суцільною імпровізацією, тобто творчістю в процесі виконання, як трактує словник?» — подумав мимохіть.

І Прагнімак зупинив на мені голкуватий погляд:

— Ви щось хотіли сказати нам, товаришу Шишига?

Я склав, а далі розгладив папірець, спроквола підвівся, обіперся пучками пальців на край журнального столика. Це була поза Георгія Васильовича. На першій слові я різко випростався, заклав руки за спину (це теж була калька з рухів нашого, уже, мабуть, колишнього, директора). Дивився у вікно, але краєм ока бачив Прагнімака.

— Шановні товариші! — Голос якомога глибший, серйозніший. — Мені не зовсім випадає виступати перед доповідченими колегами, що зібралися в цьому кабінеті, можна сказати, на дуже важливу нараду. Але я багато думаю, особливо зараз, на новому скромному місці помічника директора (хай усі знають — поки нема наказу, утвердитися

в їхній свідомості як помічник директора!), як би зарадити недисциплінованості окремих рядових працівників контори. Я думаю, товариші, що нам час звернути серйозну увагу на наукову організацію праці, прислухатися до голосу науки. А це значить, що треба враховувати в нашій узагальнюючій діяльності (як значимо звучить — я на мить навіть заплющив очі, аби Прагнімак, що пильно дивився на мене, не запримітив глузливого посміху)... в нашій узагальнюючій діяльності, я ще раз підкреслюю це, товариші, психологічний фактор. Так, саме психологічний, ми досі його недооцінювали, треба це широко визнати. Що ж, на помилках вчать, не помиляється лише той, хто нічого не робить. Між тим наука про організацію праці, досвід вітчизняний і частково зарубіжний вчать, що найпростіші заходи часом дають несподівано разючі результати. Але які ж мої конкретні пропозиції, товариші? Для початку пропоную здійснити найелементарніше: поставити столи і дошки у кімнатах так, щоб рядові працівники сиділи одне до одного спинами, а відділи були відокремлені широкими проходами, в яких стоятимуть столи завідуючих. Уже одне це, за моїми підрахунками (я зиркнув на розмальований гірляндами квадратиків та прямокутників аркуш паперу, і страх раптом збаламутив душу: а що, як Прагнімакові заманеться попросити у мене цей папірець, і він побачить замість слів та цифр?) ...за моїми підрахунками підвищить продуктивність праці на 13,7 відсотків (Прагнімак кохався у точних цифрах). При такому розташуванні столів листи ватману ітимуть наче по конвейєру (тут мене знову благословило на ідею, блискавична і слухна думка, я таки талановитий імпровізатор!). Так, товариші, наче по конвейєру. Я мислю це (Прагнімак із пильною зацікавленістю дивився на мене) як підготовку до нашої майбутньої принципової реорганізації — маю на думці впровадження у виробництво конвейєра, звичайнісінького, на зразок заводського, конвейєра, певна річ, належно модернізованого, вдосконаленого (я відчув, що мене щось непокоїть, муляє, це був чийсь настирливий погляд. Ковзнув очима по обличчях присутніх — мій завідуючий, за п'ять хвилин пенсіонер, сховавши підборіддя в пригорщі, з якимось неприємним сумом та зосередженістю дивився на мене, а може, крізь мене, і це

дратувало) конвейера... (я спіткнувся на слові через той погляд), який примусить кожного віддаватися конторі сповна, а не відсиджувати під її дахом належні години. За моїми підрахунками, це нововведення (сивоголовий так само дивився крізь мене, ніби я був привид) підвищить продуктивність праці на, — я зазирнув у розмальований папірець, — 37 відсотків. Так, товариші, на тридцять сім! А це, як на мою думку, відкриває перед нашою проектноконструкторською конторою нові великі перспективи...

Я ковтнув останні слова й сів, радий, що виковзнув з-під надокучливого погляду. Починаючи промову, мав намір закінчити лозунгом, бадьоро та оптимістично і зараз страшенно лютився. Майже не приховуючи злості (у лісі пахло людиною, вовк ошкірився і припав до сухого листу), я поглянув на свого колишнього зава, мов на смертельного ворога, але він уже опустив очі в папери.

— Товариші! — Прагнімак підвівся з-за столу. — Мені здається, що ми не повинні нехтувати думкою нашого молодшого колеги. Звичайно, його пропозиції наївні, схожі на байку, де оркестранти міняються місцями, ви пам'ятаєте, що з того вийшло, але в них є головне — бажання пошуку. Ми стоїмо перед необхідністю докорінно перебудувати нашу роботу, так би мовити, узгодити наш пульс із пульсом науково-технічної революції. Найближчим часом ми зберемося усім колективом і будемо дуже серйозно про це говорити. А поки що перейдемо до наших поточних справ...

Час було обідати.

Я зазирнув у кімнати — порожні. Вийшов на вулицю і побачив Великого Механіка та Льольку — уже метрів за сто від контори. Я гукнув — вони навіть не озирнулись. Уперше вони не зачекали мене, досі ми обідали разом. Неприємно замлоїло у грудях, але наздоганяти рядових працівників контори помічників директора було принизливо. «Ти диви, сіряк, а корчить із себе... — подумав я словами Петра Харлана. — Що ж, життя перехлюпне через вас. Життя — не музей психологічних нюансів, його модель — броунівський рух, відомий кожному бовдурові з шкільної лави...» Дотепні, лаконічні, значимі думки накручувалися, як пряжа на веретені, але гнітюче роздратування не минало. Почув знайомі голоси й радісно озирнувся. З контори вийшли мій

недавній начальник, завідуючий відділом, і наш профспілковий голова. Я вдаю, що роздумую, де пообідати. Але вони пропливли мимо, ніби й не помітили мене. Стиснувши зуби, аж звело вилиці, я довго дивився їм услід...

Ось вони ступають ще крок, ще і раптом перечеплюються об напнуту мою уявою мотузку, он вона, між отих двох дерев, невидима, я аж тремчу, заплющившись, щоб уява моя матеріалізувалася. Вони падають на тротуар під ноги юрмі, що регочеться, я розплющую очі, щоб і собі злостиво зареготіти, але мій завідуючий і профспілковий голова спокійно завертають за ріг будинку. Експеримент не вдався. Втім, він ніколи не вдавався й Петрові Харлану. Тепер я підкопаю в уяві фундамент будинку, хай стіна упаде на їхні розумні голови, хай поховає їх під цеглою, глиною і битим склом. Я не знаю жалю, ненависть клекоче в мені. Але кам'яниця стоїть незрушно, а мої колеги переходять вулицю і зникають у дверях кав'ярні. Але я все одно відплачу за сьогоднішнє приниження, за погляд завідувача у кабінеті Прагнімака, коли стану директором контори. Я викличу дідугана в кабінет і навіть сісти не запропоную, скажу без різних там сентиментів: «Час вам на пенсію, давно час...» Хай хапається за серце — я накажу секретарці заздалегідь викликати «швидку допомогу». А профспілкового голову я порекомендую (хай спробують не послухатися!) не переобирати...

Залишившись сам, Шишига побрів навмання по вулиці. Їсти перехотілося, та й не було де: обідня перерва, черги. Заглянув до книгарні, але швидко вийшов, книги збридлися йому. Запах жовклого листя в скверіку приємно гірчив повітря. Шишига знайшов лаву на осонні і сів, підставивши обличчя сонцю. Але не сиділося, кожен м'яз його тіла був напружений, готовий щомиті до дії. Він прислухався до розмови пенсіонерів на сусідній лаві.

Дідки говорили про обмін квартир. Один з них мав двокімнатну на вулиці Леонтовича, біля Володимирського собору, на четвертому поверсі, будинок без ліфта. У дітей свої квартири, а їх із старою ноги уже носять погано, і вони мріють обміняти на пристойненьку, хай і невелику квартиру десь на Русанівці, біля Дніпра, аби прогулюватися біля

води, це, кажуть, дуже корисно для гіпертоніків. Другий відповідав йому, що на Русанівці восени та ранньої весни вогко, а ще — тумани, краще виміняти десь біля Голосіївського лісу, туди метро ведуть, і там озера, один час він давав оголошення, так не було відбою, пропонували доплату. Але його дочці розхотілося далеко від центру забиратися, вона розлучилася з чоловіком і думає, що порядкуватиме у домі батька, правда, якийсь молодик клинці до неї підбиває...

Так вони теревенили, збуваючи час, що не мав для них цінності, а Шишига був — ніби скопана і розпушена земля, яка, здається, байдуже, безклопітно приймає в себе насіння, аби за якийсь час вибухнути зеленою паростю. І він уже дивувався, як це раніше така елементарщина не спала йому на думку. Заплющив очі і уявив, що вже має однокімнатну чи двокімнатну квартиру поблизу оперного театру. Жити в старому Києві — це зовсім не те, що жити на масиві, приліпитися до міста, приймакувати в ньому. Андрієві бачилася квартира у старому будинку з високими стелями, до нього приходять гості, п'ють каву у просторій кімнаті з широкими вікнами, багато світла, лакована паркетна підлога, він стоїть на балконі і палить сигарету, а внизу тече людна центральна вулиця. «Де ти мешкаєш?» — «Біля оперного, — відповідає недбало. — За квартал від оперного». — «Малоформатка?» — «Ні, старий дім, до стелі — три сімдесят, як треба вкрутити лампочку, викликаю двірника з козлами...» У таку квартиру не соромно буде привести Віку і сказати: «Ось наша хата...»

Він збуджено підвівся. Крильця ніздрів тремтіли. Зараз було байдуже, куди йти, — аби рухатися. Попростував навмання, з кожним кроком пришвидшуючи ходу, — через скверик, двори, кривулястими вуличками, поки не влився у пишнотілий людський потік на Хрещатику. Тут було усе ще по-літньому жарко. Пахло яблуками, динями, грона винограду лежали на вагах, наче стільники польових джмелів. І хоч досі Хрещатик зворушував Андрія, зараз ця рослинна щедрість, запахи і барви стиглої осені драгували його. «Таке воно все несмаковите, трав'янисте, — подумалося Шишизі, і він повернув назад. — Перерва закінчується, я все одно не встигну. Та й навіть не знаю, де бюро обміну квартир чи якась канцелярія. Мусить же

вона бути. Треба дивитися на стовпи, раніше мені траплялися оголошення про обмін на стовпах та рекламних дошках. Але я ковзав по них холодними очима і йшов далі. Я був дуже непрактичний. Харлан мав рацію: тоді мене ще не розбудили...»

Шишига відчув голод. Подумав про виноград та яблука, але його аж занудило. Солодкуватий запах динь теж викликав лише відразу. І як він міг раніше любити дині? Немає нічого огиднішого. Тут його увагу привернула банка тушонки, що дразливо червоніла на вітрині продуктового ларка. «Яловичина, — Андрій облизав губи, — м'ясо». На обгортці було намальовано луг, обрамлений ліском, сива морда вола з тупуватою байдужістю зиркала на Шишигу. Він стиснув зуби і ковтнув слину, а шлунок аж зсудомило. З бляшанкою забіг до хлібного магазину, купив четвертинку чорного, і знову підбігцем — до контори.

— ...ножа не знайдеться? — запитав вахтера, гублячи з нетерплячки слова. — Черги...

— А десь лежав, — кивнув той на стіл у комірці.

Ранячи пальці об гострі краї бляшанки, відкрив тушонку і припав до банки. Ножем та окрайцем хліба підважував шматки жирного м'яса і, майже не жуючи, ковтав їх. Смаку не відчував, тільки б набити шлунок. За якісь хвилини сама підлива, краплена білими кружальцями сала, масно вилискувала на дні бляшанки. Він одкинув голову і нахильці вижлуктив її — аж солодку, з присмаком заліза. Коли, приємно знеможений, як учора після Олениних обіймів, опустив порожню бляшанку і розплющив очі, завважив вахтера, що розчулено дивився на нього.

— Вони... покійний товариш Харлан теж дуже любили тушонку. Кожного дня у мене тут робили перехватку...

А Петро хвалився йому, що береже спортивну форму і обходиться без обіду!

ГЛАВА П'ЯТА

Я вийшов у двір і механічно, ніби в стокотрий раз, пошпурив бляшанку за причілок — там брязнуло. Зацікавлений, я пішов на звук: у закуті, біля глухої стіни контори, іржавіла чимала купа банок з-під тушонки. Між давніших

уже стримів бур'ян, а зверху вилискували новенькі бляшанки, і мальовані морди волів ще не вилиняли. Мабуть, востаннє Петро Харлан ласував тушонкою в переддень своєї загибелі. Але це видовисько не пригнітило мене. Навпаки, почувався так, ніби це я вмоловив гору м'яса, і сили мої потроїлися, снага перехлюпувала через край. Хотілося підстрибнути і ляснути по сонцю, наче по м'ячу, що звабно білів на футбольному полі сухого осіннього неба. Але потім я зрозумів, що обриси сонця ніжніші й звабливіші, ніж у м'яча; раптом закортіло погладити його (я навіть відчув сонячну теплінь на долоні, що спітніла), а потім здавити шосили, до болісного солодкого зойку...

У конторі було тихо й порожньо. Приймальня здалася прохолодною й сутінковою після вулиці, залитої осіннім сонцем. Секретарка поправляла зачіску, зазираючи у люстерко. Я ж бачив лише високі груди, що напинали біло-сніжний гольф. Скрадливо, наче кішка, ступав до неї, втупивши очі в півкулі грудей: сонце на білястому небі, сонце, яке заманулося ввібрати в долоні. Дівчина обернулася, коли я вже був поруч. Жадібно припав до її губ і відчув знайомий солодкуватий смак шойно покладеної помади. Вона відповіла на поцілунок усім своїм тілом, ніби давно знала мене, і тут же спритно виковзнула з моїх обіймів, наче риба, гнучка і слизька в своїй синтетичній оболонці. Хутко стала по той бік столу, поправляючи одержу:

— Петрусю, дурненький, адже Георгій Васильович у себе...

Слова її ледве пробилися до мене крізь рожевий туман, але одразу протверезили. Я поправив краватку, нахильць випив склянку газованої води. Тоді запитав глухим, ніби багато перед цим курив, голосом:

— Що, складає чемодани?

— Хто зна, хто зна... — загадково усміхнулася секретарка (вона уже щось знала!) і почала заново фарбувати губи. — Божевільний, хіба можна так цілуватися на роботі!

Я постукав у двері директорового кабінету і обережно переступив поріг.

Здається, Георгій Васильович не завважив мене. Сидів за столом, поклавши голову в долоню, — рука, наче класична колона (темний костюм, піджак розстебнуто, на

яскраво-білій шовковій сорочці вилискує позолочена за-
щібка краватки) — обличчя сіре, втомлене, на голові вінець
сивого волосся. Минула не одна хвилина, поки він нарешті
звів, мені здалося — в росинах сліз, вогкі очі. Але, побачив-
ши мене, директор звично — самими вустами — усміхнув-
ся. Усміх вийшов життєрадісний, хоч дещо відчужений, ніби
думками Георгій Васильович був у цей час десь далеко, а над
столом висів зліпок, відтиск його обличчя.

— Ну що, Андрію, усе бігаєш? — Він уперше назвав
моє ім'я. — Ось так, Андрію... — І швидко перейшов на
буденне, офіційне: — Передай секретарці, що я нікого
не приймаю. Але хай не відходить од телефону, мені по-
дзвонять.

«Це з тих моментів, які рідко трапляються і які не мож-
на не використати. У житті дуже легко запізнитися...» Я од-
вернувся до вікна і мовив, вилушуючи кожне слово з гли-
бокого, ледь стримуваного болю:

— Мені дуже шкода... Я так мріяв біля вас працюва-
ти... — Од хвилювання мені перехопило подих. — Ви для
мене — як батько. Даруйте, тепер я маю право це ска-
зати...

Я махнув рукою і майже побіг до дверей, перечіплючись
ногами об килим. Але на порозі, між подвійних дверей, стяг
з обличчя маску і ступив до приймальної стримано, ділови-
то. Секретарка комусь телефонувала, нахилившись до апа-
рата, груди її лежали на краю стола. «Ось знахідка для
новітнього натюрморту!» — скинулося в мені. Підійшов до
вікна, стрибнув оком через вулицю, де настінний годин-
ник, — початок на третю, треба поспішати, о пів на третю
Олена чекатиме на зупинці таксі, якщо, звичайно, її Прагні-
мак не затримається удома. Я обережно постукав до кабін-
ету заступника. Прагнімак був у себе.

— Даруйте, Ілля Денисовичу, мені конче потрібно годи-
ни на дві піти з контори. Завтра профспілковий комітет
розглядатиме квартирні питання, і я мушу дооформити
деякі папери...

— Ви мені не потрібні, — Прагнімак стенив плечима. —
Але попередьте свого завідувача...

Я змусив себе видавати на обличчі вдячний усміх:

— Я не затримаюсь...

Прагнімак не піднімав од паперів очей, я тихо причинив за собою двері кабінету і побіг теплими полуденними вулицями у бік Бессарабки. Жовкле небо висіло низько над містом, було душнувато, ніби в малогабаритній квартирі. Я ще ніколи не почувався таким збудженим: проводжав очима кожну молоду жінку, що йшла назустріч, жінок було багато, і всі пишнотілі, з високими грудьми, широкими стегнами, обриси яких звабливо проступали крізь вузькі міні-спіднички. Ця несамовита хіть виснажувала мене. Я спітнів і важко дихав, особливо в переході під Хрещати-ком, коли десятки оголених жіночих плечей оточили і стисли мене, запаморочуючи випадковими дотиками, запахами молодого тіла, парфумів, помад та кремів.

Олена, як і домовлялися, стояла на зупинці таксі.

— Я за вами?

Вона озирнулась, і зняла чорні окуляри. Це був погляд швидше матері, аніж коханки, — стільки лагідної ніжності світилося в очах.

— Так. Вам далеко їхати?

Я нахилився і прошепотів їй на вухо:

— Божевілля, звичайно, але я дуже тебе хочу...

Олена взяла мою руку в свою і погладила. Я мимохіть озирнувся, чи ніхто не накидає на нас оком.

— Дурненький, ти хочеш мене, ти хочеш усіх... А я вже стара, збайдужіла жінка.

— Неправда, ти гарна. — За нами уже зайняли чергу і, здалося, прислухалися до розмови. — То вам на Куренівку? Нам по дорозі.

Олена не завважила моєї мудрої обережності.

— Мені давно не казали таких слів. Тільки, дуже прошу, будь зі мною щирий. Коли я помилюсь у тобі, дуже страждатиму. Розумієш? Але ти мене зовсім не слухаєш...

— Я не міг дочекатися, коли буде нарешті пів на третю. Уже хотів тобі дзвонити, аби перенести побачення на раніше, але з'явився Прагнімак і додав роботи.

— Сьогодні він особливо заклопотаний. Навіть не поснідав. Тільки через поріг — і одразу в управління.

— Йому світить бути директором. Ти хіба не чула?

— Він цим не переймається. Тим більше — я.

— Ти погана дружина.

Олена сховала очі за окулярами, кутики її губ затремтіли.

— Спасибі... Але я гарна коханка. Хіба ні?

— Пробач. — Я зрозумів, що зморозив дурницю, це мене трохи протверезило. Слід бути обережнішим. «Треба бути хи-и-и-трим», — казав Петро Харлан і весело сміявся, зводячи свою програму до посереднього дотепу.

Ми сіли в таксі, і я відчув зовсім близько Оленине тіло. «Волга» повзла по захарачених машинами центральних вулицях, шофер напружено втупився в дорогу. Я впав обличчям на голі Оленині коліна і, знову п'яніючи, похапки цілував.

— Навіжений... — прошепотіла Олена, занурюючи пальці в мою розколошкану чуприну, і то була найзворушливіша хвилинка за останню добу і за дві наступні. Бо, попри все, я в душі сентиментальний.

Втім, сентиментальність і вовкодухність не виключали одна одну. Я згадав, як плакав Петро, позбувшись Льольки. Зараз мені хотілось, аби машина ніколи не зупинялася: у лісі, на безлюдді, я буду зовсім інший, а тут у моїх грудях тепліла ніжність...

— Ти мені зараз дуже-дуже подобаєшся, — сказав голосно, не боячись, що шофер почує. — Я не люблю красивих слів, але ти розумієш...

Бачив, як з-під її фарбованих вій викотилася сльоза і побігла по щоці, залишаючи тьмянкуватий слід. Олена одвернулася до вікна, усміхаючись крізь сльози. Я заплющив очі, потроху намацуючи себе колишнього, що ним, здавалося, був добу тому, до нещастя з Петром, і в душі по-світлішало, ніби далеко на обрії займався день. Але таксі спинилося, шофер владно клацнув лічильником. Я подав водієві гроші і, не чекаючи здачі, вийшов з машини.

Шишигу оглушив густий дух соснового лісу. Він вишкірився і вдихнув на повні груди, крильця ніздрів жадібно дрижали. Збурилося всередині, ніби власна шкіра стала раптом затісною. Узяв Олену за руку, вище ліктя, під ногами шурхотіла глиця і дубове листя. Пізніше побачив на Олениній руці сліди пальців: два синці. Вона ледве встигала за Андрієм на своїх високих каблуках, що нанизували червонясте листя, наче шматки м'яса на рожен, аж Шиши-

га клацнув зубами і розсміявся, аби звести той звук до жарту. Олена ж навіть не усміхнулася. Навпаки, м'язи її руки напружилися, ніби боронилися од насильства. Він злякався, що Олена зараз поверне назад, сяде в трамвай і поїде в місто. Озирнувся довкола — вони стояли у молодому дубняку, який хоч і просвічувався наскрізь, проте був густіший, аніж вишикуваний у шеренги сосновий ліс. Неподалік темніла улоговина, встелена сухим листям. Він шарпонував Олену і скотився з нею у видолинок...

Вона була покірна, наче куплена на одну годину, але Шишига не завважив тої підозріливої покірливості. Він відчував тільки себе і вже потім помітив, що жінка плаче.

— Ти чого? — запитав неприязно, сльози дратували його.

Раптом прокинувся страх. Засліпленому пристрастю, йому не боліло, що ліс просвічувався, добре, як ніхто поблизу не валандався, скільки присягався він бути обережним, чому вона не прикриє своїх голих ніг, ще надигає хтось із знайомих, та й оце рюмсання...

— Тобі погано?

— Ні, але ти знову згвалтував мене. — Олена дістала з сумочки хустку, витерла очі. — Я не серджуся. Це зараз минеться. Що ж, у всьому винна тільки я, тільки я. Обніми мене. Чому ти одразу після цього стаєш такий чужий?

Не відповідаючи, він змусив себе пальцями поголубити її плече. Піднявши голову, скрадливо кинув оком по лісу: навкруги не бовваніла жодна людська постать. Це трохи розважило Шишигу, але він щомиті, коли й промовляв до Олени, слухав ліс. Було паркувато, сонце, зависнувши між двох сосон, дивилося просто у вибалок. Він підсунувся ближче до жінки і поклав голову на її коліна — це був кадр з нещодавно баченого кінофільму, і він подивувався, що свідомо копіює чужу ніжність. Втім, це хвилинна слабкість, данина його людській природі, він уже давно відмовився від самоаналізу (власне, вчора, але вчорашній день мрів у хтозна-якій далечині), то хай Великий Механік бабрається в собі, самоаналіз — хвороба неврастенічних інтелігентиків. Аналізувати не себе, аналізувати ситуацію. Не марнувати дорогого часу й висмоктати з Олени інформацію, спершу розвідка в тил противника («А де мій тил?» — блиснуло і згасло, це добре, що він уміє гасити зайвину), якомога

більше подробиць про їхнє особисте життя. Знати людські слабощі Прагнімака, аби грати на них. Він не повзтиме роками й десятиріччями на гору, як це робив Харлан, щоб неждано підковзнутися і впасти на півдорозі...

Мужчина в крислатому капелюсі й плащі через плече стояв на зупинці трамвая. Зі спини він видався мені знайомим, і я поспіхом випустив Оленину руку. Мужчина пожбував недопалок і обернувся до нас. Обличчя було незнайоме, але я спинився, щоб витрусити пісок з черевика. Навіщо ризикувати, раптом нас побачить хтось із Прагнімакових знайомих? Олена, мабуть, відчула мою пересторогу, бо не стала чекати, а пішла до зупинки. Тільки коли із зеленого тунелю вибіг трамвай, вона забулася і взяла мене за руку. Мене так і обсипало вогнем: трамвай — це посланець міста, а я і в лісі не почувався безпечно. Обережно вивільнився і заклопотано нишпорив по кишенях, ніби дріб'язок не лежав, дбайливо зібраний, у гаманці. Я чекав, поки біля Олени займуть місце. То вже занадто — разом сидіти. І як вона, досвідчена жінка, цього не розуміє, перший-ліпший знайомий здогадається, навіщо ми удвох їздили до лісу, а я не мав бажання рекламувати наші стосунки.

Але місця біля Олени так і не зайняли. Довелося сісти. Сидів, ніби на гарячій сковороді, вдавав, що дивлюся у вікно, що не маю до Олени ніякого відношення. Ближче до Києва пасажирів у вагоні стало густіше, і я люб'язно поступився місцем вагітній жінці.

Нарешті я залишився сам. Я завжди почувався самотнім у натовпі, але сьогодні це була самотність завойовника, а не скептичного спостерігача. Подумки вертався в контору, ліс — це все ж маленькі канікули, вимушена зупинка.

А зупинятися мені нема коли, і без того добру третину життя продрімав. Для людини, яка рвонула вперед, зупинятися — все одно що помирати. Я дратувався, що трамвай повзе повільно, очікує на пасажирів, пригальмовує на перехрестях. Я потребував руху, дії, наступу. На сьогодні ще так багато справ. Головне — з'ясувати, чи «підуть» на пенсію Георгія Васильовича.

Проштовхавшись ближче до Олени, я обережно, щоб не дуже привертати увагу пасажирів, погладив її волосся. Оле-

на підвела голову і вдячними, вологими очима подивилася на мене. «Як ці жінки люблять ласку! — подумав я. — Але Віка — інша. Нове покоління. Менше сентиментальності. Потяг до втаємниченості. І одночас більше раціо. З Вікою мені буде складніше...»

Трамвай перебрів Куренівку і зупинився на Червоній площі. Ми підбігцем кинулися до зупинки таксі. Моє нетерпіння передалося Олені. На зупинці було вільно, і ми могли одразу сісти в машину, якби не затримала дурна пригода. Поблизу зупинки стояли кружкома перехожі, і по той бік паркану з людських постатей щось тоненько скавучало. Олена проштовхалася в коло, а за хвилину підійшла до мене з крихітним щеням на руках. («О, ці мені жінки! — неприязно подумав я. — Їх хлібом не годуй, лише дай когось пожаліти...»)

— Воно навіть не породисте, — скривився я. — Хтось залишив на вулиці, аби не топити. А навіщо тобі?

— Без мене воно загине, воно ж таке беззахисне.

Ми сіли в таксі, машина рушила, і Олена підсунулась до мене:

— Ти тільки поглянь, воно таке миле. Воно одразу полюбило мене. Дивись, як горнеться.

І тут підсліпувате собача ніби сказилося: вискнуло, шарпонулося з Олениних рук і забилося у куток, під передне сидіння. Ще й молочні гостряки вишкірило у мій бік. По тому енергійно зашкрябало об дверцята таксі, бачте, воно не бажало їхати зі мною в одній машині! Аж шофер обернувся і попрохав угамувати цуценя, боявся, що залишаться подряпини. Олена взяла собача на руки, затулила од мене своїм тілом. Цуценя трохи вгамувалося, але все одно ловило дрижаки, зачувши мій голос, і пискляво гарчало.

— Подумаєш, характер... — Я силувано посміхнувся.

— Воно тебе боїться, — сказала Олена. — Уперше бачу, щоб собака так боявся людини.

— А може, я вовк? — пожартував, тетеріючи од свого зухвальства. — Може, я вовк, тільки перекинувся в людину?..

Шофер озирнувся і вискалив зуби: веселі пасажири трапилися. Олена нічого не відповіла, вона уцитькувала своє щеня.

Швидко, але статечно ступав я хідником повз конторські вікна. На сходах дозволив собі підбігти, перестрибуючи через дві сходинки, але міцно тримався за поруччя. До приймальні зайшов поважно, без поспіху. Секретарка накривала друкарську машинку. Побачивши мене, підхопилася.

— Ви знаєте, тут таке було... — зашепотіла, озираючись на двері директорового кабінету. — По-перше, про вас уже двічі запитував Георгій Васильович. Ви, звичайно, знаєте, що він залишається директором? Але яке серце. Петре, яке серце! Сьогодні я закохалася в нього, слово честі. Не ревуйте, ви такий розумненький, інтелігентний хлопчик, ви все зрозумієте. Це платонічне кохання. Уявляєте, ще нічого не відомо, усі упевнені, що його відправлять на пенсію. Раптом директор збирає в своєму кабінеті актив. Петре, це треба було бачити. Я стояла в дверях, дзвонили телефони, але я не могла відірвати очей від його обличчя! Ну, не суптєсь. Петре, він як дитя безневинне, слово честі, він лише дарує мені сигарети, це так чисто! І ось уявляєте, усі почуваються, ніби на похороні, раптом він підводиться і каже схвильованим, мужнім голосом: «Товариші, це наша остання спільна нарада, завтра за цим столом сидітиме новий директор, я чесно прокерував конторою сімнадцять років, і мені хочеться попрощатися з вами...» Тут він заплакав, натурально заплакав.

Я поцілував її холодну щоку, рішуче ступив до кабінету директора.

— Нарешті! — вигукнув Георгій Васильович. — Ну як, зібрав своє паперове військо?

Отже, він уже говорив про мене з Прагнімаком, бо, окрім заступника, ніхто не знав, навіщо я відпрошувався.

— Готове до бою! — одрапортував я, шукаючи на обличчі директора слідів тривожного дня, — їх не було. — Форми номер три, виявляється, мені не треба, довідку з будинкоуправління підпишуть завтра, тепер з місця прожи...

— Ех, розвели ми бюрократію! — похитав головою Георгій Васильович, перериваючи мій монолог. — Є термінове доручення. Квиток на завтрашній матч уже маєш?

— Ні, — засумував я. — Так забігався. Та й не дістати, мабуть. Міжнародна зустріч (я згадав афіші на рекламних дошках).

— Теж мені молодь. Уже й крила опустив. Боїмося ми труднощів, боїмося. А колись не боялися. Гаразд, бери машину і мчи до стадіону. Знайома касирка там у мене, постукаєш, скажеш — для Георгія Васильовича. Візьмеш чотири квитки — два для мене та моєї Віки, хай спуститься зі свого Олімпу на грішну землю, і для себе із шофером. Як, виграють наші?

— Повинні виграти... — розгубився я, бо не знав навіть, які команди грають.

— Що я чую? — Георгій Васильович відкинувся в кріслі. — Де твоя бойова впевненість? Дух болільників — головне для перемоги!

— Виграємо, Георгію Васильовичу!

— Отак-от. А що, кажуть, Блохін не гратиме?

— Уперше чую.

Директорові кортіло поговорити про футбол, але я дався кожним словом. Це було для мене все одно, що аналізувати лексичні особливості китайської мови.

— Ех, не впізнаю свого помічника! — Директор зирнув на годинника. — Покійний Харлан був футбольний академік. Ото голова! Він знав результати зустрічей десятирічної давності. А футбольний прогноз!.. Ну добре, — нарешті змиловився, — завтра матимемо час досконально обміркувати футбольні проблеми. Поїдемо з тобою, друже, у Мрин. Справи, браток, справи. Ранком приготуєш папери і щоб о десятій — як штик. Мусимо повернутися до футболу.

— Зрозумів, Георгію Васильовичу!

— Будь здоров! Біля стадіону машину відпустиш.

— Слухаю, Георгію Васильовичу! Дозвольте...

І тут обличчя директора схолодніло.

— Звідки це у вас, молодий чоловіче, «слухаю», «дозвольте»... З якої такої опери?

Я знітився і мовчав, аби ще більше не напсувати собі.

— У нашому колективі стосунки товариські. Звичайно, не якась там вакханалія, а з відчуттям відповідальності. Лише так, молодий чоловіче. Подумайте...

— Інерція, — промимрив я, ледь не плачучи від злості на себе.

— У нас із вами не мусить бути інерції, — твердо проказав Георгій Васильович, і чоло його зяєніло. — Ми з вами не маємо права на інерцію. Ось так.

— Даруйте.

Я шанобливо схилив голову і вийшов.

Коли він нарешті пробився крізь юрму до каси і взяв квитки на футбол, пробило шосту годину. Початок вистави в оперному театрі (отже, курс на Вікторію, а Олену — в запасні...) — за півтори години. У ці півтори години треба було вкласти обмінне бюро (адресу він дізнався в секретарки директора), читальню — нашвидку переглянути останні публікації про футбол, інакше про що розмовлятиме завтра з Георгієм Васильовичем, і вечерю.

Шишига узяв штурмом переповнений тролейбус — люди верталися з роботи.

Він ступив у двір бюро по обміну житлової площі, як ступають першовідкривачі на берег невідомого континенту: з осторогою і триумфом. На сірому асфальтованому квадраті юрмилися, жваво перемовляючись, люди. Шишига нерішуче зупинився, не знаючи, до яких дверей податись. До нього уже підходили:

— А ви що обмінюєте?

— Однокімнатну на Нивках.

Розчарована мовчанка.

— А що хочете?

— Однокімнатну чи двокімнатну в центрі.

— Ну...

Іронічне:

— Біля оперного — згодні?..

— Саме біля оперного і шукаю.

— Який швидкий! Однокімнатну в центрі...

— Та він жартує!

— Що він хоче?

— Однокімнатну в центрі на однокімнатну на Новогостомельській...

— Років зо два походить — знайде. Пам'ятаєте, зимою тут ходив довготелесий, з бородою? У нього двокімнатна на Відрадному, так уже виміняв на площі Толстого, оформляє.

— Ну, знаєте, краще жити на площі Толстого у ванні, аніж на Відрадному у двокімнатній.

— Даруйте, це вже як для кого.

Шишига вислизнув з гурту і прочинив перші двері, які трапилися на очі.

— Ви уже знайшли собі обмін? — зупинила його на самому порозі літня жінка. — От щасливчик...

— Та ні, я тут уперше, — Андрій зніяковів: — Почуваюся першокласником.

— А на облік стали?

Шишига похитав головою. Нарешті він матиме інформацію, бо досі лише губив час. Вицвілі очі жінки молодо спалахнули: раділа, що має перед ким продемонструвати ерудицію у справі обміну квартири.

У реєстраторську була черга. Андрій прихилився до одвірка і жадібно слухав розмови. Ішлося, звичайно, про квартири. Однокімнатна, двокімнатна, сорок шість метрів, кімната в комунальній, з сусідами, а скільки у вас сусідів, шістнадцять метрів, у мене троє, але тихі, де б ми й хвалили своїх сусідів, як не в обмінному бюро... Хтось тихо засміявся, розмовляли тільки пошепки, ніби там, за дверима, ішла урочиста відправа чи засідав суд. Щось різнило цих людей від звичайних вуличних перехожих (смак перцю чи лаврового листу в супі, смак коньяку в чашці кави).

Двоє лисуватих працівників у темних піджаках із синіми сатиновими нарукавниками сиділи за письмовими столами реєстраторської. Шишига опустився на стілець і дещо флегматичним голосом сказав:

— Даруйте, я забув удома паспорт. Можна без паспорта?

Паспорт лежав у внутрішній кишені піджака, але з пропискою у Броварах.

— Ви в картотеку чи до бюлетеня?

Він не зрозумів.

— Ми випускаємо раз на місяць бюлетень, який продається в газетних кіосках. А ще маємо внутрішню картотеку.

«Бюлетень — це довго, а мені потрібно одразу, завтра, ні, ще сьогодні, — мізкував Шишига. — Та й зазирне раптом до бюлетеня хтось із конторських. Скажуть, міняє квартиру, якої ще не отримав...»

— Бюлетень — це пізніше. Мені поки що до картотеки, — відчув у голосі прохальні нотки, і це подивувало його: у складніших ситуаціях вистачало нахабства та певності, а тут губиться перед дрібним клерком.

Реєстратор дістав бланк, і він з насолодою продиктував колишню Петрову адресу, відомості про квартиру, а потім, що натомість бажає — однокімнатну чи двокімнатну в центральних районах, бажано неподалік від оперного. Андрій завважив легкий посміх на блідому обличчі службовця бюро.

— Пробачте, — Шишига змовницьки нахилився ближче, голос його тремтів од збудження, — а такий обмін у принципі можливий?..

— Різні обміни бувають. Іноді сам дивуєшся: і чого люди обмінюються? Ось, будь ласка, квитанція, сплатить в ощадній касі. Якщо не встигнете до сьомої, прийдете завтра.

Я вибіг з обмінного бюро на бульвар і підтюпцем подався у бік найближчої ощадної каси. На вулицях було повно людей. Я наштотувався на перехожих, вибачався, якщо встигав вибачитись, а то й мовчки чухрав далі. Я мусив усе оформити сьогодні, хоч і не міг пояснити собі, навіщо поспіх. І встиг. Повернув реєстратору квитанцію зі штампом ощадної каси, натомість одержав картку-перепустку і гулькнув до картотеки.

...З картотеки я вийшов останній, власне, не вийшов, а мене випровадив чоловічок у круглих окулярах з дряною оправою: пробило сьому годину, картотека зачинялась. Глибоко вдихнув гіркувате повітря — почувався хмільним. У дворі так само товпилися і розмовляли про квартири, але я вже не міг дозволити собі тої розкоші: на мене чекали бібліотека і театр. Заточуючись, пішов з двору і все пришвидшував ходу, потім побіг навпростець, через Ботанічний сад.

Був тихий осінній вечір, у ярах Ботанічного саду гусли сутінки, гострі запахи лісової землі, прилого листя сколихнули мене. Я, жартуючи, клацнув зубами, звук був гучний і характерний, ніби зачинилася пастка з тугою пружиною, перехожі подивовано косували очима. Не протверезівши гаразд після мікроклімату картотеки, я п'янів знову, тепер уже од лісового духу.

Зовсім не пригадую, як полишив людну алею і скотився в урвище, де вже було поночі. Тіні та запахи дражнилися, і я гнався за ними попід молодим горішником та дубняком, ледь не наздоганяв і вже вільно, не стримуючи себе, клацав зубами. Почувався дужим, як ніколи, забув про втому, гасав із кутка в куток Ботанічного, завбачливо обминаючи освітлені алеї. Я був ніби в загоні, за огорожу якому слугували лискучі, під парасольками ліхтарів, стрічки асфальту. Раптом наполоханий дівочий вереск перетнув мені дорогу, я завмер під вільхою і лише згодом наважився визирнути. У присмерках я бачив, здається, краще, ніж удень. Двоє, він і вона, сиділи на лаві, під крутосхилом. Вона обвила йому шию і тремтячим голосом сказала:

— Там хтось є. Я боюся. Ходімо звідси...

— Дурненька... У саду ще повно людей, хтось і тут швендяє. Що нам до них! Ти любиш мене?

— Люблю...

Яке там кохання, скаженів я в темряві, самі літературні штампи, що їх начухрала з книжечок людя, є лише бажання і невтолена пристрасть! Не стримався, щось лихе закричав: з моєї широко роззявленої пащеки вихопилося гарчання. Чорною поторочею проскочив я повз скоцюблених од страху закоханих і з розгону вигулькнув на залитий білим світлом асфальт. Лише тут я прийшов до тями, поправив краватку, обтрусив землю з колін і поспіхом майнув з-під здивовано-наполоханих людських очей.

Було десять хвилин на восьму, часу для академічної бібліотеки замало, я міг ще встигнути до студентської читальні, у зал періодики, але там легко зустріти Великого Механіка. «А втім, може, він із своєю Льолькою тішиться безмарним сімейним щастям», — подумав іронічно. На крайній випадок, щось вигадую. Скажу, що за його прикладом закохався і поспішаю на побачення. Я вибіг на Володимирську і пострибав по крутих сходах університетської бібліотеки угору.

...Коли за чверть години я вертав назад, насмакавши з останніх номерів спортивних газет чужих думок про перспективи футбольних команд у нинішньому сезоні, аби було з чим стати завтра перед очі Георгія Васильовича, побачив раптом між другим і третім поверхами бібліотеки Великого

Механіка, що замислено плуганився назустріч. Я блискавично заналізував ситуацію і, не випускаючи поруччя, що його міцно тримався тепер на гранітних крутосхилах, метнувся угору та припав за виступ стіни. Юрко пройшов мимо і зник за дверима читальні для науковців. Я з полегкістю передихнув і залишив бібліотеку: тільки й було часу, аби добігти до оперного, узяти квиток і зайти до театру.

І раніше, до Харланової загибелі, Шишига зрідка навідувався до оперного. Квиток брав найдешевший — на балкон. Там було порожньо, хіба кілька студентів бовваніло над червоним бар'єром. У першому антракті він бродив порожнім фойє, між колон, полохаючи по кутках молодят, що цілувалися. У другому антракті сходив на поверх, де буфети, і випивав п'ятдесят грамів коньяку, закусуючи шоколадною цукеркою. У Голосієво повертався з відчуттям, що недільний вечір провів приємно.

Сьогодні дешевий квиток на балкон не годився — Андрій купив найдорожчий, у середні ряди партеру. У фойє вже було безлюдно, оркестр грав увертюру. З першими музичними акордами Шишига вчув запах ковбаси. Запах наплив з другого поверху. Андрій піднявся по сходах і побачив у буфетній вітрині бутерброди з ковбасою. Лише тепер відчув, як зголоднів. «Загорніть п'ять бутербродів, — невимушено сказав буфетниці, ковтаючи слину. — Ні, сім, — додав поспіхом, — нас семеро...» У кутку фойє, за колонами, тремтячими од нетерпіння, пальцями розгорнув папір, ковтав бутерброди, майже не жуючи. З останніх двох злизав ковбасу, а хліб викинув у смітницю. Аж тоді почелепав до зали, ступаючи важко і сонно.

У залі було шумно — аплодували оркестрантам. Під той ляскіт я прошмигнув на своє місце і зручно вмовстився у кріслі. Оркестр знову заграв. Поповзла угору завіса, оголивши картонні дерева, хащі, тюлеві тумани — сьогодні, як ніколи, я був тверезий і не колінкував перед жалюгідною ілюзією, що її сплели руки декораторів. Я заплющив очі, у партері було тепло і присмерково. До антракту — хвилини сорок, я міг трохи спочити після напруженого дня. Солодке забуття напливало на мене. Я не спав, але й не реагував на зовнішні подразники, як сказав би Великий Механік,

перенапружені нерви розслабилися, шлунок спокійно, діловито перетравлював вечерю. Я прислухався лише до його приємної роботи, раз по раз різко повертаючи убік голову та клацаючи зубами. Це був інстинктивний рух поза мою волею, я і завважив його, коли відчув на собі здивовані погляди сусідів.

Відгорнув сіру пелену, що оповила мене, і побачив голі плечі жінок у відблисках з оркестрової ями, голови глядачів, наче пні на просіці, крижану гірлянду люстри, яка звисала зі стелі, і обличчя, в присмерках наче підсвічене місяцем латаття на воді. Я знову заплющив очі — утома брала своє. Але тепер я не міг відмежуватися од музики, що підступно тривожила приспану свідомість, а то зненацька напала, баламутячи мене картинами свавільними, дивними.

То видавалося мені, що я у пущі — тьмяній, вогкій. Десь угорі шумить верховіття дерев, а тут — сумирний затишок. Я лежу у заглибині, що її сам вирих під поваленим грабом, і так мені добре, як не було вже давно, а може, й ніколи. Гомін лісу навіває дрімоту, я радо віддаюся її пестошам. Раптом вихор злих, приголомшливих звуків падає на мене, тривожно голосить флейта, похмурі акорди струнних, десь далеко на узліссі сурмлять пересторогу сурми, і вже дрібно рокоче барабан у глибині оркестру; він доносить людський дух, запахи заліза і пороху, м'язи мої напружуються, я шкірю зуби і деру кігтями лаковані бильця крісла, сурми звучать усе ближче, вони кличуть до борні за життя, я схоплююся на ноги — і цієї миті мене люто штовхають у спину:

— Врешті-решт, ви ж мені заважаєте...

— Та він п'яний, хіба не бачите? — злий шепіт із сусіднього ряду. — І навіщо п'яних пускають до театру!

Я отямлююся, сиджу рівно, статечно, але за якісь хвилини тепло і присмерки знову вколисують мене...

Розбуркали мене остаточно гучні оплески, що нагадували постріли під зеленим склепінням лісу. Вони дедалі частішали і зливалися у безладну стрілянину, ніби ліс уже оточено і мисливці полохкають звіра сліпими залпами, женучи його до стрільців, що причаїлися на вовчих стежках. Я різко випростався, сповнений тривоги й страху, шарпнувся убік — сусіда по кріслу ледве встиг підхопити свої окуляри. Без окулярів він був смішний і безпорадний. Я весело клац-

нув зубами біля його обличчя. Тоді, наступаючи на ноги, перечіплюючись об коліна, рвонув до виходу. Зала поступово наповнювалася світлом...

У туалетній кімнаті вмився і витер обличчя хусткою — холодна вода привела до тями. Лиш тепер зрозумів, що там, у залі, накоїв дурниць, привернув до себе увагу. Зупинився біля дзеркала, спробував дати лад обличчю. Воно підкорялося найменшим вольовим зусиллям, а ще ж допомагав пальцями, ніби мав справу з пластиліном чи гончарною глиною. Обличчя, ніби на замовлення, ставало енергійним, бадьорим, як у простецького, рекламно широкого, «наського» хлопця. Після кількох репетицій елегійний смуток сповивав моє високе чоло, а куточки губ меланхолійно опускалися. Я місив свої пухкі щоки, зсовував до перенісся брови — і вочевидь народжувався новий Шишига: серйозний, заглиблений у себе, внутрішньо складний — жінки так любляють індивідуальність! А в очах — утома і затаєна пристрасть...

Гра мені подобалась, але до туалету вже заходили, і я вибрав останнє: меланхолійну, з натяком на розумний скептицизм, заглибленість у себе. Це найбільше пасувало хвилині, до якої готувався, і мусило заінтригувати Вікторію. Я бачив у дзеркалі, як важчає, стає проникливішим мій погляд, як звужуються зіниці, наче у звіра, що виходить на нічне полювання. Порівняння із звіром уже не лякало мене. Почав був думати про Вікторію, проте обличчя одразу ж втратило чіткі обриси, і я мусив напружитися, мобілізувати волю, щоб зберегти форму, в яку втілювався. Безперервний жорстокий контроль над собою. Я позаздрив Харланові, котрий мав вольове, ніби витесане з каменю, лице. «У тебе, Шишиго, дуже безформне личко, — штрикав, бувало, Петро. — Одразу видно твоє соціальне походження. Ніби зазираєш до паспорта. Ти — із службовців. Із тих, що слухать...»

Я вийшов у фойє, влився у пішу кавалькаду. Спогорда проминув буфет, ковзнувши по бутербродах ситим поглядом, столики, де густо зеленіли пляшки з-під пива та лимонаду, вітрину з фотографіями акторів. Виписавши півколо, механічно — почувався частинкою потоку — повернув назад і нарешті побачив Олену. Власне, спершу я помітив

Віку. Цибата, сухорлява постать у білому кримпленовому платті, що лишало оголеними гострі, засмагли плечі. Вікторія була приємно дисгармонійна. «Вона вродлива, — відзначив я з холодною тверезістю, — але це не звичайна собі привабливість жіночого обличчя. Це інтелектуальна вродливість, саме інтелектуальна. Запам'ятати і при нагоді сказати їй...» Неповторності обличчю Віки надавали не лише очі — великі, виразні, з живим блиском, а й високе чоло, чутливі лінії губ, навіть брови, що, здавалося, жили осібним нервовим життям: то запитально вигиналися, то ламались на крихітні хвилики, і ті хвилики уперто бились об незворушний берег скронь, то ставали раптом спокійними та лагідними, як вересневе осоння. Олена поруч із Вікою програвала, банальнувате лице не молодій вже жінки, втім, вона ніколи мені й не подобалася, це була лише гра, тепер уже непотрібна, але треба вдавати, що нічого не змінилося, жінки мстиві. Я радісно усміхнувся назустріч Олені:

— Добрий вечір!..

— Вечір добрий! — Олена щиро мені зраділа, вона вже не сподівалася побачити мене в театрі.

На Віку я не дивився, бо ще вдень продумав сценарій знайомства.

— Ви не знайомі? — швидше ствердила, аніж запитала Олена, і лише тепер я дозволив собі перевести погляд на Віку. Погляд навмисно байдужий, зосереджений на чомусь глибшому й істотнішому, аніж театральні знайомства. І раптом завіса упала, вир давно тамованого, невтоленого почуття зануртував у моїх очах. На коротку хвилю я навіть перестав стежити за своїм обличчям, я усього себе вклав у цей погляд. Віка зарум'яніла, подала руку.

— Майже знайомі. Киваємо одне одному трохи не щоранку крізь скло автомашини. Хоч ви такий діловитий, що не помічаєте легковажних студенток...

— Бо в робочий час я — тільки клерк.

— А хто ви зараз? — Вона вже з цікавістю дивилась на мене.

— Людина... — Я ледве спромігся вимовити це слово, таке чуже й неприємне було воно мені. Щоб приховати сум'яття, я легенько торкнувся її тоненьких холодних паль-

ців: — Андрій Шишига звуся. Шишига — злий дух за слов'янською міфологією. Отже, стережіться!

— Вікторія. Самі символи, цікаво, правда?

Я усміхнувся: вона ще бавилася в життя, як недавно — у ляльки. Тепер ми пішли разом — я, Вікторія та Олена. Але фойє було завузьке для трьох, бо назустріч теж лився людський потік, і Олена скоро лишила нас наодинці, приєднавшись до гурту знайомих.

— Як вам сьогодні Калиновська?

«Калиновська, калина, калинове дерево, узлісся, калиновий цвіт, червона калина, червона кров, вечір, вечірня газета, фотографія — так, це популярна балерина...»

— Ефектно, але прісно, згодьтеся, Віко. Мавка у драмі уособлює природу. А природа — вічне боріння злих, непримирених, мстивих сил. Це страшні пристрасті, — я стиснув зуби, — а не солоденька елегія.

— З вашого боку — це суб'єктивізм. — Я трохи не розсміявся, так серйозно, менторськи прозвучали її слова. — Є усталене, традиційне розуміння образу. І не завжди, тим більше на балетній сцені, вмотивоване власне його трактування. Для мене, як і для більшості, з дитинства Мавка — щось дуже світле і ніжне. Мавка Калиновської така, якою ми звикли і хочемо її бачити. А техніка в неї дивовижна!

— Мистецтво — це оголений нерв, а не дешеві сентименти, — я криво посміхнувся. — Сентиментальність — од неповноцінності. Життя — хаос, колотнеча світла й п'тьми, а тут оксамитові крісельця, затишненька зала, картонні кушки, мальовані краєвидики, приємна музичка, приємні балеринки — ненавиджу!

— Ви такий пристрасний, хіба не можна спокійніше...

— Ви хочете сказати — байдужіше? Не можу, не вмю. Кожному з нас доводиться заново будувати світ, починаючи з першого дня творіння до останнього. А байдуже творити не можна.

— Чому б вам не жити у світі, який збудовано до вас? Добрий вечір, Андрію Семеновичу! Пробачте, Київ — велике село, обов'язково зустрінеш знайомих.

— Справді, чому? — У моему голосі бриніла гіркота людини, яку не хочуть розуміти. — Будь маленьким клерком, скоро станеш більшим — і вже не ти, а тебе зустріча-

тимуть біля контори, або раптом поталанить — і випадок піднесе тебе на щабель вище. Мене, наприклад, нещодавно запрошували в наше управління, відповідальна перспективна посада (я кинув це ніби між іншим, треба бути прогресивним, але перспективним, хай коліщатка її мозку зафіксують і це). Але ні, ви надто розумна особистість (не сказав — жінка, бо в поділі на статі є якийсь приниження), щоб не розуміти елементарних речей. Для вас цей світ теж затісний, я відчуваю, але він надто затишно обставлений, щоб бажати просторішого. Я кажу правду, так чи ні?

Я зазирав Вікторії у вічі, я не давав їй отямитись, отут я вже диктував! Але рибка, загнана на мілководдя, раптом стрибнула через волочок і зникла в каламутній, збитій чобітьми рибалок воді.

— Вечір добрий, Маргарито Семенівно! Як Анатолій Григорович? Мама казала, що в нього був інфаркт... Боже, який жах! Вітайте його од мене. Ні, мама на дачі. Вона у неділю повернеться. На все краще... Бачили, які у неї круглі очі? Знак, що моє нове плаття подобається. Ви, чоловіки, не розумієте, що жінка стомлюється од емансипації і навіть од інтелектуальних розмов. Їй хочеться час від часу почувати себе справжньою леді, вбранням якої захоплювалися б і якій цілували б ручку. Лев Толстой геніально відчув це. Пам'ятаєте перший бал Наташі Ростової? Ця сцена досі п'янить мене, хоч я майже дійшла тої межі, коли література сприймаєш лише розумом. Навіть у нашому фільмі вона зворушлива. А пам'ятаєте...

Голос Віки звучав десь поруч, але я вже не розбирав слів, я був уже не з нею, а наодинці з собою. Я бачив себе збоку: гарно вбраний мужчина, певний себе, трохи агресивний потяг до благополуччя. Добрий вечір, вечір добрий, ви завтра у нас будете? Я не знала, що ви уже повернулися з дачі, я вам завтра потелефоную, дякую, він поїхав за кордон, знаєте, він так стомився від цих поїздок, йому треба відпочити, я пропоную влітку відпочити в Болгарії, на Золотих Пісках, так, мені казали, що нічого особливого, але принаймні не нудно, а минуле літо я просиділа в Гагрі, дочка страшенно нудилася, до завтра, вітайте тата, він буде на прем'єрі? Що ви, на початку місяця захищає докторську, і зараз не вилазить з кабінету, по вуха в книжках, ви бачили

його монографію? Дуже гарне оформлення, береш у руки і одразу відчуваєш, що це наукова праця, я погрожую, що скоро знайду коханця, вітай маму, на цім тижні я до вас заїду...

Підлога в керамічному мереживі, люстри — як маленькі сонця, вогні тріумфальної дороги, по якій котиться колісниця завойовника-переможця Андрія Шишиги, город, узятий на щит, щасливе відчуття влади над матерією і часом, відчуття скульптора, руки якого виліплять з глини усе, що заманеться розумові, навколишність — це глина, розумний той, хто розумно діє, живий організм, якщо він діє розумно, поводить себе так, щоб підтримувати у собі життя, це теж симбіоз, агресивність Петра Харлана плюс розум Андрія Шишиги.

А між тим, уколуючи себе солодкими видіннями, я був схожий на ледачкуватого хлібороба, який сипнув у ріплю пригоршню проса і солодко захріп у передчутті пшоняної каші, горобці тим часом поклювали просо, це далєбі з казки.

— Ага, ви хотіли втекти, а я вас наздогнала! — Олена взяла мене під руку.

Незадоволений собою, я похмуро мовчав. Уже дзвонив другий дзвоник. Антракт було втрачено. Я заколисав себе мріями, коли треба було діяти. Я ще повиставлявся, сидячи між Оленою та Вікою у партері (трапилося вільне місце). Сховав підборіддя в долоні, наче тамував враження од музики й танцю: як глибоко і пристрасно я можу відчувати! А очима косував на Вікторію, ловлячи на собі її зацікавлені погляди. Проте в другому антракті Олена не залишала нас ні на хвилину. Вони вдвох про щось теревенили, я ж волів замислено мовчати, відбуваючись скупими іронічними дотепами. Все ж я був винагороджений. Коли ми виходили з театру, Вікторія трошки відстала від Олени і прошепотіла:

— Мені було цікаво вас слухати...

— Спасибі, — якомога зворушеніше відповів я.

Вона, можливо, чекала, що я скористаюся з нагоди. Але я мужньо промовчав, покладаючись на щасливий випадок. Завтра після футболу, завтра після футболу. «Коли жінка помітить, що ти нею зацікавився, ти уже втрачаєш в її очах», — це сказав Петро Харлан.

— Може, вас підвезти? Я возила маму на дачу і не встигла поставити машину.

— Дякую, мені зручно на метро.

Вони удвох сіли в машину, і Віка увімкнула мотор. Я самотньо стояв на краю тротуару. «Москвич» проплив повз мене, і я довго дивився йому вслід, поки два червоних ока не загубилися серед вуличних вогнів.

Королівський бал скінчився, Попелюшці час знімати золоті черевички.

Ще ніколи я не почувався таким самотнім на гомінкій вечірній вулиці. Люди, здавалося, щось підозрювали і сахалися мене. У гастрономі касирка взяла з моїх рук гроші двома пальцями, ніби я був чумний. На ескалаторі метро я жадібно втупився у стрічний потік облич, але люди дивилися крізь мене. У вагоні люди стояли, ніхто не сідав біля мене, ніби від мене на версту відгонило вовчим духом. А може, я став дуже підозріливий, і все це мені привиділося.

У Харлановій квартирі я сів біля телефону, подумки перебираючи, кому б міг зараз подзвонити, — я був один у всьому місті. Я набрав довідкове і поклав трубку, тільки-но почув голос телефоністки. Я мучився від самотності — і водночас мене дратували людські голоси. Поспіхом роздягнувся, ліг у постіль і з головою накрився ковдрою, прагнучи сну як рятунку. Уже засинаючи, я раптом підхопився і відімкнув вхідні двері: у замкненій квартирі мені було задушливо й тісно...

Зозуля у кухні (Харлан любив настінні дзигарики з гириями, вони нагадували йому сільське дитинство) прокувала дванадцять: я спав.

Вовк солодко потягнувся, виструнчивши тіло на половину кімнати, від тахти до столу. У присмерковому світлі, що його скупно просіювало вікно, він весь сріблився. Вовк обійшов кімнату, вицокуючи нігтями по паркету, і тицьнувся головою у двері. Кімнатні двері прочинилися, голосно бамкнула кватирка, протяг залоскотав ноги вовкові, і з східцевого майданчика крізь щілину у розчахнених протягом дверей лягло на вичовганий паркет каштанове пасмо світла. Вовк прищулив вухо і пірнув, ковзаючи по слизьких схо-

динках, у запахи смаженої цибулі, вапна, нафталіну і прального порошку.

Просто жовточеревого (одсвіти міста, пожежа в лісі, запах горілого, але пожарищем не пахло, пахло людьми) неба глибока дрож сколотнула його, бганки пробігли по широкій спині. З поля, розмиваючи контури будинків, напливав туман. Вовк кількома стрибками перетнув асфальтовий двір. На автотрасі гострий дух смоли і бензину ще раз нагадав йому про місто, але по той бік дороги уже лежало поле, що пахло вовким туманом, нехворощю, гнилою картоплею і мишвою. Земля легко пружинила, бігти було приємно, попереду випурхнув птах, за ним стелився теплий слід. Картоплище скінчилося, тепер солом'яний дух витав над полем, крізь сіру млу забовваніли скирти.

Раптом сторчакуваті вуха вовка ворухнулися. Низьке, закличне, збуджуюче виття пробилосся крізь повсть туману. Вовк ошкірився і вперся лапами у вовку землю, прислухаючись до ночі. Ніч мовчала, зате вітер, що котив клуби туману на жовклий пухир міста, приніс далекі запахи, і вони наповнили вовка солодкою тривогою: пахло лісом і звіром у лісі. Він усіма чотирма лапами відштовхнувся від землі і крупною рисою, напрямки, через видолки, межі, канави, рівчаки, бур'янища пустирів почкурів од себе, од людей, од самотності — до вовчої тічки, до своїх...

...Коли наситилися, розляглися на пагорбку й ліниво гризли кістки. Вовк дрімав неподалік вовчиці, поклавши голову на лапи, і прислухався до ситого вуркотіння в шлункові. Приємна млість skleпувала очі, солодко розтікалася по притомленому нічною мандрівкою тілі. Запахи прілого листу, сіна, осиччя і дубових яблучок, грибів, болотяної твані лоскотали ніздрі, навівали думки прості й легкі. Ось тут він нарешті мав усе, до чого поривався. Пливло перед очима, ніби в тумані: ланцюжок вогнів на узгір'ї — дачне селище, вовчі тіні на сірому піску, хмаристе небо, лаз під парканом, голубі блимавки на довгастій морді, спалахи пострілів, гонитва по лузі...

Зненацька в селищі по той бік болота кукурікнули півні, і зграя схопилася. Спершу звірі трималися гурту, навскачки огинаючи ліс, але скоро тічка розсипалася, і вовк залишився сам. Натрапивши на власний слід, він уже не стримував

бігу, а щодуху мчав у бік міста, над яким все яскравіше займалося небо.

Другі півні застукали його поблизу міста, на картоплящі, звідки уперше вчув тужливий поклик вовчиці.

Третіх півнів, що заголосили в сарайчиках робітничого передмістя, вовк уже не чув.

ГЛАВА ШОСТА

Лише тепер, коли директорова машина вихопилася із лабіринту міських магістралей на Мринське шосе і назустріч попливли розлогі сосни та двоповерхові котеджі, а не стільники житлових масивів, Шишига відчув, як він стомився від міста. Так навесні, звільнившись від зимового пальта, шапки й теплих черевиків, дивуєшся раптовій легкості, а ще більше своєму кількамісячному подвижництву. «Місто — це морське дно, всіяне перлинами, — подумав він, розкидаючи руки і вмощуючись зручніше, аби ввібрати в очі більше мерхлої осінньої зелені. — Ми ж — ловці перлів. Пірнувши в глибини, швидше рвемося нагору, щоб ухопити повітря...» А він дивувався, що Петро Харлан кожні три місяці навідувався у свій задріпаний Пакуль, хоч там у нього, окрім старих тіток, до яких давно збайдужів, нікого не лишилося.

Андрій зласкавілим поглядом проводжав зелені парканчики передмістя, зелені віконниці, білизну на шворках через усе подвір'я, голуб'ятники у глибині дворів, сизі голови капусти на грядках. Затишні провінційні декорації зворушували його. Він став згадувати супокійне, старосвітське передмістя Мрина, де проминуло його дитинство. Але непомітно ідилічні, підфарбовані пам'яттю картини затишного міського дитинства відпливали й гасли, їх настирливо застили чорно-білі, гравюрно чіткі пакульські спогади Петра Харлана: чорні лінії соняшників на занесеному снігом городі, чорні, аж сиві, дерев'яні комори на колгоспному дворі, чорне зоране поле, на якому він, грузнучи по шиколотки в ріллі, збирав торішню картоплю — на крохмаль, в'язкий, поліський чорнозем обсадженого вербами шляху на Шептаки, куди Харлан ходив у восьмий, дев'ятий і десятий класи, — три роки, десять тисяч кілометрів, чверть

екватора, чуні, в яких хлюпає вода. І раптом — як спалах: рожева, в білих квітках куля під сволоком, у приземкуватій хатці, її залишив хлопчик з міста, що літував у Пакулі; коли тітки затоплювали в печі і теплий дух ішов по хаті, куля крутилася на нитці, наче жар-птиця літала під стелею, жар-птиця, котра випадком залетіла з недосяжно далекого кольорового міста і зазимувала...

— То що, твій товариш жениться, в бояри йдеш? — несподівано запитав Георгій Васильович.

Чорні птахи спогадів спурхнули і розлетілися, наче галки з пакульської церкви, він знову усвідомив себе Андрієм Шишигою, який бігав до школи на сусідню вулицю, мав у дитинстві окрему кімнату, встелену оксамитовими на дотик доріжками, з барвистим килимом на стіні, з червоним абажуром під стелею, і навіть мав блискучий спортивний велосипед: мати з вітчимом нічого для нього не шкодували, аби тільки вчився на «відмінно» та вступив до інституту.

— Не такий уже він мені й товариш, — обережно мовив. — В одному гуртожитку студентами жили, тільки й того. І не він жениться, а його женять. Знаєте, Льолька...

— А де ж вони житимуть?

— На Подолі кімнатку зняли. Кооператив будуватимуть. Льольчина мати — директор школи, допоможе.

— Але конструктор з нього тямущий, хіба ні?

— Тямущий, божа іскра є, лише... — Андрія сколихнуло передчуття небезпеки.

Повів вітру приніс на узлісся дух людини, людського житла і хатнього вогнища — чорні нічні марення прокинулись, зануртували на споді свідомості. «Навіщо директорові моя думка про Великого Механіка і уся ця розмова?» — сполошно билосся в голові.

— Лише не дисциплінований?

— Це ви точно сказали — недисциплінований, у думках своїх недисциплінований! Ніколи не знаєш, що від нього чекати, гальм не має. І з тим цехом — пам'ятаєте — ніби він і правий, а таку бучу зняти, та ще через голову керівництва, ніби він найрозумніший у конторі, а всі інші — дурні... — Шишига панікував: можливо, йдеться про квартиру чи й про посаду завідуючого відділом. Такі тихенькі довго плентаються у хвості, вівцями прикидаються, а потім так

рвонуть, що лише курява вслід. — Часом не добереш, справді він хворий на голову чи прикидається. Ще в інституті, пам'ятаю, тижнями, було, не їсть, не п'є, на лекції не з'являється — вічний двигун винаходить. Уночі в коридорі чи в умивальнику на підвіконні прилаштується — і креслить. Тоді його Великим Механіком прозвали, так і прилипло. Та він увесь такий — сюди смик, туди смик. Механічний факультет закінчив, у медицині ані бум-бум, а оце ось куди, ви думаєте, впрягся — в онкологію! Ніби це хобі у нього, а яке відношення має це хобі до основної роботи? Намірився синтезувати усе, що відомо про рак, і відкрити людству шлях, що веде в Мекку... А ти, людство, вдячно аплодує Великому Механікові та виливай з чистісінького золота його сухоробру постать.

Шишига примовк, очікуючи, як директор прореагує на випад, але той незворушно шелестів газетами. Йому б загнудати емоції, але страх, що Георгій Васильович справді має відносно Юрка якісь плани, позбавляв здорового глузду.

— Звичайно, його самодіяльна онкологія — загальщина, дилетантство. Це не вісімнадцятий вік, коли можна було займатися науками, не підводячись з-за письмового столу, і знаходити істини на кінчику пера. В основі сучасної науки — складнющі експерименти. Онкологія як хобі — найменш смішно. Бачте, він збирає факти і узагальнює їх! Новітній Гегель... — Андрій говорив уже злостиво, а що Георгій Васильович мовчав, то монолог його ставав підозріливо пристрасним. — Буцім таке безглузде борсання в книжковій повені дає йому право почуватися на голову вище од інших! Ніколи я не любив книжників, які нехтують реальним життям. Звичайно, я теж міг би шугати думками в хмарах і плювати з висока на все, що кублиться в земній порохні. А як припече, стукатися до адміністрації і канючити квартиру: одружуюся. Та ще ж і не так просити, як усі смертні просять, а з пихою на інтелектуальнім обличчі: я, мовляв, вище од цих дріб'язковостей, ви самих себе ошасливорюєте, даючи мені квартиру...

Нарешті Шишига змусив себе замовкнути. Директор мовчки переглядав газети, шофер мовчки вів машину, і їхнє мовчання здавалось Андрієві осудливим. Він волів би зараз

розмовляти про будь-що — Великого Механіка, контору, футбол, космос, — аби не лишатися наодинці із собою. Дорога уже давно вигулькнула з передмість, розчахнула сосновий, з багряно-жовтими острівцями дубняку ліс (глиця, вишита химерно перехрещеними тінями, наче моруга ковдра з верблюжої шерсті, — це був останній міський образ Шишиги за тої втечі з Києва), відтак замерехтіли лісові дороги та стежки, що губилися в тіні дерев, і він проводжав їх жадібними, туманіючими очима. Ясно-зелений після недавніх дощів луг розпростерся перед подорожніми; далі стелилися такі ж ясно-зелені озимі, вишпиговувалися з-за обрїю баня церковки та лискучо-сизі крила вітряка. Андрій уже з півроку не виїздив за місто, окрім дніпровського пляжу, і зараз чим довше дивився крізь бокове скло на даленіючі поля, тим гостріше хотілося ступити на вогкуватий, м'який ґрунт і піти стиха світ за очі; мав нагальну потребу руху, бо тільки рух, відчуття зовнішньої свободи порятувало б його нині від самоаналізу та примірювання на себе всіляких моральних догм. Але машина щохвилини долала півтора кілометра, і простір зоставався поза мікросвітом, що його чітко окреслили залізо, гума та скло. І цей мікросвіт уже тужавів, навертаючи розбурханого Шишигу в самого себе. Шишига противився, одвертався, задкував, наче кіт, якого товчуть писком у місце, де напакостив, раз у раз повторюючи Петрове закляття: «Аналізуй ситуацію, а не власний пуп!» — проте мусив-таки з нахабною задерикуватою веселістю й подивом прошепотіти: «А все ж ти, Шишижко, — велика наволоч...»

Аби ще більше упослідити себе, почав пригадувати товаришування з Юрком: світлі хвилини взаємної приязні, вечірні бесіди, коли твій розум не знає спину і сягає, здається, вершин, віддзеркалюючись не без замилювання у розумі ближнього, коли думаєш і дбаєш не про себе, а про всеняке людство, думаєш наївно, самовпевнено, ідеалізуючи і себе, й людство...

«Ну й що? Зрадник, перевертень, покруч, наволоч я — а хіба що?» Від такої холодної ясності Шишигу аж морозом обсіпало, ніби ось-ось загуркочуть небесні громи і покарають його. Але небеса мовчали. Машина так само стрімко бгала під себе простір, настромлюючи на лінію свого руху

села, поля, переліски, череди корів, що паслися обабіч дороги, під акаціями та осоками. Шишига посміхнувся, спершу обережно, несміливо, куточками вуст, ніби ступав на тонку кригу, відтак губи його розтяглися, ошкірюючи дві обойми широких, щільно посаджених зубів. Він оборонявся наступаючи.

«Яка, власне, різниця, такий я чи інший? Мораль — тільки шумовиння, піна на реальному житті, а наші інтелігентки на кшталт Великого Механіка не наважуються зняти рожеві окуляри й вигадують світ, у якому живуть. У кожному з нас сидить вовк і лише чекає на слухний випадок, щоб ошкіритись. Я існую, і непогано існую, дай боже кожному, хоч щойно визнав, як кажуть книжники, власну вовкодухість; небо не впало, і машина, в якій я так зручно розлігся, не ударилася об вербу...»

Але потроху хвиля холодної щирості відхлинула, і Шишизі закортіло накинути на себе хоч якусь одежину. Люди закутуються в ганчір'я не лише заради тепла, одяг — це крихітна фортеця для одного, фортеця, за стінами якої можна бути наодинці з собою, щоб ніхто на тебе не тикав пальцями... Він почав думати, що його випадок проти Юрка буде тільки на користь Великому Механіку, він давно поривається піти з проектно-конструкторської контори в інститут, йому хочеться більш творчої роботи, але поки що боїться пускатися берега, в цих книжників така слабка воля, та ще зазнайомився з Льолькою. Тепер директор, знаючи правду, сам підштовхне Юрка до цього рішучого кроку.

Невдовзі Шишига мав себе трохи не за благодетеля Юркового. Проте намул у душі залишився, і пейзажі за вікном машини уже не зворушували Андрія. Він заплющив очі, вважаючи за краще подрімати, але крізь сірий туман дримоти раз у раз проскакували іскорки несподіваних думок, здогадів, картин минушини, мозок не вгамовувався. З-поміж них Андрій радо вирізняв одне-єдине: вовкодухість його — щось наносне, зовнішнє, це те, що впало на нього, як грім з ясного неба, по смерті Харлана. Став пригадувати себе ще до випадку на сходах, і якісь хвилини минуле життя бачилося таким світлим, що Шишига аж стрепенувся, волюючи ступити назад, через дві останні доби, аби знову відчути колишню легкість і безтурботність.

Він полюбляв вечорами, глитнувши у їдальні борщу, приземлитися із склянкою вина у барі на Хрещатику і бездумно дивитись, як густішають за скляними стінами акваріума сутінки, як дим синіми пасмами окутує люстру під стелею і зависає на крилах незрушного вентилятора. У такі хвилини він справді ні про що не думав: над його затишним кубельцем тихо спливав час, ніби спокійна, могутня ріка. Потім він закурював ту єдину сигарету, позичену в Харлана, яку дозволяв собі випалити, одну сигарету на день, він беріг себе, сам не знаючи навіщо. Зате ця єдина сигарета надзвичайно смакувала йому, і він ковтав дим, як вино чи каву, дрібними ковтками. Часом з ним заговорювали і викладали перед Шишигою п'яні мудрощі, він слухав і мовчав.

У вихідні спав мало не до півдня, по тому дбайливо голився, одягав свіжу сорочку, празниковий костюм і їхав до ресторану обідати. Випивав сто грамів горілки та смачно їв. По обіді бродив Києвом, дивився кіно, а на вечір напрошувався в гості до знайомої перукарки, уже незаміжньої. Роздягаючись у неї, вішав костюм до шафи, на плечики. Але ночувати не залишався ніколи, щоб не засмічувати голову перукарки надіями на нове заміжжя. Ще він любив у дні значних футбольних боїв, коли всі, навіть господиня, в якої знімав кімнату, спішили на стадіон і Шишига залишався сам на весь будинок, сісти в розлоге крісло перед телевізором і дивитися матч, вимкнувши звук: постаті футболістів беззвучно метлялися по блакитному екрану, наче мільга в акваріумі...

— Коли тебе, Шишиго, пускали на світ, — добродушно казав Петро Харлан, — полінувалися накрутити пружину. Раз, для годиться, крутнули, та й по тому. Якщо чиясь рука спроможеться ще хоч на два оберти — то, може, й ти людиною станеш...

Петро навіть на пляжі не знав спочинку: то гасав по мілководдю, викрешуючи водяні іскри, то до якогось товариства приставав — м'яча футболів, то борюкався з першим стрічним. Запливати ж далеко не ризикував, через кожен метр ногою дно шукав, ледь глибінь — одразу до берега. І добре плавав, і дужий був, а боявся втонути, раптом руки чи ноги задерев'яніють. Шишига ж тільки до річки — розім-

неться, по березі спроквола походжаючи, витреться мокрим рушником, аби тіло до холодного звикло, а тоді шубовсть у воду і поплив аж до середини Дніпра. Вертався, коли вже якийсь пароплавик чи катерок тривожно засурмить і човен рятувальної служби помчить навперейми. Тоді виходив на берег, приємно стомлений, лягав на пісок горілиць, обличчя затуляв од сонця газетою чи детективним романом, і наставляли чи не найсолодші хвилини Шишижиного життя. Тіло скоро підсихало, впивалося сонячним теплом, у грудях млоїло; та ніжна млість розтікалася по жилах, ставало ліньки навіть подумати про рух. Зупинявся час, і сонце покірно завмирало над розпростертим Андрієвим тілом, а відтак напливала глуха, жовтогаряча юга, що скрадувала реальні обриси речей...

Андрій дрімав, ніби зависав у невагомості, не відчуваючи ні себе, ні світу, — і тільки коли стрічна машина на великій швидкості проносилася по трасі, лишаючи по собі високий уривчастий посвист, він скидався на подушках директорової «Волги», усміхався, не розплющуючи очей, бо все ще не хотів розлучатися з напівзабутим спокоєм, з ясним літнім днем, з гарячим піском...

Лише з часом крізь ту солодкуву імлу пробився легенький постук, ніби дзьобало курчатко, що мало ось-ось з'явитися на світ. І помчали сполохані, буцім табуни антилоп прямісінько на кінокамеру (кадри хронікального фільму), тороплені думки та плани: якщо нічого не витанцюється з Харлановою квартирою, куплю, саме куплю, а не побудую (тесть допоможе — я ж не можу чекати, з Вікою не тинятимешся по голосіївських та броварських кутках), кооперативну квартиру. Однокімнатну купляти нема сенсу, треба двокімнатну, це коштуватиме, дай бог пам'яті, свого часу Петро обридав цією арифметикою, три-чотири тисячі карбованців, половина матиного особняка... Матері його, хай аллах дає їй здоров'я, ще жити й жити, вона усе підганяє сина женитися, бо мріє дочекатися правнуків, сільський гарт у жінки, замолоду та у війну і жала, й косила, й носила, а зараз усенький час на своєму городі, квітничок завела. Нерви — ще й він, молодий, позаздрити може, хіба що якийсь нещасний випадок, мало хіба лихих випадків трапляється у наш час, вулицю страшно перейти, ідеш з дому

і не знаєш, чи повернешся... Він захитав головою і примусив себе думати про інше.

І не спам'яталися, як проскочили півдороги. Тут я вже почувався буцим удома: після інституту працював на цегельні неподалік од траси. Я жадібно загриб очима сіру стрічку бруківки і дві знайомі верби; блиснуло і зникло, уже лісо-смуги виструнювалися за склом шаленіючої «Волги». А що було б попросити шофера на хвилину зупинитися побіля тих верб. Але директор дримає: газети шаруділи, сповзаючи з його колін.

Що ж, мені вже не треба було голосувати на узбіччі, тепер я поблажливо і сентиментально зиркав з вікна машини на тих, хто простягав назустріч нам руку. Я ніжився на м'якому сидінні і розчулено думав, як то добре — іти по бруківці, а ще ліпше — збоку, по стежці, а навколо поля, поля...

Ненароком згадалося, як приїздив до нас на завод з обласного центру Петро Харлан отакої ось ранньої, спечної осені, але в чорних шкіряних рукавичках, він обожнявав у них ходити, ніби хворів на екзему і ховав руки. Уже тоді Харлан рвався до столиці, а я нікуди не рвався, лінкувато креслив проект реконструкції цегельні, який потім потрапив до Георгія Васильовича, сподобався йому, і мене забрали на роботу до Києва, в контору. Багато що забулося, а чорні Петрові руки запам'яталися...

«Тисяч вісім дадуть за будинок, але ж половина дому — вітчимова, а він міцний дідуган, і мене переживе. Мати має не одну сотню на ощадній книжці. Але сотні ті — лише через шість місяців по... — такий закон. Отже, близько чотирьох тисяч. Втім у тестя — не лише зв'язки, знайдуться і збереження...»

Нарешті я завважив: плету в думках казна-що, ніби й справді їду на материн похорон. Зосередився і спробував виштовхати із свідомості напосідливу ідею, але вона вперто не давалася до рук, наче вертке щученя на мілководді. Тоді я заштовхав її глибше в свідомість, натомість пригадуючи, коли востаннє їхав цією дорогою. Ще у лютому, матері якраз виповнилось п'ятдесят п'ять, ішла на пенсію і дуже просила приїхати. Я погодився не вельми охоче — не любив домовати: при зустрічах мати з надією зазірала мені в об-

личчя, ждучи радісних вістей. Усе життя вона сподівалася на мої казкові успіхи. Натомість було звичайне забезпечене холостяцьке існування без карколомних злетів, зате й без падінь. Мати розчаровано бурмотіла, коли перехиляла келишок з вином, що син удався не в неї, а в свого флегматичного батька. Не знаходячи поживи своїм шанолюбним мріям, вигадувала, фантазувала, висповідуючи фантазії перед сусідами та родичами. Я знав про це і почувався в Мрині кепсько.

Одного разу ми з матір'ю пішли на гостину, а там... «Я дозволю собі відчайдушний, але блискучий крок, так би мовити, красиво зіграю на публіку. Якщо в понеділок з квартирою Харлана буде вирішено на мою користь, а воно так і буде, — до мене вернулася звична самовпевненість, — я того ж дня подам нову заяву! Мовляв, красенько дякую керівництву, але вважаю, що квартира зараз потрібніша Юркові та Льольці, а я поки що переконаний холостяк, загартований по голосіївських кутках, тому прошу виділену мені житлоплощу передати молодій сім'ї... — Я аж пашів од щасливої ідеї. — Цей стратегічний хід створить мені популярність і серед начальства, і серед загалу. Адже нікому і в голову не прийде, що я раптом успадкував чотирикімнатний котедж...»

Я ледве відмахнувся від тих причепливих марень і з тривогою подумав, чи й справді не сталося чого лихого з матір'ю, може, це інтуїція? Смуток і тривога були зараз дуже на часі. Я захопився за них, бо таки любив матір — почувався запущеним у піднебесся аеростатом, якого тільки тонка шворка єднала з землею, а ту шворку тримали материні руки. Від самої думки про нещастя очі зволожилися, я задивився у вікно, на придесенські заплави, аби приховати од шофера свою смутну розчуленість.

І десь по тому (саме переїздили міст через ріку, і кризь чавунні рамена холодно заясніла вода в окрайці з червоно-бурої шелюги) поріг свідомості переступила нахабна гостя. Я ще здалеку почув її гупання, але не мав сили боронитися, став збоку й застиг, вражено спостерігаючи, як та думка порядкує у моєму власному мозкові. «Спадок одразу вирішує для мене стільки проблем! Мати завжди хотіла, аби я став кимось значимішим, ніж досі. Втім, навіть біологічно

усе правильно — старе дерево одмирає, аби коріння живило і гнало угору молоду парость...»

В'їжджали у Мрин.

Просто шляху на зеленому пагорбку височіла церква. Білі площини її стін стрімко злітали в небо, що його заволючувало пір'ясте низькохмар'я; під хмарами той політ віншували легкі, золоті, сонячні бані. Шлях тицявся в узгір'я, оббігав його, і церква ніби ширяла над подорожніми, розпростерши ясно-білі крила.

— Уміли будувати! — проказав директор, повертаючись усім тілом, аби довше бачити храм. — Дивишся — і, здається, піднімає тебе, звеличує...

— Ілюзія! — з нежданою злістю проказав я, аж Георгій Васильович подивовано зиркнув на мене. — Уміли впливати на психіку, тільки одривали людей од землі. Ніби десь щось іще є.

— Воно звичайно... — Директор притих, дивлячись тепер просто себе — в асфальтову стрічку вулиці.

Я розумів: сьогоднішня поїздка не зблизила мене з директором, скоріше навпаки. Що ж, Георгій Васильович відчув мою вовкодухість, але відчув і силу! Ще Харлан хвалився, що директор іноді пасує перед ним. Моя нестримна, наступальна (будьмо відверті — нахабнувата) енергія лякала його. Хай швидше дає дорогу, хай поступається місцем, інакше я і йому покажу зуби. Георгій Васильович потрібен мені лише як сходинок. І як щит супроти Прагнімака. Бо тому поки що зубів не покажеш — виб'є. Від згадки про заступника директора у мене підупав настрій...

Зі справами впоралися ми швидко, тут я вже постарався. Помітивши мою запопадливість у роботі, Георгій Васильович злагіднів:

— Ну, козаче, годину-дві, поки ми тут з товаришем згадуватимемо наші молоді літа, погостюй у матері. Скажи шоферові, хай підкотить тебе під неньчині вікна. Але не запізнюйся, бо автобусом нас наздоганятимеш — футбол!

Я заскочив у кондитерську, купив торт і пляшку мускату для вітчима. Хоч вітчима, може, й не буде вдома, у когось майструє, ремонтний сезон, вікна-двері-печі, він до всього вдатний. Машина пронеслася куцими центральними вулицями міста і звернула на бруківку, яка брала приступом піщані

згір'я. З обох боків бруківки стояли одноповерхові, часом ще давні, з високими підмурівками будиночки; виляняли на сонці ясно-коричневі, руді чи зеленкуваті дахи, стіни й загорожі, що їх мережили тьмяним багрянцем кучматі верхів'я садків. На ушулах воріт незворушно дрімали коти, паперові квіти рожевіли на свіжій ваті між подвійними рамами. Уздовж бруківки попід парканами вилискували стежки.

Це вже був світ мого дитинства, і серце забилося швидше. А коли машина за моїм знаком шмигнула в бокову вуличку — я геть розчулився. Від недавніх думок, що гнітили в дорозі, лишилася тільки щемлива, але вже не така обтяжлива готовність до сумної несподіванки, проте мати моя, жива й дужа, стояла на ганку і, шойно шофер загальмував, сплеснула руками та побігла до хвіртки. Я вийшов з машини, недбало кресонувши дверима, ніби то була для мене буденна справа — виходити з «Волги», і тепло усмінувся до матері. Вона обійняла мене, потяглася цілуватись. Я ніколи не любив цих ритуальних поцілунків при зустрічах, все ж пересилив себе і цмокнув біля матиного вуха, упіймавши себе на чіткій думці: «Тільки-но я думав про материну смерть...» Проте в душі не відчув ні огиди до себе, ні розпачу — лише твереза, холодна байдужість. Вернувся до машини, запросив шофера перекусити, але той мовчки похитав головою: машину чекав директор. Я спогорда кивнув, ніби дозволив їхати, мати стежила за кожним моїм рухом, через паркани зиркали сусіди.

— По тебе приїдуть? — ревниво запитала мати.

— Акумулятори сіли, ледве дотяглися, — сказав перше, що спало на думку, аби не розчаровувати її. — Послав у майстерню, мо', трохи підзарядять, звідти й поїдемо. Лайдакуватий шофер трапився, треба гнати в три шиї. Руки до всього не доходять, роботи по горло. Я — на годинку...

— Ну, як там у тебе, розкажуй, — похопилася мати, шойно ми ступили у двір, — як з квартирою? Ми ранком листа твого одержали. Я вже ж так наплакалася! А старий свариться. Ревеш, каже, як корова, із добра, і з горя. Я ж йому одвічаю: як не плакати, коли така радість. Он, кажу, деякі, з ким Андрійко до школи ходив, пиво в ларках жлуктять та валяються під парканами. А нашому, кажу, дав Бог світлу голівоньку...

— Квартиру одержав, живу, але ще не прописаний, — пробасував я. — Робота, звичайно, відповідальна, думати за багатьох доводиться.

— Ти вже ж так, синочку, я тобі скажу: про службу дбай, тільки й здоров'я бережи. Бо як згубиш здоров'я, то нікому тоді не будеш потрібен...

Мати примусила мене тут же, в дворі, намалювати патичком обриси квартири, розпитала, де яка мебля стане, чи просторий балкон і куди виходять вікна. Я аж упрів, задовольняючи материну цікавість, але ж мусив сьогодні виканючити чималі гроші і поклав бути терплячим. Від платні лишилося карбованців двадцять, а при моїх планах двадцять нічого не важить. Нарешті зайшли до хати. У вітальні бенкетували вітчим та його брат, колишній шофер, що жив по сусідству. Обоє були вже напідпитку.

— А, синок! — почав балакучий після чарки вітчим. — А ми думаємо, що то за міністр приїхав на «Волзі». Ну, здоров, здоров! Сідай до столу, братеник уточку встрілив, дичинкою закуси. Може, воно й не так культурно, як у столичних рестораціях, а смачно й дешево. Сам встрілив, сам з'їв. Так що, мати каже, уже косо розписуєшся?

— Як то? — спохмурнів я: мене дратувала непоштива вітчимова мова.

— А то ж є поговір. Сусід сусідові, чиї сини десь там у городах, по канцеляріях, і каже: «Так що, Пантелію, твій син усе ще прямо розписується?» — «Прямо...» — зітхає Пантелій. «А мій пішов угору, уже косо!» — хвалиться сусіда. Ну, резолюції різні там накладає на бомагах, біля начальства треться. Так я питаю і тебе: косо чи прямо?

— Косо...

— Ну, так давай вип'ємо, що й ти нарешті косо, бо мати тут переживала...

— Андрійко наш — уже заміститель директора, — втрутилася мати, якій кортіло похвалитися перед шуряком. — Ось вам і «Солом'яники», різним тут носа і втерли...

— Не заступник, мамо, а поки що лише помічник, — скромно уточнив я. Але вітчимів брат не дослухався, йому кортіло виговоритися перед свіжою людиною.

— Був у нас заміститель директора по хозчасті. Ну й шельма був. Тягнув усе, що під руку попадало. Передчував,

що ось-ось виженуть, так нічого не розумів, як шкодливого кіт, зробився. Визиває раз мене, вивези, каже, мила ящик, тебе на прохідній не потрощать, довіряють. А я не боюся, одвічаю, бо вже всі знали, що попруть його: «Не хочу за шматок мила в міліцію попадати. Ти, кажу, черево набиватимеш, а я — по тюрмах?» Так він як визвірився: «Тепер ти в мене промиєш машину спиртом! Знаю, як ти промиваєш!» А тут кінець місяця, я заявку на півлітра спирту в контору. А він, шельма, пише: «Видать літру авіаційного бензину». Я до головного, головний посміявся і виписав спирт. Так що ж ви думаєте, вигнали його, а недавно біля пивного ларка стрічаю. Пізнав, з п'яних очей обніматися лізе. А я дулю отакенну згорнув і під ніс йому: «А спирт, сучка, помніш?..»

— А я вік прожив — чужого не взяв, хіба коли трісочку на підпал, — вітчим поклав між чарок, тарілок, полумисків коряві, із за давними мозолями долоні. — Сокиру чи кельму навхап — і вперед, за Родіну, як казав наш ротний... Ну, дзюбонемо, щоб ти ще косіше!..

Проводжала мене до тролейбуса мати.

— Ти вже там дивись, Андрійку, шануй старших. Як умирав мій тато, ще в Пакулі, ти зовсім маленький був, зібрав нас усіх і каже: «Як гукають, діти мої, так і відгукуються. Кажуть на біле чорне, і ви кажіть — чорне, а кажуть біле...»

Я лагідно усміхався до матері крізь вікно тролейбуса. Вона щось гукала, я швидше вгадав, ніж почув:

— Бережи гроші!..

Закивав головою і притис лікоть правиці до кишені, де похрускувало шістсот карбованців. П'ятсот, які просив у листі, і сто — від матері, на обживок.

Кільцевий тролейбусний маршрут обіймав передмістя, прилучаючи до цивілізації романтичні прерії Шишижиного дитинства. Скоро асфальтова стрічка вигулькнула на край міста, виписала еліпс навколо клумби і повернула до центральних магістралей. За еліпсом асфальт було ніби одчакрижено велетенським різакон: далі лежав битий піщанистий шлях. Несподівано широкий після міських вуличок, до ладу не вкочений (тільки дві крем'янисті колії звивисто лисніли

під хмуруватим небом), з острівцями вигорілого за літо моругого солонцю і горбатими вербами на узбіччях, він раптом упав Андрієві в очі і сколихнув щось глибоке та щемне в душі. Шишига аж сколотнувся весь, припав до вікна. Але тролейбус уже розвертався, і тепер лише крізь запилену шибку на причільну стіну вагона впала невиразна тінь забутого, чужого і водночас навдивовижу кривого світу: піщана дорога з гадючками вибоїстих колій, верби, поле і небо.

— Уже, ма'ть, машини дременули, — проказав од передніх дверей сільський дядько, в куфайці, шапці-вушанці і з кошовкою напереваги.

— Так, мо', молошна ще буде, — з глибини вагона розкотився лункий жіночий голос. — Гляди, коли б і картоплі сьогодні не возили, учора наче в радію казало.

— Хіба хто з учрежденія буде додому їхать. П'ятниця...

Тролейбус зупинився, двері розчинилися, і голоси випали назовні. Не виважуючи, що його спонукує, Андрій підхопився і шаснув у двері, навздогін неоковирній пакульській говірці. Юрма, що товпилася біля дверей, трохи нам'яла йому боки, але Шишига ошкірив зуби, шарпнувся, когось відштотхнув, комусь наступив на ноги — і був вільний. Стояв посеред сірої курної заплави (її утворював переліг, який тут стрічався з містом) і, жадібно вивертаючи чутливі крильця ніздрів, вдихав збудливі запахи поля. Шишига уже не вмів їх розрізнити, тому лише здогадувався: так пахне складена в скирти солома, ще не ралене вівсянище, щойно вивергнута плугами земля, полинові сухотрав'я на лісосмугах, встелені вимолоченим льоном підлужжя...

Немов сновида, він озирнувся стуманілими очима довкола і побачив гурт дівчат та хлопців, одягнених по-міському, але ще з обвітреними засмаглими обличчями і особливою, сільською, неекономністю в рухах. До них тулилися дядько та молодиця, які щойно вийшли з тролейбуса. Гурт товпився навколо таксі. Шофер куриє, поставивши ногу на буфер. Андрій підійшов, владно узявся за рукав шоферської шкірянки:

— Пакуль. Туди й назад.

— Па-куль... — передражнив шофер, не зваживши на Андріїв тон. — Усе життя мріяв ночувати в полі. Он скоро дощ уперіщить.

Шишига дістав новеньку, з подарованих матір'ю, десятку.

— Без здачі.

Шофер стенов плечима і спроквола поліз у машину. Андрій плюхнувся на задні сидіння.

— І нас, дядьку, до Пакуля! — загукали з товпи.

— По рублю, девки? — вишкірився таксист.

— Я вам плачу, їдьте, — густим голосом наказав Шишига.

Шофер розвів руками, співчуваючи дівчатам, і взявся до керма. Таксі рушило. Шишига звільна розкинувся на подушках: волів бути сам. Заплющив очі і ніби скам'янів, впившись подушечками пальців у спинку переднього сидіння. Вилиці випнулися, натягши шкіру обличчя. Щелепи зводила судома, і час од часу він ворухив ними, буцім гострив зуби. Ані осінні поля, ні переліски обіч шляху, ні стрічні машини, ні сама дорога — ніщо не вабило його зору. Лише глибокого самоусвідомлення, що він їде в Пакуль, потребував зараз Шишига. Чомусь пригадалося Петрове падіння на сходах, похорон, глухий постук, коли забивали труну, ляпотіння вогкої глини об віко труни, передзвін лопат — і раптом торжествуючий яскравий сплеск, ніби він здолав смерть.

Уже неподалік Пакуля Шишига розплющив очі і побачив, як підлужжя, облямоване річечкою, перекидається нижче шляху в роздольні луки, а за ними манливо туманіє листяний ліс, далекий і близький водночас. Це вже було не ті обжиті світлі бори, що обступали Київ. Десь тут, за болотами, зачиналися поліські нетрі. Шишига міг ухопити в очі саме узлісся: густі чагарища на вирубах, непролазне осиччя, олішняк, далі темно-багряною стіною зводилися гребені пуш, заповонюючи собою виднокіл.

— Грибів, напевне, багато, — голосом, що зривався, проказав Андрій. Його давила задуха. — Сходити б... — І раптом галаснув на шофера: — Ліворуч крутіть, бачите, колія, напрямки в село!

Битий шлях підбігав близько до лісу, а Шишига уже не покладався на себе.

Востаннє я був у Пакулі ще школярем — приїздили з матір'ю та вітчимою по картоплю. Мати хоч і цуралася сільських родичів, хоч і зневажала все, що нагадувало їй про

село, від картої хустки і до говірки, все ж економіку ставила над власні уподобання. У селі можна було купити і дешевше, і без обману.

Старенька полуторка, на якій приїхали на роздобутки, зупинилася на перехресті сільських вуличок. На пагорбку темніла, обкушкана по саму стріху соняшничинням, хатка з високим дощатим ганком. На ганкові стояв хлопчик моїх літ і широко відкритими очима дивився на нас. Він був у чунях з червоними бахилами і в старенькій куфайчині з закасаними рукавами. Його вилицювате обличчя вивершувала шапка-кубанка з вицвілим, але все ще малиновим верхом. Я позаздрив: кубанки у мене не було. Мати визирнула з кабіни (ми з вітчимою їхали в кузові):

— В оцій халупі ти народився, Андрійку. Дякуй матері, що досі тут не гибієш...

У мені материні слова не пробудили жодних емоцій, я просто не міг уявити себе на цьому белебні, під зеленим від моху козирком стріхи, у душі моїй невідступно жила інша реальність — брукована міська вулиця, ошатний будинок під шифером, де завжди було тепло і сито, моя окрема, з голубими шпалерами, кімната. Зате я зрозумів після материних слів свою велику перевагу над селюком у чунях та куфайці. І, помщаючись за кубанку, якої я не мав, але яку мені хотілося мати, показав йому язика. Хлопчик ніяк не відповів на те, і я відчув, що він розуміє мою вищість та покійно згоджується з нею. Уже коли я працював у Києві, Петро Харлан (а на ганку був саме він), приїжджаючи з Мрина у справах, пасував переді мною, хай і недавнім, але мешканцем столиці. Це було у нім з дитинства — відчуття шабля, на якому стоїть людина, навіть географічного. Він мислив світ по вертикалі.

Хату в матері з батьком купили Харланчихи, Петрові тітки. Були вони аж з Рогу (куток Пакуля, під лісом), у війну їхнє дворище згоріло. На нашій гористім кутку вони так і не прижилися, все поривалися назад, у Ріг, але статки не дозволяли будуватись. Я знав це з Петрових оповідок. «Біля лісу дух інший, — казав Харлан, ніби й тут, у Києві, журився за Рогом. — І все інше... Ти не розумієш. У місті треба триматися центру, а в селі — лісу...»

Дорога була вибоїста, пошкрябана плугами, але ми щасливо проминули кладовище і вже під'їздили до вівчарні, коли шлях перетнула широка смуга свіжої ріллі. У полі (гони були довжелезні) дирчав трактор: орали на зяб, а разом прихоплювали й полівку. Було зрозуміло, що машина ріллю не переповзе. За вівчарнею починалися пакульські городи, і я миттю прийняв рішення.

— Зачекайте мене. Я заплачу.

— Задощить скоро. Тоді сидітимем на цих дорогах до Страшного суду.

Портфель я залишив у машині, дошовик узяв на руку. Ріллю перебіг широкими, розгонистими стрибками. Ноги грузли по щиколотку, вогкий чорнозем набивався в черевика, його лоскітливий дотик приємно холодив. Перевзувшись, я обминув вівчарню і через пустирі подався до села. Ноги мої хвицькали дике зілля, якому я не знав назвиська, воно солодко, дурманно пахло. На пустирищі примітив колонії пасльону (впізнав його з оповідок Петра, він хвалився, ніби усе дитинство смакував пасльоном, я ж доводив, що паслін отруйний). Жовті грона пасльону дисонували з похмурим, аж темним небом. Я зірвав кілька ягід, не без остраху кинув до рота. Перша здалася нудотно-солодкою, але я швидко зник, ніби теж у дитинстві ласував ними, і знову налибав пасльону в жменю. Якось ми з Харланом тинялися подільським ринком, питаючи пасльону, — з нас насміхалися: «А дьогтю не треба?»

Пустиріще скінчилося. Я переліз через жердки і пішов межею. Картопля була викопана, знесена в купи й накрита колив'яшником. На круглих буртах просто неба лежали жовтогарячі гарбузи. Вздовж межі стирчало безголове соняшничиння — зграї горобців поперед мене спурхували з пасинків. Я гладив долонею шерехуваті соняшничини. Нагнувся зашнурувати черевика: ясно-зелено трав'янів пирій. Попід межею випиналися з чорнозему червоні, наче рубінові, келишки дрібних квітів. Я усміхнувся не знати чому. Здавалося, усе це я колись знав, любив, і тепер воно мені сниться. У вишняку стояв терпкий дух винного погребка. На корі старих дерев медвянисто рожевів вишневий глей, по-осінньому тугий, із шкарубкою шкіркою. Я жував глей ра-

зом з лусочками вишневої кори: гіркуватий смак дощової води, живиці, березового соку...

По той бік переярка барвисто виструнювалась на узвишші нова пакульська вулиця — дерева в палісадниках були ще молоді, куці, і цегляні котеджі з мансардами, розфарбовані в біле, синє й зелене, височіли над ними опасистими мурованими гулліверами, що забрели в країну ліліпутів, їхні випуклі цинкові й шиферні дахи нагадували аеростати, хоч і припнуті до землі, але сповнені мрій про небо. Харланів хутірець, відгороджений од Пакуля колгоспним двором, не входив до генерального плану забудови села, ділянок для будівництва тут не виділяли, і він був приречений на природне, біологічне, як казав Петро, зникнення. За якийсь десяток літ тут колоситиметься поле. Мабуть, через те мені здавалось, що темно-сірі тини, парканчики, частоколи, хлівці та хати хутора, оперезані попід стріхами кукурудзинням і сніпками околоту, завбачливо вкорінюються, врастають, вгрібаються в масний чорнозем, і варто мені на хвилину зупинитися посеред вулички, як і я почну вростати в пакульську землю. Харлан навідувався на свій хутірець кожні три місяці (вожу щоквартальні звіти, жартував — чи жартував? — він), але лише на один день, ночувати ніколи не залишався. Петро теж був сповнений містичної недовіри до пакульського в'язкого чорнозему, ніби боявся врости в нього і вже не виборсатись: «Хоч один раз на три місяці мені треба зиркнути на Пакуль, пересвідчитися, що він ще є, і є хутірець на краю Пакуля, є околиця Пакуля — Ріг, де я народився, і є по той бік болота ліс, в якому живуть, за тітчиними оповідями, усі чисті й нечисті сили. Мій Пакуль — це єдина ілюзія, яку я собі ще дозволяю. Але сутінків у Пакулі я боюся — казна-що верзеться на думку, ми ж з тобою, Шишиго, хоч ти й притулився змалку до міста, на безліч поколінь у глибину — полісюки, лісові люди...» Черевики ковзали по буряках, ламали гичку, що соковито хрускотіла. Посеред грядки повільно випростовувалася закушкана в хустки жіноча постать. Я впізнав Петрову тітку.

— А я собі у землі колупаюся та й думаю: і хто це до нас так добивається? — Біля ніг Харланихи стояла корзина з рожевою, в чорних земляних бурульках морквою.

— Гроші вам привіз, — я передихнув. — Мені Петрову квартиру віддали, то я сам за меблі і заплачу. Триста рублів. У кредит він гарнітур брав і лише триста виплатив. Кредитний лист я на себе перепишу.

— Ой, синочку, що вже нам ті гроші, коли Петруся нашого нема... — Вона сухими, вилинялими очима дивилася повз мене. — Лише для нього й жили.

Я помовчав для годиться, потім вийняв гроші, відрахував, поклав у чорну долоню Харланихи.

— Я сам за Петром, як за рідним братом... Але треба жить. — Ще помовчав і додав: — Побіжу, я на хвилинку, був у Мрині, заскочу, думаю. Біля вівчарні машина жде, дорогу переорали. Ще сьогодні на Київ треба. Служба.

— Іди, синку, іди. Хай хоч тобі добро буде. Так ви з Петриком схожі наче, що як гляну на тебе — серце захоплюється.

Я поспіхом опустив голову і пішов з городу. Уже від пригребіці озвався:

— Скільки не плач, не вернеш тепер.

— Та і я своїй так кажу... Бог дає, Бог і бере. А карає людину за те, що вона на світі живе. Мертві не караються, мертві сплять. А моя не слухає. Сказав голова у радійо, щоб буряки до неділі викопать, і старих, і малих просили, а хто копатиме, того в неділю городськими автобусами повезуть у театри. Так і вона на буряки подалась. А що ж, поїду і я з людьми в город, каже, до церкви сходжу, свічечку за Петрову душу поставлю. Видається все їй, ніби Петрусева душа по світу досі бродить, покою не знає.

З пригребіці зацікавлено блимало сіре, з рудим переливом кошенья. «Характерний пакульський тип, — посміхнувся я, гасячи неприємну дрож від останніх слів Харланихи. — Широкий, вилицюватий писок, вузькі очиці. Їй-бо, чимось на Петра схоже».

— Візьму я цього котика в Київ, — мовив неждано. — Хай і він городського життя скуштує.

— А беріть, як воно вам треба. Кішка ондечки знову черевата ходить. Привела весною, моя й каже: утоплю в копанці. А я їй: хай ростуть, таки живе щось біля ніг крутиться, мо', кому й приглянеться котик...

Я майже біг пакульськими вулицями з кошеним у руках. Хати так само трималися землі, незворушні і загадкові, як єгипетські сфінкси. Обважнілі темні хмари і собі тулилися до землі, повисаючи на хрестовинні телеантен. Харланові було уже літ з десяток, коли він уперше на возі з гарбузами приїхав до міста. До того нафантазував місто на теплій черені, накрившись з головою рядном.

Спершу місто асоціювалося в нього з малясовими пряниками та морсом, що його в четвертях привозили перед храмом тітки, потім з халвою, якої він присягався, коли виросте й житиме в місті, купити повну бочку і з'їсти за один раз, у його голові тоді не вкладалося, що можна наїстися халви. У Києві, коли він бачив у гастрономі халву, одвертався: халви не хотілося і пройти мимо не було сили. Чотири класи пакульської школи він закінчив на «відмінно», бо тітки казали: «Як будеш добре вчитися, виростеш, заробиш багато грошей і купиш халви, скільки хотітиметься». Потім до сусідів на літо приїхав городський хлопчик з червоною, у білих мереживних квітах кулею. Він подарував ту кулю Петрові, і відтоді місто бачилося йому яскравою кольоровою кулею в русі.

У Києві я слухав ці Петрові оповідки з недовірливим посміхом. У доброму гуморі він міг вигадувати своє пакульське дитинство безкінечно. Але тут, на хутірських осінніх вуличках і городах, мені теж бракувало кольору й руху. Колір і рух — як наркотик. Я був немов запеклим курцем, якого лишили без сигарет. Рух, броунівський рух, краплина води під мікроскопом, малюнок у підручнику фізики за шостий клас. Я на мить заплющив очі і побачив Хрещатик, повний люду, центральні магістралі, що по них мчать машини, хапаючись проскочити перехрестя, і різко гальмують, коли шлях перетято червоним світлом, машин збирається так багато, що по їхніх лисих черепах можна перебрести вулицю; спалахує зелене око, і машини шугають уперед, до наступного світлофора — безперервний пульсуючий рух, символ віку, біологічний організм. Місто вперше бачилося мені живим трепетним тілом, що його клітиною єсть і я, Андрій Шишига. «Я вперше в'їхав у місто на возі з гарбузами, — розказував Харлан, коли недільного дня ми їли на Виставці, в ресторані «Прага», моравських горобців — так

звалася м'ясна страва. — Цікаво, що з самого малечку, відколи пам'ятаю себе, я жодної миті не думав, що дорослим житиму в Пакулі. Я ріс для города і усвідомлював це. Я знав, що справжнє життя почнеться лише тоді, коли я назавжди виїду з Пакуля. Довгі роки я ждав і хвилювався. Я любив місто, ще не знавши його, я вигадав його. Я з дитинства мріяв утвердитися в людських очах, але не в Пакулі (Пакуль я любив і водночас зневажав за його малість), а в місті. Я мріяв завоювати місто, як жінку, що вразила уяву, узяти його на щит, приступом...»

Машина стояла на протилежному березі ріллі. Я так само перебіг ріку, що поширшала, бо трактор встиг обійти гони, витрусив з черевиків землю і плюхнувся на передне сидіння. Таксі помчало, вибрязкуючи на бабаїстій дорозі, над якою все нижче стелилися дощові хмари. Кошеня зібгалося в клубочок, принишкло у моїм приполі. Шофер скосив подивовані очі, і я проказав зворушливо:

— Пакульський кіт!..

ГЛАВА СЬОМА

Київ мчав назустріч — їхали швидко.

Розплющивши очі, Шишига з полегкістю побачив край неба червоні вогні радіоантен, по тому дорога яскраво висвітлилася — минали приміське селище. Між селищем та Києвом випала хвилина, коли Андрій знову відчув себе незатишно. Сутінки згусли, чудиська сосон підступили до самісінької дороги, туман тьмарив вогні стрічних машин, розмивав обриси видимого світу, і здавалося, що немає ні асфальтового шляху, ні ліній електропередач угорі, а машина загубилася в непроглядному, неосяжному мороці. Линув не по-осінньому буйний дощ. Шофер зупинив машину обіч дороги, прикрив голову газетою і заповзвся ставити щітки на вітровім склі. До верб тулилися подорожні, висовуючи з-під плащів та наміток назустріч машинам руки. Вітер розвихрив молоді осокори в підліску, небо лягло на мокрий луг, і тільки в машині ще тлів живий вогонь: тут не було ні дощу, ні вітру. Шишига скрутився в клубок і принишк. «А в Пакулі зараз темінь та грязюка...» — пульсувала думка, і він волів, аби дверцята машини зачинялися герметично.

Шофер не одривав очей від дороги, Георгій Васильович дрімив. Кошеня порушило Андрієву самотність, лизнувши шорстким язиком долоню. Він пробіг пучками пальців по його кістлявій спині, полоскотав за вухом. Кошеня подряпалося під полу піджака, згорнулося там і притихло. Він відчував під грудьми тепло його крихітного тіла і сидів прямо, щоб не потривожити П'єра (ще по дорозі від Пакуля до Мрина йому спало на думку так назвати котика). Очі його зволожилися від розчулення: не така вже він погана людина, коли хоче любити і любить це крихітне, беззахисне живе створіннячко. Сильні люблять лише слабких. Світ, у який зараз їде П'єр, такий великий, що кошеня у нім, як макове зернятко. Тільки він, Андрій, міг захистити його.

— Ну що, П'єр? — прошепотів Шишига, нахилившись до кошеняти. — Досить дрихнути, соннюга, наш Київ скоро...

І ніби від тих його слів сутінки розчахнулися, на видноколі між землею та небом повисло велетенське кружало вечірнього міста. Андрій узяв кошеня на руки, тицьнув писком у скло. Жадібно стежив, як П'єр, поблискуючи антенами пишних вусів, косував пукаті очі на городські вогні, і Шишига дивився зараз на місто його ж, пакульськ: ми, очима: ніби уперше бачив громаддя кварталів, засіяне блискітками освітлених вікон, далі від дороги — прямокутники нових багатоквартирних будинків надточували один одного, вписуючи в рожеву площину (саме площину, а не склепіння) неба химерні геометричні фігури, такі відмінні від форм біологічного, рослинного світу і такі певні себе, що живі лінії молодих тополь обабіч магістралі здавалися жалюгідною невдачею творця; вогні блимали, переливалися, в'юнилися, ніби на табло велетенської кібернетичної машини, електронного мозку. Іскрилися дроти над трамваями і тролейбусами, синьо-зелені вужі плавали у вітринах, асфальт після недавнього дощу теж вилискував, розмальований у червоне, зелене й жовте строгими світлофорами. Шишига пив місто, уперше по довгім часі відчуваючи смак хмільного напою, і ніяк не міг напитися. Одною з химерних мрій Петра Харлана було привезти до Києва тіток і показати пакульцям свійований Харланом город. Він відкладав цю хвилину свого торжества то до виходин

у нову квартиру, то до весілля. Тітки приїхали, але на Петрів похорон...

— Ну, як там твій пакульський кіт? — прогучав добродушний голос директора.

— Милується Києвом. У дивину... — щасливо усміхнувся Андрій.

— Так-так... Здається, не запізналися.

Наземні станції метро були повні людей: сьогодні — футбол. На перонах, у жовклім місиві підсвічених ліхтарями присмерків і туману роїлися постаті. Один за одним підбігали вагончики, ковтали натовп і везли по мосту через Дніпро. А тут на них чекали нові, ще густіші, юрми. Андрій знизу, з магістралі, бачив, як ті юрмиська вливалися у вагони, доводячи відносність звичних уявлень щодо об'єму та місткості; відтак, вкрай набубнявілі, вагони спроквола вповзали в жерло тунелю. Легкових машин було набагато рясніше, ніж завжди, ніби вони тільки й чекали нагоди, щоб вихопитися із диктових та жерстяних хижок — на вулиці; усе те повільно сунуло в місто, раз у раз перечіплюючись об захаращені перехрестя.

Це був новітній карнавал, і я уперше поспішав на нього не як гість, а як повноправний учасник. Мене і розбурханий передчуттям видовиська натовп єднає спільність емоцій, переконував я самого себе. Мое серце, як і серце молодика, що повиснув на приступці трамвая, завмирає в чеканні футбольного священнодійства, отже, сьогодні, звільна розкинувшись на подушках комфортабельної машини, я ближче до маси, аніж два дні тому, затиснутий у куточку тролейбуса.

— Ну як, Андрію, — виграють наші? — здавленим од внутрішньої напруги голосом запитав Георгій Васильович.

— Виграють, — хутко проказав я і по хвилі повторив: — Виграють.

Розмовляти не хотілося. Кожне слово зараз мало бути містке і вагоме.

— Ближче до стадіону? — озвався шофер, коли вони вповзли в старе місто.

— Заскочимо до мене, — голос директора пом'якшав, — мою стрекотуху посвяtimo в болільниці.

Я дістав хустку і витер спітнілі долоні.

Ми перебралися через загачений людом Хрещатик і невдовзі зупинилися біля будинку, де мешкав директор. Поки Георгій Васильович піднімався до себе, я поспіхом одягнувся у сірий, крупної в'язки светр, що його вив'язала і сьогодні подарувала мати. Светри личать мені; головне ж, почуваюся в них мужнішим — наче у панцирі. Шматком домашньої солонини підхарчував кошения. Тоді розлігся на сидінні й заплющив очі, аби зібрати себе в тугий вузол мобілізованих, напружених нервів і вписатися в личину, під якою зараз виступатиму. Жити — це лицедіяти, кожен з нас грає якусь роль. Думка була не моя — Харланова. За кілька хвилин вийшов з машини і пройшовся по тротуару біля під'їзду — замислений, самотній, поперечні зморшки зорали високе, уже із залисинами чоло, а вилиці під блідою шкірою обличчя нервово випнулися...

Віка з'явилась поперед Георгія Васильовича, одягнута в легке осіннє пальто незвичного покрою, без рукавів, запнута декоративною хусточкою з двома ріжками на підборідді. Лице видалося блідим, нерухомим, наче з порцеляни. Віка несла його обережно, ніби боялася, що обличчя впаде і розіб'ється на друзки; дивилася долу, виважуючи, куди поставити ногу, але ступала широко, цибато, як лелека у лузі. Кроків за два до мене раптом сталося диво — повіки піднялися, відкривши великі очі, і з них хлюпнуло живе світло. Осяйнувши усе довкола, світло розбудило лице — обличчя Віки, ніби екран щойно ввімкненого телевізора, лолотіло. Я схвильовано чекав, що на тому екрані проступить. Загадковий кінескоп послав на екран радість.

— Привіт! — кивнула, як кивають давньому знайомому, і біла рука з тонкими промінцями пальців випурхнула з-під пальта назустріч мені.

Я шанобливо схилився і поцілував руку.

— Добрий вечір, Віко.

Вона засміялася. Той безпричинний сміх зворушив мене, але за мить я спохмурнів, гнівний на себе: не дозволяти емоцій, бути зібраним і тверезим. Втім, заспокоїв себе, не так уже й кепсько, що директорова дочка мені подобається, моя гра здається правдивішою. Для початку треба сказати комплімент. Але повз нас уже плив Георгій Васильович.

— Молодята, сідайте, запізнюємося!

— Отже, товариші, починаємо наш репортаж. Футбол — найпопулярніший вид спорту в нашій країні, — Віка дотепно пародіювала радіокоментатора. — Футболом захоплюються всі — і космонавти, і письменники, і сталевари, і директори, і прості радянські трудівники. Увага, увага, ось внизу, під нами, на центральній трибуні стадіону ми бачимо заслуженого діяча нашої передової науки, лауреата багатьох премій і т. д. і т. п. Що привело на стадіон сивоголового професора? Прославлений науковець прийшов помилуватися грою прославленого напівзахисника Анатолія Крижа, чие ім'я зараз на вустах усього спортивного світу! Це Анатолієві належать широковідомі слова: «До науки я завжди встигну, а футбол — молодість». Пробачте, м'яч у Анатолія Крижа, ривок, ще ривок, Анатолій обходить одного захисника, другого, третього, він уже наближається до воріт, ви чуєте, що діється на трибунах? Воротар падає в ноги прославленому бомбардирові, сивоголовий професор підхоплюється і щось напутне, батьківське кричить своєму маститому вихованцеві, удар! М'яч, неначе випущений з гармати снаряд, летить — вище воріт! Професор хапається за сиву голову, здається, він плаче. Наша команда мала реальні можливості зрівняти рахунок і уникнути поразки, що ж, скажемо ми, спортивне щастя зрадливе...

— Блискуче! — захоплено проказав я. — Ви володієте природним даром перевтілення, — тут мої очі зупинилися на опецькуватій потилиці директора, і я вчасно осмикнув себе. — Хоч я, як істинний футбольний болільник, і протестую...

— Насміхається... — поскаржився Георгій Васильович. — Ні, ми були поштивіші до батьків. Мій тато дуже любив півнячі бої. Із сусідом Паньком підпоять своїх когутів і нацьковують. Та щоб я коли-небудь хоч слово проти сказав! А ти знаєш, що красивий футбол і міністри люблять?

— Ну, папа, я ж у тебе балаболка, хіба на мене можна ображатися? Слухайте, що було сьогодні! Після останньої пари заходить до аудиторії Сьомочка, ти, па, його знаєш, Ганни Сидорівни законний муж, як вона каже, ставить на стіл свого лискучого портфеля і урочисто мовить: «Дівчатка, ви знаєте, що у нас з вами сьогодні залік?» — «Знаємо,

Семене Івановичу!» — «Відповідати готові?» — «Трішки, Семене Івановичу!» — «А пам'ятаєте, що сьогодні у Києві вирішальна футбольна зустріч?» — «Пам'ятаємо!» — «Так от, залік відмінюю, а завтра на лекції на честь нашої історичної перемоги поставлю усім «зараховано!» Ми дружно: «Шай-бу! Шай-бу!»

Людина від обивателя різниться не дипломом і посадою, а наявністю принципів, казав Великий Механік. Один наш спільний знайомий, відповідав я, аби мати хоч якийсь принцип, принципово не обідає в рідної тещі. Я мав у колишньому житті аж чотири принципи: не пив чорної кави, не переповідав анекдотів, читав лише детективи і грав лише в піддавки. Піддавки — гра навпаки, коли перемагає той, хто перший пожертвує своїми фігурами. Петро Харлан піддавки ненавидів: він не був мобільний, він знав одне — взяти, і не піднімався до діалектичної думки, що, й підігруючи партнерові, можна перемогти. Тепер, по дорозі на стадіон, я пригадував свої неперевершені партії (у конторі я давав сеанси одночасної гри в піддавки на шести дошках) і точив зуби. Я мав грати на дві дошки — проти директора та його дочки, але супротивники були серйозні, особливо Віка. Зусиллям волі я настроюювався на Віку, наче ловив примхливу радіохвилю: приемне збудження в передчутті видо-виська, замилування власною дотепністю, молодістю, навіть голосом, і підсвідома відрізка акваріумної рибки до безбережного моря. Ближче до стадіону людський потік проривав умовні загати тротуарів, виплескувався на середину вулиць. Я підсунувся ближче до втишеної Віки, прошепотів, аби почула лише вона:

— Правда, у юрбі ніби спускаєшся на морське дно і потайки не довіряєш склу ілюмінатора в біокамері?

Віка глянула на мене вирлатими очима:

— Хай я — зніжена, кімнатна рослина, але ви...

— Я справді бродячий вовк... — загадково посміхнувся. — Я багато терся між хребетних. І я люблю людей, але юрмище — не люблю.

— Хіба юрба складається не з людей?

— Там, де більше дванадцяти осіб, уже нема особистості, є лише юрба. Закон переходу кількості в якість... — Я говорив таким нахабно упевненим голосом, ніби довгі

роки роздумував, як застосувати цей закон до людського стовповиська.

— Жоден університетський підручник не трактує так закон переходу кількості в якість.

— Шукати істини в книгах, а не в реальності — це слабкість. Ваш розум надто допитливий і чіпкий, щоб харчуватися мудрістю підручників.

— Що ви знаєте про мій розум?

— Я не знаю — я відчуваю. Коли людина тобі не байдужа...

— Уже щебетете, молоді люди? — устряв до розмови Георгій Васильович. — Не забувай хлопцеві памороки перед матчем. У нього, може, є важливіші справи, ніж твої теревені. Ну, Андрію, раз, два, три... який буде рахунок?

— Два — один! — Я почув власний голос раніше, ніж зібрався з думками. І, обминаючи погляд Віки, уже без недавньої певності додав: — Ми, звичайно, виграємо.

Петро Харлан умів досить точно передбачати результати найважливіших футбольних зустрічей. Я щойно покладався лише на інтуїцію, а йому та примхлива арифметика давалася в поті чола. Вечори просиджував він над спортивними газетами та часописами, виписував, підраховував, креслив таблиці й графіки. Якось він нахвалявся написати фантастичну новелетку і кожному стрічному переповідав сюжет: звичайна людина, дрібний службовець десь за кордоном, одного дня виявляє у собі містичну здатність наперед угадувати результати футбольних матчів, більше — його прогнози у дивний спосіб впливають на гру футболістів, він уже не вгадує, а диктує, болільники обожнюють його, і він сам починає вірити в свою богорівність та започатковує нову релігію, де символом єднання стає футбольний м'яч; але одного дня натовп запальних болільників, чию команду він прирікає на програш, розшматовує новітнього ідола... Петро продумав сюжет до подробиць, і лише брак здібностей не дозволив йому викласти вимріяне на папері.

Машину ми залишили в одній з бокових вуличок, а самі пірнули в людський потік. Юрба підхопила нас і невдовзі внесла у ворота стадіону. Директор із шофером зупинилися купити програму, і на кілька хвилин ми з Вікою лишилися самі. Я знав, що така нагода може трапитись не скоро.

— Що ви робите після матчу, Віко? Може, побродимо по місту?

Віка мовчала. Шерхотіли підшви об мокрий асфальт. «Іване, Іване! — гукали через голови. — У тебе який сектор?» До нас уже пробирався крізь гущу тіл директор. Ми ковзнули по краю стадіонної чаші, зійшли в сектор — і тут я побачив Прагнімака.

Він сидів у нашому ряді, трохи збоку, але лави тут розкрилювались, і коли атака котилася в бік дальніх лівих воріт, я потрапляв якраз у поле зору Прагнімака і змушений був за піддашковими правилами творчо, аби це не впадало у вічі, підігравати ще й заступникові директора. І саме на цій, третій дошці гра вимагала особливої зосередженості та напруги, бо таким Прагнімака я ще не бачив. Його худорляве лице зблідло, шкіра напнулася, підкресливши вилиці та овал підборіддя; такі ж бліді, міцно зчеплені руки обхопили коліно; постань його з перехнябленими плечима здавалася витесаною з дубового бруса і прицвяхованою до лави. Він так і не розняв стиснутих вуст, за час матчу не обмовився до нас жодним словом, а в перерві між таймами жадібно курих, припалюючи від запальнички сигарету за сигаретою.

Коли м'яч котився в протилежний бік і вже Георгій Васильович повертався до мене, я підхоплювався з місця та, вимахуючи руками, в унісон йому і стотисячному натовпові співав: «Шай-бу! Шай-бу!» Хвилинами, коли гроза нависала над нашими ворітьми, директор хапався за комір сорочки: «Дурні, дурні, ой дурні — розігнати шмаркачів!..» Якщо ж наші мчали в безоглядну атаку, Георгій Васильович притискав до колін спітнілі долоні і тремтів, наче паровоз із розкочегареною топкою: «Ну, ну, ну! Хлопчики, соколички, синочки, га?» Тут він згадував про мене і весело підморгував: йому було замало власних почувань, він вимагав ще й моїх емоцій.

— Здорово! — кивав, сміючись половиною обличчя, а другим оком чатував на морозний Прагнімаків погляд.

Потерпаючи між вогнем та холодом, я ще мусив не забувати й про Віку, що широко розплющеними очима стежила за довколишнім буянням пристрастей. Час від часу я ніяково всміхався до неї, ніби благав пробачити мені мою слабкість: я теж людина і ніщо людське мені не чуже, навіть

спортивні пристрасті, хоч я прекрасно розумію — на тверезе око це щонайменше смішно.

— Божевільня... — шепнув я Вікторії у перерві між таймами і вже голосніше, аби почув і Прагнімак, додав: — Що ви хочете, Віко, футбол — це велике сучасне дійство, де людина двадцятого віку вивільнюється від прихованих емоцій.

Нічийний рахунок тримався до останніх хвилин матчу. Уже перед фінальним свистком м'яч ударився у верхню штангу наших воріт, ковзнув униз — і сітка затріпотіла. Це сталося так несподівано, що приголомшений стадіон занімів, важко видихнув сигаретний дим, на верхніх трибунах засвистіли, і всі стали підводитися та мовчки штовхатись до виходу. М'яч ще ліниво котився по зеленому полю, ще суддя призначав штрафний, і виморені футболісти ладнали стінку перед нашими ворітьми, але ми не озиралися, ми знали, що все скінчено. Я знову опинився наодинці з Вікою, нас притисло одне до одного, я зовсім близько бачив її настрашені очі. Під ногами шелестіли, немов листя в осінньому лісі, газети.

— Шкода, що не ми виграли, зараз світився б увесь стадіон, болільники салютують перемозі смолоскипами з газет. Вивільнена енергія мас. Але красиво. — Я помітив поблизу широку директорову спину і продовжував: — Відчуття, передати яке людська мова безсила: емоційне єднання, щось глибоко демократичне, карнавальне, — я на хвилину замислився. — Але навіть тепер, після драматичної поразки, ви відчуваєте згуртованість тисяч особистостей у єдиний болючий нерв? Юрма в жалобі теж прекрасна, вона єдина — і це головне...

Слова були круглі, й самі, без жодних моїх зусиль, вичувалися з горла. Але мій сумовитий оптимізм був нещирий. Я обіцяв Георгію Васильовичу виграш нашої команди і зараз почувався винним. Я майже не стежив за грою, я поклався на щасливий випадок, на долю, я не верховодив боєм — і бій програно.

— Заскочимо в контору, — похмуро буркнув директор, сідаючи до машини.

Важко мовчав Георгій Васильович, мовчали і ми. Ніби вертали з похорону. Мені лишалось тільки німувати, мовчки вдавати, що нічого не сталося.

— Андрію, — біля контори директор порушив тишу, — збігайте по вечірню пошту.

Я узяв валізку і з кошеням за пазухою вийшов з машини. Розколошкавши вахтера, що дрімав біля електричного каміна, наказав (у моєму голосі прорізувалися владні нотки) погодувати П'єра і пригланути за ним, залишив валізу та з пакою газет побіг назад. До машини підійшов повільно (не лінкувато, але без похапців, пружним, діловитим кроком). Георгій Васильович узяв газети, щось буркнув під ніс, машина югнула в гирло вулиці.

Я з похололим серцем підвів очі — і ледь не розсміявся од радості: по той бік вулиці на тротуарі стояла Віка...

ГЛАВА ВОСЬМА

Я обережно, вкрадливим переступом, ніби підводив до берега край волока, в якому тріпотіла риба, пішов через вулицю. Віка була без хустки, волосся, зачесане назад, відкривало високе, опуклувате чоло, що гордо царювало над обличчям. Три дні тому я міг би щиро закохатися у цю дівчину, навіть якби вона не була директоровою дочкою. Я опустив очі, вдаючи ніякового школярика, який уперше прийшов на побачення. Мозок мій тим часом гарячково обдумував перші ходи: теорія піддаєків зараз не годилася, треба наступати, вовк гострив об корінь дуба пазурі...

— Мені захотілось пройтися, я так мало буваю на свіжому повітрі. Якщо маєте час, проведіть мене.

— Я глибоко вдячний... — У моєму голосі звучала іронія.

Віка глянула на годинник і спроквола пішла у бік центру. Каблучки її вистукували на тихій вечірній вуличці тривожні секунди.

— Дивний ви... Але, може, тому з вами й цікаво: ви не повторюєте інших, ви не стереотипний. Я ненавиджу стереотип. Коли людина ніби з конвейєра, хай у неї навіть манери дипломата і краєчок хустки біліє з нагрудної кишені модно пошитого піджака, — це огидно. Ви — індивідуальність, особистість.

— Не кажіть мені компліментів, я до них не звик, — я холодно засміявся. — Перебільшуєте, Віко. Я не краший

і не складніший од інших. Часом мені здається, що я тільки граюся в складність, а насправді на мені стоїть заводський знак і порядковий номер. Хоч я, повірте, і не хотів би руйнувати ваші ілюзії, їх доводиться цінувати у житті нарівні з реальністю...

— Я не маю ілюзій. У мене — холодний чоловічий розум, мама часом аж лякається.

— Але ви рибка з акваріума, і вам здається, що по той бік скляної стінки у рибах тече гарячіша кров. А кров у всіх однакова, температура її давно відома. Замолоду всі ми дивимося на світ крізь рожеві окуляри, проте з роками їх знімаємо. Діалектика буття, як казав мій покійний товариш Петро Харлан. Краще милуймося чудовим вечором. Скоро задощить, затуманить, а сьогодні зорі, наче яблука-антонівки у нас на Поліссі...

Нижче зір висіли густо-червоні грона вогнів на телевежі, у скверику крізь чіткі гравюрні штрихи безлистих дерев білили пишні кульбаби ліхтарів; неподалік упав каштан, розчахнувся і задріботів по крутій доріжці.

— Останні каштани падають. Пізня осінь. Як у Басю, правда? — Віка уперше, відколи ми йшли поруч, глянула на мене. — Біля вас хвилинами стає дуже незатишно. Ви ніби читаєте у душі те, що ховаєш од сторонніх очей. Каштани падають... Ви коли-небудь писали вірші?

— Слава богу, ні.

— І в дитинстві?

— Я завжди був надто лінивий для літературних вправ. Я любив сидіти під стогом і мліти від весняного сонця.

— А я знаєте, коли писала? Коли одне літо гостювала в діда. Батько з матір'ю десь подорожували, а мене підкинули в село. Дід жив над річкою, і я ціліснітькі дні вільно бродила в некошених лугах і писала сентиментальні рядки: я дурним телятком заблукала в травах... Ходімте вип'ємо по коктейлю. Десь так, щоб не знімати плаща. Це нічого, що я перша запрошую? Я маю ще з півгодини, обіцяла батькові рано повернутися.

Після футбольного матчу у барі, скляній коробочці, що тулилась до крайнього будинку на Хрещатику, було тісно й гамірно. Дим висів коромислом, як казала моя мати, коли вітчим по вечері смоктав свою носогрійку. Ми нерішуче

зупинилися в дверях, але з-за столика біля наріжної стіни підвелися два бородачі років по сімнадцять, і я, випереджаючи молодиків, що юрмилися біля стойки, зайняв місця. Це нагадувало вчорашній випадок з таксі. Посадивши Віку за столик, я протиснувся крізь юрбу до бармена, що знав мене в обличчя, і підняв два пальці. Він швиденько зробив два «моїх» — помаранчевий сік, коньяк, вишневий лікер і крига. З черги сердито косували, я трохи не клацнув зубами, але стримав себе і тільки повів по обличчях лихим поглядом. З коктейлями та кількома шоколадними цукерками переможно пішов до свого столика.

Віка розстебнула гудзики плаща — з-під синього ніжно білів светр — і меланхолійно курила. Вогник її сигарети відбивався у синьому склі стіни, за якою саяв вечірній Хрещатик. «ЕКОНОМТЕ ЧАС — ФАКТОР...» бігло по карнизу будинку на протилежному боці вулиці, останнє слово мерехтіло і ніяк не запалювалося. «Успіху...» — додав я подумки. — «ЕКОНОМТЕ ЧАС — ФАКТОР УСПІХУ». Я поставив фужер з коктейлем перед Вікою.

— За власним рецептом. Фірма а-ля Шишига!

— Ви тут своя людина...

— Двічі на тиждень я сиджу за одним з цих столиків, смакую коктейль з коньяку та помаранчевого соку, обов'язково через соломинку, і дивлюся на вечірній Хрещатик.

— Моя мама називає цей шинок резиденцією київських перукарів і кельнерів...

— Ваша мама — геній.

— Я не хотіла вас образити.

— Невже я схожий на людину, яка ображається, коли її називають кельнером? Коли я тут і в доброму настрої — це найкращі хвилини мого життя. Мені не треба нікуди поспішати, і до мене ніхто не постукається, хіба що попросять прикурити. Тут одне до одного не липнуть, тут притулок меланхоліків. Час під цим дахом зупиняється, він пливе там, за скляною стіною, де вулиця, як ріка, закута в тісний граніт, кудись гуркоче, мчить, несеться...

— За що ми вип'ємо?

— Кожен за себе, це найприродніше.

— Я вип'ю за вас. Щоб вам було добре не лише в цій коробці.

— Мені вже ніде не буде добре, — я провів долонею по обличчю, виразно, зі значенням, глянув директоровій дочці у вічі. — Але я — що я? Аби вам щастило. Я вип'ю за те, щоб ви не помилилися у виборі... життєвих доріг, як пишуть газети.

— Ви — добрий...

Я трохи не розсміявся, але вчасно опустил очі на годинник: було дванадцять хвилин до одинадцятої. Втім, Віка спокійно смакувала коктейль. Я виграв першу партію, але радіти було передчасно. Шахові фігури знову вишикувалися на квадратах дошки, і я на цей раз грав чорними...

— Коли б хто знав, як ненавиджу я ту свою добрість! Добрі — нерішучі і завжди програють. Я так давно чекаю щасливого випадку, щоб познайомитися з вами! Смішно, правда?

— Не треба... — Віка поставила фужер, поклала свою холодну долоню на моє гаряче зап'ястя. На мить склепила повіки і, ласкаво усміхнена, похитала головою. — Зараз не треба, добре?

Я узяв її руку в свою. Обличчя Вікторії раптом зблідло, а очі розширились. Щоб не виказати свого тріумфу, я нахилився і діткнувся губами її пальців. Втім, я правдиво хвилювався, я був зворушений. Вікторія злякано висмикнула руку — вона уже боялася вогню, що його запалював у ній мій дотик. Петро хвалився, що може підкорити жінку самим дотиком пальців. Я поспіхом заговорив про інше.

— А ще мені добре буває на музичних вечорах у консерваторії. Оперний — у нім є щось від параду. А в Малому залі консерваторії завжди порожньо, хіба що в передніх рядах сидить з півдесятка родичів майбутньої знаменитості. Люди біжать на роботу, з роботи — наввипередки в метро, в трамваї, в автобуси. Бібліотеки, уроки, лекції, футбол, баскетбол, волейбол, сім'я... А я останнім виходжу з контори, щоб не товпитися в дверях, повільно йду вулицями, милуючись надвечірнім небом, а потім слухаю Гайдна в порожньому залі консерваторії...

— Я звикла до людей, які все життя поспішають.

— Наприклад, на футбольний матч.

— Футбол — це вже як шкіряний мішок для боксера. Позаминулої осені один наш знайомий мав інфаркт після

програшу київського «Динамо». Дружина трагічним голосом казала: «Він спалив себе на роботі...»

— Ви така розумна, спостережлива, вам, мабуть, нелегко доведеться в житті...

— Я знаю, — просто відповіла Віка, і я помітив, як очі її вдячно зволожилися.

«Жінки люблять, щоб на їхній душевній складності було наголошено, — подумав. — Кожна з них вигадує себе і полюбляє, коли в її химери вірять».

— Але якщо до вашого розуму додасться мужність і сила волі...

— Я з сімнадцяти років воджу машину.

Я ледве приховав глузливу посмішку; притьма загнудав обличчя, розважливо похитав головою:

— Жити складніше, аніж водити машину. Життя, як і диявол, спокушає.

Ми смакували коктейлі через пружні поліетиленові соломинки і дивилися одне на одного: час плив разом з машинами за скляною стіною бару. Нарешті Віка поклала в попільницю недокурену сигарету:

— Мені час додому.

Ішли, взявшись за руки. Місто трохи вгамувалося, людей і машин було менше, кроки чітко відлунювали в урвиськах вулиць. Неподалік директорового будинку нас роз'єднав було натовп, що ринув з кінотеатру. Коли я, люто проштовхавшись крізь людську веремію, хотів знов узяти дівчину за руку, Віка розсміялася й швидше зацокотіла каблучками, потім побігла до палісадника, метка, довгонога, і я теж збуджено сміявся, марно силкуючись наздогнати її. Погоня п'янила мене більше, ніж алкоголь, і коли Віка знеможено притулилася до ясена, я мало не забувся і вже зімкнув свої лаписька на її плечах, що здригалися від дразливого сміху. Широко розплющені очі дівчини вчасно протверезили мене. Я захопив повні груди прохолодного вечірнього повітря і припав губами до її руки, вище зап'ястя, вкладаючи в поцілунок ледь стримувану пристрасть.

— Божевільний... — прошепотіла Віка і відступила до освітленого під'їзду.

— Я подзвоню тобі завтра опівдні.

— Не треба... — Але в її голосі не було певності.

— Все одно подзвоню, ти це знаєш.

Стояв під ясеном і слухав, як Вікторія перелічує каблучками сходинки. Скоро на другому поверсі засвітилося вікно. Віка розсунула штори і вийшла на балкон.

— Иди. До завтра...

— Ти з ким там, скакухо? — почувся голос Георгія Васильовича.

— Монолог, па... — Віка зворушено засміялась. — Осінь гарна.

Вона махнула мені рукою і зачинила балконні двері. Я неохоче поплуганився з палісадника.

Глибоко вдихаючи терпку, прохолодну вогкість осіннього вечора, я то усміхався до себе, то починав щось мугикати під ніс, то вишкірювався в темряву, ніби ловив за куцями жовтої акації сторожку тінь звіра. Після кількогодинної напруги мені хотілося хоч трохи розслабитись і побути якийсь час самим собою, але я вже не знав, який я насправді, — так часто міняв маски і розгублено никав від подоби до подоби.

Контори можна було дістатися тихими провулками, але я подався до Хрещатика. Вечір після дощу був навдивовижу м'який. Молодий люд весело снував по вулиці, залитій неоновим світлом. Я сьогодні бачив самі жіночі постаті. Жінки у парі з чоловіками (рука на плечі, рука в руці, втаємничений пересміх — як я заздрив кожному з них!), жінки в дзенькітливому гурті, жінки самотні (наближався до кожної скрадливою ходою, багатозначно зазірав в обличчя зустрічних, але вони незворушно пропливали мимо), жінки з авоськами і сумками, з роботи, з вечірньої зміни, з крамниць, перукарень і ресторанів. Подумки я питав кожен, чи не в порожню квартиру вона вертає, і переконував, що ліпше вернуться в порожню холодну квартиру зі мною. Вони ж не дослухалися до мого поклику, зникали в під'їздах будинків, у тролейбусах та автобусах, розчинялися в натовпі, що прямував до метро.

Намацав у кишені двокопієчну монету і зайшов до таксофонної будки. Трубку довго не брали, нарешті почувся тривожний, видно, спросоння, голос Олени:

— Квартира.

— Добрий вечір, це я...

— Здрастуйте.

— Я розбудив тебе?

— Ага. Завтра клопітний день, і ми вирішили виспатися.

— Пробач. Я дуже скучив за тобою. А подзвонити раніше не міг. Залишай свого Прагнімака і приїжджай до мене.

— Що ви... — Олена старалася говорити байдужим голосом, але тамована ніжність бриніла між обережних слів. — Сьогодні вже пізно. І взагалі, я не знаю, чи зможу щось обіцяти. Скоро ми з чоловіком ідемо в Болгарію, на Золоті Піски.

— Біля тебе Прагнімак?

— Звичайно. Він уже два роки не відпочивав, і я хочу нарешті витягти його до сонця.

— Коли б ти знала, як я зараз ненавиджу його! Пробач. Але коли подумаю, що він біля тебе і може зараз тебе обняти...

— Подзвоніть завтра. Після десятої. На добраніч...

Я вийшов з таксофонної будки і побрів нічною вулицею, шаленіючи від думки, що зараз, певно, Прагнімакова рука дрімає на розкішному Олениному тілі. Неподалік метро дорогу мені перейшло струнке, тонконоге дівчисько: сумочка в руці, довге волосся метлялося в лад ході. Я стрепенувся і пішов по сліду. Невдовзі дівчисько запримітило погоню, але не зробило жодного знаку і не зупинилося, навпаки, прискорило ходу. Я вперто переслідував. Це уже скидалося на справжню погоню, таку безперспективну для мене на залюдненім Хрещатику. Раптом дівчисько плигнуло в троллейбус, що вже рушав, клацнули дверцята, і тільки її наполохане лице за склом вікна світило мені здала, поки троллейбус не сховався за ріг будинку.

На поштамті пробило дванадцять. А ще треба було забрати П'єра і валізку з материними гостинцями.

Я завернув на зупинку таксі.

Удома я найперше став під холодний душ. Довго стояв під колючими струменями, треба було заспокоїтись, інакше не засну. Гули водогінні труби, у кухні дратівливо нявчав П'єр. Накинувши Петрів халат, я одрізав кусень домашньої смаженини і поклав перед кошеним. Але П'єр навіть не

принюхався до м'яса. Зате я, вчувши запахи скоромного, пригадав, що досі не вечеряв, і став похапки їсти. Я різав м'ясо ножем і майже не жував, ковтаючи шматками. Час було спати, очі мої злипалися. П'єр тим часом зацьковано кружляв по тіснім п'ятачкові між газовою плитою, столиком та відром для сміття, і тонкий, писклявий голос його був наче краплі холодної води, що падають на тім'я.

Я запив м'ясо холодною водою з-під крана і шаснув у ліжку. Але тільки-но вимкнув торшер, П'єр заметляв по кімнаті; писк його зробився ще пронизливіший, наче у вередливого малюка. Я притьма ввімкнув світло, випровадив кошеня на балкон. «Не звук до замкненого простору, — співчутливо подумав, — хай ночує під небом, ніби на горищі». Зла на нього я все ще не мав, навпаки — я зворушено демонстрував вусатому пакульцю свою квартиру, як там, у машині, демонстрував вечірнє місто.

П'єр підповз до краю балкона, глянув на вуличні ліхтарі, що тліли далеко внизу, в тумані, і безоглядно кинувся мені в ноги. Він панічно боявся висоти. «Що, високо, шановний? — зверхньо проказав я. — Це тобі не Пакуль...» Відтак без сентиментів причинив за собою балконні двері.

Але щойно я ковзнув під ковдру, ловлячи після купелі дрижаки, як П'єр стрибнув на приступку балконного вікна й задряпав кігтями по склу. Разом з пронизливим панічним нявкотом це створювало таку несамовиту какофонію, що не рятувала й подушка, під яку пірнув головою. Розлючений, я знову вискочив з постелі, вхопив кошеня за шкірки й викинув на сходи. Нявкіт став глухіший, і я закутався у ковдру, але сон кудись запропастився. Пакульський світ — дорога, ліс, осінні поля, соняшничиння на городах, темнолиці хати, Петрова тітка, підперезана вовняним платком поверх куфайки, — все проступило в пам'яті, далеке, майже нереальне тут, на п'ятому, поверсі київського стільника... І раптом жаль до частки того зворушливого світу — П'єра — сколотив мене. Я підхопився і натяг штани.

Я був певен, що тільки-но прочиню двері, П'єр гулькне мені в ноги. Але кошеня мов гарячого вхопило: шаснуло униз по сходах. Я пішов за ним, кицькаючи найніжнішим голосом, але П'єр панічно скочувався із сходинки на схо-

динку, поки не гулькнув у щілину прочинених надвірних дверей. Була глупа ніч, тільки над старим містом небо жевріло. «Нерозумно і смішно, емоції...» — подумав я, ідучи попід вікнами першого поверху. Щось шелеснуло в квітнику, потім несміло нявкнуло од сарайчиків — і стихло. Проїшовши по двору, я сиротливо присів на дошки під сараєм: знову лишився сам.

Тільки тепер я збагнув уповні, навіщо приволік з Пакуля це нещасне кошеня: я потребував товариства, хотів хоч з кимось бути щирий. Люди одвернулися од мене чи я одвернувся од людей — зараз це для мене не мало істотного значення. Харлан зневажав книжників, які мають звичку втуплюватися у власного пупа. Аналізувати ситуацію, а не душу. Але мені не хотілося нічого аналізувати, мені хотілося спати. Навіть кошеня покинуло мене... Я скреготнув зубами. Очі мої злипалися, і я не встиг жажнутися чорноті, що відкрилась мені, — провалився в сон...

...Вовк шкрябнув асфальт — він був холодний, мокрий, але в подушечках під нігтями вовкові уразливо пекло, ніби втрапив на тліюче торфовище. Вогнем пашіло од мурованих стін, од бетонних стовпів, між яких гойдалися шворки для білизни, од жовклого неба. Вогонь той займався в тілі збудженого хіття вовка, палив і збурював його. Звір закружляв по п'ятачковій двору, ловлячи кінчик власного хвоста, усе швидше й швидше. Раптом він завмер, піднявши голову, — вітер, що біг по хмаристому небу, приніс далекий поклик: низьке, протяжне виття вовчиці.

Вовк ошкірився, стрибнув у бік лісу і почвалав повз фанерні дачки, повз колективні сади, через картоплище і стернище — уже знайомим з учорашньої ночі шляхом. Вовчиця стояла на пагорбі, біля лісу, і, задерши голову, вила на зірки. Шкіра на лобі вовка смикнулася, вуха прищулились, тіло виструнчилося і в леті ледве торкалось лапами землі. Він розняв пашеку, аби озватися до вовчиці радісним, збудженим виском, але вовка випередили. Співучий тенор переярка ніжно проблекотів з узлісся, і синя довгаста тінь майнула напередими вовкові, зблиснувши жаринами очей. Переярок виписав коло навкруг вовчиці і потягся до неї. Вовчиця огризнулася, сіла скулініг.

Шерсть на загривку вовка піднялася, вишкірилися ікла. Він ривком перелетів через рів, що відмежовував ліс від поля, і став біля вовчиці. Вовчиця ворухнула вухами, вітаючи його. Переярок відскочив убік і ліг, поклавши голову на лапи та не зводячи з вовчиці палаючих очей. Вовк клацнув зубами, одним стрибком досяг переярка і підім'яв його під себе. З глухим риком, шаленіючи од власної сили й безборонності, він рвав вовчука. Принаджена запахом крові вовчиця поквапливо закружляла навколо. Переярок вихопився з-під вовка в останню мить, коли вже той узяв вовчука за загривок. Тінь його шаснула з пагорба, перелетіла через рів і розтанула в нічному тумані.

Вовк не переслідував — дух вовчиці солодко паморочив його. Він припав до землі і напружено стежив за кожним її рухом. Вовчиця прищулила вуха, вигнула спину і крутнула хвостом. Вогняна хвиля зароджувалася в глибинах вовчого тіла, щоб вихлюпнутися на волю яскраво-білим, як звук близького пострілу, пламенем.

І цієї хвилини за соснами, в лісовому хутірці, віщуючи зорю, засурмили півні.

...Я підняв важкі повіки: у ранковому присмерку наді мною з мітлюю в руках стояв двірник:

— Що, трохи перебрали, молодий чоловіче?

Голова справді гула, як з великого похмілля. Я мовчки підвівся з дощок і поволік своє чуже, збриджене мені тіло нагору — досипати.

ГЛАВА ДЕВ'ЯТА

Прокинувшись, я загорнувся в простирadlo і підійшов до вікна, що сяяло до сонця, наче райські ворота. По той бік сонячного леліту лежало чорне поле з синіми й зеленими хатками на курячих ніжках; під молодими деревами в садах бабралися з граблями та заступами власники дачок; трохи ближче, біля гастроному, товпилися чоловіки, повз них дріботіли жінки з авоськами та господарчими сумками; по той бік вулиці таксист міняв заднє колесо — він стояв навколішки біля машини і загвинчував гайки. Я зирнув на годинник: початок на одинадцять! Гарячково метнувся до

одежі, але пригадав, що сьогодні субота, і вернувся в ліжко. Попереду був вечір, що здавався крутим перевалом, який треба будь-що подолати. Той перевал виправдовував хвилину розніженої млости.

Я лежав та меланхолійно думав про Віку, і губи мої розтягувалися до вух. Все ж я був до неї не байдужий. Прийде час, коли зможу скинути машкару й з'явитися перед нею справжнім, і вже не треба буде стежити за своїм обличчям, творити із себе казна-що. Вона все зрозуміє і пробачить, бо все робилось задля неї. Мета виправдовує засоби, переможців не судять. Це вже не Харланові слова, це мої слова. А якби Віка не була директоровою дочкою, вона так само подобалася б? Я подумав і широко відповів собі: ні. Од родини, ніби од ліхтаря, поставленого рукою вправного фотографа, на Віку падало світло, звабливо відтіняючи її.

Років два тому я трохи був не одружився. Теж на студентці, відбувала практику в конторі. Де вона тепер? Я їй справді подобався, та й мені дівчина була приємна. Єдина дочка, батьки — архітектори, рядові, зате пристойна трикімнатна квартирка і дачка на Русанівських садах, ще й на машину збирали. Тоді я так мало вимагав від життя, аби лише було затишно, тепло і ситно. Обіцялася постійна прописка в Києві, дах над головою, кольоровий телевізор, ще й смачні пироги, які вміла пекти майбутня теща. Солодке тісто я любив. Тоді. Тепер я над усе люблю м'ясо. Ми вже навіть подали заяви до загсу, коли батько нареченої засумнівався в мені. Він об'явив, що не пропише зятя в себе, хай молоді знімають кімнату десь на околиці міста, починають з нуля, він теж, мовляв, починав з нуля, сам пробивався, труднощі загартовують. Мене така заява приголомшила. Досі практикантка була люба мені в неяскравій, але теплій обгортці. Від думки, що доведеться кілька років тинятися з дружиною (а раптом, ще й дитина?) по чужих кутках, здобуватися на першу чашку, на першу сковорідку, на першу пелюшку, я тверезів, і закоханість катастрофічно швидко вивітрювалася. Я не хотів хомути, що зветься життєвими труднощами, краще звікувати холостяком. Я ніколи не любив лежати на мульткому. Негайно попросився у відпустку і на місяць зник з Києва. У конторі про наш роман ніхто

не знав, практика в дочки архітектора закінчилась, і все поросло травою забуття.

З Вікою — інше. Тепер я так легко не відступлю. Тепер я шукаю не затишку, не пухких тещиних пирогів, навіть не квартири й машини. Я шукаю сходинку, ступивши на яку, можна йти вище. Віка — мій стартовий майданчик для польоту в майбутнє, від думки про яке захоплює дух. Психологічний розрахунок: Георгій Васильович, а особливо — майбутня теща, не захочуть (що скажуть знайомі?), щоб їхній зять вік стояв біля креслярської дошки. Підсадять — такі зв'язки! А Вікторія — що ж Вікторія, вона хвилює, вона справді подобається, а перестане хвилювати — будуть інші «вікторії», а Віка талановито гратиме роль дружини, вона це вміє (я згадав учорашній вечір в театрі). Коли ж мені поталанить злетіти дуже високо і Віка гальмуватиме мій лет, я не вагатимусь і позбудусь її, як ракета позбувається одного із ступенів, за допомогою якого набула космічної швидкості.

А це вже самоаналіз, аналізуй ситуацію. Я подумки розграфив сьогоднішній день і став уписувати себе в часові квадратики.

Ледь помітною тінню ковзнула по свідомості Олена, але я не дозволив собі на ній зупинитися. Прагнімак. Заступник кожного вихідного дня з'являється в конторі і сидить сидьма, показатися йому на очі, демонструючи ревність до роботи. Потім подзвонити Вікторії і наполягти на побаченні, психологічна обробка перед вечіркою, грати колишнього Шишигу, плюс — трохи Петра Харлана, плюс одержимість Великого Механіка, симбіоз перспективного і прогресивного. А між побаченням з Вікою та вечіркою забігти до Юрка, вони з Льолькою сьогодні беруть шлюб, ще до Харланової смерті Великий Механік запрошував мене на товариську вечерю. На вечері я бути не зможу, мене чекає інша вечеря, але привітати мушу, забіжу на п'ять хвилинок і щось вигадую, хоч би нагальну роботу в конторі — я така зайнята людина, відколи посів Петрове місце, або ще щось, переконливіше. Тільки заїхати на свою колишню квартиру і взяти Юркову книженцію, за чверть години перегорнути сторінки з п'ятої на десяту, а сказати, що прочитав з величезним захватом, і мудро обговорювати з Великим Механі-

ком прочитане... А поки що читатиму — серце радісно забилося — бюлетень по обміну житлової площі, який купив учора в газетному кіоску.

Так мисливський пес скидається од заячого сліду. Так жавішає подорожній, забачивши криничний журавель, що бовваніє край села. Так шукач скарбів паленіє від скреготу лопати об залізо. Так голодний вовк скалить зуби на подув вітру, який приносить на узлісся запахи вівчарні. Давно вже я не читав нічого з такою увагою та пристрастю! Це було захопливіше од будь-яких детективів. Оголошення, де йшлося про великі квартири, я перечитував по кілька разів, трохи не вивчав напам'ять і уявою вселявся в них разом з Вікою. Ми удвох ходили по паркетних майданах, цяткованих світлом, що струмувало з високих вікон та балконних дверей. Ми зачиняли за собою оббиті коричневим дерматином двері, спускалися по широких сходах (згори — застелений дах, на синє пальто Віки ллється рівне, супокійне світло) і виходили на вулицю Івана Франка або на Володимирську (ні, Володимирська — шумна, краще на Леонтовича, і Ботанічний сад — за квартал) — я селився лише в квартирах, що неподалік від оперного театру. Наша машина стоїть біля нашого під'їзду, ми сідали в неї, їхали, а куди — уже не мало значення... Очі мої надібували нову звабливу об'яву, і я переселявся в іншу, ще просторішу квартиру, і гості сиділи в кріслах у великій, світлій од багатолампової люстри вітальні, а Віка меланхолійно награвала на роялі щось легке і приємне...

Солодке плетиво моєї уяви розірвав телефонний дзвінок. Я стріпнув головою, вивільняючись від дурману квадратних метрів, поверхів, кімнат, і, плутаючись у простирадлі, пострибав до телефону. У трубці шелеснув Оленин голос:

— Що ти робиш? Ти вже не спиш?

— Обмінюю квартиру, — похмуро пожартував я.

— А серйозно?

— Переглянув рефератик з онкології, — знайшовся враз. — Проблеми діагностики злоякісних пухлин. Ламаю голову над проблемою: соціологія і рак. Весело, правда?

— Усе дбаєш про людство?

— Заробляю на граніт для пам'ятника. Але я скромний і погоджусь на величну постать Шишиги, вилиту з бетону.

— А я — обивателька, я печу торт. Ти коли-небудь куштував домашній торт? Думаєш, я вмію лише цілуватися? Не бійся, Прагнімака я послала по делікатеси. Ти ж не запізнюйся на вечірку, хоч нині це й модно.

Лише тепер у моєму мозку теленькнуло: треба ж привітати Олену!

— Найперше я вітаю тебе з днем янгола...

— Хіба ти ще не забув?

— Я думаю, ми зустрінемося ще до цих торжеств і якимось інтимно...

— Сьогодні — я лише господиня. Крім того, ми з ним півночі розмовляли, і я морально оновлююсь.

— Переоцінка цінностей?

— Ні, це серйозно. Я зрозуміла, що я йому справді потрібна.

— Ти могла б мені цього й не казати... — я щедро хлюпнув у свій ображений голос ревливих ноток.

— Дурненький, я для тебе — хвилиenne захоплення. Стринеться інша жінка — і ти одразу про мене забудеш. Жінка це відчуває. А з ним у нас півжиття. Але я не шкодую, що так у нас сталося. Я дуже добре до тебе ставлюсь. Пробач, нарешті прийшли з київського сервісу, прибиратимуть у квартирі, хай живе, як ти кажеш...

— Хай... — почав і я, але трубку вже поклали.

Я збуджено потер долоні рук: усе складалося якнайкраще. Олена не буде прикро вражена, якщо я і Віка порозуміємося. Не приведи боже мати ворогом жінку! Розмовляючи з Оленою, робитиму мудру, співчутливу міну на обличчі, ореол жертвовності: заради твого родинного щастя, мовляв, я жертвую своїми почуттями і т. д.

Оленин дзвінок був покликом до дії, на арені цирку хлюпнув гарапник, і звір стрибнув у вогняне кільце, я поспіхом одягався. Бюлетень по обміну житлової площі лежав на подушці, але найкращі ранкові хвилини уже спливили. Сів до столу, переписав з десятків адрес квартир у центральних районах. Я мусив спішити, поки все мені йде в руку. Доля примхлива. Харлан не раз скаржився, що трапляються дні і місяці, коли його зірка ледь жевріє, трохи не гасне. Була адреса однокімнатної неподалік Софії, до неї додавалася велика кімната в комунальній — хотіли двокімнатну окрему,

але в центральних районах. Я згодився б для початку і на однокімнатну. Записав і адресу п'ятикімнатної квартири за два квартали від оперного, роз'їжджалися сусіди чи велика сім'я. На крайній випадок, я міг би взяти дві гарні кімнати в комунальній, втім, щаслива несподіванка...

Прискіпливо вибирав сорочку, краватку, шкарпетки. Костюм одягнув темний, парадний. Чорне мені зараз личило. Порившись у шухлядах, знайшов Петрові агатові запонки. Шкарпетки теж змінив на Петрові — той знався на гарних речах. Коли ж кинув на руку сірий плащ і став перед дзеркалом, був як нова копійка: солідно вбраний, миловидний, інтелігентний мужчина.

— Скроні які — прямі, косі? — запитали мене в перукарні.

— Прямі, — упевнено сказав я, хоч досі такі запитання дратували мене, і я завжди відповідав: «Які вам більше подобаються...»

Прямі скроні були в Георгія Васильовича.

Трапився день справжньої золоті осені. У ясному студеному небі багряніло листя каштанів та кленів.

Я постояв біля оперного, глибоко вдихаючи гіркуватий коктейль осені та машинної цивілізації. Потім нешвидкою ходою пішов по Володимирській у бік Софії. Вуличка за собором була тиха й світла. «Вікторії тут сподобається», — мимохить подумав. Піднімаючись на третій поверх, хвилювався: долоні спітніли. Сходи були широкі, відлогі, шоколадних тонів поруччя облямовувала мідна стрічка. Двері квартир оббиті темним дерматином. Я жадібно вбирав у себе добродійний дух дому, ніби уже мав ось-ось переселитися сюди. Витер хусткою долоні, подзвонив. Двері відчинила молода жінка в тренувальному костюмі. Я усміхнувся якомога приязніше:

— Даруйте, я з приводу обміну.

— Але чоловіка нема удома. Вам краще зустрітися з ним.

— Даруйте, чи не покажете мені квартиру? — Я благально дивився в очі господині. — Щоб зайвий раз не заходити.

— Будь ласка, — по хвилі сказала жінка. Певно, моя зовнішність викликала довіру. — Але у нас не прибрано. Я учора з відрадження. Кухня — десять метрів. Гарячої води немає, колонка. Кімната сонячна, двадцять два метри, бал-

кон у двір, — вона цокотіла звичною скоромовкою, я був не перший, кому господиня рекламувала свою квартиру. — А ви що пропонуєте? Нам треба в межах старого Києва. Мій чоловік — художник, його майстерня тут близько. Сідайте.

— Мені здається, ми домовимося, — я охоче опустився в крісло.

Посередині кімнати лежав килим, на килимі — червоний обруч. Жінка до мого приходу, мабуть, займалася гімнастикою. Я майже байдуже ковзнув очима по її гарній постаті — нині я жив іншим. На стінах висіли етюдики. У кутку височів стелаж, повний книг. Канапу було застелено барвистим гуцульським ліжником. «Не візьмуть доплати... — тоскно подумав я, і чоло у мене збрижалося. — Цих доплатою не спокусиш».

— У мене неподалік — прекрасна двокімнатна квартира, стеля — три вісімдесят, коридор метрів дванадцять, кімнатки невеличкі, але ізольовані одна від одної, через коридор...

Кімната їхня справді була сонячна, золотистий прямокутник вікна, мережаний тінню од фіранки, лежав на килимі, в обручі; жінка сиділа за круглим, червоного дерева, столиком, і в півкулях її вирластих очей, схожих на очі Вікторії, відбивався залитий сонцем балкон і верхівки безлистя ясенів за ним.

— Квартира вам мусить сподобатися. Проти вікон — скверик. Повітря — як на дачі. Магазини за квартал, десять хвилин ходи до Хрещатика. Я з тещею не помирив, надумали роз'їхатись. У нас ванна і кухня білими кахлями обкладені. Вікна в кімнатах широкі, ясно, як на вулиці. Паркет новенький, лаком недавно покрили. Вогкою ганчіркою тернеш — блищить, наче золотий. Люстра...

Я відчув, що фантазія моя вичерпується, записав телефон і розкланявся. Домовилися, що подзвоню надвечір і запрошу їх. Або спершу підійдемо удвох з дружиною. Сказавши кілька компліментів на адресу їхньої квартири, я вийшов на сходовий майданчик. Почувався так, ніби вже хтосна з яких пір живу в цьому домі і вже все мені приїлося, хочеться чогось нового.

Я брів навмання, зупиняючись біля будинків, які вподобав, вибирав квартири, оцінював вулицю, район, двір і роз-

кошував, поки щаслива знахідка мені не обридала. Тоді йшов далі, заходив у двори, часом надибуючи гарні будиночки в найнесподіваніших місцях, виявляється, досі я погано знав Київ. Заплетені виноградом стіни, балкони-лоджії, балкони-галереї, вікна, засклені небом, і вікна вузьенькі, наче бійниці, затишні палісадники в дворах — двори-парки, двори-плаці. Я жадібно тулив до очей калейдоскоп і кожен малюнок ненаситно вбирив у себе, аби за хвилину вибудувати в дзеркальному тунелі нове мереживо з мурованих стін, вікон та балконів, таке ж нетривке та ілюзійне.

В одній з квартир на горішньому поверсі, адресу якої я виписав з «Бюлетеня», був балкон, просторий, як волейбольний майданчик. Я попросив господаря відчинити балконні двері. На балконі, вилизаному вчорашнім дощем, було пустельно, незатишно, зате місто лежало біля моїх ніг. У блокноті Петра Харлана я прочитав: «Привиділось, ніби наснилося: я, Харлан, — вождь завойовників, що взяли приступом місто. Мої воїни з гелготом і свистом мчать вулицями. До мене приводять сановитих мужів — я мушу вирішувати їхню долю. Женуть вродливих жінок — вони усі мої. Страх в очах. Але я вже добрий — бо переміг. Місто визнало мою вищість, мою силу. Я — тільки милую. Я — добрий, бо головую над усіма». І я раптом подумав, зирячи на місто з балкона, що смерть Петра Харлана — закономірна. Його енергії, його темпераментові, його хіті до життя бракувало мого розуму. Він не здогадувався, що, завойовуючи місто, ти не повинен зупинятися, навіть на вершині. Твої перемоги загал ніколи тобі не вибачить. Помилувані тобою сьогодні повстануть супроти тебе завтра. Я не помилю нікого...

«Шкода лише — запізнився народитися на тисячі літ, — криво усміхнувся. — Тоді місто було крихітне — від нинішнього Ярославового валу до Десятинної». Я хапався іронізувати, бо з балкона відкрилось мені, яке безмежно велике місто, що я хотів утвердитись над ним. Розпростершись від обрію до обрію, воно благодушно, недільно мружилось до осіннього сонця, і навіть стрічка Дніпра лежала на його тілі, як пасок на велетневі. Вона вочевидь росла — риштування новобудов підпирали небо, переступаючи за пруг. Місто сміялося з Андрія Шишиги —

комашини на його тілі. Я майже підбігцем подався з балкона. Чекати ліфта не було снаги, і я, кинувши господареві квартири, що навідаюся завтра, поспішив по сходах униз. Хотілося напитись.

Давно час обідати. Скоро Віка повернеться з лекцій. У ресторані замовив найдорожчі страви, найдорожчий коньяк і найкращі сигарети. Я не Харлан, який боявся витратити на себе зайву копійку. Петро не мав смаку до життя, він мав лише апетит. Найвишуканіші страви, коли ми гуртом обідали в ресторані, він глитав, наче солдатський борщ на тактичних заняттях, коли знаєш, що кожної хвилини можуть підняти в атаку...

У вестибюлі ресторану кинув у таксофон дві копійки і набрав номер директорової квартири.

— Слухаю, — прогучав у трубку Георгій Васильович.

— Пробачте, — я щосили басив, аби директор не впізнав мого голосу. — Вікторію Георгіївну можна?

— Вікторіє Георгіївно, вас...

Андрій чув, як вицокують каблучки по паркету, нарешті обережне:

— Слухаю...

— Це я... Я хочу тебе бачити.

— Ну що ви, я тільки-но з лекцій, я... не можу.

— Я весь день ходжу по Києву і думаю про вас. Не примушуйте мене повторювати банальщину. У вас аналітичний розум, ви все розумієте. Я мушу вас бачити. Інакше...

— Я справді дуже зайнята сьогодні.

— Інакше я прийду до вас додому. Ви знаєте, мені нема чого втрачати і мені байдуже, що подумає Георгій Васильович.

— Андрію...

— Я ненавиджу гру і кажу вам те, що відчуваю. Вас я теж прошу бути щирою. Коли вам не хочеться бачити мене, не йдіть. Ви розумієте, як важко мені казати ці слова. Але милостині я не хочу. Я зроблю все, щоб ми ніколи не зустрілись. Я зникну, розтану — і ви будете щасливі, Віко. Я людина старосвітська і відчуваю так, як відчували до нашого синтетичного віку...

— А котра зараз година?

— П'ять хвилин на четверту.

— До мене ось-ось має прийти кравчиня... Але... — Вона явно вагалася.

— За годину я чекатиму тебе в Золотоворітському сквері. За годину в Золотоворітському сквері, — я ніби закликав Вікторію. — До зустрічі.

— Я не обіцяю, — похопилася вона.

— Ви знаєте, Віко, що я все одно ждатиму. Після четвертої в Золотоворітському, Віко...

І швидко натис на важіль апарата.

Я відійшов від таксофона в кепському настрої.

Усе ніби було гаразд, я поведився і говорив так, як ще надумав у ресторані. Я натякав Вікторії на свої почуття до неї, заінтригував. Слова про кохання замацані, наче старі паперові карбованці, і я ніби боявся їх чи не вмів повторити. Чим ближче підходив до контори, тим штучнішою видавалася мені розмова з директоровою дочкою, буцім я збирався подарувати їй квіти, а підніс обшморганій віник. Звичайно, вона не повірить, бо за тими ковзкими фразами майже немає почуття. Я неспроможний навіть вигадати почуття, я вигадував слова.

— Заступник директора був? — запитав вахтера контори, так, аби щось сказати, на цю хвилину мені все збайдужіло.

— Сьогодні не приходили.

Я мовчки узяв пошту і замкнувся в приймальні. Пошпурив газети на стіл секретарки, а сам пішов до кабінету. Повітря було затхле, вахтер на ніч зачиняв кватирки. Пахло сигарами і одеколоном. Директор любив гарний одеколон, а ще — сигари. Удома йому забороняли курити — серце, зате на роботі він дозволяв собі часом порозкошувати. Один час і Петро було взявся до сигар, але в конторі стали піджартовувати, і він знову перейшов на сигарети. Сигари лежали в дерев'яній скриньці, обклеєній медалями, кожна в прозорім целофановому футлярчику, а скринька стояла у верхній шухляді директорового столу. Я сів у директорове крісло, ноги поклав на стіл (підбори черевиків діткнулися різьбленого з дерева чорнильного приладдя, в якому ніколи не було чорнила, бо останні роки Георгій Васильович підписував папери кульковою ручкою). Дістав сигару, запалив. Пахучий димок від гаванського тютюну поплив наді мною

до вікон. Було чути, як поцокує мій годинник. Я відкинув голову на спинку крісла і розслабив м'язи.

Я говорив до Віки мертвими словами.

Бляклий соняшник модерної люстри висів над самісінькою моєю головою, стеля була ясно-біла, в пухирцях, а стіни — салатіві. Батарея кулькових авторучок стирчала на чорнильному приладді, між каламарчиків. Шкіряна директорова тека лежала край столу. Я підсунув її ногою на середину, до чорнильного приладдя і поклав свої кочерги на тиснені по шкірі візерунки. Тека була рідкісна, штучної роботи, її достав директорові Харлан. Директор їздив з нею в управління. Я постукав по шкірі підборами — звук був глухий, наче грудки землі бились об Харланову труну.

Я говорив до Віки мертвими словами.

Великий Механік, розповідаючи казочку, мав рацію: зв'язка шкіра приросла до мого тіла.

— Ну ось... я прийшла.

Вона стояла на тротуарі, по той бік чавунної загородки.

Я зробив два стрімких кроки і, відштовхнувшись від доріжки, перестрибнув через густо-червоні канни та чорний візерунчатий паркан палісадника.

— Божевільний, що ви робите? — здивовано проказала Віка, коли я вже саяв до неї своїм поліським обличчям. — Ти кожного разу інший, і ніколи не знаєш, що од тебе можна чекати.

— Ти все ще мене боїшся?

— Ні... Я боюся себе.

— Я сьогодні смирний. Я весь у самоаналізі. Гризу самого себе.

— І як, смачно?

— Аж нудить. Це ти винна. У мене ніколи не було таких приступів.

— У мене теж, — майже зі злом сказала Віка.

— У тебе моральні муки?

— Ні, у мене машина. Ти вже спланував, куди нам їхати? Де найкраще зваблювати дівчат?

— Ти сьогодні зла, але гарна.

— А вчора?

— І вчора була гарна.

— Ти уже закохався в мене?

Я набурмосився і мовчав.

— Пробач. Але мені довелося стільки фантазувати, щоб приїхати сюди. Мама дуже ревнує, коли я ступлю хоч крок без її відому. Вона навіть перевіряє кілометри на лічильнику. Ось...

— Я завтра ж подам заяву Георгію Васильовичу і шукатиму іншу роботу. Не хочу, аби мені дорікнули, що я... одне слово, директорова донька...

— Завтра неділя, і Георгій Васильович полюватиме на зайців.

— То в понеділок.

— Навіщо такі великі жертви? Я майже певна, що це наше перше й останнє побачення.

— Ти жорстока.

— Просто я не сентиментальна, як деякі сучасні чоловіки.

Ми перейшли вулицю. Віка клацнула замком і сіла за кермо. Я обійшов машину, наміряючись сісти поруч, але вона відімкнула задні дверцята.

— Я панічно боюсь пліток.

Віка увімкнула мотор, і машина рушила між зеленуватих коробок Ярославого Валу.

— Чоловіки теж не сентиментальні, — сказав я, продовжуючи розмову. — Вони рефлексивні. Ти думаєш, чим я займався після дзвінка до тебе? Безжалісно переключував останні вісім років свого життя. Ну, не вісім, а шість — це коли я втямив, як писав ще Герцен Олександр Олександрович, що мета життя — життя. Мені чомусь здалося, що мої слова до тебе сьогодні по телефону були...

— Боже мій, я сита комплексами в університеті! — обірвала мене Вікторія. — Там кожен блазень перестриває тебе в коридорі та починає довго й нудно переконувати у власній складності. Вік рефлексій!.. Я мала вас за мужчину.

Я голосно розсміявся:

— Закоханому, як ви нещодавно зволили зіронізувати, мужчині треба прощати слабощі. Почуття до жінки — все одно що несподівана ревізія в крамниці: мужчина зачиняється на переоблік. Геніальний афоризм, хіба не так?

Зрушення в психіці... Поїдьмо в Дорогожичі. Там, за ярами, прекрасна осінь. — Голос мій зазвучав правдиво: — Останні дні у мене — туга по лісу. З чого б це?

Я подумав, що щасливо відбувся, коли усе цим скінчиться. Треба було не пити за обідом і не брати зайвого у голову. Харлан — провидець: аналізувати ситуацію, а не власний пуп. Коли шофер дивиться під колеса машині, він потрапляє в аварію. Дивитись на сто метрів попереду.

— У Дорогожичі! — звеліла Віка. — Я давно не була в Кирилівській церкві. Там потрясні янголи...

«Ми, Харлани, од лісу живемо! — кричав мені в обличчя Петро, коли ми добре упивались і не було кому довкола нашорошувати вуха. — Ми — лісові люди. А в Пакулі кажуть, що лісові люди — безлюдні...» І ми обоє реготали. «Але ми, Харлани, досі язичники! — Харлан молотив могутніми кулаками по хиткому синтетичному столику. — Тисяча літ християнства перекотилася через нас, наче хвиля, а ми — сухі. Ще мій дід, ідучи до лісу, вбирався у чисту сорочку і щосвята відносив на горище домовику шкалик горілки!..» І ми знову захоплено іржали.

Машина, загнuzдана рукою Вікторії, спроквола викотилася на майдан, постояла трохи перед Львівськими воротами, наче вагалася, залишати городище чи ні, відтак одчайдушно рвонула під зелене око світлофора, і зелені лаписька лісу, що обступав дорогу, зімкнулися навколо неї. Зелень була яскрава, буцім намальований хімічними фарбами базарний лубок. Я примружив очі, і сірі надвечірні тіні виповзли з нетрів Кожум'яцького яру, а від Глибочиці повіяло осінньою вільгістю.

— Бяше около града лес и бор велик... — проказав я, але не вчув свого голосу, ніби тут, у машині, напівлежало на подушках саме тіло, а душа витала десь далеко, в інших часових площинах....

Я безпорадно озирнувся назад, і баня Десятинної церкви зблиснула мені навздогінці, аби наступної миті безслідно югнути в хащі. Часом обриси Замкової гори і Щекавиці бовваніли крізь гілля, але дорога скочувалася все нижче, ліс густішав, і небо вгорі тьмяніло, і в серце скрадалася ще боязка, ніяковіюча при деннім світлі радість: солодке відчуття неосяжного лісу (не парку, не скверика,

не залюдненого Ботанічного саду з асфальтовими доріжками, навіть не приміського сосняку), а лісу, по якому можна бродити місяцями і не зустріти людини, не вчути людського духу. І тільки в люті зимові місяці, коли ліси тонуть у снігу, заздро кружеляєш навколо рублених стін г о р о д а, ловлячи тремтячими ніздрями дух горілого м'яса, що ним віє з к а п и щ а...

— Бяше около града лес и бор велик... — вперто повторив я.

— И бяху ловаща зверь... — доказала Вікторія.

Я протестуюче захитав головою:

— Був темний праліс, і яруги, і круті гори, і хрещаті долини — ось головне...

— Навколо г о р о д и щ а, — зайлася Віка.

— Смішна суперечка... — я розсудливо відступив.

— Але в тебе були такі дивні очі. Ніби ти зараз кинешся на мене. Я знову починаю тебе боятися.

Я як міг широко розтяг губи, р о б л я ч и усмішку.

— Один час я був завзятим славістом. Окрім того, я досі не звик до міста. Я — гість. Київ такий великий. Сьогодні дивився на нього згори, було моторошно...

— А в мене таке відчуття, ніби ношу його в собі, — Віка засміялася. — Чула б моя мати...

— Почування міської жінки. Я тобі заздрю.

— Ми нарешті йдемо дивитися на моїх я н г о л і в?

Машина, гойднувшись, зупинилася на лісовій дорозі, висипаній темною вугільною жорствою. Крізь рідколісся білили стіни Кирилівської церкви. Ми пішли вздовж загорожі, що обривалася на краю кручі. Далеко внизу звивалася асфальтова траса, по ній повзли назустріч один одному ваговози. Зелений майдан довкруг церкви було щедро цятковано медово-жовтим листям кленів; ступати ставало все важче, ніби листя було по коліна, аж в'янули м'язи на ногах. Я потроху відставав од Віки.

— Ти не хочеш до церкви? — обернулася вона.

— Щоб дуже рвався... — Я стенув плечима. — Моїй полісько-полісунській вдачі чужі ці кам'яниці, Шишиги воліли шукати Бога в лісі, у живій природі, а не в мурованих в'язницях. Я — досі поганин. Тисяча літ християнства прокотилася над нами хвилею, а ми — сухі. — Я не знайшов

нічого кращого, аніж повторити п'яні Харланові слова. — Втім, церква зачинена. Тобі не пощастило. — Я з полегкістю зітхнув.

Ми спроквола обійшли навколо церкви і повернулися в машину.

— Я хотіла показати янголів, я їх люблю. Не врубелівського, його усі люблять або вдають, що люблять. Там на хорах є банальні, примітивні янголочки, випсані не мудрствуючою лукаво рукою ремісника. Але вони дуже барвисті. У них вогнисто-червоні крила, а на долоні — земна куля в голубуватій млі. По-церковному вона якось інакше зветься. Мене це по-справжньому зачаровує: яскраві, гарячі крила — і голуба земля з усіма її божевіллями, катастрофами, пристрастями на спокійній, розважливій долоні янгола, намальованого людиною.

Машина подерлася по бруківці на пагорб. Ліс тут не той, що в місті, тут він і досі пишався повним осіннім вбранням, од багатства кольорів аж паморочилося в голові. Схили, густо порослі молодими ясенами й ліщиною, шпилі по той бік урвиська, гора Хоревія з дубовими гаями і десь там, на обрії, дорогожицькі ліси — усе аж пашіло барвами найніжніших тонів від зеленого до жовто-багряного.

— Тобі сняться кольорові сни? — запитала Віка, коли ми залишили машину обіч дороги й побрели по галявині, що сповзала в урвище.

— Ні.

— Мені теж раніше не снилися, тепер сняться. Але про це не розкажеш. Прокидаєшся з жалем, аж плакати хочеться, і все навколо видається таким сірим. У снах кольори напродив чисті, первісні. А тобі які сни сняться, звичайні?

Мене сколотнуло. Я набрав повні груди густого лісового повітря і ворухнув щелепою:

— Мені сняться чорні сни.

Ліс був мішаний, справдешній поліський ліс, тільки не дуже густий. Але глибше, у видолку, дерева юрмилися тісніше, навіть за десяток кроків годі було щось побачити, чорнота вкрадливо повзла по крутосхилу. Таємнича густизна попереду, ранні присмерки, гнилуватий дух прілого листу, мерхлої деревини, вогкої землі — усе кликало до себе, У первісний морок хаш, обіцяючи солодке забуття після

виснажливих людських пристрастей, після смішних людських умовностей, довгочасний спочинок у затишному лігвищі. Я бездумно пішов по жовтогрудій цілині, що м'яко, поступливо вгиналася під ногами, і все прискорював ходу, ніби котився униз, у темну прірву яруги, щаслива легкість сповивала тіло, що робилося пружним та...

— Андрі-ю!

Я почув людський голос, мимохить озирнувся і зупинився, ніби шлях мені перетяло ливкою.

Галявина скидалася на старовинний собор з високим тьмаво-синім склепінням і рожевими спалахами вітражів — сонце опускалося за ліс. Під золотим вівтарем живого собору світилася осяяна вечірнім сонцем Вікторія з широкими, наче у софіївської Оранти, очима на блідому лиці. І я раптом відчув, що міг би полюбити її, коли б не чорнота, що насуває з лісової гущавини і вже клубочіє в мені важкими, зажерливими хвилями. Я ступив крок до Віки і несподівано побіг, тікаючи від лісу, що гнався за мною, хапав за плечі обшмугляним гіллям. Біля дівчини ноги мої підгнулися, я обійняв її коліна і видихнув глибокий, правдивий біль:

— Врятуй мене...

— Од кого, Андрію? — запитала здивована Віка нарочито голосно.

Я зобразив на сполотнілому обличчі сміх:

— Блискуче зіграна сцена, правда? Ти стояла тут, як богиня...

ГЛАВА ДЕСЯТА

Ми тікали од лісу, а він наступав нам на п'яти. Моя тривога передалася Вікторії, вона вичавлювала з мотора все, що могла. Машина мчала, наче гнана страхом лошиця в степу, і ліхтарі, вікна, контури будинків, навіть дерева видовжувалися, набирали нових, несподіваних форм, і тільки перед червоними очима світлофорів на коротку хвилю ставали собою, але вже не вірилося в їхні справжні форми, бо свідомість звикала до єдиної реальності — реальності руху. Я ще ніколи не їздив по місту з такою швидкістю і ціпенів, ухопившись обіруч за спинку переднього сидіння та широ-

ко розставивши ноги, аби на крутих поворотах уберегти рівновагу. Перехожі кидалися од нас на тротуари, а стрічні машини наполохано блимали фарами. Не доїжджаючи до своєї вулички, Віка різко натисла на гальма (машина стрибнула вперед, але якір гальм притис її до асфальту, що пронизливо вискнув під колесами).

— Не розумію, що зі мною діється! Таке відчуття, ніби мене довго-довго кушкали і раптом виставили на протяг. У тобі є якась чорна сила, я тікаю од неї — і не можу втекти, це наче в страшному сні, коли ані ноги, ані душа не слухаються тебе.

— А може, я продався дияволу і він тобою верховодить — задля мене? — Я холодно засміявся. — У мене був товариш, якому верзлася всіляка чортівня. Якось ми вийшли з ним із ресторану, і він сказав: «Андрію, зараз я підпишу контракт із чортом». Вийшов на перехрестя вулиці, бо йому ще бабця казала, що чорти очікують своїх жертв на роздоріжжях, і гукнув: «Гей, чорте, якщо ти єсть, з'явись, поторгуюмось!» Тої ж хвилини біля нього зупинилася чорна, з кубиками на дверцях «Волга». Відчинилися дверцята, і шофер гаркнув: «Я на замовлення! У мене таких — знаєш скільки! Займай чергу!..» І поїхав. Товариш мій був певен, що то — сам чорт...

— Ти все жартуєш, а я відчуваю, що ти не такий, що ти маскуєшся, що ти зараз як у чадрі, під якою твоє справжнє, світле, людське обличчя, і я мушу наважитися зірвати з тебе ту чадру...

— Разом із шкірою... — сумно проказав я.

— То чого ж тобі треба, навіщо ти став на моїй дорозі? Я не хочу, щоб ти мені дзвонив. Я не хочу тебе бачити. Мої батьки так добре все розпланували для мене — наперед. Наступного року я закінчу інститут, вступлю до аспірантури і вийду заміж за порядного, позитивного хлопця, я знаю його з дитинства. Батьки побудують нам кооперативну квартиру. Захистивши дисертацію, я народжу дитину. Потім готуватиму докторську. Ти усе мені ламаєш, ти — злий дух, а я — втілення доброти й невинності, — вона засміялася, ніби сипнула на мене пригорщ снігу. — Прощайте, не треба мозолити очі моїм знайомим.

— До побачення, я буду сьогодні в Прагнімаків.

Я вийшов, поклав на руку плащ, причинив дверцята. Віка стояла на тротуарі, зіпершись на крило, її грубий вовняний светр і сірі брюки зливалися з вибіленою присмерками машиною. Вітер розхитував ліхтар угорі, і коли світло падало на її обличчя, я бачив винуваті, жалібні, зовсім як у дитини, яка недозволено пустувала, очі. Люди йшли повз нас і озиралися. Несподівано довгі, тонкі руки обійняли мене, і Віка поклала мені на груди голову.

— Пробач мені.

Я тремтячими пальцями пробіг по її волоссю, зібраному на потилиці у тугий вузол, і різко вирвався із теплого зашморгу рук. Це було ефектно, вражало, крім того, я боявся розкиснути. Поки що я не міг собі дозволити жодних емоцій. Хай потім. Потім, коли я буду сам собою, коли з мене спаде ця чорна мана. Широкими, нервовими кроками я пішов у темну алею парку. Позад мене голосно бамкнули дверцята, і машина від'їхала, з місця беручи розгін.

Але це уже востаннє. Завтра я буду інший. Правдивий і добрий. Завтра я дозволю собі любити, не лише вдавати, що люблю. Завтра в моєму голосі не буде жодної фальшивої нотки, і я скажу їй... Я помітив, що голосно промовляю сам до себе, дивуючи молодят, які обсіли лави. Руки мені досі тремтіли, голова горіла вогнем. Чорним мороком повіяло з глибини парку, і я пригадав ліс, і в'язкі тягучі присмерки, і свою тугу, і вкрадливий поклик із хащі — страх раптом обійняв мене: «А якщо пізно буде повертатися?..» Тут я побачив Віку на краю галявини, під жовто-багряним склепінням живого собору, Віку, залиту вечоровим сонцем, і страх мій минув, бо, поки вона там стоїть, я завжди зможу озирнутись і повернутися. А завтра мені вже снитимуться кольорові сни. Поки що треба грати, квитки продано, завіса ось-ось попливе вгору...

Годинник на розі вулиць показував близько шостої, а я ще мусив купити для Олени подарунок. Я вибрав у художньому салоні бляшку з чорного кованого металу: химерна скіфська пика напівзвіра-напівлюдини, що загадково, самими губами, посміхається, по краях — золотиста обідка. Коштувала бляшка дорого, але я кидався грішми, ніби на завтра обіцяно потоп; квіти для Льолі вибрав найкращі,

випросив у бармена за сатининську ціну пляшку бананового лікеру, а з таксистом домовився, пообіцявши добрий куш, що він одвезе мене на Поділ, де Великий Механік наймає халабудку, і зачекає там.

Я й сам не знав, чого так спішу до Юрка. У цьому поспіхові було щось від комплексу вини. Я міг послати їм вітальну телеграму чи й поздоровити позавтра у конторі. Логічно розмислюючи, Великий Механік та Льолька мусили б тепер запобігати переді мною, як-не-як — помічник директора... А між тим запобігав я, ніби хотів у такий спосіб загладити вину свою перед Юрком чи виправдатися. Машина котилася з гори на Поділ, а душу мені щось мулило, і я, боронячись, став пригадувати, якою я вперше побачив Льольку: сіреньке провінційне дівчисько у коричневому платтячку з білими мереживками навколо коміра, вона скидалася на гусеня, що тільки-но вибілося з пуху і ще не вбралося в пір'я. Це було десь о такій порі, золотій осені. З приймальні подзвонив Харлан (він любив такі телефонні фокуси):

— Харлан. Візьми за шкірки Великого Механіка, і ждїть мене. Треба випити.

Сїдало сонце, в ущелинах вулиць приємно сутенїло. В Шевченківському парку палили листя — гіркуватий, тривожний дим обволїкав дерева. Ми сїли за столик лїтньої кав'яреньки, змівши кленове листя. Знаючи Петрову звичку втаємничувати найелементарнїші речі, я ні про що не розпитував. Великий Механік зиркав на годинник, він, як завжди, поспїшав служити людству. Харлан принїс од буфету чотири склянки з кагором.

— Кагор восени добре п'ється, — він мїцнїше вперся лїктями в стїл. — Я зараз познайомлю вас із своєю землячкою, вона із Смолянки. Від Пакуля через болото верст двадцять. Ми з нею в одному лїсі гриби збирали і не здогадувалися про існування одне одного, — він зобразив по-смішку на дивно скутому сьогодні, ніби зашерхлому обличчі. — А ось і їхня милїсть.

Льолька ще здаля всміхнулася до Харлана, але одразу ж запримїтила нас і страшенно зніяковіла. Зупинилася кроків за два від столу, шкільний портфелїк тримала поперед себе.

— Здрастуйте!

— Ні, дивіться, вона засоромилася! — Шоки Харлана зарум'янилися, він обіруч узяв склянку з вином і вже не випускав, із силою стискаючи. — І це, їй-бо, широко, ні крапельки кокетства! Але познайомтеся. Двоє пакульців, а третій — геніальний прибула, хоч ще й не визнаний людством. Живе втілення людських чеснот, холодильник — для зберігання і передачі їх у вічне користування нащадкам. Але гарний хлопець. Про себе я мовчу. Ну, вип'ємо за історичну зустріч!

— Мені на лекції, — Льоля відставила склянку.

— Товариство непитущих. Він не п'є, вона не п'є. Зараз подряпаєте разом до світлих знань. А ми з Андрійком будемо пити-гуляти! Як там тебе, не зобиджають? Тільки що — признавайся, я їх полоскочу, я їх наскрізь бачу. — І до нас: — Я її поки що тут у фірму «Світанок» улаштував. Старий обіцяв узяти до нас у контору, я його все піджучую, на тім світі, кажу, зарахується, воно ж — святе дитя, іншого такого нема. Льольок, розкажи, як ти до університету вступала.

Дівчина опустила очі. Петрова збудженість її гнітила.

— Вона знову засоромилася! Закінчила з медаллю, скласти треба один-єдиний екзамен. І ось на екзамені, коли викладач підвівся з-за столу, їй під ноги кидають шпаргалку. Сусідка по парті. А викладач: «Ваша?» Вона мовчить. «Так не губить, бо ще на той рік згодиться». Та й з аудиторії. Сиджу я в парку он там, болів за одного пакульського, батько просив допомогти, бачу — виходить дитя і реве. Я їй води — одійшла, очуняла, розкажує. «А чого ж не сказала, що не твоя шпаргалка?» — питаю. «Як же, — мовить, — людині зло робити...» Ну, я трохи не впав на коліна перед нею. «Додому заявитись боюся, — і знову в сльози. — Мати — директор школи, скажуть: зробила медаль». Ну, я вже тоді й почав її рятувати. Мало ж не пакульська, своя... Домовився, щоб на заочне прийняли, тепер вечорами на лекції ходить, знати, каже, хочу. Ну, час тобі, Льолько. Подзвонюй. Юрко, ти в бібліотеку? Проведи дитину...

Довго дивився їм услід, потім нахильці допив вино:

— Вони знюхаються. Пом'янеш моє слово...

Вони справді зійшлися. Але Петра вже не було на світі, а я їхав замолювати гріхи...

Мені відчинив Юрко — у незмінному чорному светрі, перев'язаний кухонним фартухом і з кухонним ножем в руці.

— Гостинно зустрічаєш друзів! — вигукнув я, з усіх сил бадьорячись та вдаючи, що за останні три дні нічого не сталося. — Тільки через поріг, уже і в жертву? Ну, старий, вітаю тебе, радий за тебе, по-доброму заздрю...

Мені хотілося колишньої щирості, але навіть я відчув у своїх словах, у голосі, в інтонації фальш.

— А, Андрій... Заходь. Пробач, руки в олії. — На противагу моєму високому фальцетові голос його був спокійний і строгий. — Льолько, до нас прийшли... — Його сухі, ламкі губи зображали ввічливий усміх.

Втім, я став дуже підозріливий. Може, нічого такого й не було. Руки його справді були в олії, блищали. Він стояв над саморобним столиком біля стіни і стругав у високу полив'яну миску варений буряк. Крихітний коридорчик, де з букетом квітів, лікером, плащем на руці і в добротному святковому костюмі я почувався ніби в клітці, слугував молодятam за кухню. Лампочка під низькою стелею, що її Юрко зачепив головою, хиталась, і тіні гуляли по закапелку. Двері прочинилися, на порозі кімнати стояла Льолька. Нам трьом у коридорчику було б тісно. Вона теж зобразила губами усміх, а очі дивилися повз мене.

— Юрко, що ти там бабраєшся, запрошуй гостя до хати. До нас обіцяли зайти друзі, то ми й куховаримо.

Кімнатка мала, чотири кроки завдовжки і три в ширину, я виміряв, коли перевозив Юрка на нову «квартиру». Великий Механік облюбував цю халабуду, бо вона стояла осторонь будинку і можна було тижнями не зустрічатися з господарями, а в дворі, біля гатки, клепати й стругати, скільки душі хочеться. На вікнах, завішаних раніше старими газетами, побляклими від сонця, тепер білили колєнкорові фіранки. Книги, що, скільки я й пам'ятав, валялися по всьому Юрковому помешканню, були складені в кутку високою, трохи не до стелі пірамідою. Її вивершували білі жіночі черевики, їх ми утрьох вибрали з тиждень тому. Стіл було застелено білою скатертиною, з півдесятка дрібних тарілок стояло по краях його, а посередині — вино і квіти.

— Що значить жіноча рука в келії ченця! — Я кивнув на черевички. — З цього усе й починається, так і гинуть кращі люди, — зовсім не бажаючи того, я недобре посміхнувся. — Я на хвилину забіг, не турбуйтеся. Тільки привітати — і будьте здорові, живіте багато! Стільки роботи директор підсунув, не розгинаюся, уже просив і молив, щоб назад у відділ повернув, так не відпускає. Доведеться бігати, тягти плуга, поки хто інший впряжеться...

Але вони навіть для годиться не затримували мене, не залишали у себе на вечір. Юрко тільки й сказав:

— Присядь, по чарці вип'ємо...

Він відкоркував мій лікер, узяв з підвіконня три келишки, налив. Льоля принесла бутерброди. Сир і шпроти з білим хлібом. Ми навстоячки цокнулись.

— Ну, хай живе. Щоб вам у всьому щастило... — Я перехилив келишок.

— І щоб ми завжди лишалися людьми... — раптом додала Льоля, і я помітив, як Великий Механік застережливо блимнув до неї очима. Я вдавав, що мені зовсім не боляче, і навіть зобразив усміх.

— Pokійний Харлан казав, що у кожному з нас сидить вовк і тільки жде нагоди показати зуби. Тож вип'ємо, щоб такої нагоди у нашій житті не траплялося. Ага, вибач, що не приніс твоєї книженці. — Я поставив чарку і взявся за плащ. — Я проковтнув її за одну ніч, та все не випадає захопити з собою. У понеділок візьму на роботу. Зараз не з дому. Був на кладовищі, трохи прибрав Петрову могилу, побродив по київських околицях, забутись хочеться... Але, скажу тобі, брошура потрясна. Я позавчора викроїв кілька годин, забіг до читальні, у кабінет нових надходжень. Знаєш, мені стрівся цікавлющий факт. Він ллє воду на твій млин. Зарубіжна інформація. У жінки виявили рак, передостання стадія, два-три місяці — і копай яму. Тоді вона що робить — залишає сім'ю, місто, звичне оточення, щоденну метушню і їде до моря. Поселяється в якихось рибалок і відтепер знає лише море та небо над головою. Живе вільно, як птах чи риба. Плаває, засмагає на сонці, не клопочеться жодними вигаданими проблемами цивілізації. І що ти думаєш? Живе три місяці, півроку, рік, а по тому вертає в місто — і лікарі не знаходять і сліду ракових клітин! Я був

приголомшений, слово честі. Скоро ти перетягнеш мене в свою віру, їй-бо. Покину все й засяду за біологію! Ну, подібаю вже. Бувайте здорові...

Вони мовчали, і навіть Юрко ані словом не обізвався на мій емоційний монолог. На ганку я потис його кволу руку і пірнув у ніч. Юрко мене не проводжав, та я й не хотів, аби він бачив таксі, яке чекало на мене під двором. Уже був біля хвіртки, коли ноги самі стали як укопані. Злий спомин безжально стьобнув мене. Так ось чому ніздрі Великого Механіка тремтіли, коли я просторікував про жінку й море: він трохи не розсміявся мені в обличчя. Адже за день-два до Петрової кончини він, Юрко, розповідав мені про цей рідкісний випадок, а сьогодні я переповідав йому почуте від нього ж, ще й рекламував свою зацікавленість онкологією!

Усю дорогу до центру мене тіпало.

Я доїхав до оперного, а там почвалав пішки у бік Золоторітського скверика.

Переступаючи поріг Прагнімакової квартири, я з радістю спостеріг, як мінилося обличчя Олени, що відчинила мені: ніжне зворушення проступало крізь ввічливу, заготовлену для гостей приязнь.

— Як добре, що ти прийшов!

Я скося зирнув на причинені кімнатні двері і вдавав, що хочу поцілувати її. Олена відхилилась:

— Що ти, Андрійку! Давай сюди плащ і проходи.

Я поліз до кишень, дістав загорнену в сірий папір бляшку.

— З днем янгола тебе, Оленко. І хай тобі буде добре!

Я перелицював фразу, уже мовлену у Великого Механіка.

— Спасибі... — Взяла мене за руки і вдячно поцілувала в щоку. — Хочеш, я зараз одягну? Вона личитиме до моїх сережок. У-у-у, яка страшна морда! Це буде мені талісман од злих духів.

— Од мене... — я засміявся.

— Ну, од тебе я й сама тепер вбережуся.

— Як знати...

Я говорив, не добираючи слів, бо прислухався до голосів у вітальні, у вухах мені сполошно бився сміх Віки. По тому

вирізнив густий, перекотистий голос директора і тонкий, високий Прагнімаків. Коротеньку інтермедію з Оленою було розіграно більш-менш вдало. Кімнатні двері прочинилися і випустили господаря. З дивовижною легкістю, ніби я все життя тільки те й робив, що ходив по гостинах, ступив йому назустріч:

— Радий вас вітати у вашій хаті, Ілля Денисовичу...

Я ще вчора приготував і відшліфував цю фразу. Жодного зайвого слова — і не банально, і дипломатично, і з підстраховкою. Але Прагнімак замкнув обличчя на всі сім замків:

— Прошу заходити до вітальні.

І з ввічливості сіпнув куточками вуст, імітуючи усміх. Він був ввічливий, як щойно Великий Механік. Я нахабно узяв Прагнімака під руку, і так ми зайшли до вітальні. Збоку видавалося, що господар люб'язно супроводжує дуже шановного гостя. Вклонився до присутніх, нікого особливо не виділяючи. Очі Віки, що сиділа під парасолею кімнатного бару, збуджено привітали мене, але швидко згасли. Я вивільнив руку Прагнімака і сміливо підійшов до директора, що стояв у товаристві елегантних літніх дам. Директорове обличчя на коротку хвилю спохмурніло, але наступної миті зморшки навколо його очей розпромінилися, а правиця плавно піднялася, водночас згинаючись у лікті, і по-батьківськи поблажливо обійняла мене.

— Здорово, здорово, Андрію! Прошу знайомитися — наш колега. Це з ним на пару ми два дні вели конторський корабель по бурхливому житейському морю...

Я галантно поцілував жінкам напарфумлені руки, зобразивши на обличчі скромність. Одна з них достеменно була мати Вікторії — граблиста постать, дисгармонійне, але чутливе і вольове обличчя.

— Ти, Андрію, звичайно, читав сьогодні в «Труде» статтю? (Я поспіхом кивнув). Ні, я ще раз наголошую, — директор підняв палець і обвів нас поглядом добрих, повних благородного обурення очей, — я ще раз наголошую, що це неподобство і це треба нещадно виполювати. Питання піднято дуже правильно і своєчасно. Сотні людей день у день просиджують штани у нікому не потрібних конторах, мільйони державних карбованців летять на вітер, невже ми

такі багаті? Ілля Денисович, ти читав сьогодні в «Труде» статтю «Контора пишет»? — гукав через усю кімнату Прагнімакові. — Багато хто потилиці почуває! А як алмаатинцям врізали? По саму зав'язку! Ні, але ж це треба подумати-ся — літаком доріжки з Москви в Алма-Ату відправляти. Дев'ятсот п'ятнадцять карбованців на саму перевозку вхекали. А собі через отаких мудреців зайвого кілометра на машині не проїдеш — ліміт! Дев'ятсот п'ятнадцять карбованців! Розжирів народ. Ми колись: конторські книги купкою складеш, зверху шмат дикту — та й стілець. — Зморшки на лиці директора розгладились. — А пам'ятаєте, як я уперше з'явився до вас із села — корзина в руці, полотняна блуза, брезентові штани...

— Як ти на вокзалі спав — цього я ніколи не забуду. Послали мене в командировку, поїзд уночі відходив, іду по вокзалу, бачу — наш новий співробітник корзину під голову і спить на долівці. А міліціонер довкола ходить і ніяк не добудиться...

— Про це б написати! — На моїм лиці од щасливої думки проступив теплий рум'янець. — Написати б історію нашої проектно-конструкторської контори. Видати на гарному папері, в коленкоровій оправі! — Я захоплено і наївно дивився в очі директора.

— А що, це думка! Ви тепер що — приходите на готове. А ми починали з чистої сторінки. — Директорове обличчя розвиднювалось. — Візьмися, Андрію, корисне діло зробиш. Факти ми тобі дамо, фактів хоч на десять томів. З понеділка повернешся у відділ, за свій стіл — нам управління вказало на роздуті штати, за розкладом помічник справді не проходить, залишимо в приймальні саму секретарку — і фактик до фактика, дивись, за рік і томище. Видрукуємо на машинці — і читайте, вивчайте...

Він облишив мене і, широко розпростерши руки, пішов назустріч новій парі, що впливала до кімнати.

— Закуримо? — Тремтячими пальцями я дістав коробку сигарет.

— Мама очей не зводить. — Віка взяла сигарету і демонстративно поклала в коробку. — Може, на балконі?

Я безвільно й стомлено, наче старезний, вибіганий вовк, потяг ноги до балконних дверей. Удар був раптовий. Вовк

пригрівся було під скиртою торішньої соломи, на осонні, в затишку, йому здалося, що так тепло й затишно буде завжди, він приплющив очі — і в цю мить у нього стрелили. Усе, вибудоване за ці дні жадібною уявою, летіло шкереберть — я повертався у відділ, до письмового столу, до креслярської дошки. Сіверець шастав по під стінами, сипав на балкон холодну мжичку.

Я зняв піджак, накинув на плечі Вікторії. Лишився в самій сорочці, але було жарко. Я ніби перестав відчувати холод. У палісаднику глухо шуміли гіллясті осокори. Я розчепірів пальці і ловив пружні, вогкі на дотик крутені вітру. Сіверець пахнув густим духом осіннього лісу, не соснового, приміського, а справдешньої поліської пуші, де ночами тлустий листяний наст розривають головасті гриби, де ночами жевріють старі дубові пні і наполохано згукують невидимі птахи, а на дубах шерхотить сухе листя і стежки гостро й солодко відгонять звіром...

— Ви даремно прийшли, Андрію, — першою обізвалася Віка. — Я вийшла з вами, щоб тільки це вам сказати. Мені соромно, що там, біля машини, я вселила у вас якісь надії. То все гра: я така акторка! Тато колись пропонував навіть влаштувати мене до театрального інституту...

— Зате я — не актор, для мене усе дуже серйозно.

— Це теж ілюзія, Андрію. Я — печене дитятко, якому з дитинства стелють під ноги килимову доріжку і просять єдиного — хоч якось совати ногами. Я не звикла до протягів, я справді акваріумна, це ви точно сказали. А ви — розумний, сміливий, гордий, вам потрібна не я...

Я різко, наче довго стримувана пружина вирвалася з рук, повернувся до Віки. Світло з кімнати падало на моє здерев'яніле від внутрішнього болю обличчя. Лише губи майже правдиво тіпалися.

— Од розмов мене вже нудить, Віко. Я люблю тебе. Цього досить. Без перебільшень — я божеволію од любові. На мене це — ніби лавина з гір. Не дай боже такого нікому. Я...

Я ефектно, на півслові обірвав свій пристрасний монолог — у дверях стояла мати Віки.

— Що ж це ви, молоді люди, утекли від товариства? Віко, ти знову палиш...

«Вони усі — проти мене», — ворухнув я жовнами.

Тут пригадалося мені, як Петро напівжартома-напівсерйозно умовляв мене і Великого Механіка зіграти роль грабіжників. У масках, з іграшковими пістолетами ми мушили зайти до одної з квартир, де Петро Харлан зустрічав Новий рік (у поважному товаристві) і наказати гостям віддати коштовності й годинники. Коли я підйду по годинник до Петра (масивний золотий годинник, золото Харлан любив, він казав, що, якби міг, і підбори туфель замовив би золоті), він добряче штурхоне мене, я мушу відлетіти до дверей, де стоятиме з двома пістолями Великий Механік, і обоє ми накиваємо п'ятами, а Петро величатиметься перед гостями й господарями як відчайдуха, сміливець, рятівник... Тепер я волів би зіграти цю роль (Вікторія кинулася б мені на шию, і навіть мати її змушена була б визнати мене за свого, і навіть Прагнімак...), але у всьому місті не було людини, якій я міг би довіритися. Та й навіщо мені роль рятівника, це дрібно, по-харланівськи, я — симбіоз, думка моя конденсує енергію, і тільки від поруху моєї думки, від моєї забаганки залежить, коли цей будинок і все велетенське місто, що так зчужило мені за останні три доби, розсиплюється на порох, на атоми. Зараз я зайду до вітальні і скажу їм, кину в їхні пешені обличчя: я з вами або проти вас, ви визнаєте мене за свого або загинете.

Стіл було накрито в Прагнімаковій кімнаті. Залізне ліжко розібрали і винесли в коридор, письмовий столик відсунули в куток, тепер на ньому величалися два сифони та барилкувата карафка золотистого цитринового соку.

Це не був щедрий на наїдки сільський сервіс, що до нього Шишига звик на материних гостинах. Не пахло тут смаженими голубцями, які похрускують на зубах, не парувала освячена звичаєм картопля-мнуха, «пуре», як казала Андрієва мати, не дражили часниковим духом кільця домашньої ковбаси, що плавають у розтопленому смальці на гарячій, закопченій сковорідці, не світилися сонячно налисники з сиром, політі маслом, не плавали в сметані кришеники помідорів, огірків, молодої цибулі, посипані зеленим маковинням дрібно посіченого кропу. Це був багатий міський сервіс, і перші хвилини, коли гості всілися за столом, Шишига не міг одірвати очей від тарілочок,

виделочок, ножів, серветок, від продовгуватих пишних тарелей із слоїстою бужениною, ніжно-рожевими, ніби підсвіченими знизу лососиною та баликом, червоною ікрою в гранчастих скляних посудинках, крабами й ніжинськими огірками; крихітні, майже прозорі келешки для коньяків, куди входило не більше двох наперстків, трохи місткіші — для вина, пузаті фужери для мінеральної води стояли біля кожного гостя. Андрій поспішив сісти біля Віки, по той бік столу перед ними величалася огрядна постать директора.

— Хрінку до буженинки, а, Георгію Васильовичу?

Але директор не завважив родинної теплоти Андрієвих слів; усі дивилися на нього й чекали слова, і він схилив над столом високе, рівне, ніби випрасуване, чоло, обдумуючи тост.

Нарешті підвівся (крихітний келишок з коньяком ховався в його білій, але по-селянськи лапатій долоні), і підвелися всі.

— Товариші, друзі! — Як завжди у відповідальні хвилини, голос Георгія Васильовича був урочистий, схвильований. — Я пропоную випити першу чарку за нашу Олену, яка сьогодні й завжди уособлює для нас ту прекрасну половину людства, що надихає другу половину на великі дерзання на трудних життєвих дорогах...

Андрій упіймав щасливий погляд Олени і на мить склепив повіки, в такий спосіб ще раз вітаючи її.

— Життя — це біг на довгі дистанції, і наші жінки наше друге дихання, — казав далі директор. — Життя...

Проте Шишига уже не слухав його. Він нахилився до Віки, що дивилася просто себе, вперто обминаючи його погляд, і прошепотів:

— Я п'ю за нас. Щоб ми завжди були разом. До смерті. Хоч я й не вірю у смерть. Людина, яка не хоче померти, не вмирає. Вона перевтілюється...

Мати Вікторії сторожко й неприязно зиркала на Шишигу з-за столу, він відповів їй лагідним, родинним усміхом і показав очима на чарку: за ваше здоров'я. Гості аплодували директоровій промові, дружно пили. Віка теж випила до дна.

Гості смакували лососиною, трісковою печінкою, огірками, червоним болгарським перцем, йому ж хотілося самої ікри, щоб їсти ложкою і щоб вона похрускувала на зубах,

наче порічки. Щоб перебороти спокусу і виявити себе перед присутніми, Андрій підвівся з келишком у руках:

— Шановне товариство, друзі! Я хочу тільки приєднатися до прекрасного тосту дорогого Георгія Васильовича і випити за жінок — щасливу ілюзію цього світу (Шишига раптом застеріг глумливий погляд на Прагнімакових вустах і згадав, що повторює тост Петра Харлана — на його ж новосіллі, де був заступник директора). Ми живемо, поки живе у нас ця щаслива ілюзія. Коли ця ілюзія вмирає, ми лише існуємо. Ми поспішаємо вийти першими на фінішну пряму, бо там на нас чекає здивований і захоплений погляд жіночих очей. Я п'ю за чарівні очі наших жінок і за тих відважних та певних себе мужчин, які знають у житті один шлях — до вершин!

Прагнімак, не чекаючи, поки Андрій докаже тост, випив вино. Він багато пив сьогодні. Шишизі голосно, хоч і не дружно, аплодували. Георгій Васильович разів з п'ять рознімав і зводив долоні, але без звуку.

— Тепер я зрозуміла, що поки слово не вихопилося — нічого не сталося, — Олена напівлежала в кріслі, і лице її було спокійне, як ріка погожого літнього ранку. — За ці дні я кілька разів поривалася розказати все Прагнімакові, але він нічого не хотів слухати, він заборонив мені говорити. Бо він — мудрий. А скажи я хоч слово — і все б розвалилось, назавжди. Ми можемо підозрювати, здогадуватися, але слово не мовлене, слово з нами — і все з нами, і все, як було досі, нічого не відбулося, — вона трохи випилася і повторювалася, губила думки. — Учора, Андрійку, я зрозуміла, що він — мій і що я йому потрібна, що без мене усе для нього втратить сенс, ти дуже правильно сказав...

— Я ревную, — посміхнувся я, стежачи краєм ока за Вікторією, що танцювала.

— Хто б уже казав про ревність — ти весь вечір живеш Вікою!

— Облиш, Оленко. Я тільки граюся. З нудьги. Ти — з Прагнімаком, а я — з нею.

— Ти злий. А воно — наївне дівчисько. Сьогодні вона питає мене: «Олено, ти давно знаєш Андрія?» — «А що?» — «У мене таке відчуття, що я знаю його з дитинства...»

— Думаєш, я їй подобаюся? — Я взявся до сигарет, аби не виказати хвилювання.

— У її роки всі ми захоплювалися. А в тобі до всього — шалений електричний заряд. Але з тобою вона не буде щаслива. Ти — ненаситний. Рано чи пізно ти пожертвуєш і нею, як мною.

— Оленко...

— А хіба це неправда?

З-за пасма тютюнового диму випірнув Прагнімак, він, як завжди, ступав упевнено, ніби по залізній долівці у черевиках з магнітними підшвами. Опустився в крісло біля Олени, узяв її долоні в свої і притулився до них чолом. Я відчув себе зайвим, підвівся й пішов у коридор.

У коридорі нікого не було, і я міг нарешті перепочити обличчям. Може, винні були кілька чарок коньяку, що я випив, але контроль над лицем вимагав від мене сьогодні неймовірних зусиль. Я зупинився перед люстром. Обличчя вочевидь мінилося, щелепи ніби розпинало зсередини, ніс ширшав, а чоло осідало, як стріха старої хати, ставало пологішим. Я, мов скульптор до глини, узявся до свого виду. Пальцями місив та формував обличчя, і воно потроху набирало звичайних обрисів. У вбиральні зашуміла вода. Я шаснув на кухню, треба було отямитися після пластичної операції...

Кухонний стіл, захищений порожніми консервними бляшанками і брудним посудом, стояв кроків за два від дверей, і я одразу побачив таріль з червоною ікרוю. Ікри, правда, було вже на самому денці. Я притримав двері носком черевика, а сам потягся усім тілом, ніби в шкільному гімнастичному залі робив «ластівку», до столу. Ложки поблизу не було, і я черпав ікру складеними в совочок пальцями та ковтав не жуючи. Лице моє за цією гарячковою роботою знову вийшло з-під контролю, але я таки доїв ікру, витер об рушник пальці, аж тоді трохи уговкав обличчя. І вчасно, бо в коридорі почулася знайома директорова хода. Я вхопив чашку і відкрутив кран, ніби закортіло пити.

— Що, Андрію, теж водички?

У чашці вирувала вода, з дзвоном падала в білу зливальницю, а ми стояли поруч, і жодної живої душі навколо, навіть по коридору ніхто не ходив — сама доля послала мені щасливу нагоду.

— Георгію Васильовичу, я хотів з вами порадитися, — голос мій тоншав, і сам я ніби втрачав у зрості. — Якщо дозволите. Ви мені зараз як батько...

— Кажи, кажи, Андрію, чого там...

— Пам'ятаєте, ви наказали вселитися в Харланову квартиру, а вже потім оформити все, як належить. Ви підказали б нашій профспілці...

— Ну, що ти, Андрію, я тобі дивуюся, ніби ти перший день у конторі. Як це я можу колективу підказувати? Такі справи у нас вирішуються демократично, воля усіх — закон. Тут уже не мій сектор. Я тобі казав, справді, але казав, щоб ти догледів квартиру. А кому і як передати — це уже громада вирішує, громада...

— Георгію Васильовичу, а як же з історією контори? Тиняючись по голосіївських кутках, багато не напишеш. — Я вдався до останнього козиря. — Дуже хотілося б увічнити...

— Дамо, Андрію, усім дамо. Будемо думати, радитись. У найближчі роки управління нам щось підкине. — Директор узяв з моїх рук чашку, надпив і знову поставив мені на долоню, що здерев'яніла. — А поки що, сам бачиш, сімейні люди без квартир. Он і твої друзі, Юрко з Льолькою, молодята, а без даху над головою. Думаю, що їм і віддамо Петрову квартиру, справедливо буде.

Цілилися у вовка, вовк схопився на ноги і стрибнув за скирту. Навколо біліла гола рівнина, тікати не було куди...

Я зіперся на край зливальниці і, недобре посміхаючись, зиркнув на директора:

— Ну що ж, я добрий, поки мене не заганяють у кут. Тепер я знаю, що я писатиму. Я напишу таку історію, що у вас із Прагнімаком п'ятки засверблять... Готуйтеся на пенсію йти, Георгію Васильовичу. Та не по-доброму, не з квітами й подяками, а з оргвисновками. Мені вас щиро жаль...

Тут я помітив, що Георгій Васильович майже не слухає, а вирячив на мене круглі, чудні очі, і хміль з його очей вивірюється, ніби ранковий туман над ставом. Рука директора з дбайливо доглянутими нігтями виписала півколо, відпливла назад і намацала ручку дверей. Губи ворухнулися, але голосу не було чути. Ніби в німому кіно. У вітальні

грали на піаніно танцювальну мелодію. Він кашлянув і спробував усміхнутися: так усміхаються в кріслі дантиста, коли бормашину вже увімкнено.

Я шаснув пальцями по обличчю: воно знову було чуже...

Випередивши директора, що ледве пересував ноги, я пішов у вітальню і запросив Вікторію до танцю. Музики я не чув. Я тільки вдавав, що танцюю.

— Я йду звідси, Віко.

— Ти розтривожив мою маму. Вона чомусь боїться за мене і вже приймала валідол.

— Вони усі хочуть стати між нами. Їм наплювати на інтелект, на духовність. Я для них — ніхто, я навіть не кандидат наук.

— Хочеш, я завтра подзвоню тобі?

— Завтра може бути пізно.

— Чому?

— Не знаю. Я боюся себе, я з людей, які, коли люблять, ладні на все. Я просто зникну. Там, де я буду, — ліс. Там усе природно і щиро. Звірі полюватимуть на мене, а я на звірів. Реальне життя. Я навіть не візьму з собою транзистора. Морозними зимовими вечорами я дивитимуся на місяць і думатиму тільки про тебе...

— Не треба так, надто сентиментально, мені захочеться плакати.

— Ти все гадаєш, що я жартую.

— Це я жартую.

— Проведи мене.

— Ні... Що подумає товариство?

— Ти зараз повернешся. Я хочу попрощатися з тобою без свідків. Иди перша і зачекай мене на сходах.

— Мама права, ти спокусник. Я втрачаю біля тебе волю. Але це уже востаннє, слово честі. Дай мені тихенько сигарету... Ти мене викрадеш, правда? Як цікаво! А поголос піде між знайомих! Вікторію викрали!.. Ти бачиш — я сміюся, хоч мені хочеться плакати. Не знаю чому...

Тепер я зосередив свою увагу на обличчі, що ставало усе свавільнішим. Одвернувшись, причепурився перед склом книжкової шафи. Лице було пластичне, наче розім'ятий у долонях теплий пластилін, слухалося найніжнішого дотику пальців, але швидко втрачало форму. Виліпивши меланхолій-

ну зосередженість на виді, я обережено, ніби боявся розсипатися, попрямував до директора. Віки у вітальні вже не було. Темно-коричнева сукня її матері виднілася крізь прочинені кімнатні двері. Гості знову збиралися довкола святкового столу. Ошелешений Георгій Васильович сидів під рожевою парасолею бару, прикривши очі долонею. Я сів поруч. Мені хотілося розповісти директорові про Харлана.

— ...Ми ним легковажили. Ми цінуємо людину посправжньому лише після її смерті, лише після похорону починаємо розуміти, кого ми втратили. Хіба не правда? Це була велика особистість. Він умів триматися сам перед собою за команду «струнко» і не дозволяв моргнути вією, хоч часто стояв на вітрі і сльози котилися з очей. Він проріс із свого поліського Пакуля, як парость проростає крізь жорству й асфальт. Він усього себе поклав, щоб пробитися, і вже зеленів над асфальтом, коли зла недоля скосила його. Ніхто з вас не знає, як божевільно він любив Льольку і пожертвував нею, віддав цьому рахітичному святеннику, бо Льолька тільки заважала б йому рости. Я був з Петром того вечора, коли він їх познайомив, і до ранку. Він дудлив горілку, як воду, і десь опівночі, облігши на стіл, плакав! Він знав, що це уже — все, що вони, Льолька і Великий Механік, ніби одне для одного створені, він знав це зарані, він усе зважив, але так, як Харлан, ніхто не вмів любити...

Безсила лють розпирала мене, я хрипло розсміявся, і раптом побачив Прагнімака, що наближався до нас. Я підхопився, намірившись відступити за крісло, але було вже пізно: жилава Прагнімакова п'ятірня лягла мені на груди, зіжмакала у тугий вузол комір сорочки та краватку, і бісеринки поту на крутому чолі заступника директора почали катастрофічно швидко наближатися до моїх очей: сила сільського парубка ще жила в ньому. Сірі губи Прагнімака розтулилися, і з них стрелило:

— Вовкулака!

Я шарпонувся і, лишивши в руці заступника директора Харланову краватку, підбігцем подався до дверей. У коридорі мене наздогнала Олена:

— Не сердься, Андрію, сама не знаю, що з ним скоїлося. Але справді, ти зараз не схожий на себе! На кого ж ти схожий, боже мій!..

— На вовка! — реготнув я і ошкірив зуби.

Тієї миті двері з вітальні розчинилися навстіж, на порозі з'явився Прагнімак. Я крутнув голівкою англійського замка, випурхнув на сходи. Замок голосно клацнув за моєю спиною.

Віка стояла кількома сходинками нижче. Я дістав Петрову запальничку і викресав вогонь.

— Що там за шум? — запитала Віка, припаливши.

— Ледве утік од Прагнімака. Присікався: вип'ємо та вип'ємо.

— Він такий гостинний. Я люблю в них бувати.

— Гостинний, але я не вмію багато пити.

Ми зайшли у двір. Була справжня горобина ніч — вітер котився по дахах будинків і вогкими брилами падав у палісадники.

— Такої ночі гарно сидіти вдвох на канапі і слухати, як за вікном шумить вітер, — уголос подумав я.

— Тепер ти умовляєш мене втекти? Але на чому ти мене повезеш? Де коні і ведмежа шуба? Он рідне київське таксі. — Ми вже виходили на вулицю, зелений вогник мерехтів між дерев. — Я не сміюся, я серйозно сьогодні роздумувала: а що, як нам здивувати товариство і одружитися? Чому ти мовчиш?

— Ти усе сказала сама, хіба ні?

— Що з тобою, Андрійку?

Несподівано мені згадались, як щось невимовно щасливе і сонячне, хвилини, коли я був людиною і з людьми.

...Я — інженер цегельного заводу, перший місяць самостійної роботи, нікого гаразд не знаю, день будівельника, наприкінці літа колектив їде на екскурсію до Києва, по дорозі звертаємо в ліс, розстеляємо на теплій глици брезент, жінки дістають припасені з дому гостинці, ми випиваємо по чарці, співаємо пісень і танцюємо під баян на слизькій глици, і зворушлива рідність з людьми, і приязнь, і пронизані сонцем вершини сосон у голубому небі...

...Я і Льолька допомагаємо Великому Механіку викреслити останні вузли його нового творіння, ніч за вікном, а ми втрьох у залитій світлом кімнаті, біля креслярських дошок, на яких листи ватману з кресленнями, що з них на-

родиться, утвердиться в металі тіло машини, я вперше заздрю Юркові, але це доброзичлива заздрість, і я витискую із себе все, що можу, хоч перед стомленими очима пливуть по ватману червоні кола, я пообіцяв Великому Механіку допомогти і допомагаю, заходить Харлан, він з якоїсь важливої і втаємниченої, як завжди, вечірки, сідає на край столу і під'юджує Великого Механіка, набиваючись у співавтори, — напівжартома, напівсерйозно, мовляв, оформить авторське свідоцтво, доб'ється, відхопить добрі преміальні. Юрка відволікає і стомлює Харланова балаканина, і вперше і востаннє я ошкірююсь супроти свого товариша: «А чи не пішов би ти звідси, Петре?..» Здивований моїм бунтом, Харлан мовчки виходить...

— Що з тобою, Андрійку? — термосила мене Віка.

— Довірся мені і ні про що не запитуй. А завтра я буду ніжний і ширий і дуже-дуже любитиму тебе...

Але я вже знав, що завтра для мене ніколи не буде, як ніколи не буде свята у гурті, під соснами, пронизаними сонцем, і вечора в залитій світлом кімнаті, втрюх, над листами ватману, і не буде в мене цього довірливого дівчиська, яке й справді я міг би покохати. Нічого того не буде, бо жодної хвилини в житті не повернеш, не проживеш спочатку, бо, вибираючи між людиною і звіром, я пожертвував людиною в собі.

— Ти так втаємничено про все говориш, а мені смішно, може, тому, що я випила, а може, через те, що мені було страшно, якби я не сміялася. Ти пам'ятаєш казку про виродка, якого любила дівчина, і машкара з нього спала, він був хороший, але зачарований злим духом...

— Пізно, Віко...

Між гілля заклично, ніби два вовчі ока, зблиснули зірки, те видиво тривало лише одну мить, зорі тут же заволокло хмарами, що тічкою бігли по холодному, вітряному небу. Скоряючись тому німому поклику, знаку, я ступив до Віки, увібрив її тіло в свої кліщуваті лаписька і припав до губ. Відчув у роті солоний присмак, ніч стрепенулася в моїх очах, червоні вогні побігли по видноколу... Жадібно ворухнув крильцями ніздрів — хмільний запах крові. Віка рвонулася з обіймів:

— Зуби у тебе, як у вовчиська...

Її слова вже ледь пробілися до мене крізь рожевий туман, що набрякав і густішав. У голові мені шуміло, червоні кола пливли перед очима, обличчя взялося жмачками шерсті, а в пуп'янках пальців залоскотало — і випнулися кігті.

Вовк потягся мордою до лица Вікторії, тицьнувся в руку, якою дівчина затулилась — ікла легко простромили шерсть осіннього пальта і впилися в живе, солодке тіло. Дівчина зойкнула. Од перехрестя вулиць, де блимав світлофор, бігли люди...

Вовк припав до асфальту, розпластавшись на тротуарі, — весь, від бакирів на щоках до оцупкуватого хвоста, у рухливих сріблястих хвиляках, неначе марево. Асфальт був твердий, жорсткий, кігті ковзали по ньому, як по кризі, асфальт тхнув гасом, смолою — містом, що зирило зусібич на вовка безліччю світлих очей, а люди були уже зовсім близько, нічого він так не боявся, як людей. Тужно гули угорі осокори, нагадуючи про ліс. Вовк відштовхнувся лапами від асфальту, перестрибнув через металеву огорожу, срібно зблиснув у світлі від вуличного ліхтаря і помчав серединою вулиці, ніби просікою, між машинних потоків. Місто працювало, навчалося, кохало, народжувало, місто жило своїм узвичаєним щоденним життям, а вовкові здавалося, що у нього ціляться з кожного вікна, з кожних відчинених дверей, з автомашин, тролейбусів, трамваїв, страх баламутив його, місто бачилося велетенською кліткою, дверцята якої ось-ось зачиняться, і він крупною рисою гнав на далекий поклик хаш...

Посеред Львівського майдану, звідки шлях знайомо стелився до Глибочиці, до Кожум'яцького яру, у звірні Дорогожицькі ліси, вовк присів скулиніг, задер морду, і з його горла вирвалося на всі чотири вітри довге тужне виття.

Але жодна жива душа у величезному місті не відгукнулася на його розпачливий поклик.

1972—1980

ОПОВІДАННЯ

БІЛИЙ КІНЬ ШЕПТАЛО

«...сутеніє; раптом на галявині —
кінь — самотній».

Р. М. Рільке

Босий підпасок тягнув через бригадне дворище батіг — зимно блискало дротяне охвістя. Шепталові зсудомило спину: якось повесні він задрімав у приводі, підпасок дошкульно хльоснув, дротинки порвали шкіру, ранка, вподобана гедзями, досі не гоїлася. Хлопчик наблизився до огорожі і хвацько стрельнув батоном, аж луна прокотилась од клуні, що на краю села, та сивою гадючкою повисла курява. Коні, гризучи й штовхаючи одне одного, сахнулись од пострілу в куток. Тією живою, наполоханою хвилею Шептала зім'яло, притисло до жердин; гостро тхнуло потом, він гидливо підібрав губи та весь зіщулився — змалку ненавидів табун, гурт, і в загорожі, і на пасовиську волів бути сам. Спершу бригадні коні глузували з того, далі звикли й самі почали обходити Шептала. Хлопчик наблизився до конюшні, зазирнув у темну ополонку дверей:

— Дядьку Степане! Казав завфермою, щоб ви до привода конячину прислали. Бо на завтра свиням зелені нема.

Шептало нашорошив вуха. Неприємна, знайома млявість — провісниця всіляких прикростей — закрадалася в груди. Сьогодні суботній вечір, роботу скінчили раніше, і він насолоджувався спокоєм та тишив себе надією на завтрашній відпочинок. Звісно, якщо вранці не поженуть до міста. Але він сподівається на Степанову добрість. З конюхом у нього особливі стосунки. Інші коні це відчувають, тому й недолюблюють Шептала. Степан ніколи не б'є його, хіба ненароком у гурті зачепить пугою чи про стороннє око стьобне. Ніколи не посилає на важку роботу, якщо є кого іншого послати. Бо він, Шептало, кінь особливий, кінь білий, а коли й попав у це бригадне стовпище, то завдяки

злому випадку, химерам долі. Справжнє місце йому не тут, хто зна, де він може опинитися завтра. І Степан це розуміє. Степан що: маленький чоловічок, навіть не білий, а якийсь землісто-сірий, з брудними, корявими ручиськами. Але навіть він своїм приземленим розумом тямкує тимчасовість своєї влади над Шепталом.

Коні заспокоїлися; розбрелися по загороді. Шептало знову лишився сам. У дверях з'явився Степан, спинився на порозі, пильно дивився на коней; від того погляду млявість обняла груди і покотилася до колін, що зрадливо затремтіли. Шептало вперше пошкодував, що опинився на видноті. Хотілося проштовхатися в середину табуна, загубитися між ребрих кінських тіл. Він удав, що не помічає конюха, схилив голову до прив'ялої трави.

«На мене вкаже, обов'язково на мене», — думав похолодно, про всяк випадок, щоб прикрість не була несподіваною, хоч певно знав, що Степан його не потривожить.

— Шептала візьмеш, — сказав конюх хлопчиківі. — Тільки зачекай, напою.

Білий кінь підвів голову і жалібно глянув на Степана великими водянистими очима. Привабливість теплого надвечір'я мертвіла, опадала, як зжовклий лист під буйним поривом осіннього вітру. Думка про роботу забарвлювала все в темні, холодні тони. З усіх робіт він найбільше недолюблював крутити привід і їздити до міста, хоч інші коні вважали це найлегшим. Цілісінький день, до темряви, ходити по колу, топтати власні сліди — в цім було щось принизливе. А ще принизливіше котити заставленого корзинами та бідонами воза серединою ранкової міської вулиці — колеса торохкотять по бруківці, торохкотять бідони, хитаються корзини, кудкудакають кури, гелгочуть гуси. Навколо ж стільки святково вбраного народу, стільки коней із сусідніх сіл, і всі бачать сором його, білого коня. Коли вже бути відвертим до кінця, то він соромився упряжі, соромився становища робочої худобини, яку вільно запрягати, поганяти, стьобати батогами кожному Степанові... Хоч і випадали хвилини, коли він у своєму приниженні гостро, солодко звеличувався (його, білого коня, загнuzдано, заковано в хомут, поставлено під дугу; хай буде соромно людям, які те вчинили), але це була надто коротка і безперспективна втіха.

Шептало старанно, щоб не виказати засмучення Степановим рішенням, жував скошену вранці траву, між якою хоч і траплялись його улюблені конюшинки, але зараз здавалися прісними. «Я на базар завтра не поїду, та й не переробився вдень, обурина возив. Інші, ледь розвидніється, до міста почимчикують, дати перепочинок треба...» — міркував Шептало, і в кінських очах поволі випогоджувалось. Йому кортіло будь-що виправдати Степана, довести, що той не мав кого послати у привід і лише через безвихідь потривожив Шептала. Так було легше — через гірку безнадію перекидався місточок. А може, конюх боїться, що ніхто з коней, окрім нього, не встигне до ночі порізати зелень, і свині лишаться завтра голодні? Мабуть, саме так. Вони, люди, знають: на Шептала можна покластися. Такий покірний і роботящий, тільки віжок торкнись, уже чує, вже розуміє, підганяти не доводиться. Він свого досяг, зумів прикинутися; вони повірили — хіба не має пишатися своїм розумом і витримкою? Ще коли його, молодого й гордого, вперше осіддали, ганяли по царині до сьомого поту, хльоскали до кривавих рубців на боках і привели в загін геть вимочаленого, знесилоного, інстинкт білого коня підказав йому, що рано чи пізно люди зломлять його. Супроти вітру довго не пробіжиш, і розумніше до часу прикинутися скореним, лишившись у душі вільним, аніж бути скореним насправжки. Перші роки упряжного життя він побоювався, аби люди не розгадали, що він тільки прикидається покірним, і рвав голоблі з останніх сил. До того ж краще тягти, не очікуючи на батіг, ніж ковтати принизливе підстьобування. В тій добровільній напрузі було щось від самостійності, від волі. Але тепер ніхто не сумнівався в його ретельності, і він іноді дозволяв собі стишувати крок, тягтися за червоними китицями конюшини на узбіччі дороги. Помітивши на дорожнім піску нетерпеливу тінь людини, докірливо косив оком, мовляв, ви ж мене знаєте, це я так, піджартовую, і спішно переходив на чвал.

Степан вийшов з конюшні, поцьвохкуючи довгим, наче гони спеченого дня, батогом, відчинив ворота загорожі. Коні, боязко косячись на батіг, почовгали дворищем до бригадних воріт. Шептало, як завжди, перечекав, коли скінчиться тіснява в проході, і вийшов останній. З усього нинішнього

життя чи не найважче гнітила його оця табунна, тричі на день, подорож до колодязного корита. Вже багато років, відколи його забрано од матері, ніхто не питав Шептала, хоче він пити чи ні, а тільки відчиняли огорожу, хльоскали батоном і гнали вузенькими провулками, де од густої куряви було так само тісно та задушно, як і од пітних, гарячих кінських боків. З часом спрага почала нагадувати про себе перед загальним водопоєм. Води в кориті часто не вистачало; щоб не цідити крізь зуби іржаву каламуть, Шептало й собі змушений був штовхатись і лізти наперед, у тісняву, ніби звичайний кінь.

Хтось зачепив Шептала копитом — дві молоді кобилки затіяли посеред вулиці за кілька кроків од Степана, жартівливу бійку. «Мало вас сьогодні ганяли, — злісно подумав білий кінь, відходячи вбік. — І як цей Степан терпить? Я навів би порядок. Водопій — то водопій, нічого витанцювати, ніби в цирку».

Взагалі він ніколи не розумів обмеженості деяких коней, котрі прагнуть на кожному кроці суперечити, огризатися, показувати свій характер. Ніби цим чогось досягнеш, окрім батога. З сумовитою зверхністю спостерігав Шептало, як Степанів батіг розганяв у різні боки молодих кобилок; у цих вороних, сивих, гнідих, перистих так мало розуму, що просто дивуєшся. Особливо коли бачиш усе трохи збоку, як зараз. Скільки потрібно було днів тихої, непомітної боротьби, поки Степан змирився, що Шептало бреде на водопій трохи збоку, трохи позаду, ніби він зовсім не бригадний, а сам по собі! Ні, він не бунтував, не ліз під батіг, а тільки відставав щодня на півголови, на півкроку і озирався на конюха, вкладаючи в той погляд увесь розум білого коня: мовляв, ти ж знаєш, я не підведу, я інакший, ніж вони, нас із тобою таких тільки двоє...

Червоне сонце опускається в роз'южену куряву, з-за лісу — краєчок грозово-синього хмаристого холоду. В глибині банькатих Шепталових очей — рожеве тремтіння, наче без підків ступає по кризі. Зате скільки незалежності в кругім вигині шії, в густій гриві, у розміреному ритмі струнких ніг! Такі хвилини окуповують і безглузде кружляння в приводі, і сором міських ранків, і колотнечу навколо корита. Він забував, що одразу після водопою на нього одягнуть

хомута й поведуть на ферму, а може, запряжуть ще й завтра, і позавтра, і кожного дня, до самої смерті. А коли здохне, люди здеруть шкуру і закопають під ліском. Якимось він сам возив туди одного гнідого; з-під попони стриміли червоні кістки ніг, а слідом бігли голодні пси і жадібно облизувалися. Він усе забував, крім одного: тремтливої ілюзії волі та влади. Попереду клубком куряви котить табун, за табунном — Степан, а за кіньми і Степаном — він, Шептало. І можна досхочу тішитися уявою, що це він, білий кінь, жене до водопою і сірих, і вороних, і гнідих і перистих. І Степана разом з ними, всесильного, милостивого й злого Степана, а сам ні від кого не залежить і нікому не кориться. Жовтаві соняхи перевисають через тини, од лісу віє прохолодою; вночі задощить, вони ночуватимуть у конюшні, а може, й у привід не запрягатимуть. Думки перестрибують, ніби плуг на розворотах, спокійні й приємні, як літній вечір після роботи. Страх провалюється все глибше, виколисана в стійлі довгими ночами ненависть розвіюється, і Шептало поглядає на конюха поблажливо: він не мститиметься Степанові за ті випадкові удари, без цього не можна, без цього ніякого порядку не було б серед коней. Солодке почуття прощення й солідарності з конюхом охоплює Шептала. Він піднімає голову і ласкаво, заклично ірже. Степан озирається і, ніби вперше помітивши Шепталову сваволю, люто блимає з-під рудих брів:

— Ах ти ж, ледаче зілля!

Батіг злітає в червонясте небо, довгий та в'юнкий, тонким дротяним охвістям безжально обвиває Шепталові спину й гостро впивається в тіло. Білий кінь з несподіванки високо піднімає задні ноги, спотикається на рівному місці і, полонений страхом, що виринає з глибини тіла та пирскає холодним потом, забуває всі недавні думки, кидається в гущу, в гарячі кінські тіла — гніді, вороні, перисті. А батіг наздоганяє білу спину, січе, жалить...

Образа була така несподівана, приголомшлива, глибока, що білий кінь не пам'ятав, як проминули довгу вулицю й розсипалися по піщаному косогору, нижче якого стримів колодязний журавель, а ще далі, за вищипаною гусячою цариною аж до самого лісу стелилися луки. Він тільки переставляв ноги, опустивши голову до самої землі, поки

свавільний кінський потік кудись, — тепер було зовсім байдуже куди, — ніс його. Шептало ще ніколи не почувався так зле — несподівано все йому відкрилося, побачилося без попон, без прикрас, ніби відкраяна зненацька глиба чорнозему. Його повільно засмоктував глибокий, як прірва, відчай.

На косогорі Шептало спинився, підвів голову, глянув навколо тужними очима. Його чутливі ніздрі збрижились, ожили, губи тривожно оголили гостру підкову зубів. Сонце сіло, луки димчасто синіли, а над лісом беззвучно, загрозило росла кошлата грива невидимого вороного, що застиг перед велетенським стрибком на небо. Пахло травою, квітами, деревами, болотами, дощем, і всі ці запахи зливалися в один, знайомий і безконечно далекий запах, що раптом стрепенув Шептала, підхопив, пружно кинув із косогору. І він побіг, збуджено форкаючи та загібаючи копитами пісок, схожий на короткогривого стригунця. Матір упрягли в лісникову двоколу, а він біг збоку зеленими розорами доріг, зазирає у зелені сутінки хащ, заходив по коліна в жовтогарячі лісові ромашки і, наполоханий птахом, що пурхав з-під копит, мчав лісовою дорогою навздогін білій ставній кобиліці. То було дитинство, і пахло воно молоком та конюшиною. Потім вони до самого вечора паслись удвох на лісових галявинах та просіках, і мати розповідала про гордих білих коней — його дідів та прадідів, що гарцювали на залитім різноколірними вогнями помості, і милувались їхньою красою щовечора сходилися людські натовпи. Все життя цирк для нього манливо, запаморочливо пахнув святковістю міських ранкових вулиць. А в цих владних пахощах далечі ховався п'янкий дух забутої волі, що просочився крізь сотні поколінь білих коней та несподівано сколихнув Шептала. Він так і не підійшов до корита, хоч дуже хотів пити; штовхатися зараз між пітних тіл було понад його силу. Стояв трохи осторонь, спрагло нюхаючи вологий пісок, і прислухався до своїх марень, схожих на полохкі досвітні сни. А в тих народжених запахах снах красиві білі коні бродили у виляглій сріблястими хвилями траві, купали дужі тіла в чистих річках і виходили з води на піщані коси, неначе на залиті вогнями циркові арени. Побіля вільних коней теж жив страх, але інший, не Шепталів страх перед Степаном,

а будоражливий, живлющий страх, що кликав до відважної боротьби, до змагання.

— Бач, не п'є, бісова худобина, — почувся хриплий Степанів голос, проганяючи видіння. — Надівай недогнуздок та й веди, бо не встигнете. Коли б на дощ не зібралось, диви, як суне...

Почувся шерхіт босих хлопчачих ніг, чіпкі руки пригнули голову білого коня, спритно накиннули недогнуздок і владно сіпнули до себе. Шептало бездумно, із звичною покірністю ступив кілька кроків за хлопчиком і раптом з болісною ясністю, як ніколи досі, відчув свою неволю. Перед очима попливла витоптана власними копитами одноманітна суха земля, диркотів привід, торохкотіло колесо по бруківці, свистів батіг і вибухав лайкою Степанів голос. Шептало задер голову — ніздрі дражило гострим запахом волі.

— Но-но! — суворо гукнув хлопчак, пробуючи пужалном стегно коня. — Не балуй!

І тоді сталося несподіване для хлопчика, для Степана і для самого Шептала. Од того поблажливо-зверхнього дотику його бридливо пересмикнуло і підняло. Білий кінь з нечуваною силою шарпнувся, вирвав кінець поводя, дико звівся на задні ноги, біснувато стріляючи страшними кривавими очима. Цієї хвилини він був справжнім білим конем, відважним та одчайдушним, як його далекі предки. Хлопчак відсахнувся, у грізнім подиві занімів Степан, а Шептало легко опустився на передні ноги, збив копитами сипкий пісок, перестрибнув рив і помчав через гусячу царину в лугову синь.

Незабаром форкання коней, Степанова лайка, тягуче рипіння журавля і плескіт води в кориті розтанули, згинули у вечоровій безвісті, ніби їх ніколи і не було. Навколо Шептала росла, ширилась аж до трав'яних, утаємничених обривів воля; воля пахла живою вільгістю, міцним настоєм лугових трав і молодого сіна. Йому ще ніколи в житті не бігалося так легко. Втрапив на вкочену колесами лугівку, копита відбивали чіткий ритм, і, роздражений тим ритмом, він навмисно прискорював біг, наздоганяючи самого себе та розсипаючи по крутій шиї густу білу гриву. Не було ні хомута, ні голобель, і ніхто не сіпав за віжки, вказуючи шлях.

Дорога впала у зарослий верболозом рукавич, перестрибнула коріння та сухий хмиз і різко завернула вбік, уздовж пересохлого русла. Під ноги білому коневі стелилася висока, що не знала коси, зовсім як у його недавніх видіннях, трава. Злегка світилися в сутінках пригладжені лігвища вітрів, темніли стрілки щавлю та смачно вабила конюшина. Шептало пірнув у запахи. Мокрі мітлиці лоскотали черево та груди, він нагнув шию, занурив голову в трави. Темно-зеленим хвилям не було кінця-краю: тугі, кошлаті гриви хлюпали в груди, лоскотали ноги. Шептало спинився, нашорошив вуха і сторожко скосив очі. Він був сам-самісінький на всю луку. Мовчала трава, мовчало віддалік громаддя копиць, схожих на вершників, що поснули з піднятими забралами — нерухожими контурами лелек, усе потонуло в безобрійній, німій тиші. Білий кінь сп'яніло заіржав, не в силі стримувати буйної радості. На іржання білого коня коротким клетком обіззався лелека — клетіт захлинувся в урочистій задумі, і знову все стихло, здавалося, навіки. Шептало упав на спину, покотивсь по луку, з насолодою підминаючи траву та сміючись, як уміють сміятися тільки коні — голосисто й заклично. Над ним висіли зігнуті в колінах ноги, а над ногами — половина неба, волохатого, темного, половина густо-синього, з яскравими блискітками зір. Шептало гордовито кресонув копитом зірку і застиг, ніби чекав на іскру. Зненацька по волохатій хмарності цьвохнуло болюче білим, наче із сириці плетеним, сяйвом. Шептало різко, поза його волею, крутнуло та звело на ноги. Ще довго не міг отямитися, приножуючись до вим'ятої трави, — сьогодні уперше наполохався блискавки. Неприємний спомин засмоктав у грудях: спека, вигоріле небо, шелест соломи на стерні, щем спини, скусаної гедзями, косарі при обіді. Шептало забродить у овес і відчайно котиться по хрускотливій сухій хвилі, батіг гострий, наче коса, — з чіпкої білої сириці, він біжить по стерні, а батіг жалить, жалить...

Нічна волога стала незатишною, мульткою, ніби стійло повесні, коли немає підстилки. З-за копиць, од річки, віяло теплом. Білий кінь радо попрямував на тепло, полощучи боки об шерхаті долоні копиць і розгойдуючи одноногих, потривожених лелек. Копиці пахли ситою зимовою ніччю,

коли завірюха безсило б'ється в стіни, шелестить по дверях сипучим снігом, а в стайні парко й дрімотно.

Але з кожним кроком до річки сінний дух відступав перед п'янкою повинню ще денного тепла і тривожної водяної вільгості, од якої глибше дихалось і кортіло бігти, брикатись, іржати. Коли ж берег упав, оголивши бронзову спину нерухомої, сонної води, Шептало не стримавсь і побіг, перечіплюючись об кореневища верболозів, грузнучи в піску та задихаючись од не знаної досі, нестерпної, та все ж солодкої спраги, яку вільно було вгамувати живою, а не іржавою водою. І він рвонув понад берегом, по міліні.

Молотив копитами теплуваті хвилі, бризки смачно дражнили губи. Шептало шурхнув у глибіню і поплив, оглушений плескотом, пінистим виром, що зчинився навколо нього. По небу прокотився невидимий грім і впав десь поблизу, за лісом... Це були найкращі хвилини Шепталового життя. Ніколи досі і вже ніколи опісля білий кінь не почувався таким наповненим живлющою силою природи — од трав'яних хвиль до білих громів у вишині. Вийшов на сизу піщану косу і, струсивши воду, знову заіржав грізно та бойовито, перегукуючись із громами. Тепер йому захотілося спокійно напитись, і він пішов по сизій косі до затоки. Пив скупими ковтками, цідячи воду крізь зуби і шкодуючи, що уже втолив спрагу.

Раптом небо над Шепталом напнулося, наче віжки, коли віз на косогорі, тріснуло навпіл, у тріщину хлюпнуло яскравим світлом, і Шептало побачив у водянім дзеркалі себе — незвично білого, аж до щему в очах. Здивований, він пере-чекав, не рухаючись з місця, щоб не скаламутити води, поки знову засвітилося, і знову побачив свою чисту, прекрасну білизну.

Перші краплі крихітними копитцями пробігли по затоці — починався дощ. Шептало побрів до ліска — гірка правда, несподівано відкрита, засмутила його. Протягом усього життя в стайні обманював себе: він уже давно не був білим конем. Він був бруднувато-сірим, попелястим і тільки тепер, викупавшись у річці, знову став сліпучо-білим красенем, схожим на древніх предків. Недаремно Степан хльоскав його батогом, як і все інше бригадне бидло.

Узлісся, наскрізь промите дощем та прочесане вітром, гривисто розгойдувалося, ніби голови коней у степу. В шепелявих заростях було темно, мокро і сиротливо. Білий кінь полохливо сахнувся — сосни глухо гупали об землю молодими шишками. «Степан справді буває дуже злий. Немов щось знаходить на нього, але з ким цього не трапляється, та ще на такій роботі. Скільки нас на одні плечі, а хіба ці гніді, сірі, перисті, вороні, сиві щось розуміють?» Шепталові неждано закортіло почути Степанів голос, ласкаво ткнутися мордою в його замаخورчені долоні, хай навіть ударить, висварить. Білому коневі бувало завжди посправжньому гірко, коли його зневажали та били; але незабаром невідомо звідкіля з'являлася винувата довірливість до кривдника. Раніше він дорікав собі за відсутність гордості, але тепер, серед пустинного темного луку, ця довірливість була бажана й приємна. Вона єднала його із селом, із Степаном, як і недогнздок, що час від часу потеленькував. Шепталові подумалося, що весь сьогоднішній вечір — і коли біг, вирвавшись із хлопчачих рук, і коли вигулювався серед високих трав та в річці — він повсякчас відчував на собі владний Степанів погляд. Так застоялий жеребець змагається з вітром у прудкім бігу по колу, напнувши довгі віжки, кінець яких тримають сильні руки конюха. Але ця гірка правда вже не сколихнула Шептала, він тільки прищулив вуха і прискорив біг. Дощ ущух, тільки небо все ще спалахувало холодним білим полум'ям, вихоплюючи з темряви білого коня, що поспішав до села розмоклим путівцем. На вулицях, між тинів, стояли широкі калюжі, і коли спалахнула блискавка, Шептало знову бачив у них своє відображення. Він заклопотано зупинився, думаючи, як-то здивується Степан. І коні здивуються, бо ніколи не бачили його такого білого, гарного. Степан вважатиме, що він хоче виділитися, показати норів. А справді, кому й що доведеш? Тільки собі гірше зробиш. Краще вже й надалі прикидатися сіреньким та покірненьким. Сьогоднішнє перешумить. Хай завтра у привід відправить чи до міста, а згодом вони з конюхом порозуміються. Недаремно ж білим коням даровано розум. Головне, щоб він, Шептало, знав про свою білизну, а для чужих очей краще лишитися колишнім.

Шептало ступив кілька кроків, ліг у грязюку і покотився по дорожній хлюпавиці. Коли звівся на ноги, вже не був білим конем; до ранку грязь підсохне і він стане таким же сірим, яким був досі. Колишній спокій та розсудливість повернулися до Шептала. Звичайно, бригадний двір замкнено, але перелаз між конюшнею і клунею — з одної низької жердини. Двір знайомо пахнув перепрілою травою та вівсянкою. У стайні не світилося, Степан спав. Коні дрімали у загорожі, під навісом. Біля комор сонно бив у рейку сторож. Шептало обійшов загорожу — ворота щільно причинені і взяті на ошийник. Білий кінь, скільки зміг, просунув голову між двох жердин загорожі та й собі задрімав, притомлений нерозумною блуканиною...

1966

КІНЬ ШЕПТАЛО НА МОЛОЧАРНІ

Під ранок ставало зимно. На жердки кошари, на кінські гриви падала холодна роса. Коні прокидалися, брижили шкіру, голосно пирхали захололими губами і збивалися у тісний гурт. Енергійний, лиснявий — ходив під самим конюхом і тому жив ситніше од інших — молодик розповідав щось смішне про свого хазяїна:

— А я його хвостом по шиї — хвиць, а він себе долонею як лясне, як обматюкає гедзів: думав — гедзь...

І замовк, ніби стеріг, хто що мовить. Але обачні, навчені життям коні ховали голови в передні ноги і там тихенько посміювалися, скрива поглядаючи полохливими очима на двері хижки, в якій спав Степан.

Білого коня Шептала студений ранок не тривожив. Ще з вечора забився він у гурт і зараз почувався між теплих тіл зовсім не кепсько. Після пам'ятної втечі у грозову ніч він дуже змінився: став передбачливіший та обережніший. Уже не цурався схожих на себе, не похвалявся, де треба і де не треба, своєю білизною, намагався загубитись у кінській юрбі, щоб зайвий раз не потрапити людям на очі. Навіть полюбив солоний запах сечі та поту, що завжди висів над табуном.

У тій свідомій втраті самого себе було щось щемливо солодке. Та й час тепер спливав скоріше — у полі, в кошарі

і навіть у дорозі білий кінь байдуже дрімав. Впряжений у воза, він уже не цікавився дорогою, а заплющував очі і прислухався лише до віжок. За таких хвилин Шепталу здавалось, що він давно вже не білий, а сірий, гнідий, перістий, вороний, чалий, як інші бригадні коні.

Не дивно, що жилося йому тепер легше. Навіть розповіді, бо тратив сили ощадніше. Правда, часом дрімоту просвічували хиткі, нереальні, як сон, і непрохані видіння: злами білої блискавки у річковій воді, лелеки на стогах, збуджений грозою ліс. Шептало не встигав гаразд втямити їх, бо лячно гнав од себе все крамольне, недозволене яскравим, наче посвист батога, спогадом.

Вовтузяться в загорожі коні. Шептало — в дворищі, лише голова просунута між жердин, у кошару. Риплять двері хижки, важкі кроки Степана, шерех дротяного охвістя. Білий кінь опускає повіки, притьмарюючи молоде сонце, — хай буде ніч, хай ніхто не взирає Шептала. А кроки наближаються. Хочеться раптом стати маленьким, як миша, що шарудить між копит, у вівсянці. Або гнідим, перістим, вороним, чалим, тільки б не бути білим, не впадати у вічі Степанові.

Степан уже десь поруч, чути його важке, зле дихання. І порожнеча — жодного бажання, жодної думки. Зненацька небо розколюється, пекуча блискавка жалить спину. Шептало підкидає зад, висмикує з-поміж жердин голову і стрімголов біжить по бригадному дворищу. «А!.. — кричить очамрілий від злості й ненависті Степан. Я тобі покажу волю, мати твою перемать!..» Над білим конем висвистує пуга. Білий кінь б'ється грудьми об стіни стайні, кидається на огорожу, креше стоптаними копитами ранкове сонце, але дротяне охвістя батога наздоганяє, впивається в тіло, ніби рій гедзів, а гніді, перісті, вороні, сірі, чалі регочуться, доки Степан і їх не хльоскає, зопалу чи для годиться. Коні шарахаються, трюхикають з кошари, чалапають до криниці, на водопій. Шептало залишається сам межі просторого дворища, але простір зараз лише лякає і гнітить його. Ховається в закуток між загорожею та стайнею, дрібно тремтить, тулячи розбиті губи до росяних пагонів лободи. Десь далеко щасливіший од Шептала кінь п'є сонячний ранок, і в прозорім кориті дня того ранку лишається все менше, на самому денці...

І тільки в однім Шептало все ще почувався білим конем: він уже не чекав од життя ніяких радощів. А в табуні всі — від шолудивого стригунця до кістлявої клячі — підсолоджували життя своє химерними надіями. Особливо ж у такі ранки, як сьогоднішній, — коли і студено, і черево давно спорожніло, і день не обіцяє нічого, крім виснажливої роботи. Шепталові кортить проштовхатися ще глибше, у вузьку щілину між тіл і забутися хоч на півгодини, до водопою. А коні марять, коні вигадують самих себе і своє життя...

— Кажуть, заборонили батоги дротом доточувати. Степан їздовим скаржився...

— З весни не гнuzдатимуть. Бо залізо губи роздирає. Тепер нашого брата жаліють, не те що колись.

— Не те, таки не те. З правлінської стайні переказували — голова звелів коней, які картоплю возять, щовечора вівсом підгодовувати. Та від Степана діждешся...

— Картоплю, картоплю... А я біля комори, що — менше од тебе на пупа беру?

— Порівняв...

— Іч, розумник знайшовся... Бачили таких... Іди, поволочи мішки, тоді й скажеш, кого вівсом годувати...

— Те скажу, що й зараз. Звісно, як вродився лежнюватий...

— І-і-і-і!.. — заіржав мерин, що возив зерно, й гризону в сусіду.

Зчинився гвалт. Шептало розплющив стомлені очі: рожевий хомут сонця піднімався над бовдурами хат. На мить у ньому знову прокинувся білий кінь.

— Учора возив шалівку голові, довго під двором стояв, а вікно відчинене. Чую, голова й каже бригадирові нашому: «Відбери своїх коней, хто десять років одробив, на заслужений відпочинок. Збудуємо на луках велику кошару. В травах, над річкою — хай пасуться, гриють старі кістки, поки натуральна смерть не настигне. І щоб відтепер анітелень про бойню...»

Юрба застигла, відтак гойднулась, голови з нашорошеними вухами потяглись до Шептала. Старий, охлялий кінь розштовхав молодняк, протиснувся ближче.

— Це правда? Я знав: рано чи пізно, а так буде, — трохи патетично проказав він, задерши голову. Його очі червоно сльозилися.

— Правда, — промимрив Шептало, уже зневажаючи себе за безжальну вигадку.

— Правда! — істерично проіржав з кутка кошари не-давній стригунець. — Поки та правда справдиться, з наших костей мило зварять. А я таки чув: одного щасливця на молочарню заберуть... Отам життя... Молоко одвезеш та й лежи, скільки схочеться, у правлінській стайні. Поталанить комусь...

— Відомо, кому поталанить, — загомоніли, запліткували коні, заздро зиркаючи у бік енергійного молодика. — Хто Степану п'ятки лиже...

«Та вже ж не мені, — байдуже подумав білий кінь, знову провалюючись у рятівну дрімоту. — Вже ж не мені. Хто насмілився тікати, того на легшу роботу не посилають. Відтепер і до скону — темна пляма. Виродок. З характером. Багато про себе уявляє. Тільки б швидше усе скінчилося. Все...»

Якось їх гнали повз скотомогильник. Білому коневі навіть сподобалось: меланхолійна, супокійна пустка — сірі пагорбки, дика грушка над канавою, кістки в бур'яні білють. Тут можна лежати вічно, і ніколи не зжене тебе Степанів батіг.

Тут, нарешті, — воля...

Щойно табун повернувся з водопою, на бригадне дво-рище причалапав блідий, рухлявий чоловічок з вуздечкою через плече. Легка хвиля прокотилася по кінській юрбі:

— Івась із молочарні... Починається...

Молодик шаснув ближче до загорожі. Хто із старіших почувався ще на силі, гордо задирав голову. Вкрай заїжджені мерини та кобили, ніби теж сподівалися на щастя, і собі зиркали з-за м'язистих спин у бік Степанової хижки, за дверима якої зник молочар. Що й казати, навіть коліна білого коня зрадливо затремтіли, хоч він і намагався боротися зі своїми слабощами. Нарешті в дверях хижки з'явився Степан, як завжди, з батогом. Слідком дрібцював Івась.

— Куди прешся, здохлятино! — заіржав Степановими сло-вами енергійний молодик і гризнув стару, охлялу кобилу. Знову зчинився гвалт.

— З жиру біснуєтесь, трясця вашій матері! — гукнув Степан, махнувши батогом.

Вискнула в повітрі шкіряна змія і палом опустилася на кінські спini, не розбираючи, хто праведний, хто грішний. З несподіванки Шептало вихнув задом і хотів було шаснути вбік. Але стояв у самім стовпиську, юрма міцно тримала білого коня в своїх пітних лещатах. Знову вгорі свиснув батіг. І цієї миті Шепталові уявились у всій своїй реальності безкінечність, бездонність шохвилинної муки та ганьби, на які прирекла його лиха коняча доля. На тлі того чорного шляху до скотомогильника молочарня бачилась єдиним провітком, що ось-ось усміхнеться комусь щасливішому, нахабнішому...

Майже не пам'ятаючи себе, білий кінь скинувся на задні ноги, втрапив копитом в енергійного молодика, — наполохані коні шарахнулись від загрози, — відчайсно заіржав і гецьнув грудьми об соснові жердки кошари.

— У-у-у, дурна худобина, мало я тебе вчив! — заскреготів зубами Степан, вимахуючи перед Шепталовими очима пужалном. І раптом обернувся до молочаря: — Забирай це стерво, щоб і не смерділо, може, хоч ти присупониш...

У кошарі неждано повисла гнітюча тиша. Кожен кінь мовчки переживав своє зле розчарування. Першим оговтався енергійний молодик.

— Щоб я тепер хоч на вівсину постарався! — вискляво заіржав. — Хоч на вівсину...

— Служи, служи вірно все життя, а коли до винагородди — нахабі дістанеться.

— Так ведеться в житті: хто плуга волочить, того б'ють, а хто тільки бочиться, на пашу поглядає, того розсупонюють... — філософськи мимрили підтоптані кобили.

Молодик безсило кусав білого коня за стегна.

Але Івась уже одягав на Шептала вуздечку, вже виводив з кошари, і удар Степана — пужалном по ребрах — був солодкий, бо останній. Вели білого коня через бригадне дворище, і кожен ступінь був останній, а ненависний, заздрісний гвалт юрми все віддалявся.

Паморочливий туман стелився під ноги Шепталові. Він ледве переступав ногами в неймовірно солодкому напівсні.

Після каторжної борозни в бригаді, де щодня брав на пула більше, ніж спроможний узяти, і брів, перехнябив-

шись, аж потріскували жили в ногах, білий кінь довго не міг звикнути до легкоти в роботі та й у самім його новім житті. В просторому правлінському сараї на загальнім дворі, крім Шептала, жило ще четверо коней. Перші дні він ніяк не міг втямити, чим вони всі займалися. Вранці коней ніхто не будив, бо й сам пожежник Гаврило, якщо не ганяв до череди корову, то хропів на сіні, за дощатою стіною. Коні прокидались, коли сонце висіло над бовдурами хат: об таку пору бригадні коні вже тягли в поле вози.

Правлінські чалапали до корита — пожежник щовечора привозив свіжу воду у великій червоній бочці. Огира Гаврило напував сам — волі йому не давав. Потім ліниво жували отаву — були ситі з вечора. Вже припікало, коли приходив Івась, запрягав Шептала, і вони котили пустельними вулицями до молочарні — кривобокої халабудини на краю села. Почасту Івась, будучи в добром настрої, насовував на вуха картуза, дригав у повітрі ногами і хрипливато наспівував:

Погошки, погошки,
Візьміть мої вожки,
Голо-голо-мозий.
Погошки, погошки,
На тину висять горшки,
Питунці і гладішки,
А ви спали в Марішки?

Хоч як нашорошував вуха Шептало, не міг втямити, про що та довга, химерна пісня, і мізкував собі: його новий погонич або дуже розумний, або дуже дурний.

Погошки, погошки,
Гостріть свої ложки.
Хочу супу смачного,
Дайте сала свиного...

Тільки стовбичити біля молочарні не любив Шептало. Жирні, нахабнуваті мухи роїлися над конем. Нудний запах гарячих вершків дратував його. Нарешті воза заставляли бідонами, Іван лягав у передку і закривав очі картузом — ні разу не бачив Шептало в Іванових руках батога чи лозини, хіба що часом, знічев'я віжками підхльосне, — і білий кінь вивертав на полівку, що вела до міста. Коли згадував мажари картоплі, гори — під рубель — мокрої, закрижанілої

соломи, теперішня поклажа видавалася зовсім легкою, по силі стригунцю.

Меланхолійно, без поспіху плуганився Шептало осінніми полями, прислухаючись до тужних згуків перелітного птаства в небі, до заклопотаного шелесту полівок у стерні, до скрипу немащених задніх коліс — передні Івась помастив того дня, коли забирав білого коня з бригади, а двоє лишив на завтра — то й досі. Десь посередині дороги Шептало вибирав глибокий видолок і спинявся. Івась піднімав картуза, озирався довкола, брався до бідонів. Чаклував біля кришок, ладнав з газети ополоника. Відхиливши далеко назад голову, жадібно гольгав вершки. Тут Шепталові знову, як і біля молочарні, ставало млосно. Одвертався й ловив запахи стерні, конюшини, гречки, ріллі, що їх котив полями прохолодний вітер.

Вертаючи назад з порожніми дзвенючими бідонами, клали на воза оберемок вівсянки чи конюшини і завозили до Івасевого двору. Поки молочар перекидав привезене через тин, навколо Шептала стрибала Івасева малеча й верескливо наспівувала:

Погошки, погошки,
Дайте нам йошки!..

Вподобав Шептало і поїздки з Івасем на луки, по отаву. Рушали надвечір, добре спочивши після денних походеньок. Дорога падала у долину, де, як переказували старі коні, колись текла річка. Тепер Шептало перебрдав русло, ледь замочивши копита. Колеса м'яко шелестіли в баюрі. Шептало вже знав Івасеві вподобання і прошкував до лісу. Івась кидав віжки на спину коня і надовго зникав за деревами — шукав гриби. Білий кінь лишався сам — майже в тих місцях, куди тікав колись од Степана. Ніжно, печально пахло осінню. У мовчазних, наполоханих першими заморозками деревах не було і сліду недавньої літньої вільгості. Усе жило в передчутті чогось лихого, немилосердного.

«І куди було тікати? — розмірковував за таких хвилин Шептало, стиха поглузовуючи над собою, колишнім. — Справді, краще, аніж зараз, не було ніде й ніколи. Найвільніше почуваєшся в правлінській стайні, а не в травах». Шептало спроквола брів попід кущами калини, вільхи, лі-

щинника, і було б йому зовсім добре, якби позаду не видзеленькувала об полудрабок коса та не нагадувала кожної миті, що, куди б ти не ступив, усюди треба волочити за собою цього мертвого, бундючного одоробала — воза...

Але ж ніде так багато не розмовляли, як у крихтнім правлінським табуні. Усі забаганки бригадного загалу видалися білому коневі кущими поруч змістовних діалогів, що їх вели нові Шепталові приятелі. Тепер Шептало бачився собі таким дурником, таким неотесою, що зовсім забув про свою перевагу над гнідими, перістими, сірими, вороними, карими. І перші дні здебільшого мовчав, якщо до нього не зверталися.

За погожих вечорів, поскубши з ясел привезеної Шепталом отави, коні кружкома лягали неподалік стайні. Опускалось у димарі оранжеве сонце. Вогка осіння паволока котилася по городах. Вулицею гнали до колодязя бригадних коней — хльоскав Степанів батіг, коні шарахались, тріщали тини. Степан матюкався і знову хльоскав. Шептало навмисне не дивився в той бік: хай Степан знає, що білий кінь нарешті втрапив до рівних собі і весь — у розумних балачках.

— Я щодуху мчатиму по білій крем'янистій дорозі, — казав ще гаразд не об'їжджений, чванькуватий молодан — він полюбляв розмови про смерть. — Цокотітимуть підкови, у вухах лящатиме вітер, грива стелитиметься, наче крила птаха. Коні в борознах, дерева, люди ойкатимуть від захоплення та заздросі: «Як він біжить!» І раптом я впаду на білій дорозі. З усіх чотирьох. Я впаду на суху землю, і земля застогне з розпуки, а душа моя вже буде далеко-далеко, на білих копицях хмар. І буде мені легко та солодко, наче стою по коліна в конюшині. Але мине небагато часу, і я повернусь на землю. Неодмінно. Я вірю в перевтілення душ. Моя душа блукатиме з істоти в істоту. Спершу я стану конюхом... Аж потім я стану могутнім дубом край дороги. Уявляєте? Повз мене біжать коні, поспішають люди, юрмища, метушня, шум-гам, а я дивлюся звисока, підперши зеленими копитами небо: мені нема куди поспішати — ні в голоблі, ні до плуга, ні до корита...

— Вихолощена, дитинна бридня, — нашіптував у вухо білому коневі коростявий мерин. Він був уже в літах, та й розповнів на пожежні, тому виглядав досвідченим. — Ця вигадана смерть на білій дорозі, глядачі, тільки оплесків не

вистачає... Який несмак! Він скорчиться в борозні після третього гону. Коли вже народився конем, будь ним, роби все, що тобі накажуть, але не май себе за раба — ось порятунком, поки ти в душі вільний, ти не раб, хоч і в голоблях. Хай мене запрягають, сплутують, б'ють — я вільний, бо не мрію про інакше життя. Помітили — пута відчуваєш лише тоді, коли борсаєшся. Тоді мотуззя вривається в шкіру — аж до кісток. Ось яскраве підтвердження моєї правоти. Гляньте на цього жеребця. Він зараз відчувається вільним, хоч і бігає по колу. Бо не має себе за раба; навпаки, розумово обмежений, гадкує, що досяг на сім світі неаби-чого...

Шептало глипнув у бік стайні. Посеред стовковища з віжками в руках крутька переступав з ноги на ногу Гаврило. Огир, вигнувши пахолок, трушкував по колу. На червоних пожежних бочках сиділи дядьки, смоктали цигарки. В голоблях гарцювали хлоп'яки. Гаврило підняв правицю з батогом, батіг хвітькнув і впав на моріг, стрельнувши на всю околицю.

— І-гі-гі! — весело хіхікнув огир та рвонувся вперед.

Пожежник обіруч вхопився за віжки, відкинувся назад, віжки виструнчилися, вивертаючи коневі голову. Жеребець пирхнув, хвицьгнув копитами землю і звично, радо понісся скоком по колу.

— Щасливий, — зітхнув молодик. — Увесь у русі... — і скрушно додав: — Якби мене змалечку не вихолостили, я б...

Мерин кинув на нього нишівний погляд і прошептав на вухо білому коневі:

— Раб навіть у мріях лишається рабом...

Тільки конюхата кобила, що мала під зиму ожеребитись, мовчазно стояла неподалік гурту, опустивши голову між передні ноги. Кобила мовчала, усюди — у стайні, біля корита, на вигоні, а коли до неї зверталися, відповідала не до ладу, ніби щойно зі сну. «До чого вона весь час прислухається? — думав Шептало. — Невже до того, хто має колись народитися?».

І в його грудях тепліло.

Якось — уже було поночі — укоськаний жеребець, остигаючи, ледве переступав ногами — на вулиці зарипіли ко-

леса зле змашеного воза і знайомий голос прогучав із-за паркану:

— Гавриле! Картоплю тобі привіз. Ходи до хати.

— Зараз!

Пожежник злегка прихльоснув батогом. Жеребець подибавав до стайні. Шептала манило на голос — не знати чого. Пішов уздовж паркану — трохи хвилювався. В сутінках розгледів доверху вантажений картоплею віз, знайомі постаті дядька в куфайці та молодого бригадного мерина, що снів колись молочарнею. Мерин, звісивши між голоблі голову, важко дихав. Учувши Шептала, повів на нього оком і знову похнюпився. Білому коневі теж забракло слів, йому було ніяково та журно у своєму щасті перед чужим бідуванням, але не мав сили мовчки відійти — дуже кортіло побалакати.

— І на молочарні несолодко, — мовив тихо, соромлячись свого ситого, легкого існування. — За день не приляжеш. Гасаєш, мов оглашений. І знову ж — відповідальність: бідони з молоком возити — не картоплю, звісно.

Мерин не обізвався на ту мову й словом.

— Як там Степан? — спитав по хвилі Шептало й полегко зітхнув, бо те запитання найбільш свербіло йому.

— Що Степанові станеться? — похмуро відповів мерин. — Який був, таким і залишився.

— Мене не згадує? — ще по довшій мовчанці, чомусь притишуючи голос, запитав білий кінь.

— Чомусь не згадує... — почулося з сутінків глумливе, а може, той глум вчувся Шепталу.

— Ну, де ти там? Поганяй! — гукнув од воріт Гаврило.

— Но-но! — цмокнув дядько. Молодий мерин стрепенувся, натужився, але віз ніби приріс до землі. Дядько махнув пужалном і вперіщив коня по ребристих боках. — Н-но, проклята худобино!

Нарешті бамкнуло у вибоїну колесо і віз покотився вулицею. Ще довго похвількувала у темряві пуга.

Правлінські коні вертали до стайні. Вкладалися в різних кутках, на з'їдинах — стайня була простора. Прийшов Гаврило, зачинив двері. Все стихло. Тільки лагідно зітхала конюхата кобила та час від часу біснувався в загорожі збуджений прогулянкою жеребець.

Шептало довго не спав. Уявлялось темне бригадне дво-рище, встелене багаторічним солом'яним порохом, крізь який деінде прошпиговується шпориш. Пахне лободою: вона попід тином та стайнею — аж до стріх. Молодого мери-на вже, певно, розпрягли, і він почвалав до коней, що теж припізнилися і не пили увечері. З упряжної виходить Степан, відчиняє ворота, хльоскає пугою. Коні наввипер-редки дріботять з двору. Вогка дорога, вогкі тини, вогке небо — звук батога якийсь глухий, теплий, зовсім не страш-ний. І Степан, притомлений довгим днем, ліниво чиргикає своїми чоботищами об кожен вигорбок — не свариться, не матюкається. Доки п'ють коні, сидить на цямрині, вистукує пужалном по халяві; обличчя стомлене, смутне і навіть добре. За цих хвилин він думає про всіх коней: чим завтра нагодувати, куди кого послати. А луги пахнуть молодою отавою, а земля шерхла, як Степанова долоня...

Вертали з порожніми бідонами. Скубнувши із скирти соломи, Івась ліг горілиць і, як завжди, задрімав. В інші дні Шептало звично плуганився б знайомим шляхом до двору молочаря. Але сьогодні особливо звабно темніли на приполах оскубини гречки, легка паморозь пирію сте-лилась у долинах, молода конюшина між карячкуватих дубків кликала в лісосмугу. Білий кінь скрива глянув на Івася і звернув убік. Воза торсонувало в розорі, але візник не прокинувся.

Поскубуючи конюшину, Шептало ступав та й ступав собі по лісосмузі. Сховалося за пагорбом село, дубки скотилися у рівчак, тоді знову вибрались на хребет поля. У Шептало-вих грудях трохи студеніло од власного свавілля, і дріж у колінах: ніби некованими копитами — по ожеледі. Але не від боязні, швидше навпаки — від молодечого збудження. Глумливо озирався на молочаря — той спав. Тільки коли віз заgrimкотів по ораному — трактор пройшовся впоперек лісосмуги, — Івась розплющив очі: віжки тяглись по траві. Виматюкався, скочив з воза і забіг наперед. Впився в за-гнуздок, замахнувся кулаком. Шептало гордо скинув голо-вою — блідий кулачок молочаря без сило заметався десь далеко вниз.

«Степан би дістав, — раптом подумалося білому ко-неві, і він зрозумів, що глибоко зневажає Івася з усією

його хирлявою добрістю. — Степан би сім шкур спустив. Так відшмагав, що й місцинки живої на спині не лишилося б. Морду б кулаками зсаднив... Бо Степан дужий, наче білий кінь...»

Десь за тиждень схолодніло. Двір гув під копитами коней, а дороги стали стрункі. Вітер шастав попід стріхами, правлінські коні вночі збились докупи. Вранці Гаврило відчинив стайню і зник. Івась теж не заявлявся. Весь день і по дворах грали гармошки. Вулицями бродили рожевопикі люди. В кориті зкрижилася вода, і коні лизали вогкі тини. Лютував у стійлі огир. Повз загорожу у бік криниці брели бригадні коні. Позаду, трощачи чобітьми гострі грудки, і понуро йшов Степан: в буденному, як завжди, дарма що свято, — витерта до ниток шапка, куфайчина, широкі штани брижуться над халявами, пуга в руках. Білому коневі стенулося в грудях — і зимно, і боязко, і радісно. Він щосили вибалушує очі, штирхає поглядом перехняблену постать Степана. «Озирнись, озирнись, озирнись...» — волає подумки білий кінь. Але Степан незворушно бреде далі, човгання чобіт і копит глухне за рогом вулиці. Трохи розчарований, білий кінь іде до корита. Треба йому цього Степана, як хомута на шию. Мало хіба його батожив? Усе ж часом приємно згадати, що ти ходив під тим биндюгом. Бо те ходіння скінчилося. Навіть не приємно, а так, солодко-лоскотно якось. Ніби тобі живіт гребінкою чешуть.

— Степан, який він не є поганий, а не бійся, своїх коней і в свята без води не залишив, — раптом каже до гурту Шептало.

Власний голос навіть йому самому видається чужим.

— Що, за пугою нудьгуєш? — скалить до сонця зуби коростявий мерин.

— Без пуги, властиво, і тут не обходиться, — чомусь нервує Шептало. — Та й спробуй інакше з нашим братом. Загал — він полюбляє строгість. Був би ти конюхом...

— Я б не був конюхом, — переконано каже мерин.

— Усі ми розумні, доки... — Шептало пробує пригасити роздратування, але марно: злість хтозна на кого забарвлює кожне його слово. — Степан теж даремно не вдарить. Б'є, бо заслужили. Він — один, а нас у табуні — десятки. Тіль-

ки дай волю — бригаду рознесуть. Така наша кінська натура. Звісно, під Степановою рукою бути — не овес жувати. Але якщо нутро в тебе багате, що для тебе той Степан?

Відтепер вкладався в своєму кутку з думкою про Степана, і спозаранку — Степан в очах. Обмислив кожен свій рух, шойно заманячить поблизу конюх: поверне голову в той бік, скільки супоня дозволить, байдужо ковзне по Степанові відсутнім поглядом і знову в свої гадки. Тільки зневажливо помахуватиме хвостом, ніби мух відганяє. Цікаво, як Степан поведеться. Мабуть, думає, що для Шептала тільки й сонця, яке з-під стріхи. Покрутиться, покрутиться навкруг, може, зі зла стьобне Шептала пужалном — а Шептало й не здригнеться, й оком не поведе, — та й попрошкує своєю дорогою, спіймавши облизня. А білий кінь навіть услід йому не гляне. Хай Степан знає, що тіло білого коня можна скувати між двох голобель, а душі його вільної не запряжеш, не засупо-ниш. Від тих думок світлішало на серці.

Таки так і сталося. Пленталися з Івасем повз бригаду. З воріт саме виходив Степан. Візниця натяг віжки. Шептало шаснув очима на дорогу — дуже зблизька помітив конюха. Понуривши голову, Степан обійшов навколо підводи, буцнув передком чобота в колесо:

— Мастилом бульбу смачиш, чи що?

— Хі-хі-хі! — дрібно засміявся Івась. — Таке скажете. Коли осі немащені — веселіше. Їдеш, а воно пищить, сюрчить — музика. Як у радіо...

— Ну що, — похмуро обірвав Івасеву мову конюх, — ця здохлятина у тебе не біситься?

По Шепталовім тілу бігли холодні колючі мурахи, він тремтів, не спроможний вгамувати гидкий, підступний дроз. І був він не від боязні перед Степаном, не зі страху, не з переполоху, а від чогось іншого, суттєвішого, що нездоланими хвилями підіймалося з глибини одвічного кінського буття. Зиркав із-за хомута благальним оком, що сльозилося: Степан так і не підвів голови, не глянув на білого коня.

— Справно було ходила, — залебедів Івась. — А десь на тім тижні, наче гедзь у нього впився, — аж у Дубровище забелебенів...

— На ковбасу б його, — знову обірвав конюх Івася уже од воріт. — Я своїх скоро переполовиню...

І зник. «Прикидається, — тоскно подумав Шептало. — Зовсім як білий кінь — знає собі ціну». І Шептало затято стояв посеред вулиці, ніби й не чув істеричних Івасевих нокань. Лише коли Івась хльоснув по ребрах лозиною, поволі рушив з місця: аби ногами переступати.

Уночі впали сніги — Шептала впрягли в сани. На полівці вогкої снігової каші було по коліна, а полози час од часу діставали груддя, чиргикали, напинали постромки, аж хомут немилосердно чавив тіло. Білий кінь повернувся з молочарні зовсім охлялий. Ледь доплентався до стайні, коли Івась випряг, з нудьги хльоснувши черезсідельником по стегнах, — стайня незвично порожніла, тільки в кутку лежала конюхата кобила та жеребець, як завжди, сіпався в своїй загорожі. Не було видно чванькуватого молодика і коростявого мерина.

— У бригаду взяли, — тихо мовила кобила. Шептало чи не вперше чув її глибокий, скупий на барви голос. — Бригадир приходив, казав, що взимку на пожарні лише харч марно переводитимуть.

— І-гі-гі! — засміявся в сутінках огир. — Так і треба розумникам. У Степана дуже не помудрюють. Той клепки полічить...

У Шепталовій душі стало порожньо та зимно, як у стайні. Було таке відчуття, ніби візниця з великого зла замахнувся держалном вил, але не вцілив, і держално вдарилося об голоблю.

Потім був ранок, наче грива білого коня: пишний, з памороззю. Івасеві лінки запрягати, їхати по воду. Погнав правлінських — Шептала й конюхату кобилу — до криниці. Потрощив гаком кригу в кориті, вилив у жолоб цеберко води — дрібний шерешень поколював холодом Шепталові губи. Од села плентався бригадний табун: темна попона на білих крижах вулиці. Білий кінь звільна пішов йому назустріч. Замислено втупився поглядом під ноги, ніби його зовсім не обходили ці гніді, перісті, каштанові. Але час од часу чигав краечком ока у їхній бік: кров усе швидше струменіла по жилах. Коростявий мерин протискувався в гурт — подалі від конюха. Гонористий молодик чванькувато ступав під Степаном. Степан — короткий козушок, біла заяча шапка, наквацьовані чоботи в стременах — весь празниковий, наче на храм зібрався. Тепер він був зовсім близько від білого

коня, гойдався в небі, буцімто бог, що кожному наділив його долю: людям — людську, коневі — конячу. І Шептало, пирскаючи з-під копит снігом, шмигнув повз чіпкі Степанові очі у бригадний табун.

Його зразу насторожила незвична тиша: коні понуро мовчать, лише чути, як ковзають по грудях розбитої дороги копита.

— Ти куди? — гукає з узбіччя Івась, і Шептало раптово радіє тому згукові. — Степане, пужни там!

— Та з нього ковбаса добра вдасться! — відповідає Степан. — Жирний. Бери справнішого, он скраю.

— А таки й так, — мовить згідно Івась та хвацько накидає вуздечку на крайнього мерина. — Ти що, на переплавку своїх?

— На хвіле, — сміється Степан. — А з копит — гребінчики...

— Ти б мені кофею з сахарином у городі купив.

— Так не встиг. Поки ті здохлятини позадаю...

Глибокий відчай полонить Шептала. Він народжується не знати де, котиться звідусіль чорними хвилями туги і душить. Жодної думки, жодного бажання. Це вже кінець усьому. Білий кінь жалібно озирається на Івася, але Івась уже далеко. Натомість Степанові очі — сонні та холодні. Дим із бовдурів. Кіт на тину. У вікнах — лолотлива зірниця од печей. Конюхата правлінська кобила обережно дибає назустріч табунів. Боки — наче бочки на пожежні: ось-ось ожеребиться. Очі — в дорогу, сама в собі. Шептало розштовхує коней, тулиться до кобили, треться головою об її бік.

— Знову за своє! — кричить Степан і щосили стьобає Шептала. — Скоро доноровишся!

Білий кінь спроквола вертає в табун.

— І-гі-гі! — регочеться до коней правлінський жеребець, запряжений у легкі санчата. В санчатах — Гаврило. Сніг з-під копит, тельнякають дзвоники на рожевій дузі. — І-гі-гі!

— Може, тільки так і треба? — раптом щемить білому коневі. — Може, і-гі-гі — і в цьому весь сенс?

Табун обминає криницю, вервечиться за село.

Попереду дорога — сіра, млиста, пустельна.

У небі, над головами перістих, сивих, гнідих, вороних, чалих, вихвилькує Степанова пуга.

ЗМІСТ

ИРІЙ <i>(повість)</i>	3
САМОТНІЙ ВОБК <i>(повість)</i>	133

ОПОВІДАННЯ

Білий кінь Шептало.	293
Кінь Шептало на молочарні.	303

Літературно-художнє видання

ДРОЗД
Володимир Григорович

ИРІЙ

Повісті, оповідання

Головний редактор Н. Є. Фоміна
Відповідальний за випуск Л. І. Вакуленко
Художній редактор А. С. Ленчик
Технічний редактор Г. С. Таран
Комп'ютерна верстка: О. В. Підлісна
Коректор Р. Є. Панченко

Підписано до друку 18.08.08. Формат 84×108 1/32.
Папір офсетний. Гарнітура тип Таймс. Друк офсетний.
Умов. друк. арк. 16,8. Умов. фарбовідб. 17,64. Облік.-вид. арк. 17,94.
Тираж 3000 прим. Замовлення № **233 - 108**

ТОВ «Видавництво Фоліо»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції
ДК № 3194 від 22.05.2008 р.

ТОВ «Фоліо»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції
ДК № 683 від 21.11.2001 р.
61002, Харків, вул. Чубаря, 11
Електронна адреса:
www.folio.com.ua
E-mail: realization@folio.com.ua
Інтернет магазин
www.bookpost.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
61002, м. Харків, вул. Чубаря, 11
Свідоцтво про реєстрацію
ДК № 3194 від 22.05.2008 р.

Дрозд В. Г.

Д 75   **Ирій: Повісті, оповідання / Худож.-оформлювач
А. С. Ленчик. — Харків: Фоліо, 2008. — 318 с. — (Укр.
літ.).**

ISBN 978-966-03-3886-9.

Перу відомого українського письменника Володимира Дрозда (1939—2003) належить багато творів, які різняться за тематикою, настроєм та звучанням. Багатоликий Дрозд не вписується ні в які схеми, для нього не існує ніяких стереотипів. Автор вражає поєднанням фольклору з фантастикою, реальності з химерою, будь то лірична повість «Ирій», яка нагадує, що ми всі родом з дитинства, або гротескний, повний сарказму твір «Самотній вовк». Оповідання Дрозда викликають у читача сплеск емоцій, оскільки письменник вміє розмальовувати світ і, як писав його великий земляк Олександр Довженко, «бачити зорі навіть у буденних калюжах».

ББК 84.4 УКР6

Володимир Дрозд

Перу відомого українського письменника Володимира Дрозда (1939—2003) належить багато творів, які різняться за тематикою, настроєм та звучанням. Багатоликий Дрозд не вписується ні в які схеми, для нього не існує ніяких стереотипів. Автор вражає поєднанням фольклору з фантастикою, реальності з химерою, будь то лірична повість «Ірій», яка нагадує, що ми всі родом з дитинства, або гротескний, повний сарказму твір «Самотній вовк». Оповідання Дрозда викликають у читача сплеск емоцій, оскільки письменник вміє розмальовувати світ і, як писав його великий земляк Олександр Довженко, «бачити зорі навіть у буденних калюжах».

ISBN 978-966-03-4406-8

9 789660 344068